

ДОРОТИ КУМСЪН МОМИЧЕНЦЕТО НА АДЕЛ

Превод от английски: Мариана Христова, 2007

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ако трябва да бъда откровена, не знам точно кога си дадох сметка, че с мен става нещо наистина сериозно. От дълго време се чувствах постоянно уморена, но не обръщах особено внимание на състоянието си. Казвах си, че имам нужда само от малко почивка, за да ми мине. Но така и не ми мина.

Изтощението сковаваше цялото ми тяло, независимо колко дълго спях. И все пак, не успях да разгадая значението на признаците, преди Тийгън да ме помоли да отида на лекар. Моето четиригодишно момиченце ме принуди да се изправя лице в лице с факта, който самата аз не можех или по-точно не желяех да приема: че вече не съм същият човек. На Тийгън ѝ беше дошло до гуша да съм прекалено уморена, за да си играя с нея. Омръзнало ѝ беше да ми тече кръв от носа. Да оставам без дъх от най-малкото напрежение.

— Мамо, ако отидеш при докторката, тя ще ти помогне да оздравееш — каза ми тя един ден съвсем изневиделица.

И аз го направих.

Отидох в кабинета на личната си лекарка, споделих оплакванията си и тя ми направи изследване на кръвта. После ме повика за още изследвания, за които бях чувала в здравните предавания по телевизията. В разговорите ни започнаха предпазливо да се промъкват думи, които не предвещаваха добър край. Но това не се отнасяше до мен, о, не, в никакъв случай. Просто елиминирахме възможностите. Само това.

После дойде обаяждането. Трябваше незабавно да посетя лекарката. Но дори и тогава... дори и след като чух... Тя каза, че съжелява, но дори когато заговори за прогнози и различни методи на лечение, аз не повярвах. Всъщност не, не че не повярвах, аз просто не разбирах. Не виждах причината. Не можех да си обясня как се бе случило. Не проумявах, защо на мен.

Минаха няколко дни, преди истината да се стовари върху ми с цялата си тежест. Лекарите ми бяха казали, че всеки миг е от

значение, но аз все още не можех да повярвам. Не изглеждах толкова болна. Да, бях малко по-бледа, да, движех се по-бавно, но нямах вид на окончателно и безвъзвратно болна, затова продължавах да мисля, че има някаква грешка. Случва се постоянно: хора, които опровергават диагнозата на лекарите, хора, които откриват, че имат заболяване на жлезите, а не...

Осъзнаването дойде седмица по-късно, докато един ден отивах на работа. Както обикновено, пристигнах на гарата твърде рано, много преди влака — един от многото навици, които бях придобила напоследък. Болестта, която разяждаше тялото ми, неусетно се бе промъкнала в целия ми живот: дори обичайните делнични дейности изискваха по-голямо усилие отпреди, затова си бях изградила навици, които правеха всичко по-лесно: тръгвах за работа по-рано, за да не трябва да тичам за влака; носех си обяд в службата, за да не се налага да изминавам пътя до будката за сандвичи; съкращавах до минимум часовете на Тийгън с детегледачката, за да не се изкушавам да се отбия някъде за едно питие след работно време.

Така този ден пристигнах на гарата и седнах, за да изчакам влака. Една жена се настани до мен, извади мобилния си телефон, набра някакъв номер и след като отсреща вдигнаха, каза:

— Добър ден, аз съм майката на Фелисити Халидей. Обаждам се, за да ви уведомя, че днес тя няма да дойде на училище, защото не се чувства добре.

Това беше моментът, в който целият ми свят се срива и аз избухнах в сълзи. Внезапно осъзнах с ужасяваща яснота, че аз самата никога няма да мога да осъществя подобно обаждане. Нямах да е възможно да направя нещо толкова обикновено за всяка майка — да позвъня в училището на дъщеря си. Нямах да мога да извърша хиляди неща и това бе едно от тях.

Поведението на хората около мен бе типично английско, тоест всички учтиво се постараха да не обръщат внимание на изблика ми и ме оставиха да хлипам, да ридая и да вия на спокойствие. Да, да вия. Истината е, че вдигнах страшен шум, докато се разпадах на хиляди, на милиони парчета.

Тогава един непознат, един ангел, се приближи до мен, седна и ме обгърна с ръка. Продължих да ридая, а той продължи да ме държи в прегръдката си. Влакът дойде и замина, после още един и още един.

Но непознатият остана с мен през цялото време, докато аз плачех ли, плачех, сякаш никога нямаше да спра. Не каза нищо, дори когато хубавото му сако подгизна от сълзи, а продължи да ме прегръща и когато най-сетне спрях да вия, нежно ме попита какво се е случило.

Единственото, което можах да изрека през давящите ме ридания, беше:

— Трябва да кажа на малкото си момиченце, че ще умра.

1

Пощальонът направо подскочи, когато отворих със замах външната врата на кооперацията и го поздравих енергично. Трябва да призная, че имаше причина да бъде изненадан. Досегашните ни срещи обикновено следваха един и същи модел: той застава до входа и натискаше леко звънеца за моя апартамент на първия етаж, след което търпеливо чакаше да се довлека по стълбите, докато пристягах пеньоара си и се опитвах да изтрия от лицето си засъхналата през нощта слюнка. Днес обаче го чаках с нетърпение, застанала на прозореца, и въпреки че носех пеньоар — моята обичайна униформа за получаване на поща и косата ми все още беше разрошена от съня, очите ми бяха широко отворени, а лицето — чисто и усмихнато.

— Празник, а? — попита той без капчица добро настроение.

Явно тази смяна на ролите не му допадна. Очевидно предпочиташе да бъде полузаспала, докато ми връчва пощата. Ама разбира се, сигурно моят адрес беше единственото място, където можеше да усети превъзходството си. Аууу, така не е честно. А всъщност пощальонът е наистина очарователен. Повечето пощальони са много приятни хора, не мислите ли?

Разбира се, днес всички хора по света са просто чудесни.

— Днес е рожденият ми ден — отвърнах аз с широка усмивка, която разкри току-що измитите ми зъби.

— Честит рожден ден — пожела ми той със строгия тон на пастор, който чете молитва, и ми връчи пощата за всичките четири апартамента във входа. Докато радостно поемах вързопчето, завързано с кафяв ластик, забелязах, че почти всички пликове са или червени, или виолетови, или сини. С други думи, приличаха на поздравителни картички.

— Отново на двадесет и една, а? — пощальонът категорично отказваше да бъде заразен от моето добро настроение.

— Нищо подобно, днес навършвам тридесет и две и се гордея с това — заявих. — Всеки рожден ден, сам по себе си е подарък! Днес

възнамерявам да нося златни пайети и обувки с високи токчета, и да покрия цялото си деколте със златиста пудра.

Малките му кафяви очички незабавно се стрелнаха надолу към бюста ми. Въпреки че беше един от най-горещите дни в едно и бездруго горещо, влажно и дълго лято, бях облечена в пижама и широк хавлиен пеньоар. Така че, пощальонът нямаше как да види каквото и да било, освен шията ми, и всъщност ми се стори доста смутен от откритието, че телесните части, за които говорех, бяха толкова плътно покрити. Във всеки случай незабавно отклони погледа си. Сигурно си беше напомнил, че да оглежда жените, на които доставя пощата, не е част от професионалните му задължения, особено когато въпросната дама дори не е дотам разсъблечена, че да си струва погледа.

Веднъж стигнал до това заключение, той започна да отстъпва назад.

— Приятен ден, миличка — каза. — Искам да кажа, скъпа. Искам да кажа, довиждане — след което се отдалечи по градинската алея далеч по-бързо, отколкото би могло да се очаква от човек на неговата възраст и с неговите килограми.

Извиках „Всичко хубаво“, докато затварях вратата, но пощальонът се движеше с такава скорост, че по всяка вероятност изобщо не ме чу. Отделих писмата, които не бяха за мен, но бяха проявили нахалството да пристигнат на този адрес точно днес, и ги захвърлих небрежно на пода. Те се приземиха върху други, по-стари писма, които си лежах там като безпризорни деца и чакаха някой да се смили над тях и да ги прибере. Обикновено ми дожаляваше за писмата и ми се искаше хората, на които ги бяха изпратили, да им осигурят добър дом, но не и днес. Изобщо не помислих за тях, докато вземах по две наведнъж стъпалата към апартамента си.

В спалнята ме очакваше предварително подготвеното сутрешно пиршество: пресни кроасани с пълнеж от съомга, три шоколадови трюфела и чаша „Моет“.

Всичко днес щеше да бъде свършено. Всичко. Бях планирала целия ден предварително. След като привърших празничната си закуска, щях да остана в леглото до обяд, да отварям картичките и да приемам по телефона благопожеланията на приятели и роднини. След това имах час при фризьора за измиване и подстригване. Смятах коренно да променя прическата си — вместо обичайната дължина до

брадичката, този път исках да филира косата ми, като остави дълъг бретон. После щях да се върна у дома, за да се облека. Наистина смятах да си сложа рокля със златни пайети, която да подчертава тъмната ми кожа по възможно най-зрелищен начин. Щях да напъхам краката си в сандали с високи златни токчета и да посипя деколтето си със златиста пудра. А после, няколко колежки щяха да се отбият за по едно питие, преди да излезем да танцуваме цяла нощ.

Вмъкнах се между чаршафите предпазливо, защото не исках да разсипя нито хапка от специалната закуска, и отпих голяма глътка шампанско, преди да се насоча с детинско въодушевление към честитките. Цветната купчина от разкъсани пликове около мен ставаше все по-голяма, докато издърпвах поредната картичка и усмихната четях съдържанието ѝ.

Не я забелязах веднага — в края на краищата, картичката приличаше на всички останали. И както всички тях, и нея не погледнах особено внимателно, не се опитах да отгатна чий е почеркът, не се загледах в картинката. Просто я отворих, жадна да прочета топлите думи, написани вътре. И тогава ми се стори, че сърцето ми спря да бие. Разпознах почерка, преди изобщо да съм прочела думите. После ги прочетох с лудо биещо сърце.

„Скъпа Камрин, моля те, прочети писмото докрай.
Трябва да те видя. Умирам. Намирам се в болницата
«Сейнт Джуд» в центъра на Лондон.

Винаги твоя, Адел

П.П. Липсваш ми.“

Едва когато с гневно движение отново затворих картичката, осъзнах, че, думите, изписани отпред, са „Обичам те“, а не обикновените благопожелания за рожден ден.

Лъскавото късче хартия прелетя през стаята, когато го захвърлих със замах, сякаш бе изгорило пръстите ми. От бялата предна страница с простишка шарка двете неверни думи като че ли ми се присмиваха, предизвиквайки ме да забравя картичката, да се престоря, че написаното вътре не се е запечатало в паметта ми също така, както върху хартията.

Отпих глътка шампанско, но то изгори гърлото ми като оцет. Грижливо разрязаният кроасан с пълнеж от съомга изведнъж придоби вкус на стърготини. Трюфелите бяха като лепило на езика ми.

Картичката продължаваше да се взира в мен и да ме предизвиква. Давай, забрави за мен, подсмивваше се тя. Хайде, опитай.

Отметнах завивката, станах и отидох да я вдигна. Съвсем спокойно и преднамерено я разкъсах на две, а после разкъсах парчетата на още две. След това отидох в кухнята, стоварих крака си върху педала на кошчето, за да го отворя и запокитих парченцата върху изгнилите зеленчуци, остатъците от храна и празните опаковки вътре.

— Това е! Ето какво мисля за всичко това! И за теб! — злобно изсъсках на картичката и на жената, която я беше изпратила.

Върнах се в леглото си. Така вече беше по-добре. Много по-добре. Изпих шампанското и изядох закуската си. И всичко в моя свят отново беше наред. Дори прекрасно. Точно както трябваше да бъде на рождения ми ден. Нищо не можеше да го развали. Независимо колко усърдно някои хора се опитваха да го направят, всичко щеше да бъде свършено. А те наистина се опитваха страшно упорито. Страхотен номер беше това съобщение, замаскирано като картичка за рождения ми ден. Много умно наистина. Дяволски умно. Само че нямаше да свърши работа, защото нямаше да се хвана на въдицата. Този ден щеше да протече точно както го бях замислила. Тридесет и вторият ми рожден ден щеше да бъде по-невероятен, отколкото осемнадесетия, двадесет и първия и тридесетия, взети заедно. Защото, когато навършвам тридесет и две, ще нося златни пайети и шестсантиметрови токчета и ще посипя цялото си деколте със златиста пудра, точно както си бях обещава преди цяла вечност.

Вратата беше открената и не издаде никакъв звук, когато лекичко я бутнах, за да се отвори докрай. Не почуках. Никога не чукам на врата, която е вече отворена, защото за мен това означава „Влизай спокойно, не е нужно да чукаш“.

Сгушена между белите възглавници, тя се усмихна, щом ме видя.
— Знаех, че ще дойдеш — прошепна.

2

„Долче и Габана“. Дори сега, през навярно един от най-ужасните периоди от живота ѝ, Адел носеше маркови дрехи — бяла тениска на Д&Г, която се подаваше изпод чаршафите. Да, тя открай време притежаваше повече стил, отколкото здрав разум.

Някога щях да изрека тези думи на глас, без да се замислям, защото знаех, че суховатият хумор щеше да ѝ допадне, но не и днес. Отношенията ни бяха коренно променени. Първо, не бях я виждала от цели две години. Второ, последния път, когато я видях, тя беше заровила пръсти в русата си коса, сякаш искаше да я изтръгне из корен, по бузите ѝ се стичаха ивици размазана спирала, а носът ѝ течеше, докато от устата ѝ се лееше поток объркани думи, които не искаха да чуя. Стисках здраво дрехите и дамската си чанта, опитвах се да спра сълзите си и отчаяно се молах да не се строполя на пода. Нещата помежду ни никога не биха могли да бъдат пак както преди, не и след такава случка. Трето, тя беше болна.

Една медицинска сестра се суетеше около нея, така че не казахме нищо, преди тя да запише показателите на системите, да провери нивото на течността в банките и да оправи възглавниците, за да може пациентката да се облекне удобно. Сестрата имаше кръгло дружелюбно лице и огромни кафяви очи, които се усмихнаха. Напомни ми за майка ми, най-вече заради начина, по който вече сплетената ѝ коса беше прибрана отново в конска опашка. Сестрата ми се усмихна весело, сякаш бяхме дългогодишни приятелки, предупреди Адел да не говори много и ни остави насаме.

Въпреки това никоя от нас не проговори. „Здравей“ щеше да бъде доста нелеп поздрав, отправен към човек, когото се бях заклела да не видя никога повече, докато съм жива, когото се бях опитвала да избягвам с всички сили.

— Сестрата прилича на майка ти — проговори Адел най-накрая, когато мълчанието, надвиснало в стаята, заплашваше да погълне дори бръмченето на машините.

Кимнах в знак на съгласие, но все още не успях да изрека дори една дума. Независимо колко се опитвах, просто не можех да го направя. Бях се подготвила вътрешно за тази среща след толкова време, но всъщност се стъписах, защото жената срещу мен не бе тази Адел, която бях дошла да видя. Изобщо не беше Дел, както бях свикнала да я наричам.

Честно казано, не знам какво точно очаквах. Просто хванах влака и изминах разстоянието от двеста мили от Лийдс до Лондон, без наистина да се замисля за това. Със сигурност обаче не бях допускала да я заваря така. Достатъчно беше само да затворя очи, за да си представя Дел, която бях дошла да видя. Дел с водопада от медноруси къдрици, които неизменно стигаха до раменете ѝ, с перления блясък на гладката ѝ бяла кожа. Най-ясно си спомнях очите ѝ с техния сиво-син оттенък, напомнящ цвета на излъскана стомана. Или може би усмивката, която озаряваше всичко наоколо. Да, трябваше само да затворя очи, и истинската Дел щеше да застане пред мен, ослепителна, съвършена и толкова реална, че можех да се пресегна и да я стисна в прегръдките си.

С отворени очи обаче видях една Дел Бренън, която бе съвсем различна. Променена до неузнаваемост.

Тази Дел, която лежеше облегната на възглавниците си, имаше обезцветена кожа, досущ покривка на сиви, бели и жълти петна. Костите на лицето ѝ сякаш щяха да пробият кожата, толкова беше отслабнала. Под хлътналите ѝ очи с опадали вежди се виждаха огромни черни кръгове, а около главата ѝ беше увит тъмносин шал, сигурно за да прикрие липсата на коса. Ледена тръпка прониза тялото ми. Великолепната буйна коса на Дел вече я нямаше, унищожена от лекарствата, които трябваше да подобрят състоянието ѝ.

Не бях си и представяла, че ще изглежда така. Невероятно крехка, като отбрулено от вятъра есенно листо изсушена, уязвима и толкова деликатна, сякаш можеше да се разпадне на хиляди парченца само от едно докосване.

— Толкова е хубаво да те видя — каза тя. Гласът ѝ беше тих и доста дрезгав, навярно произнасянето на думите беше не по-малко болезнено за нея, отколкото за мен да ги чувам. — Радвам се, че дойде.

— Какво му има на гласа ти? — попитах.

— От лечението е. Устата ми пресъхва и ми се струва, че езикът ми е посипан със стърготини.

— Мили Боже, помниш ли, че едно време се чувствахме точно така сутрин след здрав запой предната вечер? — възкликнах аз и веднага съжалих. Не исках да прозвучи така безгрижно, просто ми се щеше да разведря атмосферата, но бях казала погрешното нещо.

Устните на Дел, сухи и напукани, се изкривиха в усмивка.

— Човек винаги може да разчита на теб — рече. — Никой друг не събра смелост да ми каже нещо такова. Страх ги е да не ме разстроят, а може и да си мислят, че няма да издържа и ще умра на място, но винаги се осланяй на Камрин да разбие правилата на пух и прах.

— Не беше нарочно — отвърнах и се постарах да изпиша на лицето си подобаващо разкаяние. — Просто съм си такава.

— Не мисля, че би ми харесало да си по-различна — каза тя.

— Какво ти е? — попитах. Не, това също не звучеше добре, беше твърде грубо, дори безчувствено. Разбира се, част от мен все още бе жената, която в онзи отдавна отминал ден събираше вещите си и си обещаваеше, че никога, никога повече няма да позволи на някого да я нарани така жестоко; останалата част обаче, по-голямата част, беше съкрушена. Бях свикнала да решавам проблемите с енергични действия, но сега стоях пред леглото на човек, който страдаше, а аз не можех да направя абсолютно нищо. Това беше причината за остротата в тона ми. Бях напълно безпомощна, а това не е нещо, с което се справям особено добре.

— Искам да кажа, ти ми писа, че... От какво всъщност си болна?

— Левкемия.

— Мислех, че само децата боледуват от това — изтърсих, без да се замислям.

— Точно това казах и аз! — възкликна тя. — Когато лекарката ми съобщи диагнозата, казах същото.

— Радвам се, че не съм единствената, която казва неподходящите неща в неподходящото време — промърморих, но така, че да ме чуе.

— О, да, дори когато вече съм на смъртно легло.

Толкова естествено го изрече, че изпитах желание да се пресегна, да я сграбча за костеливите рамене и да я разтърся здраво. Толкова здраво, че да си даде сметка за сериозността на положението. Как бе

възможно да е толкова спокойна? Така примирена с мисълта за смъртта? Самата аз все още не можех да проумея. Та тя бе на моята възраст, редовно посещаваше фитнес залата, хранеше се здравословно, не пушеше, не пиеше повече от мен. Как бе възможно да се е събудила една сутрин, за да чуе неумолимото тиктакане на часовник, който отмерва оставащото ѝ време? Да разбере, че ще умре много по-скоро от мен? Тази мисъл ме преследваше постоянно след прочитането на картичката ѝ.

— Не се притеснявай, всичко е наред. Вече се примирих — увери ме Дел, сякаш бе прочела мислите ми. — Трябваше ми известно време, но накрая успях. Знаем, че ще ти е нужно малко време, за да можеш наистина да го осъзнаеш.

— О, съвсем мъничко — отвърнах саркастично.

— На мен ми се наложи да свикна бързо с тази мисъл — продължи тя, без да обръща внимание на тона ми. — Трябваше да помисля за бъдещето, защото не става въпрос само за мен. Независимо колко ми се искаше да продължа да си заравявам главата в пясъка, трябваше да помисля за човека, който е най-важен за мен и който най-много се нуждае от грижи.

Тийгън. Тя говореше за дъщеря си Тийгън. Как ли детето приемаше ставащото с майка му? Щом аз не можех да се справя, какво оставаше за едно интелигентно петгодишно момиченце?

— Предполагам, че се досещаш защо поисках да те видя — каза Адел след ново дълго мълчание.

— За да ме накараш да се чувствам виновна, задето цели две години се преструвах, че не съществувам?

— Освен това — по сивите устни на Дел се плъзна дяволита усмивка.

— В такъв случай нямам представа.

— След като мен вече няма да ме има... — за миг Дел замлъкна и си пое дълбоко дъх... искам да осиновиш Тийгън.

— Какво?

— Искам... не, трябва да осиновиш Тийгън, когато умра.

Усетих как в челото ми се врязва бръчка, а мускулите на лицето ми се сгърчват по своя воля, докато отправях към Дел поглед, в който ясно се четеше „Да не си луда?“

Тя се взираше в мен настойчиво, като че наистина очакваше дай дам отговор.

— Шегуваш се, нали?

— Имам ли вид на човек, който се шегува? — раздразнено попита тя. — Ако беше шегга, щеше да има поанта и щях да се засмея. Не, Камрин, не се шегувам. Искам да осиновиш дъщеря ми, когато умра.

— Добре, *Адел*, щом ми задаваш сериозен въпрос, ще ти дам сериозен отговор. Не мога. Абсолютно изключено е.

— Но ти дори не помисли и минута!

— Няма какво да мисля. Знаеш, че не искам деца, казвала съм ти го хиляди пъти. Не възнамерявам да имам деца и точка по въпроса.

— Не те моля да имаш свои деца. Моля те само да вземеш моето — Дел вдиша дълбоко и това движение сякаш изцеди докрай силите ѝ. Лицето ѝ стана още по-сиво. — Аз свърших трудната част, сутрешното прилошаване, напълняването, двадесет и четири часа родилни болки... Ти само трябва да се грижиш за нея. Да бъдеш нейна майка. Да я обичаш.

Само да се грижиш за нея. Само да бъдеш нейна майка. Ама не беше толкова просто. Пък и...

— Дел, ние с теб не сме си проговорили от цели две години, а сега ме молиш да осиновя дете? Не схващаш ли кое не се вписва в картинката? Не разбираш ли, защо не мога просто ей така да приема тази мисъл?

— Тийгън не е, което и да е дете — отвърна тя настръхнала.

От всички груби неща, които бях изрекла от пристигането си досега, това беше единственото, което наистина успя да я вбеси; в сиво-сините ѝ очи блеснаха войнствени пламъчета.

— Тя е твоя кръщелница. Някога я обичаше. Отказвам да повярвам, че това се е променило.

Тук нямах какво да ѝ възразя. Бях обичала Тийгън и продължавах да я обичам.

Хвърлих поглед към фотографията, поставена на нощното ѝ шкафче. Рамката беше проста, със стъклено покритие, а снимката показваше Тийгън и Дел в близък план. Тийгън беше обвила ръце около шията на майка си, притискайки лицето ѝ до своето. И двете се хилеха към обектива. Тийгън представляваше миниатюрно копие на

майка си, сякаш ѝ бе одрала кожата. Освен носа. Него малката бе взела от баща си.

— Камрин, аз все още те смятам за най-добрата си приятелка — продължи Дел. — Ти си единствения човек на света, на когото мога да поверя дъщеря си. Някога Тийгън ти беше като собствено дете. Наистина съжалявам, че те натоварвам с такава отговорност, но не ми остава много време и не мога да си позволя да загубя и секунда от него. Трябва да уредя нещата сега, докато още съм в състояние. Не искам и да мисля какво ще се случи с нея, ако не я вземеш при себе си. Няма друг, освен теб, никой друг, който да... — бялото на очите ѝ се зачерви, а гърдите ѝ започнаха да се повдигат и спускат тежко. — Не мога дори да плача — едва прошепна тя между пристъпите. — Организмът ми не произвежда достатъчно сълзи.

Вместо да плаче, тя започна да се задавя от хълцания. Измършавялото ѝ тяло се разтърсваше цялото при всяко кашляне.

Положих ръка върху нейната.

— Недей, моля те — прошепнах с отчаяно желание да я успокоя. — Ще си помисля, но нищо не ти обещавам. Разбираш ли?

Дел продължи да вдишва дълбоко, докато накрая се овладя.

— Ще си помислиш ли? Наистина? — попита тя, когато беше отново в състояние да говори.

— Да, ще си помисля.

— Това е единственото, за което те моля. Само да си помислиш.

— Добре. Но само това. Обещавам да си помисля, нищо повече.

— Благодаря — прошепна тя. — Благодаря ти.

Потънахме в мълчание. Беше време да си, тръгвам. Дел беше казала това, заради което ме бе повикала, беше ме помолила да извърша немислимото, така че не ми оставаше друго, освен да се обърна, да си тръгна и да обмисля молбата ѝ, както бях обещала.

— Кам — промълви тя.

Начинът, по който го каза, ме накара да я погледна. Веднага разбрах какви ще бъдат следващите ѝ думи.

— За това, което се случи тогава...

— Спри — прекъснах я аз с предупредителни нотки в гласа си.

— Така и не ми позволи да ти обясня...

— Спри! — предупредих я отново.

— Кам, моля те, чуй ме. Тогава не бях...

— *Казах да спреш!* — извиках внезапно. Изкрещях го с такава ярост, че сама се уплаших. — Не искам да мисля за това, не искам нищо да слушам и *най-вече* не желая да говоря за миналото. Свършено е. Престани.

Раната все още не беше заздравяла. Беше покрита с тъничка кора, но си беше там, под повърхността, жива и чувствителна, готова да прокърви и при най-леко докосване. Въпреки това, не биваше да давам воля на гнева си, не и по този начин. Дел беше болна и нямаше сили да ми даде отпор.

— Просто спри — повторих, вече по-тихо. — Моля те.

Дел се подчини и отклони поглед, спирайки го върху снимката на нощното шкафче. Долових тъгата в очите ѝ, въпреки че устните ѝ бяха извити в слаба усмивка. Тийгън беше всичко за Адел. Всичко. Не мисля, че някога съм разбирала напълно тази нейна всеотдайност. Тийгън беше важна за мен, но за Адел беше причината да съществува. Всичко, което Дел правеше, всичко, което мислеше, всичко, което казваше, беше заради Тийгън. Нищо и никой не беше по-важен от детето на Адел. Мисълта, че ще остави Тийгън сама, навярно беше непоносима за нея. Как да обясниш на едно дете, че скоро ще го напуснеш завинаги? Как да кажеш на детето си, че умираш?

— Къде е тя? — попитах, надявайки се да намаля както напрежението в стаята, така и вината в сърцето си.

За миг Адел затвори очи, сякаш изпитваше болка, преди да хвърли много тихо, следващата новина в лицето ми.

— При баща ми и съпругата му.

Стори ми се, че сърцето ми спира да бие. Толкова лошо ли беше положението? Сигурно, щом бе оставила Тийгън при онези двамата.

— И как вървят нещата? — попитах тактично, вместо да изкрещя в лицето ѝ: „Да не си се побъркала?“

— Ужасно — отговори Адел. Бялото на очите ѝ отново почервения и знаех, че щеше да заплаче, стига да можеше. — Те не ми дават да я виждам. Откакто съм тук, са я довели само веднъж. Само веднъж за четири седмици. Казват, че е много далече, така че я водят само когато им е удобно. Чуваме се по телефона, но не е същото. Ужасно ми липсва. Става все по-потисната, познавам по гласа ѝ. Все повече и повече се затваря в себе си. Не може да разбере, защо не можем да бъдем заедно, точно когато имам най-голяма нужда от нея.

Баща ми и жена му не я искат и тя го усеща. Кам, искам да бъда с дъщеря си. Не ми остава много време и искам да го прекарам с нея.

Сиво-сините ѝ очи се спряха върху мен настойчиво, сякаш ме молеха да ѝ помогна да осъществи желанието си.

— Просто искам да я видя. Нали разбираш, преди да...

„Не, не разбирам. Все още съм на вълна «осъзнаване», забрави ли? Не съм стигнала до разбирането, Дел“ отговорих наум.

— Няма ли някой друг, с когото би могла да остане? — попитах на глас. Знаех, разбира се, че Дел няма други роднини, но сигурно имаше други приятели. Който и да било друг, освен баща ѝ и мащехата ѝ.

— Не. Когато научих, че съм сериозно болна, ти писах и попитах дали можеш да се грижиш за Тийгън за известно време, но ти така и не ми отговори.

— Всъщност не прочетох писмото — отговорих честно. Въпреки това обаче още го пазех. Бях ѝ прекалено ядосана, за да го прочета, но нямах смелост да го изхвърля. То все още се намираше на дъното на чекмеджето с бельото ми, при всички други писма, които бях получила от нея. Те си стояха там, все по-стари и по-прашни, неотворени и не получили отговор.

— Така си и мислех. Говорих с няколко души, но те не бяха готови да поемат толкова голяма отговорност, така че остана баща ми. — Дел винаги го наричаше „баща ми“. В негово присъствие го наричаше „татко“, но никога „тате“ или „татенце“. Отношенията им винаги са били по-скоро официални и изглежда, продължаваха да са такива дори и сега. — Само ако знаеш колко сурово се държа с Тийгън, когато се преместихме там! Но аз нямах сили да се боря с него и съпругата му. Ако можех да върна времето назад и да променя едно, само едно от всички неща, които съм направила някога, то щеше да бъде...

— Те още ли живеят на същото място, в Гилфорд? — прекъснах я аз. Нямах намерение да ѝ позволя да се върне на предишната тема.

Дел поклати глава и каза:

— Тийгън е взела своята упоритост от тебе. Никога не говори за нещо, за което не иска да говори, никога не прави нещо, което не желае да направи, такава е тя. Мислех, че го е наследила от мен, но ето че

съм сгрешила. Очевидно го е взела от теб. Да, все още живеят в Гилфорд.

Поех си дълбоко дъх. Не можех да повярвам, че се каня да го направя.

— Ами ако отида да видя как е?

Дел грейна.

— Наистина ли ще отидеш?

— Виж, не казвам, че ще я осиновя или нещо от този род. Просто ще отида да видя дали е добре. Само това, нищо повече.

— Благодаря ти — лицето на Дел се озари от широка усмивка. — Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти.

— Тийгън дали ще си спомни коя съм? — попитах.

— Разбира се. Тя все още те рисува на картинките си. Не е престанала да говори за теб. Анонимните картички и подаръците, които ѝ изпращаше, аз винаги ѝ казвах, че са от теб. Тя постоянно пита кога ще се върнеш от почивка.

— Да се върна от почивка?

— Когато ти си тръгна така внезапно, аз ѝ казах, че си заминала на дълга почивка. Така тя можеше да си мисли, че ще се върнеш. Нито тя, нито аз бихме могли да живеем с мисълта, че няма поне малка надежда да се върнеш един ден — очите ѝ внезапно се затвориха и не се отвориха повече.

Времето минаваше, но тя не се събуждаше. Внезапен пристъп на страх сви стомаха ми като спазъм. Машините все още издаваха своето равномерно пиукане и показваха, че тя не е... Ами ако това беше началото? Ако Дел вече изпаднаше в...

Миглите ѝ бавно се повдигнаха, докато очите ѝ се превърнаха в тесни цепки. Жълтеникавата ѝ кожа беше станала още по-сива, отколкото бе при пристигането ми. Разговорът я беше изтощил. Беше време да тръгвам, но не ми се искаше да напусна стаята. Искях да остана с нея, да бъда тук, ако... Ако можех, бих останала целия ден. Цялата нощ. Завинаги.

— Трябва да вървя — изрекох на глас и си казах да не ставам глупава. Тук нямаше никаква полза от мен. Щях да помогна повече, като донеса новини за момиченцето ѝ. — Ако искам да видя Тийгън днес, по-добре да тръгвам.

Изправих се и праметнах чантата си през рамо.

— Кажи й, че я обичам — гласът на Дел беше съвсем слаб. —
Кажи й, че мама я обича.

— Ще й кажа — обещах. — Непременно ще й кажа.

Спрях се на прага в очакване на отговора й, но тя не каза нищо. Когато се обърнах към нея, бавното издигане и спускане на гърдите й ми подсказа, че е заспала. В продължение на няколко мига я наблюдавах как спи, представяйки си, че съм нейният ангел — хранител, който се грижи тя да е в безопасност. Отново си напомних да не ставам глупава, преди да изляза от стаята, да изляза от болницата и да се отправя към най-близкия бар.

3

Адел и аз се познавахме от четиринадесет години, тоест през почти половината от нашия тридесет и две годишен живот. Бяхме се срещнали през първата си година в колежа в Лийдс, когато ни възложиха съвместен проект по английски език.

Когато разбрах, че ще трябва да работя с Адел Хамилтън-Макензи, изпитах желание да изкрещя. На осемнадесет години аз бях обикновено, здраво стъпило на земята момиче от работническата класа, а сега от мен се очакваше да си сътруднича с момиче, очевидно от заможно семейство, както си личеше от двойното име, а и от други неща. В добавка, тя беше една от най-привлекателните в колежа, с акцент, който ме караше да изпитвам желание да я ударя. Видях я да извърща русата си глава и да оглежда аудиторията, за да разбере коя е Камрин Матика, а после ми се усмихна и кимна. Аз ѝ отвърнах със същото, преди тя отново да се обърне напред. „Мили Боже — помислих си горчиво, — тя си въобразява, че целият свят се върти около нея. Сега ще се опита да ме командва наляво и надясно. Господи, вече няма съмнение, че съм прокълнатата. И част от това проклятие е, че съм принудена да работя с една празноглава кукличка с превзет акцент.“

Когато часът свърши, припряно събрах нещата си с намерението да изчезна по най-бързия начин, но докато се изправях, след като бях натъпкала учебниците и химикалките си в платнената раница, видях пред себе си стройно осемнадесетгодишно момиче, облечено като петдесетгодишна матрона със син пуловер с поло яка и безформени сини панталони. Изненадах се колко бързо се бе озовала тук, сякаш се бе материализирала от въздуха.

Тя ми се усмихна широко, разкривайки безупречните си зъби, и отметна назад водопادا от копринени руси къдрици.

— Здравей, аз съм Адел — представи се весело и съвсем естествено.

„Не само шик, а и нахакана. Господи, какво ли още ме чака?“ — помислих си аз.

— Искаш ли да изпием по едно кафе и да поговорим за проекта?

Не прозвуча като предложение, а по-скоро като учтива форма на заповед.

— Мисля, че е по-добре да се видим след няколко дни. Така и двете ще имаме време да го обмислим предварително — отговорих, усмихвайки се през стиснати зъби. Никой не можеше да ми дава заповеди, било то учтиво или не. И изобщо, кой нормален човек на осемнадесет години започва да работи по задача още същия ден, в който я получи? Не и аз, благодаря.

Непринудеността на Адел се стопи изведнъж. Раменете ѝ увиснаха, а погледът ѝ тъжно се сведе надолу към пода. Оказа се, че тя далеч не е толкова самоуверена, колкото показваше поведението ѝ. Аз, от друга страна, съвсем не бях нахакана и безсърдечна, колкото и да се правех на такава. Вярно, успях да създам подобно впечатление, да се държа студено и недостъпно колкото ми душа иска, но накрая неизменно се отказвах. Съвестта ми се обаждаше и аз ѝ се поддавах, защото нямах закваската на истинска безсърдечна кучка.

— Честно казано, не обичам кафе — казах, опитвайки се да прозвуча дружелюбно, — но можем да пийнем нещо в барчето, ако искаш.

— Сигурна ли си? — попита тя колебливо.

— Да — измърморих с усещането, че току-що са ме изработили много майсторски. — Сигурна съм.

— И така, що за име е Камрин? — попита Адел, без да се смути ни най-малко.

— Измислено — отговорих кратко. По-рано, докато тя ровеше в портмонето си за дребни, бях успяла да хвърля поглед върху студентската ѝ карта и знаех, че в момента споделям време и скъпо струващо питие с Лусинда-Джейн-Адел Хамилтън-Макензи, така че подобен въпрос от устата на госпожица Виж-дали-можеш-да-запомниш-името-ми, ми се стори доста нахален.

— Сигурна ли си, че няма някаква грешка при изговора? Камрин ли се казваш наистина? К-А-М-Р-И-Н — Адел го произнесе буква по

буква, — а не К-А-М-Е-Р-Ъ-Н, като мъжкото име Камерън, така ли?

— Всъщност е Камерън, признавам, но си мислех, че ще е по-интересно, ако го произнасям различно, защото ми е приятно да ме питат за това. Господи, ама ти наистина си умна, веднага ме разкри. Да не си роднина на мис Марпъл?

Адел повдигна вежда, а начервените ѝ устни се извиха в иронична усмивка.

— Ти май не си от най-дружелюбните, а?

— Така изглежда — съгласих се аз. Трябваша ѝ четири питиета, докато стигне до извода, че не съм човек, който обича да споделя. Твърде много хора имат склонност към излишни откровения. Защо, за Бога, някой би искал да даде на друг човек такава власт над себе си? Защо да им даваш оръжие, с което да те наранят? Да допуснеш някого твърде близо до себе си, означава, че си просиш въпросният някой да ти забие нож в гърба един ден.

— Е, поне си наясно с това — и Адел гаврътна на един дъх половината от своето „Малибу“, след което изискано отпи малка глътка, както подобава на дама. — Но аз все пак те харесвам.

— Господи, с каква чест ме удостояваш.

— Не, аз се чувствам удостоена — тя притисна изящната си ръка до сърцето. — Наистина.

Изразът на лицето ѝ беше така приятелски и искрен, че не можах да се сдържа. Захапах въдицата.

— И защо така?

— Защото си прекрасна — прозвуча, сякаш наистина бе убедена в думите си. — Не съм срещала много прекрасни хора и когато се запозная с някого от тях, се чувствам удостоена с висока чест. Когато за пръв път те видях в аудиторията, веднага разбрах колко си изключителна. Знам, че се преструваш на груба, но под повърхността, при това не много дълбоко под повърхността, ти си просто невероятна.

— Ти лесбийка ли си, или какво? — попитах, без много да го увъртам, и тя се разсмя.

— Не, но ако бях, ти щеше да бъдеш моя тип, повярвай ми.

— Не се съмнявам в това — излъгах. Истината бе, че дори ниските, дебели и грозни мъже не изпитваха интерес към мен. Не че ги укорявах, не и след като винаги носех широки безформени дрехи, които да прикриват излишните ми килограми; след като лицето ми с

мазна, осеяна с пъпки кожа никога не бе виждало грим, след като единствения ми опит да укротя масата от безредни къдрици, които стигаха до раменете ми, беше да ги сплитам на плитки. Никога не бях се заблуждавала, че съм красива, хубавичка или достатъчно миловидна, за да привлека подходящия вид внимание от страна на мъжете, особено когато, освен че далеч не изглеждах блестящо, ми липсваше и *je ne sais quoi*^[1] — онова неназовимо качество, което прави дори и грозните жени очарователни за мъжете. Не бях интересна, не бях приветлива и не използвах секса като оръжие да получа внимание. Накратко, под завивките на Злата магьосница от Запада навярно ставах по-интересни неща, отколкото под моите.

Адел се изкикоти.

— Големи простотии приказваш — каза тя. (От нейната уста думата „простотии“ изглеждаше ужасно не на място. Изречени от мен, с моя лондонски акцент, ругатните звучаха съвсем естествено, освен ако не ги произнасях особено натъртено; от изтънчената уста на Адел обаче не приличаха на нищо друго, освен на бунт. Как би могло да бъде другояче, когато за гласа, изговора, интонацията да каже „Как ли не!“ или „Големи приказки“, или „Какви ги говориш!“ вместо „простотии“ щеше да прозвучи много по-нормално и смислено, а не така, сякаш Адел нарочно се опитваше да шокира хората около себе си.) — Изобщо не го вярваш — продължи тя. — Затова си толкова груба. Мислиш си, че никой никога няма да те хареса, и се стараеш да се държиш така, сякаш мнението на другите изобщо не те интересува. Познавам твоя тип. Тормозили са те в училище, нали? Защото си различна от другите и защото не си искала да се промениш, за да се приобщиш.

Отдръпнах се от нея като попарена. „Откъде знае всичко това? Как е възможно? На лицето ми ли е изписано?“ Нима всички онези подигравки, обидни бележки, телефонни обаждания, драсканици по стената бяха изложени на показ и всяка глезена принцеса можеше да ги види? Господи, какво щях да правя, ако беше вярно? Колежът в Лийдс, на двеста мили разстояние от мястото, където всеки ме познаваше, беше моето убежище. Моето спасение. Моята възможност да оставя тези кошмарни години зад гърба си, да стана друг човек. Мили Боже, нима всичко това беше просто загуба на време? Нима бях белязана с думата „неприспособима“, дамгосана на челото ми?

Усмигнах се насила, защото не исках Адел да разбере, колко болезнено ме бяха засегнали думите ѝ. „Какво да кажа сега? Как да ѝ отвърна подобаващо?“ В отговор на усмивката ми тя продължи:

— Познавах едно момиче като теб. Бяхме приятелки в училище. До такава степен я бяха изтормозили, че не ѝ остана никаква самоувереност. Отчужди се от всичките си приятели, защото не мислеше, че може да им вярва повече. Но всъщност тя не ми беше истинска приятелка. Ако искам да бъда откровена, трябва да призная, че нямам много приятели.

— Съвсем нормално — ужилих я аз. — Естествено е, ако говориш такива неща през цялото време.

— Но аз само казах, че...

— Може би не би трябвало „само да казваш“, особено когато не знаеш нищо за мен. И какво изобщо те кара да мислиш, че разбираш нещо, когато очевидно си родена в съвършено семейство с богати родители, които могат да си позволят да те изпратят в най-доброто частни училища? — знаех, че се държа като истинска кучка, но изобщо не ми пукаше. Исках да я засегна така жестоко, както ме беше наранила тя. Исках да ѝ го върна. — А? Какво те кара да мислиш, че знаеш каквото и да било за това животът ти да е прецакан?

Тя взе чашата си в ръка и я завъртя. Полуразтопените кубчета лед вътре изтракаха. Адел ме изгледа безмълвно за няколко мига, а после сведе поглед надолу към чашата си.

— Майка ми е умряла скоро след раждането ми от усложнения, получени при него. Баща ми изобщо не е искал деца и ми го повтаря почти всеки ден, а освен това ме обвинява за смъртта на майка ми. Никога не се е интересувал от мен, така че прекарвах времето си с детегледачка, докато той не се ожени повторно. Съпругата му не ме харесва особено и никога не си е правила труда да го крие.

Тя ме погледна и се усмигна.

— Нямам много приятели, защото съм твърде напориста. Прекалено много се опитвам да се харесам, така ми каза последната ми най-добра приятелка. Прекалено много се опитвам и това прави общуването с мен доста трудна задача. Но не мога да се променя. Не зная как да бъда нещо различно от това, което съм. Твърде много време съм прекарала с хора, които не ме харесват, затова се старая да не ги огорчавам. И съм съвсем наясно, какво е чувството животът ти да е

прецакан. Знам, че има далеч по-лоши случаи от моя, но повярвай ми, моят живот със сигурност не е идеален.

Почувствах се направо като сериен убиец.

— Извинявай — измърморих смутено. — Не знаех...

Най-лошото беше, че тя не се опитваше да ме накара да се чувствам виновна, задето я бях преценила така погрешно, не, тя просто излагаше фактите. У Адел липсваше каквато и да било манипулативна жилка.

Ако беше вярно, че аз не притежавам закваската на истинска кучка, то това в пълна мяра важеше и за Адел. Тя просто беше откровена и напълно прозрачна във всичко, което правеше.

— Всичко е наред — каза, седна по-изправена на стола, отметна косата си назад и ме озари с широка и сияйна усмивка. — Нямахте откъде да знаеш.

— Слушай, Адел, ако ще висим заедно, трябва да престанеш с това.

— С кое да престана?

— Да се държиш толкова мило през цялото време. Не е естествено.

Сиво-сините очи на Адел грейнаха.

— Искаш да кажеш, че искаш да висиш с мен? Че искаш да бъдеш моя приятелка?

Свих рамене колкото се може по-небрежно.

Тя ми се ухили в отговор. Да, елегантната, изтънчена Адел, която говореше така, сякаш устата ѝ е пълна със сливи, грейна в широка усмивка, която озари цялото ѝ лице, очите ѝ заблестяха, а бузите ѝ порозовяха. И в този момент, докато тя ме гледаше с тази сияйна усмивка, аз буквално се влюбих в нея. Наистина. Не можех да не я харесам. Тя щеше да присъства в новия ми живот, да бъде важна част от него. Щеше да ми помогне да стана такава, каквато исках да бъда. Не ме питайте откъде ми хрумна това. Просто го знаех. По някаква неизвестна причина бях уверена, че тя ще бъде част от живота ми за много дълго време.

От този ден двете станахме неразделни. Развихме се заедно. След като Адел свикна със студентския живот, тя откри себе си. Престана да се облича като матрона и да загрозява съвършената си фигура с безформени панталони. Научи се да дава воля на гнева си и

започна да си позволява понякога да изразява чувствата си с крещене, ругатни и яростно запращане на предмети на пода. Когато видях току-що пробития пиърсинг на пъпа ѝ, разбрах, че кротката, плаха Адел, с която бях изпила онова първо питие, е окончателно мъртва.

Аз от своя страна отслабнах, усмихвах се по-често и окончателно оставих предишната Камрин в миналото, когато отказах да правя секс с един великолепен мъж, защото носеше гащета с цветен десен. Но всичко това се случи много по-късно. Единственото, което знаех в този момент, беше, че Адел е истински, невероятно щастлива, задето се бях съгласила да висим заедно, и че самата аз бях не по-малко щастлива, задето някой смяташе, че съм прекрасна.

— Всъщност аз си мислех, че и без това сме вече приятелки — каза Адел. — Не си ли чувала, че всеки непознат е приятел, с когото все още не си се срещнал?

— О, млъкни и дай насам питиетата.

Надигнах се от масата съвсем трезва. Смятах да се напия до безсъзнание, за да забравя всичко, което се беше случило днес — пътуването до Лондон, осъзнаването колко болна беше Дел, но когато влязох в бара с намерението да си поръчам двойна водка с портокалов сок — предпочитаното ми средство за забрава, се чух да поръчвам двойна водка с портокалов сок без водката.

Без да се впечатли особено, барманът се пресегна за чаша. По погледа му можех да отгатна, че според него просто се опитвах да се направя на интересна. „Не се правя на интересна прииска ми се да му кажа. Приятелката ми никога вече няма да има възможност да пийне алкохол, затова и аз не мога. Въпрос на солидарност.“ Знаех обаче, че той няма да ме разбере, а и да разбере, нямаше да му пука. И защо ли би трябвало?

Дори без водка обаче, чашата с портокалов сок си остана неизпита. Аз просто седях, припомняйки си първата ни среща с Дел.

Припряно навлякох червения си шлифер. Беше време да тръгвам за Гилфорд. В действителност бе станало време още преди час. Бях отлагала неизбежното колкото се може по-дълго. В момента, в който се озовях във влака за Съри, щях да се вълвека още по-дълбоко във всичко това. Когато тръгнах към Лондон тази сутрин, не бях си и

помисляла, че нещата ще стигнат дотам. Исках само да посетя Дел, да видя колко е болна в действителност и щом изляза от болницата, да хвана първия влак за Лийдс. Ако не успеех да хвана последния, щях да си намеря стая в някой евтин мотел за през нощта и да се кача на първия сутрешен влак. Никакви разходки по улиците, никакви посещения у приятелите и роднините, които не бях виждала от цели две години, тоест откакто напуснах Лондон. Сега обаче бях въввлечена в ставащото с Дел и Тийгън, и с всеки миг затъвах в него все повече и повече.

Преметнах голямата си раница през рамо. „Хайде, малката — опитах се да уговоря сама себе си — знаеш, че ако не отидеш в Гилфорд, ще останеш тук и само ще се напиеш здравата.“

Адел се превърна в част от семейството ми. Когато се прибирах къщи за коледните и великденските празници, както и за летните ваканции, тя винаги идваше с мен. Баща ѝ и жена му не се оплакваха, че не си отива у дома. Истината беше, че те изобщо не се интересуваха от нея и дори не си даваха труд да се преструват, че не е така. Ако се случеше да позвъни у тях, винаги ме изненадваше, че го прави, затваряше телефона напълно разбита. От очите ѝ се стичаха сълзи, едва потискаше пристъпите на гадене и постоянно се питаше на глас какво би могла да направи, какво у себе си би могла да промени, за да накара баща си да я обича поне мъничко. Бързо свикнах да я успокоявам, да я уверявам, че е прекрасна и достойна за обич, защото аз я обичам, защото има толкова хора, които я обожават. Повтарях ѝ, че може би един ден той ще я види такава, каквато я виждам аз, каквато я виждаме всички ние, и тогава всичко ще бъде наред. Не го вярвах дори за секунда, но тя искаше да повярва, така че ги казвах, и колко убедително при това.

Господин Хамилтън-Макензи никога нямаше да се промени, знаех го, не и след като омразата му към нея стигаше до такива размери. Често пъти в началото на нашето познанство, след като се напиеше здравата, Адел ми описваше колко ужасен е бил животът ѝ, преди да дойде в Лийдс. Разказваше ми как баща ѝ я наказвал през цялото време. За всичките пъти, когато се бе озовавала в болницата със счупена ръка или крак, а веднъж дори и със строшена челюст, като

резултат от неговото „възпитание“. Веднъж я беше сграбчил и я беше запратил срещу прозореца на приземния етаж, при което парче стъкло се беше забило в гърба ѝ само на няколко сантиметра от бъбрека толкова дълбоко, че трябвало да го извадят с операция. Друг път я бил с токата на колана си и на лявото ѝ бедро беше останал огромен белег, така че тя рядко носеше поли.

Бях изумена, вбесена, ужасена, когато научих, че никой от хората наоколо не е разбрал какво става. Или може би просто не са желали да се замесват. Никой не бе забелязал драмата, разигравала се зад затворените врати на дома на Хамилтън-Макензи. Всички приемали като нещо нормално многобройните случаи, когато господин Хамилтън-Макензи, достопочтен представител на бялата раса и средната класа, се оплаквал отново и отново от постоянната непохватност на дъщеря си, от навиците ѝ на непоправима мъжкарана, които ѝ докарвали нови и нови драскотини, от глупостта ѝ да излиза с неподходящи момчета все грубияни и побойници.

Колежът се превърна в спасение за Дел, също както и за мен. Тя отчаяно копнееше баща ѝ да я обича и единствения начин, по който можех да ѝ помогна, беше да се преструвам, че той е способен на това; да ѝ казвам, че един ден ще се случи. Не зная дали Дел вярваше на думите ми, но те поддържаха у нея надеждата, а дори и аз знаех, че всеки има нужда от надежда, за да оцелее.

Моето семейство не беше идеално, но те се тревожеха при това на доста висок глас, ако се случеше да не се върна вкъщи за повече от няколко месеца; редовно ми звъняха по телефона и понеже Адел беше моя приятелка, те я приеха като една от своите. Със семейство Матика, Дел откри мястото, което можеше да нарече свой дом. Това не беше нейния роден дом, не беше любовта на баща ѝ, но всеки път, когато майка ми ни се караше, задето сме разбудили цялата къща с нашето прибиране в три сутринта; всеки път, когато баща ми бръкваше в портмонето си и ѝ даваше десетачка, за да си купи нещо; всеки път, когато сестра ми я молеше за съвет за любовния си живот, беше почти толкова хубаво, колкото би било, ако се бе случило в родния ѝ дом. Дел се чувстваше обичана и приета.

Да, имаше само едно нещо, което можеше да застане между нас и да ни раздели: мъж.

[1] Je ne sais quoi (фр.) — Не знам какво. — Б.пр. ↑

4

Бях избягала от Лондон преди повече от две години и завръщането ми ме караше да се чувствам някак особено. Нереално. Това усещане сякаш се засилваше от конкретната част на Лондон, в която се намирах. Ватерло.

Вървах през огромната станция на Ватерло и спомените ме заливаха на всяка крачка. Никой не забелязваше странното ми поведение и аз крачех бавно, мъчейки се да открия в тълпата онова момиче, което някога бе Адел, или дори другото, онова, което бе Камрин Матика преди години. Покрай мен минаваха забързани пътници, високоговорителите предаваха съобщения за пристигащи и заминаващи влакове. Животът кипеше, безразличен към това, което изживях в момента. Никой не се интересуваше, че точно тук, на това място, се срещаме с Адел да пийнем по едно след работа. Да, това се беше превърнало в нещо като ритуал, някога, когато и двете бяхме още свободни и тя не беше тази бледа, слаба сянка, която бях оставила да спи в болничното легло. В онези дни Адел работеше точно зад онзи ъгъл. Моята служба бе на Оксфорд Стрийт, така че вземах метрото дотук, за да изпием по чашка, преди да се върнем заедно вкъщи.

Ватерло се беше запечатало в паметта ми и по друга причина. Това беше мястото, където го бях срещнала. Него. Мъжът, който щеше да застане между мен и Адел. Бяхме се запознали на едно парти съвсем наблизо, само малко по-нагоре по пътя.

Трябва да кажа, че той не беше, който и да е. Не беше случаен мъж. Той беше Нейт Търнър, моя годеник.

Нейт влезе в живота ми през една студена априлска вечер и заяви, че повече не иска да излезе от него. Никога. Отговорих му да опита този трик с някоя друга, някоя, която може и да му повярва.

— Ще те накарам ти да ми повярваш — зарече се той напълно сериозно.

— И по-добри мъже от теб са се опитвали — отвърнах също толкова сериозно.

Осемнадесет месеца по-късно решихме да се оженим, а след още три години определихме датата — през следващата година. Не че връзката ни беше съвършена, съвсем не. По-важното беше, че се разбирахме един друг, искрено и дълбоко. Той трябваше да се примири с много неща, за да ми помогне да се справя с демоните си.

Моите демони не бяха от тези, които се виждат с просто око. Бях работила върху себе си толкова дълго и упорито, че по времето, когато срещнах Нейт, вече създавах впечатлението, че съм неуязвима, че всички тези години, през които постоянно ме наричаха дебела и грозна, не са оказали никакъв ефект върху мен, освен да ми дадат стимул да успея. Никой, освен може би Адел, дори не подозираше, че под лустрото на успеха и самоувереността ми, на страхотната работа и на възможността да преспя с привлекателен мъж, когато пожелае, продължава да тупти сърцето на несигурно момиче, изпълнено с безброй страхове.

Останалите хора — и дори Адел до известна степен, бяха заблудени от външния ми облик, от непроницаемата бляскава маска, която си бях изградила и която поддържах с ревностно усърдие. Всички вярваха, че съм точно толкова спокойна и високомерна, уверена и способна да се справя с всичко, колкото изглеждах. Нейт обаче беше видял истинската ми същност. Беше разбрал почти незабавно онова, което ме ужасяваше, което ме плашеше повече от всичко останало. Беше открил моето слабо място, моята дълбока вътрешна фобия, а именно — хората.

Този страх водеше началото си от много отдавна, още отпреди тормоза в училище. Може би той дори беше предизвикал тормоза. Хулиганите усещаха, че нещо у мен не е наред, че не умея да се смесвам с другите, че под всички мои привидно нормални действия тлее ужасът, как останалите ще разберат, че не съм като тях. И използваша този страх срещу мен.

Като че ли някъде в моето развитие е било изпуснато онова, което ни обвързва един към друг, механизмът, който ни прави човеци. Опитвах се да наваксам тази липса, да изградя връзки с хората, пък били те и чисто платонични. Родена в голямо семейство, аз бях близка с братята и сестра си, но неизвестно защо, никога не знаех как би трябвало да реагирам, когато изпадна в непредвидена ситуация. Притеснявах се да не направя нещо погрешно, да не кажа нещо

погрешно, да не разгневя човека срещу себе си, така че всяко общуване неизменно се превръщаше в ужасено очакване това да стане. С други думи, в изтезание. И тази особеност на характера ми ме караше да изглеждам сдържана, надменна и склонна да раздавам присъди, а в по-късните ми години ми придаваше облика чисто и просто, на студенокръвна кучка. Не че не исках да се смеся с хората — аз просто не знаех как.

Трябваше да срещна Адел, за да разбера, че общуването не е непосилна задача за мен. Че не е нещо невъзможно. Постепенно започнах да вярвам, че няма нищо, което да не ми е наред. Повярвах, че съм нормална и че мога да създавам приятелства като всички останали.

Бях започнала да излизам с Нейт от няколко седмици, когато той ми каза, че е разкрил тайната ми. Беше ме завел на служебно парти и от момента, в който влязох през вратата, знаех, че мястото ми не е там. Не бях облечена елегантно като останалите жени, не притежавах онзи блясък, който беше като втора природа за тях, и не работех в областта на електронните медии. Опитвах се да водя разговор, но знаех, че всяка дума, излязла от устата ми, показва, че мястото ми не е тук. Когато, три кошмарни часа по-късно, Нейт попита: „Да тръгваме ли?“, се озовах навън и махах за такси, преди да е довършил думата „тръгваме“. По-късно, увит около мен като котка около краката на стопанина си, той рече:

— Ти май се страхуваш до смърт от хората, прав ли съм? Затова се държиш толкова студено. Видях те тази вечер как се опитваше да водиш разговор, да общуваш, но очите ти бяха изпълнени със страх.

Понякога си мисля, че хората могат да видят какво у мен не е наред, да съзрат празнотата там вътре. Под професионалните ми умения, под дрехите и грима няма нищо. Понякога си мисля, че представлявам само обвивка, празна черупка, и не мога да разбера как е възможно някой да ме харесва. И срещите с непознати ми напомнят за това. Че не съм истинска, че съм нещо нереално. Не му го казах, разбира се. Дори и да бях съумяла да се принудя да произнеса думите, дали Нейт би поискал да ги чуе? Това, което изживявахме двамата, беше само мимолетно увлечение, нищо повече. Тъй като мълчах, той продължи:

— Няма защо да се страхуваш повече, защото аз винаги ще се грижа за теб. Мисля, че си невероятна. Ти си всичко за мен, скъпа. Целия ми свят.

Тези думи ме разстроиха толкова силно, че се облякох и си тръгнах.

Нейт не се интересуваше, че невинаги бях сто процента силна, самоуверена и способна да се справя с всякакви ситуации; не го беше грижа, че е напълно възможно да изпадна в отчаяние и да се вкопча в него с всички сили. Прие ме такава, каквато бях: обичаше ме, когато бях мила, обичаше ме и когато ставах съвсем ужасна. Нейт просто приемаше всичко, което стоварвах върху главата му и проявяваше безкрайно търпение.

Не че това беше едностранен процес. Аз също трябваше да положа немалко усилия. Нейт ме караше да се чувствам сигурна, но самият той представляваше кълбо от неврози, с които трябваше да се справя, след като реших да задълбоча връзката ни. Да, двамата с Нейт бяхме постигнали истинска хармония, съвършената симетрия от любов, доверие и откровеност. Шест месеца по-късно споделих с Адел, че с Нейт думи като „обвързване“ и „завинаги“ не бяха само красиви фрази. Те бяха действителност.

Събота през нощта.

Беше събота през нощта преди две години. Двете с Дел бяхме сложили Тийгън да спи с намерението да обсъдим някои детайли около сватбата ми, която щеше да се състои само два месеца по-късно, но се бяхме разсеяли с четири бутилки вино и един пакет хапки за коктейл. Дел се беше изтегнала на тапицирания с кафява кожа диван. Копчетата на тъмнозелените ѝ панталони бяха разкопчани, а долният край на тениската бе вдигнат нагоре и затъкнат по средата на сутиена. Коремът ѝ беше съвсем плосък и единствено сребристоробелите ивици, които набраздяваха съвършената кожа, показваха, че бе родила преди три години. Иначе Дел изглеждаше съвсем както преди и дори беше започнала да носи отново халката от бяло злато на пъпа си.

Аз се бях проснала на другия диван и също бях освободила горните копчета на джинсите си. Бях свалила сутиена си, но далеч не плоският ми корем и гърдите с ивици от разтягане бяха покрити с бяла

тениска, която се бе наложило да взема назаем от Дел. По-рано същата вечер Тийгън ме бе измокрила цялата, докато я къпех, и ме остави без връхни дрехи и дори без сутиен.

Вместо да говорим за разположението на местата по време на церемонията, ние се бяхме прехвърлили на темата за мъжа, с когото Дел излизаше напоследък. Знаех, че Нейт страшно ще се ядоса, когато се прибера без план за местата в църквата (когато ми предложи той да се заеме с това, аз вирнах нос и обидено заявих: „Не ми обръщай внимание. Мислех си, че тази сватба е и моя, но явно съм сгрешила.“), но въпросът за срещите на Дел беше наистина важен. Тя беше срещнала въпросния мъж неотдавна и в момента се намираше в началото на това, което двете с нея наричахме „ритуал на ухажването“. Този ритуал започваше с желанието да си припомня отново и отново всяка подробност от първата им среща, последвано от вълнението на втората среща. После настъпваше периодът на сладостно очакване преди „специалната“ среща. Времето от четвъртата до десетата среща беше изпълнено с радостна възбуда. За съжаление, после идваше ред на онзи етап, в който единият от двамата вече не се обаждаше на другия. Това беше също така и периодът, в който Дел се чудеше какво у нея не е наред, какво не е направила както трябва и защо и тази връзка се е провалила.

В момента двамата се намираха на среща номер шест и интересът им един към друг все още не бе започнал да избледнява.

— Той прави онова нещо с бедрата си и усещането е... Ааах! — сподели Дел. — Направо ме подлудява.

Макар и да я подлудяваше, въпросният мъж все още нямаше представа, че тя има дете. Ако стигнеха до среща номер петнадесет, тя щеше да му каже, но това едва ли щеше да се случи. Вярно, Дел го харесваше, но той не беше Единствения. Дори не беше Този-който-ще-се-задържи-за-дълго, така че не възнамеряваше да огорчава Тийгън, като я запознае с човек, който накрая щеше да си отиде от живота им. Дел защитаваше Тийгън със зъби и нокти. В живота на дъщеря ѝ трябваше да има колкото се може по-малко сътресения и всеки, който по някакъв начин попречеше на това, се излагаше на смъртна опасност. Тя по-скоро би прекарала живота си съвсем сама, отколкото да запознае Тийгън с някого, който накрая щеше да си отиде. А ако

кажеше за дъщеря си, мъжете щяха да се почувстват задължени да пожелаят да я видят, така разсъждаваше тя.

— Нейт прави такива неща с устата си... — доверих ѝ аз. — Започва да ближе вътрешната част на бедрата ми бавно, много бавно, а после пуска устата си в действие и... Усещането е... — ухилих се аз и въздъхнах: — ... изумително.

Нямах навика да споделям подробностите от нашия сексуален живот с никого, дори с Дел, но пък от друга страна нямах и навика да изгълтвам две бутилки вино на вечер. В този момент бях готова да ѝ опиша всичко, всяка подробност от подробностите.

— Чувствам се сякаш... Цялата се разтрепервам само като си помисля за това.

— Даааа, знам — съгласи се Дел и в следващия момент се вцепени. Буквално замръзна на мястото си в мига, в който думите излязоха от устата ѝ.

Сърцето ми спря да бие, а дъхът ми секна в гърлото. Времето сякаш спря.

Очите на Дел се отправиха към моята част на стаята, две бездънни езера от сиво-син ужас. Някак си успях да издишам, но стегнатите ми на възли мускули не се отпуснаха ни най-малко. Вдишах дълбоко. „Не, сигурно греша — казах си. — Разбира се, че греша. Но нали я чух? Чух я как казва «Знам». Изрече го така, сякаш наистина знае. Защото е вярно. Защото и на нея ѝ се е случило. Направила го е с Нейт. Дел го е направила с Нейт. Неговият език е бил там, между бедрата ѝ, а устните му са...“

Бавно се надигнах до седнало положение и спуснах краката си на пода, за да запазя равновесие, защото стаята лудо се въртеше около мен. Отново издишах бавно и с усилие. Вдишах дълбоко.

— Кога? — едва успях да попитам.

Дел мълчеше. За момент си помислих, че ще отрече, че ще се опита да измисли някаква лъжа, за да се измъкне, но тя само затвори очи и преглътна, преди да срещне погледа ми.

— Преди много време — прошепна тя, без да сваля очи от моите. — Преди много, много време. Цяла вечност.

Дъхът ми отново секна и аз се опитах да си поема дълбоко въздух, за да накарам дробовете си да заработят отново, но напразно. Тялото ми застина съвсем неподвижно, като вкаменено. Не можех нито

да вдишам, нито да издишам, толкова силна бе болката, която раздираше гърдите ми.

— За колко време?

— Веднъж. Само веднъж.

Усетих как клепачите ми започнаха да парят от сълзите, които се събираха зад миглите ми, а мускулите на челюстта ми се стегнаха до скъсване. Не плачех, но влагата в очите и болката в челюстта ми подсказваха, че ми остава съвсем малко.

Дел също се изправи до седнало положение, прокара изящните си пръсти през косата си и избърса мокрите си очи с дланите си.

— Само веднъж — повтори тя.

Веднъж. Само веднъж. Като че ли имаше някаква разлика. Нима фактът, че се бе случило само веднъж, го оправдаваше по някакъв начин? Нима го правеше по-правилно, отколкото ако се бе случило два пъти? Или петдесет пъти? Вече беше свършено, те двамата го бяха направили. Нима беше по-редно, защото бе само веднъж? Примигнах, но това не помогна; сълзите продължиха да замъгляват очите ми.

„Защо?“ — попитах безмълвно.

Дел се премести напред на дивана и раменете ѝ се приведоха, а лактите ѝ се подпряха на коленете. Панталоните ѝ все още бяха разтворени. Тя зарови ръце в косата си, без да отмества очи от ламинирания паркет.

„Защо?“ — повторих аз все тъй безмълвно.

Тя продължаваше да гледа към пода, без да чува мълчаливия ми въпрос, потънала в собствените си мисли, в собствения си свят. Един свят, който вече не беше същия, след като си беше признала. След известно време вдигна очи към снимката на Тийгън, поставена върху телевизора, само за миг, преди отново да сведе поглед към пода.

В този момент разбрах всичко. Този неволен, инстинктивен жест ми разкри тайната, която Дел бе пазила толкова дълго и с цената на такива усилия, и аз ахнах на глас.

— Не! — прошепнах едва чуто. Говорех не на нея, а на себе си. Опитвах се сама да се убедя, че мисълта, току-що минала през ума, е невъзможна; че сърцето ми е пропуснало няколко удара за нищо.

Когато обаче Дел чу ахването ми, тя вдигна рязко глава. Очите ми се преместиха от лицето ѝ върху снимката и после отново се

върнаха обратно. Погледите ни се срещнаха и видях как всичката кръв се оттече от лицето ѝ.

Поклатих глава, опитвайки се да прогоня тази мисъл от съзнанието си; да забравя, че изобщо ми е минала през ума. Очите ми обаче сякаш по своя воля се насочиха отново към снимката и аз за пръв път забелязах носа на Тийгън. Формата му ми беше така позната. Тийгън беше дете на Нейт.

Всичко ми стана съвсем ясно. Последните части от пъзела най-накрая си дойдоха на мястото. В действителност те си бяха там през цялото време, но аз просто не ги бях видяла досега. Не бях успяла да ги събера, за да сглобя цялостната картина преди тази вечер, когато всичко най-после ми се изясни. Вече знаех защо Тийгън ми се струва толкова позната. Не защото беше същинско копие на майка си, въпреки че и това беше вярно, а защото бе наследила полегатия нос на баща си, формата на очите му, ироничната извивка на устните. Тези черти ми бяха пред очите през цялото време, разбира се, но съзнанието ми не беше направило връзката.

Когато Дел разбра, че е бременна, я попитах за бащата. Нейният изречен през сълзи отговор гласеше, че било грешка, че всичко помежду им вече е свършено, че е женен мъж, с когото се е запознала по работа, но вече не се виждат.

— Копеле! — изсъсках аз.

— Не — възрази тя. — Той не знаеше какво ще се случи между нас, нито пък аз. Беше грешка, нито един от нас не го очакваше.

Припомних си всички разговори, които двете с нея бяхме водили за бащата на детето ѝ: всеки път, когато я бях чувала да казва, че той не е способен да обича само нея, да не говорим за дете; всеки път, когато тя повтаряше отново и отново, че е било грешка — най-хубавото нещо, което някога ѝ се е случило, но все пак грешка; всеки път, когато беше заявявала, че няма нужда от бащата, който само би объркал живота и на двете им. И че има мен, заместник — бащата. Аз я придружавах на курсовете за подготовка за раждането, аз бях в родилната зала заедно с нея, пребледняла като платно от гледката, помагах ѝ с всичко, с което можех — и, аз през цялото време се опитвах да я убедя да съобщи на бащата, защото така беше правилно, защото дори мисълта да му каже да не ѝ допадаше, той все пак имаше право да знае. Можеше да отблъсне и нея, и детето и да докаже колко права съм била да го

наричам копеле — но това можеше да стане само, при условие че тя му каже. Смятах, че един ден Тийгън също може да поиска да узнае истината за баща си, и често го казвах на Дел. Повтарях: „Какво ще й кажеш тогава? Че не си искала той да разбере, че е станал баща, и така си й отнела възможността да си има баща като другите деца?“

Отговорът на Дел винаги беше един и същ: „Нямам намерение да се тревожа за това отсега. Ще му мисля, когато ми се наложи.“

Беше дошъл моментът да помисли по въпроса.

Господи, каква глупачка бях. Каква невероятна идиотка, без капка мозък в главата. Като си спомня как я поучавах, как настоявах да каже на мъжа на моя живот, че ѝ е направил дете.

Успях някак си да се надигна от дивана, но когато се изправих на крака, се оказах почти превита надве от нажежената до бяло болка в стомаха ми. Все още бях замаяна от преживяния шок и когато действителността се стовари върху ми с пълна сила, лицето ми се сгърчи от болка.

Нейт имаше дете. Беше станал баща на детето на най-добрата ми приятелка.

Започнах да събирам нещата си: все още влажния сутиен, колана, който бях свалила, защото се забиваше болезнено в корема ми, тетрадките, които бях извадила, за да ѝ покажа как искам да са подредени местата в църквата, плана за разположението на масите, разноцветните химикалки. Събирах ги непохватно, като от време на време прокарвах пръсти през черната си коса, за да не влиза в лицето ми. Чорапите ми бяха на пода до отсрещния диван, но за нищо на света не исках да се доближавам до нея, така че нахлузих обувките си на бос крак.

С треперещи пръсти навлякох върху бялата тениска мократа блуза, която бях свалила по-рано; после си спомних, че тениската беше нейна. На приятелката, която ми бе забила нож в гърба. Смъкнах блузата и изхлузих тениската, преди да я запратя на пода. Навлякох влажната си блуза на голо, тъй като сутиенът ми бе натъпкан в чантата.

— Кам, остави ме да ти обясня — изрече Дел умолително. — Моля те, Кам, ще ти обясня всичко.

Гласът ѝ беше колеблив, сякаш не бе сигурна в думите си. Не ѝ отвърнах. Никога не съм била човек, който разрешава с приказки това, което го разстройва. По-скоро бях от хората, които предпочитат да

обърнат гръб на цялата ситуация с надеждата, че причината за нея ще изчезне от само себе си. И изобщо, имаше ли за какво да говорим? За това колко добър в леглото е моят годеник, така ли? Или да сравним колко бихме му писали по десетобалната система? Може би да си побъбрим по въпроса дали той знае, че Тийгън е негова дъщеря, и дали все още иска да се ожени за мен? Щеше да каже „да“ само след два месеца, въпреки че бе извършил нещо толкова ужасно. След осем седмици — **ОСЕМ СЕДМИЦИ** — щеше да застане пред всичките ни познати и да ми се закълне във вечна любов, да се закълне, че ще ми бъде верен, че за него не съществуват други жени. Ала това щеше да бъде лъжа, нали? Той не ми е бил верен в миналото, защо тогава да очаквам, че ще ми бъде верен за в бъдеще?

— Нейт не знае за Тийгън — каза Дел с ясен, овладян и твърд глас. Сигурна бях, че не се преструва. Когато ставаше въпрос за Тийгън, тя нямаше да позволи нещо да се обърка. Най-малко пък това. — Не искам да научи — продължи тя. — Не желая да обърквам живота на Тийгън. Каквото и да направиш отсега нататък, моля те, не разрушавай живота на Тийгън. Това, което се случи, не е нейна грешка.

Искаше ми се да изкрещя, да започна да я обиждам, да я зашлевя, да изскубя косата ѝ из корен, но не, можех. Просто не бях такава. Направих единственото, което ми беше по силите — тръгнах си. Напуснах стаята и живота на Дел.

Завинаги.

5

— Дойдох да видя Тийга — казах на жената, която ми отвори вратата на петстайната къща на петнадесет минути разстояние с такси от центъра на Гилфорд.

Тя ме изгледа тъпо. Едва тогава си припомних, че никой друг, освен мен не наричаше детето Тийга.

— Искам да кажа, дойдох да видя Тийгън.

Този път в очите на Мюриъл проблесна искрица, явно ме разпозна. Мащехата на Дел беше мършава, измамно крехка жена, която изглеждаше така, сякаш всеки повей на вятъра може да я пречупи надве. Посивяващата ѝ коса носеше следи от едри ролки и беше напръскана с толкова много лак, че се беше втвърдила като камък. Когато я срещнах за първи път, облеклото ѝ приличаше на униформа: пола от туид с подходяща жилетка и наниз от перли на шията. Видът на Мюриъл и днес отговаряше на очакванията ми: дори в тази жега тя носеше зелена плетена блуза с пола от кафяв туид, а нанизът от млечнобели перли плътно обвиваше сбръчканата ѝ шия. Бях поразена колко нормална изглеждаше. Правеше впечатление на почтена, порядъчна и дори хрисима възрастна дама. Никой не би предположил каква е в действителност. Аз обаче знаех какво тече във вените ѝ — отрова, а не кръв.

Дел ми беше показала на какво е способна тази жена. Бях видяла сребристите кръгчета по бедрата ѝ там, където нейната мащеха бе гасила цигарата си. Бях видяла изкривения малък пръст на лявата ѝ ръка, който бе зараснал накриво, след като тази жена го бе извила дотолкова, че бе разместила ставата. Знаех, че белегът на челото ѝ, точно под линията на косата, е спомен от онзи път, когато Мюриъл бе запратила по нея една стъклена чаша.

— Аз съм Камрин. Помните ли ме? Кръстницата на Тийгън — умишлено се постарях да запазя тона си равен, за да прикрия омразата си. — Приятелката на Лусинда-Джейн.

Всъщност Дел се беше отказала от имената си Лусинда-Джейн още със самото си пристигане в университета — предпочиташе третото си име, Адел. След завършването промени и фамилията си на Бренън, моминското име на майка си. За хората, с които се запозна след Лийдс, тя беше просто Адел Бренън. Помня какво голямо парти устройхме, когато най-последно името ѝ беше официално променено. Баща ѝ обаче упорито продължаваше да я нарича Лусинда-Джейн и тя дори не си и помисляше да го поправи.

По израза ѝ съдех, че разпознаването все още е в ход, макар че досега Мюриъл трябваше да си е припомнила съвсем точно коя съм — единствената от приятелките на Адел, с която някога се бе срещала. Дел нямаше навика да се връща в милия си роден дом при всяка възможност, а когато все пак го правеше, бе вземала само един човек със себе си — мен.

— Да, помня коя сте — рече завалено Мюриъл. „Интересно дали днес е на шери, на вино или пък на джин и тоник“ — зачудих се аз разсеяно. По време на първата ни среща преди години бутилката беше нейната най-добра приятелка и нейна постоянна спътница. Очевидно нищо не се бе променило.

— Мога ли да видя Тийгън? — попитах, след като разбрах, че тя няма намерение да каже нищо повече.

— Точно в този момент е невъзможно.

— Защо? Не е ли вкъщи?

— Вкъщи е, но в момента не приема посетители.

— Не приема посетители? Дете на пет години? — попитах раздразнено, без да мога да повярвам на ушите си. — Кой знае защо не мога да си представя Тийгън да казва: „Ако някой реши да се отбие, кажете му да напусне къщата.“

Мюриъл ме изгледа така, сякаш бях нещо мръсно, попаднало върху подметката ѝ.

— В момента госпожицата изтърпява наказание — надменно заяви тя, — ако това изобщо ви влиза в работата.

— Случайно ми влиза в работата — изговорях всяка дума преднамерено спокойно, защото в противен случай щях да закрещя. — Аз съм нейна кръстница. Аз съм тази, която поема задължението да се грижи за нея, ако нещо се случи с майка ѝ.

— Ще трябва да дойдете друг път, защото в момента тя изтърпява наказание, както вече ви обясних.

Тя понечи да затвори вратата в лицето ми. В този миг цялата ми ярост, цялата омраза и гняв, които бях съдържала по време на разговора, изригнаха и разбиха самоналоженото ми спокойствие на пух и прах. Наведох се напред, всеки мускул в тялото ми се напрегна, а дланта ми се стовари върху синята врата и я задържа отворена.

— За какво я наказвате? — попитах.

Внезапното ми действие беше накарало Мюриъл да подскочи. Тя погледна настрана, без да ми отговори.

— Попитах за какво я наказвате — повторих и този път в гласа ми се промъкна нотка на заплашително ръмжене.

Мюриъл продължаваше да мълчи.

— Искам да я видя.

— Не ѝ е позволено да се вижда с никого.

— Няма да си тръгна, докато не я видя.

— Не мога да ви пусна — смънка тя приглушено. — Нямам представа какво ще направи Роналд с мен, ако ви позволя да я видите.

— Не, вие нямате представа какво ще направя с вас, ако не ми позволите да я видя още сега — отвърнах ѝ с глас, който прозвуча заплашително и страховито, дори и в собствените ми уши. Бях чула тази мелодраматична реплика в някакъв филм и ето че думите ми се изплъзнаха от езика, преди да успея да се спра.

Зачервените очи на Мюриъл се присвиха злобно, но си пролича, че е уплашена. Добре знаех на какво е способна тази жена, но само когато имаше насреща си беззащитно дете. Тя, от друга страна, беше в пълно неведение на какво съм способна аз. Ако трябва да бъда честна, и самата аз не знаех. През целия си тридесет и две годишен живот не бях удряла никого в изблик на ярост, но това не значеше, че няма да го направя, ако се наложи.

Злобата в погледа на Мюриъл нарасна. В отговор аз придадох на лицето си още по-твърдо изражение. Тази жена наистина нямаше представа колко гняв бях насъбрала у себе си. Да пропътувам двеста мили за един ден, да заваря приятелката си на смъртно легло и да се озова тук, на мястото, където Дел бе изтърпяла толкова страдания... Настроението ми далеч не беше миролюбиво и не се опитвах да го скрия.

Тялото на Мюриъл се отпусна, тя отстъпи от вратата, признала поражението си, обърна се и се отправи към голямото стълбище, като си мърмореше, но достатъчно ясно, че да я чуя:

— Не сме молили тя да идва тук.

Въздъгнах с облекчение, без да казвам нищо. Ами ако ме беше принудила да изпълня заплахата си? Не исках и да мисля за това.

Къщата си беше същата, както и при последното ми посещение преди осем години. Двете с Дел се бяхме отбили за малко, за да приберем дрехите и книгите, които си бе оставила тук. Естествено, това не бе нищо друго, освен претекст. Беше се справяла без тези неща в продължение на години, така че защо ѝ бяха притрябвали точно сега? Не, целта ѝ бе да се помири с баща си, да направи последно усилие да се сближи с него. Той се държа много учтиво заради моето присъствие, но в същото време изключително хладно. От поведението му ме побиха студени тръпки и в мига, в който останах сама, позвъних на родителите си да си поговорим. Когато се качихме в таксито, вече знаех със сигурност, че Дел никога няма да се върне тук. Не беше нужно да ми го казва. Беше се опитала за последен път да оправи нещата със семейството си и не беше успяла. Беше време да остави миналото зад гърба си.

Къщата изглеждаше съвсем същата, каквато я помнех от онзи отдавна отминал ден: същият светъл килим на пода, същите стени с цвят на магнолия, същите потискащи провинциални пейзажи, окачени на тях. Все пак имаше нещо, което се беше променило — атмосферата. Сега от къщата лъхаше на застой, на пустота и безжизненост.

Мюриъл спря пред една боядисана в бяло врата и посегна към ключа в ключалката. Видях как покритата ѝ със старчески петна ръка застина за миг, преди да го превърти. „Те държат Тийгън заключена вътре? Държат я заключена? Дори и да излезе от стаята си, тя не е достатъчно висока, за да стигне bravата на външната врата. Къде си мислят, че би могла да отиде?“

Стаята на Тийгън беше два пъти по-голяма от всекидневната в моя апартамент. И тук стените бяха боядисани в цвят на магнолия, но килимът беше тъмносин. На две от стените имаше рафтове, отрупани с кукли, кубчета и плюшени играчки, с мечета и книги, но всички те изглеждаха така, сякаш никой никога не ги бе докосвал — просто си лежах по рафтовете като украшения, чиято цел бе да създадат

илюзията за безоблачно и щастливо детство, а не истинска радост за децата. Тийгън не си бе играла с нито едно от тези неща, сигурна бях. До големия прозорец с изглед към градината се намираще старателно оправено легло.

Въпреки ярките цветове на играчките, стаята изглеждаше студена и неприветлива. По средата бяха сложени червена масичка от пластмаса и жълт стол, също пластмасов, на който седеше Тийгън.

Още преди да вляза, разбрах, че нищо не е така, както трябва. Тийгън седеше на стола с изправен гръб, без изобщо да се помръдва. Малкото ѝ телце изглеждаше сковано от страх. Светлорусата ѝ коса не беше мита от дни и сега висеше около лицето ѝ на мазни кичури. Беше облечена с мръсна розова блузка, цялата измачкана. Очите ѝ не се отделяха от чинията с храна, сложена на масата пред нея.

Шокът разтърси цялото ми тяло като физическо усещане. Последния път, когато бях видяла Тийгън, очите ѝ бяха широко отворени и жадно вперени в мен, докато аз ѝ четях приказка. Тя не беше от децата, които обичат спокойствието и не можеше да остави никого и нищо на мира. При нея винаги ставаше нещо, и то на пълна скорост. Тийгън винаги трябваше да тича, да играе, да чете или да стисне някого в прегръдките си до задушаване.

— Тийга — прошепнах аз и бавно прекосих стаята. — Тийга, това съм аз. Леля Камрин. Помниш ли ме? — приклеках, за да застана очи в очи с нея, и я погледнах с очакване.

Тя не отговори веднага, но след няколко мига кимна, без да ме поглежда. Очите ѝ бяха вперени в чинията с храна пред нея — сивкави на цвят варени картофи, отвратителен, сбръчкан от старост грах и една засъхнала вече пържола, покрита с бяла коричка плесен. Гадната миризма на развалена храна ме блъсна в ноздрите и аз отстъпих назад, като се мъчех да не повърна.

— Спомняш си леля Камрин, нали, Тийга? — попитах, като се борех с гаденето.

Тийгън кимна повторно.

— Чудесно. А помниш ли мама да ти е казвала, че може да дойдеш и да поживееш известно време с леля Камрин?

Ново кимване.

— А ти искаш ли?

Раменцата ѝ се повдигнаха нагоре, после хлътнаха повторно и тя прошепна с тъничък ѝ дрезгав глас:

— Не знам.

Бавно протегнах ръка да прибера един мръсен кичур коса зад дясното ѝ ухо, за да мога да видя лицето ѝ, но преди да я докосна, тя се сепна и се сви уплашено, отдръпвайки се от мен, а ръцете ѝ инстинктивно се вдигнаха нагоре, за да я защитят от удар.

Аз също се отдръпнах, потресена. Тийгън се страхуваше, че ще я ударя. Това малко момиченце си мислеше, че искам да му причиня болка. Погледнах я изумена и сърцето ми заби по-бързо. Тогава забелязах, че дланта на дясната ѝ ръка беше подута и пресечена от три алени ивици. Синьо-черни петна обезобразяваха китката ѝ. Приличаха на отпечатъци от пръсти, сякаш някой насила е държал ръката ѝ разтворена, докато отгоре се е стоварвала някаква пръчка или може би бастун.

Тези червени ивици по нежната кожа на Тийгън се оказаха капката, която преля чашата. Нещо вътре в мен се пречупи, разбивайки последните остатъци от самообладанието ми на пух и прах. Не изпитвах желание да крещя, да се нахвърля върху Мюриъл или да изпотроша всичко в стаята. Беше нещо много повече от това. Изпитвах ярост. Дълбока, всепоглъщаща ярост, която обхващаше цялото ми тяло и не оставяше място за никакви други чувства. Никога през живота си не бях изпитвала такова нещо. Гняв, страдание, възмущение, болка, шок — това да. Когато бях разярена, ги изпитвах дори всичките наведнъж, заедно с яростта. Не и този път обаче. Това, което изпълваше вените ми днес, си беше чиста ярост, която не оставяше място за каквито и да било примеси.

Внезапно разбрах какво точно трябва да направя. Изправих се и видях как Тийгън се успокои и телцето ѝ се отпусна, когато се отдръпнах от нея. Прекосих устремно стаята на две крачки и се спрях пред белия гардероб и белия скрин до него. Със замах издърпах най-горното чекмедже, наградих колкото можах от спретнато подредените горни дрешки вътре и го затръшнах, за да отворя друго. В третото намерих блузките и гащичките на Тийгън и взех и тях.

— Какво правиш? — изписка Мюриъл.

Дори не я удостоих с поглед. Ръцете ми бяха пълни с дрехи във всякакви цветове, така че отидох до мястото, където лежеше чантата

ми, дръпнах ципа и напъхах всичко вътре.

— Не можеш да го направиш! — изкрещя Мюриъл, докато аз отварях вратата на гардероба.

— О, мога, и още как — отвърнах, докато се пресягах за якенцата и обувките, които намерих вътре. — И не само че мога, ами го и *права*.

— Ще повикам полиция — заплаши ме тя.

Главата ми се извъртя назад толкова рязко, че вратът ми изпука. Без да му обръщам внимание, аз вперих леден поглед в Мюриъл.

— Моля, заповядай. Ще ми бъде много интересно да те чуя как обясняваш, защо Тийгън е стояла немита дни наред, защо тази чиния тук е пълна с развалена храна и откъде са се появили тези рани по ръката ѝ. Като се замисля, май аз би трябвало да позвъня на полицията — запратих дрехите на Тийгън върху торбата си и вече с освободени ръце, бръкнах в джоба на сакото и извадих мобилния си телефон. — Момент да се сетя какъв беше номерът... А, да, девет-едно-едно — натиснах бутоните и отново погледнах към Мюриъл. — Искаш ли ти да натиснеш „повикване“, или да го направя аз?

— Добре де, вземи я, ние и бездруго ще се радваме да се отървем от нея веднъж завинаги — злобно изрече Мюриъл, обърна се на пети и излезе от стаята, затръшвайки силно вратата.

Изчаках секунда, за да видя дали ще заключи след себе си, защото в такъв случай щеше да ми се наложи да повикам полицията. Как иначе двете с Тийгън щяхме да излезем от стаята? Но не, Мюриъл само затвори вратата, така че вместо да натисна бутона за позвъняване на мобилния, аз се извърнах към Тийгън и срещнах погледа на две тъмносини очи, зачервени от плач.

Малкото ѝ личице със следи от сълзи по бузите, с полегатото носле и нацупени устнички беше обърнато право към мен и от изражението му се зачудих дали Тийгън не ме мисли за луда.

Прекоших стаята и като внимавах да не се доближавам твърде много, за да не я уплаша повторно, приклеках до нея и попитах:

— Имаш ли си любима играчка?

Тя кимна, очевидно притеснена. Все още ми нямаше доверие.

— Добре тогава, вземи я. Вземи всичко, което обичаш, и ми го донеси тук.

Очите ѝ се разшириха тревожно.

— Тръгваме си от тази къща — обясних ѝ аз. — Ще дойдеш с мен. Ще поживееш за малко у леля Камрин.

Личеше, че мисълта да се махне оттук много допада на Тийгън. Тя обаче не беше глупава. Все още не ми вярваше и продължаваше да ме гледа подозрително, но сега просто нямахме време за дългата игра за печелене на доверие. В този момент Мюриъл сигурно звънеше на съпруга си. Той можеше да се върне всеки момент и не исках да мисля какво може да стане, ако ни завари все още тук. Това беше неговия дом, неговата крепост, така че щеше да се чувства напълно в правото си. Като нищо можеше да употреби и физическа сила.

— Хайде, Тийга, прибери си нещата и ела с мен. Утре отиваме да видим мама.

— Мама? — уплашеното ѝ лице грейна. — Мама?

— Да, мама.

Тийгън избута стола си назад и шумът потъна в дебелия килим. Тя отиде до леглото си, застана на колене и извади скритата отдолу пъстра раница, а после се върна при мен и ми я подаде. Усмихнах ѝ се широко и тя ми отвърна. Най-после двете започвахме да се разбираме.

Спомените ми за следващите минути са доста неясни. Зная само, че в един момент се озовах на ъгъла на улица в един непознат за мен град, с петгодишно дете в ръцете и половин дузина чанти — по-точно моята чанта, пъстрата раница и четири найлонови торби. Нямах представа къде ще отида оттук нататък. Не, къде ще отидем оттук нататък. Не знаех нито един номер, на който да позвъня за такси, не знаех дори как да стигна до най-близката автобусна спирка.

— Знаеш ли какъв ден е днес? — попитах Тийгън.

Тя ме погледна така, сякаш каквото и да кажех, не можеше да я изненада и поклати глава.

— Днес е рожденият ми ден.

Да, така беше. Въпреки че от щастливата сутрин ме делеше цяла вечност, рожденият ми ден все още не бе свършил.

Тийгън кимна и дори се усмихна, макар и колебливо.

— Честит рожден ден — прошепна тя и склони уморената си главица на рамото ми.

— Благодаря — казах и довърших наум: — „Днес е също така и деня, когато ще ме арестуват за отвличане.“

6

Докато гледах как светлината се процежда през дупките на бежавите завеси, ми мина през ума, че тя може да успее да придаде малко цвят на безличната хотелска стая.

Кафето в чашата, която държах в ръцете си, бе изстинало толкова отдавна, че изобщо не ставаше за пиене, усещах цялото си тяло схванато след толкова часове седене на едно място, а очите ми пареха. Независимо от това обаче, навън животът продължаваше. Чувах песента на птиците, шума на автобусите и фучащите коли и от време на време по някоя случайна полицейска сирена. Отдавна бях престанала да се страхувам, че тези сирени идват за мен, но мисълта ми още препускаше със скорост сто километра в час — не беше спряла цяла нощ...

Осем часа по-рано портиерът внесе чантите ни в стаята, остави ги до вратата и пъкна електронната карта в процепа, за да включи електричеството. След като промени режима на осветлението само на стенни лампи, за да не събуди спящото дете в ръцете ми, той дискретно напусна стаята. Бях избрала хотел съвсем близо до болницата „Сейнт Джуд“, така че сутринта можехме да отидем дотам пеша. Стаята не беше голяма, но имаше широко двойно легло, детско креватче за Тийгън, а също и телевизор. Нищо повече не ни трябваше.

Когато останахме сами, аз прекосих стаята и отидох до детското креватче. Тийгън тежеше като камък в ръцете ми и мускулите ми се бяха схванали от умора, защото я държах от много дълго време. В мига, в който се бяхме озовали в таксито на път за централната част на Лондон, Тийгън се настани в скута ми, обви ръце около врата ми, отпусна глава на гърдите ми и потъна в сън. По време на цялото ни едночасово пътуване през града, трябваше да внимавам да не си поемам дъх твърде дълбоко и да не мърдам, за да не я събудя, макар че тя изглеждаше дълбоко заспала. Не се събуди нито когато тронаво се

измъкнах от таксито, нито когато разговарях с администраторката, докато попълвах регистрационната карта, нито когато се качихме на асансьора. Вероятно щеше да спи непробудно цялата нощ.

Внимателно я положих в креватчето ѝ след миг подскочих, защото очите ѝ внезапно се отвориха. Отне ми няколко секунди да се успокоя. Сякаш някой беше изскочил срещу мен изневиделица, така ме изплаши тя.

Мръсната руса коса на Тийгън се беше разпиляла по възглавницата. Очите ѝ следяха всяко мое движение, а по лицето ѝ пробяга тръпка на страх. Беше уплашена до смърт. Будна и уплашена до смърт.

„Добре дошла в клуба, миличка“ — помислих си. Аз също бях уплашена до смърт. Вече започвах да осъзнавам какво точно бях извършила на един дъх. Постъпката ми беше много сериозна и доста глупава, и сега бях ужасена от последствията.

— Какво има? — попитах внимателно и всички други страхове отстъпиха пред страха да не би Тийгън да се разплаче. Нямах ни най-малка представа какво да правя с плачещо дете, освен може би да изкрещя: „Млъквай!“ Не че не бях виждала детски сълзи. Напротив, имах опит с племенниците си, както и със самата Тийгън. Работата беше там, че когато те се разплачеха, аз бързо ги връщах на човека, който носеше отговорността за тях. Бях убедена, че не съм способна да ги успокоя по никакъв начин, така че защо да се опитвам? С други думи, единствената ми реакция беше да предам щафетата на човека, решил да стане родител, избрал да се занимава със сълзи, сополи и гневни изблици.

Тийгън продължи да се взира в мен с все същия ужас, изписан на лицето ѝ.

— Искаш ли да спиш на голямото легло? — попитах я, като се спрях наслуки на едно от предположенията си за причината за нейната тревога — искам да кажа, друга причина, освен внезапното ѝ отвличане от мястото, където бе живяла през последните няколко месеца, и факта, че сега бе пленница на жена, която не бе виждала от две години.

Тийгън кимна.

— Добре, но първо ще се изкъпем, нали така?

Повторно кимване.

— И може би ще хапнем нещо?

Тя кимна за трети път.

— Чудесно.

Така беше по-добре. Сега вече имах план, а аз умеех да работя с плановете. Да я изкъпя, да я нахраня, да я сложа в креватчето. Съвършено ясно и изпълнимо. Докато се изправях, тя седна, сви колене до гърдите си и ги обви с ръце. Погледът ѝ ме проследи през стаята до масата, където бяха поставени телефона и едно ламинирано меню, което прегледах набързо, търсейки нещо, което би ѝ харесало. Не я попитах какво иска, защото вече бях разбрала, че няма да промълви и думица, така че нямаше смисъл. Хамбургер и чипс ми се стори добър избор.

Включих телевизора и започнах да сменям каналите, надявайки се да намеря нещо, което няма да окаже вредно въздействие върху младата ѝ психика, а после запалих още няколко лампи. Тя седеше в леглото и не помръдна през цялото време, докато аз се занимавах с тези типично семейни дейности. После се разрових из чантите и извадих синята ѝ пижама, чисти чорапи и бяла фланелка. Оставих ги на двойното легло и отидох в банята.

Банята представляваше помещение, обзаведено просто, но функционално. Душът — най-малкият, който бях виждала през живота си — можеше да се ползва само ако влезеш във ваната, но помещението беше чисто и без следи от плесен, което ми се стори цяло чудо, защото нямаше прозорец, а само уред за пречистване на въздуха, поставен в ъгъла. Дръпнах бялата непромокаема завеса и седнах на ръба на ваната да завъртя крановете и да сложа запушалката. Изчаках ваната да се напълни до половината, преди да сипя вътре шампоан и да разплискам водата, за да се разпени хубаво. Не се получиха толкова много мехурчета, колкото би ми се искало, но все пак беше по-добре от бяла стерилна хотелска вана, в която няма нищо друго, освен чиста вода.

Върнах се в стаята и коленичих пред Тийгън.

— Може ли сега да те съблека? — попитах с възможно най-мек глас.

Тя не отговори веднага. Помислих си, че сигурно преценява дали е редно да ме послуша. След няколко мига обаче се предаде: отдръпна ръцете си от коленете, смъкна краката си от леглото и полака се плъзна

по чаршафа, за да застане пред мен, примирена и търпелива. Първо свалих якенцето ѝ, а после внимателно изхлузих през главата мръсната розова блузка и замръзнах от ужас. От колко време я бяха оставили да гладува? Седмици, ако се съди по вида ѝ. Ръцете ѝ приличаха на тънки пръчици, провиснали от кокалестите рамена, ребрата ѝ се брояха, а коремът ѝ беше хлътнал навътре. Но измършавялото ѝ до неузнаваемост тяло не бе единственото, което ме потресе. Кожата ѝ... В очите ми запариха сълзи и долната ми устна започна да трепери. Съвършената кожа на Тийгън беше цялата покрита с мръсотия, а също така и с рани и белези. Всяка рана беше следа от плесница, от удар или от щипане, а белезите бяха дълги и прави, като че ли някой я беше налагал с колан.

Кръвта зашумя в главата ми, а в съзнанието ми постоянно се повтаряше един и същ въпрос, само че с различни думи. Как са могли? Как някой, който и да е, би могъл да направи такова нещо? Никога не си бях представяла, че е възможна такава жестокост. Не, това не е съвсем точно. Знаех, че подобна жестокост съществува и че е нещо ужасно, разбира се, че знаех, но за мен тя беше някак нереална, защото никога не я бях виждала с очите си. Когато някой ти каже, че слънцето е горещо, ти му вярваш. Знаеш, че е горещо, защото представлява горящо кълбо от газове. Независимо от това обаче никога не бих могла да разбера, не бих могла да повярвам колко горещо е то наистина, докато не си изгоря ръката на него. Същото беше и сега.

Дел ми беше разказвала за малтретирането, беше ми показвала раните си, но аз не можех да го разбера истински, не можех да го повярвам до този момент. Очите ми плувнаха в сълзи.

„Престани! — заповядах си мислено. — Ако не спреш, тя ще реши, че се отвращаваш от нея. Не я карай да си мисли, че случилото се е по нейна вина.“

Примигнах, решена да не позволя на сълзите да се отронят, и вдишах дълбоко през носа. Не можех да рухна пред нея — и без това бе преживяла твърде много.

Продължих да я събличам и да се боря със сълзите, които отново и отново замъгляваха очите ми с всяка свалена дреха. Мръсотията, раните и белезите покриваха цялото ѝ тяло красноречиво свидетелство за тормоза, на който е била подложена в онзи дом. След като я

съблякох цялата, увих я в голяма бяла кърпа и я поведох към банята, но само след една крачка спрях, коленичих и я взех в прегръдките си.

— Всичко е наред, миличка — обещах ѝ аз. — Аз ще се погрижа за теб, нали така? Аз ще се погрижа за теб.

Исках да я накарам да повярва, че всичко ще се оправи, че никога повече няма да я нараняват, че вече е в безопасност. Тя обаче остана съвсем скована, докато се опитвах с нежност да излича болката ѝ. Начинът, по който прие прегръдката ми, така неподвижна и безмълвна, ме накара да я притисна още по-плътнo до себе си.

Докато я къпех, мисълта ми постоянно се връщаше към последния път, когато я бях изкъпала, а тя ме беше измокрила цялата и трябваше да взема една от тениските на Дел назаем. Спомнях си, защото днес беше съвсем различно: Тийгън не плискаше вода навсякъде около себе си, не се кискаше радостно на причудливите форми на мехурчетата във ваната, не се опитваше да ме измокри с дрехите. Не, тя просто седеше, без да помръдва, и ме оставяше да измия израненото ѝ тяло. Искаше ми се да ми даде някакъв знак, че осъзнава какво става около нея, но очите ѝ през цялото време останаха приковани в една точка на стената, без дори да потръпне, докато кърпата забърсваше раните ѝ.

Когато я извадих от ваната и изсуших косата ѝ, тя се раздипли на меки златни вълни, стигащи до раменете ѝ. Реших, че изглежда невероятно сладка в синята си карирана пижама. Сладка, но мълчалива. Дискретно почукване накара и двете ни да подскочим. Погледнахме се една друга, а после обърнахме очи към вратата. След няколко секунди, изпълнени с панически страх, осъзнах, че сигурно е някой от румсървиса с храната, която бях поръчала преди малко.

Ужасяващата гледка на тялото на Тийгън бе избила от ума ми всякакви мисли за ядене, но когато тя видя подноса, който келнерът постави на масата, очите ѝ светнаха, сякаш не бе виждала истинска храна от цяла вечност.

Подадох ѝ хамбургера, чипса и сандвича „Рубен“ и седнах срещу нея на двойното легло, докато тя слагаше чиниите пред себе си. Изминаха няколко секунди, преди колебливо да посегне към хамбургера и да го поднесе към устата си. Преди да отхапе от него, ме погледна, за да е сигурна, че ѝ разрешавам да яде.

Постарах се да я даря с най-чаровната си усмивка и ѝ кимнах. „Можеш да се нахраниш спокойно“ — повторих наум. Тя отхапа едва-едва от крайчето на хамбургера и започна да дъвче, без да ме изпуска от погледа си. Отново ме погледна преди следващата хапка. Задържах насърчителната усмивка върху устните си и се постарах да си остане там през цялото време, докато Тийгън се хранеше.

— Не е нужно да изяждаш всичко — казах ѝ няколко пъти, — можеш да не го дояждаш докрай, ако не искаш.

Тя обаче искаше. Изяде всичко до последната троха, а после се отпусна назад на леглото, като ме изучаваше с огромни, уплашени очи. Осъзнах, че Тийгън очаква моето поведение да ѝ подсказе как да се държи тя самата и какво да направи сега. Двете с нея приличахме на слепец, който води друг слепец, защото и аз не знаех какво трябва да направя. Аз обаче бях възрастния в стаята, така че се налагаше бързо да измисля нещо или поне да се престоря, че знам как да постъпя. Определено няха намерение да прекараме цялата нощ седнали на това легло в очакване някак да се ориентираме в една непозната и за двете ни територия. Реших да започна с един безопасен според мен въпрос.

— Уморена ли си?

Тийгън кимна. Почувствах се по-спокойна, когато видях, че и тя се придържа към плана: баня, храна, легло.

— Добре тогава, легни си — казах и с ужас видях, че тъгълчетата на устните ѝ увиснаха надолу, устата ѝ затрепери, а очите ѝ се наляха със сълзи. „*Не, само недей да плачеш! Мога да се справя с всичко друго, но не и с това.*“ Ясно виждах колко е уморена — лицето ѝ беше хлътнало от изтощение, а забавените ѝ движения подсказваха, че не е спала добре от дълго време — защо тогава не бързаше да се свие в креватчето и да потъне в сън?

— Тийга, какво има?

— Ще ме е страх самичка в леглото — прошепна тя и се сви, като че ли очакваше да избухна и да ѝ се развикам.

— Искаш ли да спя при теб? — попитах нежно.

Телцето на Тийгън се отпусна, но очите ѝ останаха предпазливи. Тя бавно кимна, изненадана, че не бях започнала да крещя.

— Добре тогава, ти си легни, а аз само ще си сваля обувките и идвам.

Тийгън се сгуши под завивките, погледна ме, за да се увери, че наистина лежа с лице към нея, затвори очи и след миг вече бе заспала. Просто така. Като покосена. Изчаках, докато се уверя, че наистина спи дълбоко, измъкнах се полека от леглото, седнах във фотьойла и вперих очи навън през прозореца.

Размърдах се във фотьойла, изпънах схванатия си гръб и отново насочих невиждащия си поглед през прозореца.

Как бях позволила нещата да стигнат дотук? До положение, в което трябваше да се замисля много сериозно за едно нещо, наречено осиновяване.

Когато си тръгнах от болницата, оставяйки Адел потънала в дълбок сън, предизвикан от изтощение, смятах само да обмисля въпроса. Е, до този момент бях направила много повече от обмисляне. Знаех, че щеше да отнеме време. Не можех да преценявам разумно в момента, затова бях изтикала въпроса в периферията на съзнанието си, за да му отделя нужното внимание в подходящото време. Оказа се обаче, че подходящото време бе настъпило далеч по-рано от предвиденото.

Господи, преди по-малко от двадесет и четири часа единственият въпрос, който си задавах, беше кой сутиен ще подчертае възможно най-добре извивката на бюста ми в роклята със златни пайети. Единственото, което занимаваше мисълта ми, беше същата тази рокля. Струваше ми се, че оттогава са изминали хиляди години. Цяла вечност ме делеше от жената от тази сутрин. Не беше възможно аз да съм тази жена, чийто звезден момент от деня щеше да бъде да посипе деколтето си със златна пудра. Защото, ако аз бях тя, тогава какво, по дяволите правех свита във фотьойл в някаква си хотелска стая, мислейки дали да не осиновя дете?

Аз и дете.

Камрин и дете.

Невъзможно да се случи.

Майчинството не бе моя стихия. Когато правех планове за живота си, за бъдещето си, за целите си, децата никога не бяха попадали в тях. Не че ги мразех, няма такова нещо. Животът ми никога не е бил лишен от детско присъствие — благодарение на двамата си

братя и сестра си, бях леля на осем малчугани, които обичах с цялото си сърце. Аз просто не желаех да ставам родител. Предпочитах да се наслаждавам на времето, прекарвано с децата, с ясното и приятно съзнание, че то скоро ще свърши и най-много след двадесет и четири часа, в моя живот отново ще се възцари спокойствие.

Човек трябва да се откаже от твърде много неща, ако иска да стане родител. На практика трябва да се откаже от *всичко*: от свободното си време, от личното си пространство, и да посвети на децата цялото си внимание и грижи. Не бях готова да направя такава жертва и няхах намерение да се преструвам, че съм, само за да изглеждам „нормална“ в очите на другите.

Когато бях по-млада, повечето от познатите ми смятаха, че причината за нежеланието ми да имам деца е проста: не съм срещнала подходящия мъж. Когато се появи, разсъждаваха те, той със сигурност ще предизвика у мен, неудържимо желание да се пресъздавам чрез раждането на безчислено потомство. Когато с Нейт, заговорихме за женитба, всички, включително и Дел, бяха убедени, че ще променя мнението си по въпроса за децата. Така прехваленият майчински инстинкт в крайна сметка щеше да възтържествува и аз щях да започна да се разтапям по обитателите на бебешките колички по улицата, да ахкам над мъничките дрешки в магазините и да започна да обзавеждам детска стая в апартамента ни. Защото Нейт — мъжът на моя живот, бе предопределен да събуди у мен неудържим копнеж, да изпълня основната функция в живота на всяко същество от женски пол, а именно, да допринесе за увеличаване населението на света, чрез своето възпроизвеждане.

Хората постоянно ме питаха кога възнамерявам да имаме деца с Нейт, и аз всеки път отговарях: „Ами никога.“ Реакцията, която следваше, бе винаги една съща: първо изненада, после съчувствие и накрая някой мъдър съвет от рода на „Наистина ли си сигурна, че искаш да се омъжиш за Нейт, щом той не иска деца?“ Започнах да се чудя дали има човек на този свят, който ме вижда като личност, способна да има свое собствено мнение, а не като машина за производство на бебета. Отговорът ми беше кратък и делови: „С Нейт не възнамеряваме да имаме деца. Това е едно от основните неща, по които сме напълно единодушни. Нали разбирате, няма да гласуваме за

консерваторите, няма да купуваме дискове на «Оейзис» и няма да имаме деца.“

Няма да имаме деца.

Протегнах се да оставя чашата с кафе на пода и се надигнах. Като внимавах да не раздрусам матрака, се плъзнах в леглото с лице към Тийгън. Започнах да изучавам лицето ѝ, но този, когото в действителност виждах зад детските черти, не беше тя, а Нейт. Усмихнах се, припомняйки си, че бях правила същото с него, безброй пъти през всички тези години, които прекарахме заедно: лежах будна през нощта и го наблюдавах как спи, борейки се с желанието да прокарам пръст по очертанията на носа му, да целуна затворените му очи или да се наведе и да прошепна „обичам те“ в ухото му. С Нейт беше много трудно, почти невъзможно да сдържам чувствата си, особено когато той спеше и не можеше да ме види в мига на моята слабост: слабостта ми към него.

Когато отмених сватбата, двамата души, които останаха най-горчиво разочаровани, бяха родителите ми. Те просто не можеха да повярват, че всичко свърши изведнъж, само два месеца преди големия им ден.

Да, това щеше да бъде *техния* голям ден, изобщо не се заблуждавах в това отношение. Щеше да е денят, който бяха чакали през целия си живот като мои многострадални родители. Когато с Нейт им съобщихме, че възнамеряваме да се оженим, си помислих, че ще му благодарят коленопреклонно, честна дума. Най-последно някой щеше да ги освободи от грижите за тяхната невъзможна дъщеря. От мен се искаше единствено да внимавам да не проваля всичко, преди да кажа „да“ пред олтара, и тогава те щяха да са свободни веднъж завинаги. Аз щях да стана нечия друга отговорност.

Два дни след като открих истината за Нейт и Адел, позвъних на родителите си от една хотелска стая в Лийдс. Казах им само: „Аз и Нейт се разделихме, няма да има сватба, и се местя в Лийдс.“

Те приеха новината доста добре. Разбира се, нямаха друг избор, тъй като телефонният кабел не им даваше възможност да се пресегнат от другия край на линията и да ме удушат.

Не мисля, че бяха кой знае колко изненадани. Разочаровани да, но не и изненадани. В края на краищата, от Камрин можеше да се очаква точно това — да отмени сватбата в последния момент. Никога нищо не вършех както трябва. Защо трябваше да успея сега, в единственото нормално нещо според тях? Не беше ли достатъчно, че винаги се бях обличала безвкусно, че не бях хубава и че не излизах с момчета, че така и не успях да си намеря мястото в техния свят? Не, аз трябваше да проваля и сватбата си, *единственото* нещо, което щеше да ме направи нормална в очите на моите родители. Двамата ми братя и сестра ми — един по-голям и двама по-малки от мен — бяха постигнали тази нормалност, бяха се оженили и имаха деца. Те бяха намерили мястото си, а аз така и не съумях. Защо? Какво не ми беше наред?

Всичките им приятели знаеха за щастливото събитие. Бяха поканени купища роднини, включително и от чужбина. Родителите ми ми бяха помагали самоотвержено с приготовленията. Майка ми обиколи всички магазини в Лондон в търсене на свършения тоалет, сега се оказваше, че всичко е било напразно. Целият този труд бе отишъл на вятъра и въпреки че не изрекоха и една укорителна дума, аз знаех какво си мислят: „Какво не направи както трябва, Камрин?“

Братята ми и сестра ми, както и приятелите ми проявиха повече разбиране. Те казваха, че щом не се получило, значи просто не се е получило. Усещах обаче, че всички те искаха да разберат истинската причина за скъсването ни с Нейт. Изневерил ли ми беше? Или пък аз на него? Да не би, да ме беше бил? Или просто се бях уплашила точно преди сватбата? Или пък Нейт беше разбрал в последната минута за някоя моя ужасна простъпка? Всички ми предлагаха подкрепата си, но аз знаех, че никога не бих могла да им призная истината. Никога нямаше да мога да се насия да изрека думите: „Моят годеник и моята най-добра приятелка имат дете.“

Дете. Това ми бяха причинили Нейт и Адел. Аз не просто се чувствах наранена от факта, че те двамата бяха правили секс — чувствах се унижена, засрамена и най-вече отчуждена от хората. Когато не можеш да бъдеш откровен с другите, не можеш и да се отпуснеш в тяхно присъствие. Винаги трябва да си нащрек, да не би да изтървеш нещо. Дори и да искаш, не можеш да остана в Лондон, защото трябваше

да крия ден след ден, истината за случилото се. Не можех да живея така.

Тийгън се размърда и аз затаих дъх, но тя не се събуди. По лицето ѝ пробягаха дузина различни изражения, а после сънят ѝ свърши и тя отново заспа спокойно.

Дел имаше ясна представа какво иска от мен, когато ме помоли да осиновя дъщеря ѝ. Тя много добре знаеше, че никога вече не бих могла да гледам на Тийгън по същия начин. Да, бях ѝ изпращала коледни картички и подаръци за рождения ден, купувах ѝ подаръци, които изпращах в Лондон по пощата, а ако заминех за чужбина, винаги ѝ пусках пощенски картички, но бях извършвала всичко това от безопасно разстояние. Нито веднъж, докато поддържах тези крехки връзки помежду ни, не ми се бе налагало да застана лице в лице с Тийгън и да я погледна. Всеки поглед към нея щеше да бъде болезнено напомняне за това, как двамата най-важни хора в моя живот ме бяха предали, за болката, която изпитах, когато разбрах, за болката, която продължавах да изпитвам и след това, ден след ден.

Протегнах ръка и нежно отместих един кичур от лицето ѝ.

Можех ли да го направя наистина? Можех ли да осиновя детето на мъжа, за когото някога бях готова да се омъжа? В съня си малката беше направо негово копие. Когато беше будна, приликата не беше толкова очевидна, но я имаше. Тийгън щеше да расте още; тя можеше да заприличва все повече на баща си с всеки изминал ден. Бях ли готова да понеса това? Да гледам един миниатюрен Нейт ден след ден, до края на живота си, и постоянно да си спомням, че моят годеник и моята най-добра приятелка са спали заедно?

Всички тези разсъждения представляваха чисто реторични въпроси, разбира се, знаех го. Бях стигнала твърде далеч и нямаше връщане назад. Бях отвела Тийгън от дома на дядо ѝ и баба ѝ в Гилфорд. Не можех да постъпя другояче, не можех да я оставя там и секунда повече — но това, че я бях взела, си оставаше неопровержим факт. С други думи, аз не само бях казала „да“ на осиновяването ѝ, а го бях изкрещяла с цяло гърло.

Сексът без любов не беше нещо непознато нито за мен, нито за Камрин. И двете го бяхме правили достатъчно често, когато бяхме по-млади. Честно казано, понякога бяхме правили секс дори и без най-обикновена привързаност. Не беше редно, разбира се. И двете бяхме жени, а неписаните правила гласят, че жената трябва да бъде влюбена, за да прави любов. Ние обаче си имахме своите причини.

Моята причина беше умората. Аз, Адел Бренън, бях уморена. Уморена от това постоянно да се срещам с един мъж, уморена да се надявам, че той ще се окаже Единствения, да очаквам между нас да се породи любов, след това да открия, че той все пак не е Единствения, а любовта изобщо не се кани да почука на вратата ми. Накрая поех по далеч по-лесната пътека на секса без любов. Ако чаках любовта, преди да си позволя секс, навярно щях да си умра като девственица. Не ме разбирайте погрешно, аз все още вярвах в любовта и я чаках да се появи в живота ми, а междувременно си убивах времето със страхотен секс с най-привлекателните мъже в Лондон. Развлечение, нищо повече.

Камрин не вярваше в любовта. Постоянно унижавана и разочарована от мъжете, тя беше решила да им го върне по същия начин — напълно разбираем начин на действие, след като години наред я бяха наричали дебела и грозна. Камрин не желаше да говори за миналото си и често казваше: „Миналото си е минало, няма за какво да говорим“, но понякога я хващах неподготвена и тя разкриваше колко дълбоко са я наранявали злобните подмятания на хората. Години и години непрекъснат тормоз в училище — анонимни обаждания и бележки вкъщи. Когато се запознахме, тя беше привлекателна, а с времето се превърна в зашеметяваща, с нейните огромни тъмни очи, дълги мигли и ослепителна усмивка. За съжаление обаче, тя самата така и не видя колко е хубава, така и не го повярва.

Камрин неведнъж ми бе споделяла, че винаги когато се погледне в огледалото, вижда в него отражението на една дебела и грозна

жена. Независимо колко бе отслабнала, независимо колко много хора ѝ бяха казвали, че е красива. „За миг виждам това, което наистина се отразява там — беше ми казала тя — и после всичко се размива и когато образът отново стане ясен, отсреща ме гледа все същата гротеска.“ Думите ѝ ме разстроиха дотолкова, че се разплаках. Тя се опита да ме успокои, като каза да не ѝ обръщам внимание и че преувеличава, но знаех, че не е вярно. След като години наред бе слушала едни и същи обиди, тя не можеше да повярва в собствената си привлекателност и това ме накара да се разплача. Камрин не заслужаваше това мъчение, но неспособността да повярва в себе си, се бе просмукала във всяка клетка от тялото ѝ. Независимо колко хора ѝ повтаряха, че е прекрасна, тя никога нямаше да е убедена в това.

Но не това бе най-лошото. Не, най-лошата част беше, че колкото по-хубава ставаше, по нея се лепяха все повече мъже от един и същ тип — онези, които намират потвърждение на своята мъжественост, в удовлетворението да сричат самочувствието на някоя ослепителна красавица. Онези чаровните, които успяваха и мен да омаят. Същите тези, които после те нараняват най-силно. Те всички действаха по един и същ начин: държаха се с нея чудесно, бяха внимателни и загрижени, а после започваха да подкопават нейната самоувереност, критикуваха външния ѝ вид, опитваха се да я накарат да се почувства жалка и недостойна за обич. След като беше излизала с един такъв в продължение на шест месеца, мръсникът ѝ предложи да започне диета, за да намали размера си от четиринадесет на десет^[1] и да се побере в роклята, в която той искаше да я види на едно от служебните си партита. Оттогава Камрин се промени. Това беше последният мъж, който се опита да я накара да се почувства като кръгла нула, последният, на когото тя позволи да се държи така, сякаш ѝ е направил огромно благодеяние само като я е погледнал. След него Камрин никога не допусна да покаже слабост пред никой мъж. Без да ми го казва, знаех, че отново се е върнала в онези ужасни дни в училище. Всички обидни епитети, с които я бяха наричали през годините — Мъжкарана, Грозилеще и Майк Тайсън, ѝ бяха нанесли неизлечими рани, а мъжете, с които се бе срещала след това, само доказваха в собствените ѝ очи колко прави са били съучениците ѝ. Те я бяха накарали да повярва, че нещо у нея е сбъркано

из основи и че никога не би могла да намери истинска любов. При това положение единственото, което можеше да стори, беше да търси от мъжете само секс и да не допуска никого от тях близо до себе си. Така никой не можеше да я нарани.

Всичко обаче се промени преди осем години. Двете бяхме в един клуб и както обикновено, се откроявахме сред останалите — Камрин със съблазнителните си извивки, тъмната кожа и черната коса, а аз със стройната си фигура, светъл тен и водопад от руси къдрици. Тази вечер бях облечена в черни лъскави панталони, дънкова жилетка и сандали от дочен плат, а Кам носеше черното си кадифено сако, тъмносини дънки и бяла блуза. Бях я накарала да допълни тоалета си, като обуе един чифт от велурените ми сандали.

Клубът беше нов, но това не му пречеше да е претърпан със същите стари гадняри. Изпитах необходимост да се напия здраво, за да компенсирам разочарованието си от липсата на интересни мъже на хоризонта, докато Кам разкарваше всеки, който я доближаваше, с острия си език и хапливи забележки. Един от мъжете, най-привлекателният в заведението, се наведе достатъчно близо, за да я целуне, докато танцуваха заедно, но в последния момент тя демонстративно му обвърна гръб и скоро след това си тръгнахме.

Тази вечер аз бях пила повече от нея, затова тя ме остави да отпусна глава в скута ѝ и да заспя в таксито на път за вкъщи, докато тя остана будна през цялото пътуване до апартамента ни в северната част на Лондон.

— Мисля да го направя с Нейт — подхвърли по едно време.

— Мислех, че вече си преспала с него — отбелязах, без да си правя труда да си отварям очите.

— Съвсем вярно — съгласи се тя. — Не, всъщност искам да кажа, че смятам да изляза с него. Да излизам с него. Сериозно.

— Затова ли не искаше да целунеш оня тип в клуба? — сега вече интересът ми се събуди, но не дотам, че да ме накара да отворя очи.

— Да — измърмори тя. — Мисля... мисля, че бих могла да го харесам.

Този път очите ми се отвориха незабавно и аз се изправих на седалката, но преди да успея да я погледна в очите, Кам се извърна и се загледа през прозореца.

Тя се беше запознала с Нейт на едно парти преди няколко месеца и по някаква причина му бе дала истинския си телефонен номер. Още от първия ден го правеше луд. Когато той ѝ звънеше, тя не отговаряше на обажданията му, а му се обаждаше едва няколко дни по-късно. Ако все пак вдигнеше слушалката, се държеше подчертано равнодушно, а на въпроса кога ще се видят пак, му отговаряше неясно. Колкото и странно да звучи — а то наистина звучеше странно дори за нея самата — тя преспа с него още след първата им официална среща, само защото бе убедена, че така той ще я остави на мира. Обаче си беше направила сметката без кръчмаря. Нейт не побягна ужасен, а остана и малко по-малко проби защитата ѝ. До този момент не си бях дала сметка колко успешно го е направил.

— Какво? — възкликнах изумена.

— Мисля, че е възможно да го харесам — повтори Кам, без да откъсва поглед от прозореца на таксито.

Не може да бъде! За Кам тези седем думи бяха равнозначни на „започвам да се влюбвам в него“. Когато бе решила да не допуска никой мъж достатъчно близо до себе си, за да може я нарани, тя също така бе започнала да разделя представителите на силния пол на категории според чувствата, които изпитваше към тях. Имаше мъже, от които искаше само секс, имаше и такива, които бяха само приятели; с някои бе готова да излиза, но не и да преспи с тях. Фактът, че се колебаеше да определи към коя група принадлежи даден мъж, сам по себе си представляваше признание, че той е много специален.

— Сериозно ли говориш?

Кам кимна, без да ме поглежда.

— Събуди ме, когато пристигнем — каза тя.

Усетих смущението ѝ: с признанието, че не е сигурна какво място заема в живота ѝ един конкретен мъж, тя се бе показала уязвима. От години не я бях виждала такава. Тя затвори очи, подпря глава на прозореца и веднага заспа.

Останах будна, докато таксито фучеше по тъмните лондонски улици, и наблюдавах спящото ѝ лице. Мозъкът ми все още бръмчеше от невероятната новина. Кам беше влюбена. Виж ти! През главата ми изведнъж мина ужасна мисъл, от която ми примая: „Ами ако

Нейт се окаже поредния гадняр? Ако, веднъж накарал я да се влюби, след това загуби интерес към нея? Това вече се е случвало, може да се случи пак, но този път Кам никога няма да го превъзмогне.“ Трябваше да направя нещо. Бях много пияна, нечовешки уморена и все още шокирана от новината. Нямах по-подходящо време да предприема мерки, за да предпазя сърцето на Кам от евентуално разбиване. Първата от тези мерки беше да наредя с приглушен глас на шофьора да ни откара на адрес, различен от първоначалния...

Трябваше да похлопам три пъти и още три пъти да позвъня на звънеца, но накрая усилията ми се увенчаха с успех — входната врата се отвори. На няколко пъти бях оставяла Камрин тук и знаех, че съм на вярното място. Намирах се на Тафнъл Парк и бях изкачила осем стъпала, за да стигна до входната врата, следователно къщата бе точно тази, която търсех.

— Адел? — изненадано попита Нейт, докато отваряше вратата. Беше облечен в дънки и бяла тениска и въпреки късния час някъде около три сутринта, не му личеше, че току-що се е събудил. Нейт беше привлекателен мъж. Не беше секси като този, с когото Кам бе танцувала в клуба, но определено притежаваше чар. Волевите черти на лицето, тъмнокестенявата и разрошена по секси начин коса и големите тъмносини очи винаги са предимство за един мъж. — Камрин добре ли е? Случило ли се е нещо?

— Оставих я в таксито, защото трябваше да дойда тук да свърша една работа — започнах. — Предупреждавам те — и забих пръст в гърдите му — ако нараниш приятелката ми, аз ще те убия. Или ще се отнасяш с нея както трябва, или ще те убия. Наистина — отново го сръгах в гърдите, за да се уверя, че съм направила впечатление. — Ще те убия бавно и мъчително.

Той не каза нищо. Може и да бях пияна, но все пак схванах, че не ми вярва.

— Сериозно говоря — предупредих го отново, точно в мига, в който лявата ми обувка се хлъзна надолу по стъпалото... След миг и аз я последвах, но след още един миг — най-дългия в живота ми — усетих силни ръце да стискат моите и Нейт ме издърпа вътре в къщата.

Краката ми бяха омекнали, така че се наложи той почти да ме пренесе до хола, след което грабна портфейла си от един рафт.

— Стой тук — нареди ми и излезе навън. По времето, когато се върна заедно с пияната почти колкото мен Камрин, аз бях успяла да променя позата си и вместо да стоя права в хола, сега лежах напред него, направо на пода, защото краката ми най-после окончателно бяха отказали да ме държат.

С широки крачки Камрин прекоси стаята, тръшна се в един фотьойл и започна сърдито да ме измерва с поглед.

— Е, радвам се да ви видя и двете тук и в добро здраве — съвсем непринудено каза Нейт и за миг почти повярвах, че наистина си го мисли. Божже, Божже, ето на това му се вика спокоен човек. Много добре знаех как бих реагирала аз самата, ако някой се появи на вратата ми в малките часове на нощта и започне да сипе заплахи.

— Нейт плати на шофьора — съобщи Камрин рязко със скръстени на гърдите ръце. — Трябва да му върнеш парите.

— Исках само да внуша на Нейт, че трябва да се държи добре с теб — обясних ѝ аз, защото в противен случай ще го убия.

— Да, да, разбрах те отлично — увери ме Нейт. — Много съм ти благодарен наистина. Винаги е добре да знаеш, че някой ще те убие, ако засегнеш него или приятелите му.

— Само да знаеш колко мъже се усукваха тази вечер около нашето сексапилно момиче — осведомих го аз. — На всички в клуба направо им течаха лигите. Не е като да е опряла до теб, да го знаеш. Онзи тип, такъв един страхотен, я опипа по задника.

Лицето на Нейт се вкамени и той прониза Камрин с леден поглед. Ревност ли надуших във въздуха? Изглежда, неговото спокойствие си имаше граници и в момента бяхме стигнали до тях.

— Не, не исках да кажа това. Тя не е виновна — побързах да кажа. — Той се опита да я целуне и така нататък, но тя каза: „Неее, имам си приятел.“

— Дел... — намеси се Кам заплашително, а Нейт се обърна към мен:

— Тя наистина ли каза това?

— О, да, каза го. Заяви: „Имам си нов приятел, казва се Нейт и е тооолкова секси, и аз наистина го обичам.“ — насочих пръст към него. — Обича те, обича те, обича те!

— Дел, млъквай! — изкрещя Кам побесняла.

— Обича те, обича те, обича те!

Кам скочи от фотьойла и тръгна напред, но още на първата крачка се олюля — съвсем естествено, след като бе обърнала няколко пътиета и не бе свикнала с моите сандали с високи токчета, които носеше тази вечер и падна по лице на пода.

— Виж, Нейт, тя пада, пада си по теб! — изписках победоносно.

Нейт се разсмя, тихичко. Кам се надигна на лакти и колене и решително запълзя към мен.

— Тя смята, че си тооолкова чудесен! — успях да извикам, преди да ме докопа. — Казва, че си страшно забавен и секси и че имаш най-големия... — на това място дланта на Кам се добра до устата ми и я затисна, но аз продължих да говоря през нея: — ... кенис. Ди мъш най-улемиъ кенис нъ сетъ!

— Затваряй си устата! — кресна Кам. Миг по-късно тя вече бе отгоре ми и ме гъделичкаше яростно, за да ме усмири. Започнах да моля за милост, докато се борех да я избутам от себе си. Нейт се приближи до нас и ни разтърва.

— Стига толкова! — твърдо каза той, като държееше здраво разярената ми приятелка, за да не ѝ позволи да се нахвърли пак върху мен. — Кам, знам, че Адел си измисля всичко това, защото те познавам достатъчно добре и съм наясно, че по-скоро ще умреш, отколкото да кажеш нещо хубаво за мен. Адел, благодаря ти, че се опита, но съм съвсем наясно с истинските чувства на Кам към мен, така че не се опитвай да заглаждаш нещата, за да ме накараш да се почувствам по-добре. А и не бих искал да си създаваш проблеми със съквартирантката си, най-малко заради мен.

Стиснах устни и символично ги запечатах с пръстите си, след което се плеснах с ръка през устата. Кам беше престанала да се опитва да се освободи от ръцете на Нейт и безмълвно се взираше в него. Мисля, че онова, което я бе потресло, бяха неговите думи, фактът, че той знаеше, че тя никога няма да каже нещо хубаво за него, при все че го харесваше. Той ѝ отпрати любяща усмивка, но тя не му отвърна, а отвърна очи настрани.

— Хайде, време е за лягане — каза той.

— Не! — изписках веднага. — Не си падам по тройките!

— Не, скъпа, нямах това предвид. Хайде, можеш да спиш в стаята на някой от съквартирантите ми. Днес съм сам вкъщи. Хайде, ела.

Двамата с Кам ме уловиха за ръцете и ме качиха нагоре по стълбите, защото краката ми все още отказваха да ме държат. Озовах се легнала на широко двойно легло в стая, която беше обзаведена в типично мъжки стил, но беше чиста. Крайно необичайно за стая с обитател от мъжки пол. Обърнах се настрани, изритах обувките си на пода и блажено се сгуших в мекотата на завивките.

— Така добре ли е, Дел? — попита Нейт.

— Дааа, добре. Сега ще спя тук, в това меко легло. И няма да повръщам. Изобщо не.

— Хубаво. Ако имаш нужда от нещо, с Кам ще бъдем в моята стая, съседната врата.

— Всъщност мисля да остана тук — хладно го поправи Кам. Човек би си помислил, че току-що са ѝ предложили да си обръсне главата, вместо да прекара нощта с мъжа, в когото започваше да се влюбва.

Нейт очевидно беше свикнал с подобно отношение.

— Както кажеш. Почукайте на съседната врата, ако имате нужда от нещо. До утре.

Кам го изчака да излезе, после седна на леглото и накрая легна с гръб към мен.

— Няма ли да спреш да бъдеш такава безсърдечна кучка? — измърморих аз.

— Млъкни и заспивай.

— Само ако се държиш добре с Нейт, тогава. Той е прекрасен и те обича.

— Ти нищо не знаеш.

— Той те обича. Аз те обичам. Няма защо да продължаваш да бъдеш кучка — настоях и потънах сън, преди да чуя отговора ѝ.

Следващото, което си спомням, е как някой издърпва завивката и енергично ме разтърсва.

— Ставай, глупачето ми, вече е сутрин, успали сме се — чух гласа на Камрин, докато тя продължаваше да ме разтърсва неуморно.

— Остави ме на мира, искам да спя — отговорих, опитвайки се да я избутам настрана.

— Много жалко, защото си тръгваме — и Кам ме издърпа от леглото. Бавно се надигнах до седнало положение, защото с всяко помръдване имах чувството, че главата ми ще се пръсне. Искях да се наплискам със студена вода и буквално копнеех за още няколко часа сън, но щом Кам искаше да си тръгне, значи си тръгнахме и толкова. Обаче тепърва имах да осъзнавам истинския размер на мъчението, което ми предстоеше. Това стана едва когато видях на какво приличат сандалите ми. От вчера до днес те бяха претърпели удивителна метаморфоза: от скъпи модни аксесоари, чиято цена се равняваше приблизително на месечната ми заплата, се бяха превърнали в покрити с плат инструменти за мъчение.

— Да — въздъхна Кам и погледна към собствените си сандали, — трябва да си истинска кучка, за да можеш да вървиш с тях сутрин.

Вървахме, олюлявайки се, по все още пустите улици и треперехме в леките си връхни дрешки, досуц като изтощени нощни труженички. Всяка крачка бе мъчение и щом аз, която често носех високи токчета, се чувствах така, какво ли ѝ беше на Камрин, която на практика почти не сваляше удобните си обувки с нисък ток? Погледнах я косо, очаквайки да я видя съвсем съсипана, но съзрях съвсем различна гледка. О, тя беше точно толкова разрошена, уморена и с подпухнали очи като мен, ала за разлика от мен обаче, на нея това сякаш не ѝ пречеше. Тя дори се усмихваше с онази едва забележима усмивка на котка, излочила млякото, която можеше да означава само едно.

— Докрай ли го изтощи? — попитах.

— О, да — самодоволно отвърна тя. — Няма да може да върви най-малко една седмица.

Откакто лежа в болницата, имам предостатъчно време. Отново и отново си спомням онези моменти от живота си, които наистина имат значение. Често си мисля за онази нощ, изживявам я отново и отново. Най-ясно си спомням как Камрин ми каза: „Мисля, че бих могла да го харесам.“ Аз бях първата, с която Кам сподели, че го обича. Изминаха месеци, преди да го каже на някой друг, дори и на

самия Нейт. Помня колко поласкана се почувствах, заедно бях първия човек, пред когото Кам призна, че е влюбена. Това беше признание и за мен самата, за мястото, което заемах в живота ѝ. Беше доказателство за това колко много държи на мен.

Никога няма да си простя, че разруших онова, което изживявахме те двамата.

[1] От 48 на 44 по българските размери. — Б.р. ↑

8

Мината.

Излъгана. Изиграна. Преметната. Изберете, която дума искате, всички те означават едно и също. Това, което ми направиха на мен, без изобщо да се усетя. Дори не ми беше хрумвало, че е възможно до тази сутрин, когато двете с Тийгън влязохме в стаята на Адел в „Сейнт Джуд“.

Отворих вратата, Тийгън се втурна към леглото на майка си и докато тя се катереше по него, Дел ми се усмихна с усмивка, която ми подсказа, че знае какво решение ще взема. Знае, че ще взема нейното дете.

Но всъщност тя го бе знаела още преди това. Хитруша от класа беше Дел, признавам ѝ го. Защо иначе щеше предварително да подготви официалните документи, с които ме правеше законен настойник на Тийгън? Беше подписала всичко, така че можех незабавно да започна процедурата по осиновяването. Документите си лежаха в шкафчето до леглото ѝ в очакване единствено на моя подпис. Докато Тийгън възбудено бърбореше на майка си и покриваше лицето ѝ с целувки, Дел ми махна с ръка в посока към документите. Когато отворих шкафчето, видях, че вътре има даже и химикалка. Колко предвидливо от нейна страна.

— След като така или иначе ще ги подпишеш, защо не сега? — ухили ми се тя дяволито.

— Да, защо не? — отговорих. Не бях споделила нищо за ужасите, които ме посрещнаха в Гилфорд. Нито пък бях споменала, макар и с една дума, какво смятам да правя по-нататък. Като се замисля, все още не бях казала дори и „здравей“.

Прелистих документите, без да обръщам особено внимание на формулировките, които съдържаха. В крайна сметка, Адел вече ме бе изработила като за световно и едва ли можеше да направи нещо, с което да затъмни това си постижение. Не, в документите със сигурност пишеше само това, което тя ми бе казала, и нищо повече. Бях готова да

изпиша „балама“ вместо името си на празните места, които чакаха подписа ми, но някак си успях да се въздържа.

Дори и сега, седнала в коридора на болницата с чаша чай от машина в ръката си, се чувствах мъничко изнервена. Само мъничко. Добре де, повече от мъничко. Бях ужасена, объркана и най-вече ядосана. Решението се бе стоварило върху мен с цялата си тежест и беше съвсем естествено да чувствам... какво чувствах всъщност? Бях прекарала миналата нощ, люшкайки се под тежестта на безброй емоции, докато накрая се установих на „приемане“. Подозрително близко до „примирение“, нали? Бях притисната до стената: не можех да оставя Тийгън в Гилфорд, но не можех да я оставя и в сиропиталище. Тогава какъв избор ми оставаше? Нямах начин да се измъкна.

Следователно можех да направя само едно нещо, а именно, да обърна гръб на многото различни емоции, които бушуваха в мен и да я взема при себе си. Трябваше да го направя. Ставаше въпрос за моята Тийга, а не за кого да е. Тийга, която бях държала в обятията си само часове след раждането ѝ. Бях помогнала на Адел да избере името ѝ. Бях я видяла как прави първите си стъпки. Едва се бях сдържала да не избухна в сълзи онази година, когато Адел попита мъничката Тийга дали иска да отиде да види Дядо Коледа, а тя посочи към мен и каза: „Лин ще ме заведе“. Трябваше да го направя. Не можех да се откажа. Ставаше въпрос за Тийга. Как бих могла да не искам да я взема при мен?

О, съвсем лесно.

Коварната мисъл премина през главата ми, преди да успея да я спра. „Камрин, ти не си добър човек — укорих се сама. — Ти си много, много лош човек.“

След пристигането ни тук, Тийгън се бе променила като с вълшебна пръчица. Без да забелязва тръбичките и машините около леглото на майка си, тя бе скочила върху него, обвивайки с ръце шията на Дел и обсипвайки бузата ѝ с целувки. Сякаш детето, което едва ли ми бе казало повече от две-три думи през цялото време, откакто напуснахме Гилфорд, бе механична играчка, останала в шкафа седмици наред и отново навита едва тук, в болницата: сега Тийгън говореше на четвърта скорост, като спираше единствено за да целуне за пореден път майка си по бузата.

Исках тихичко да се измъкна, да ги оставя насаме. Бях забравила колко силна бе връзката, която съществуваше помежду им. Те двете бяха най-добри приятелки, не можеха да понесат да бъдат разделени, не се чувстваха цели една без друга. Какво, за Бога, щеше да прави Тийгън, когато...

Пластмасовата чаша се сгърчи за пореден път между пръстите ми.

„Ами ако Дел се подобри? Ако се възстанови? Ако болестта отстъпи?“ Отчаяно се вкопчих в тази мисъл, опитвайки се да се измъкна от блатото на отчаянието и самосъжалението, в което бях затънала. Дел щеше да живее.

Кой беше казал, че от левкемия се умира? Бяха ли опитали всичко? *Наистина* всичко? Бяха ли й приложили всяко възможно лечение? Сигурна бях, че днес тя изглежда по-добре. По-бодра, не толкова сива и уморена. Знаех, че това се дължи на Тийгън. Присъствието на Тийгън караше Дел да се чувства несравнимо по-добре. Това беше основата, върху която щяхме да изградим оздравяването й. Двете с Тийгън щяха да прекарват заедно много време, толкова, колкото желаеха. Дел щеше да се подобри. Щеше да живее.

След около половин час сестрата, Нанси, заведе Тийгън в стола на болницата да хапне нещо, така че двете с Дел да можем да си поговорим спокойно.

— Можеш да оздравееш — изгърсих аз в мига, в който вратата се затвори зад тях. Все още не бях овладяла задължителното при общуването с болни изкуство, да бъда тактична. — Искам да кажа, можеш да се подобриш.

Дел уморено поклати глава.

— Не.

— Не можеш да знаеш със сигурност.

— Знам го.

— О, хайде, Дел, не се предавай така. Все още можеш да се пребориш, знам, че можеш. Ти си един от най-силните хора... не, ти си най-силния човек, когото познавам. Виж с колко страхотии си се справяла в миналото, значи можеш и днес...

Дел ме прекъсна:

— Твърде късно е, Кам.

Само че аз не смятах да се предам толкова лесно. Продължих да говоря:

— Трябва да се бориш. Можеш да победиш тази болест, има толкова нови лечения, алтернативна медицина и всичко... Пробвала ли си акупунктура или...

— Кам — отново ме прекъсна тя, достатъчно силно, за да заглуши несвързаното ми бърборене. — Налага се да го приема. И ти трябва да направиш същото.

— Но ти трябва да се бориш — промълвих едва чуто.

— Аз се боря. Само затова съм още жива.

— Не мога да повярвам, че се примиряваш толкова лесно.

— Ти не разбираш, Кам... — гласът ѝ секна и тя си пое дълбоко дъх. — Аз искам да живея. Господи, колко искам. Искам да видя как дъщеря ми расте. Мечтая си да преминем заедно през периода на тийнейджърския бунт, да се караме за това. Бях се подготвяла за тези неща, разбираш ли? Представях си как ще намеря цигари, скрити в стаята ѝ, и двете ще вдигнем страхотна кавга. Искам да ѝ помахам за сбогом, когато замине за колежа. Ще ми се аз да я предам на младоженеца в деня на сватбата ѝ. Мислила съм си и аз да се омъжа някой ден, защото все още вярвам в любовта. Копнея да имам време да оправя нещата между нас с теб. Мислех, че разполагаме с цялото време на света, но сега знам, че не е така, и трябва да го приема. Трябва да... — Дел млъкна и отново вдиша дълбоко. — Кам, аз искам да живея. Но няма да се случи. Трябва да го приема или ще продължа да тъпча на едно място, а не мога, защото имам да свърша толкова много неща. Трябва да направя всичко по силите си за Тийгън, да се уверя, че тя ще има щастлив живот. И трябва да започна с това тя да остане с теб.

Подсмръкнах, за да преглътна сълзите си, но не успях и те потекоха неудържимо по бузите ми. Избърсах очите си с длани и ги изтрих в дънките си.

— Написала съм ѝ писма. Безброй писма — продължаваше Дел. — И двадесет картички за рождения ден. И двадесет коледни картички. Всичките съм ги надписала. Не е за вярване колко много неща има за казване, дори когато пишеш на човек, който ще ги отвори едва след години. Но писмата са за по-особени случаи като осемнадесетия ѝ рожден ден, а също така и за двадесет и първия. И за

времето, когато ще реши къде иска да следва. Има и такива, които съм написала просто за всички онези пъти, когато аз и тя щяхме да си поговорим. Ти я знаеш каква бърборана е, а ако не знаеш, скоро ще го разбереш. Спомняш ли си? Открай време си е такава. Ще видиш.

Прехапах долната си устна, наведох глава и слушах гласа ѝ. След няколко години нея нямаше да я има. Нямаше да бъде тук след двадесет години или след пет. Нямаше да я има дори само след една година. Колко ужасно беше да знаеш, че някой, когото обичаш, няма да доживее да види бъдещето. Няма да разбере дали повторно ще изберем за министър-председател жена — този път някоя от плът и кръв, а не от желязо. Няма да открие какъв оттенък на сивото ще придобие косата ѝ с времето, няма да преброи колко бръчици ще се появят на лицето ѝ, нито да види на кои места ще се отпусне тялото ѝ. Няма да опознае жената, в която ще се превърне нейната дъщеря. Всичко това беше толкова ужасно. Не можех да си поема дъх, а сълзите неспирно се търкаляха по бузите ми.

Кой знае, след двадесет години можеше и мен да ме няма. Или след пет години, или дори след една. Разликата беше там, че аз не го знаех. Над моята глава не тиктакаше онзи неумолим часовник, който се движеше толкова шумно, че беше невъзможно да не го чуеш. Знаех, че Дел ще умре.

— Не съм направила видеозапис. Не искам за цял живот да ме запомни такава, каквата съм сега. Искам да ме помни като здравата жена на снимките, а не така остаряла, безцветна и съсипана. Така че писмата ще бъдат от полза. Поне така се надявам. Надявам се... — очите на Дел се зачервиха също както вчера, когато ѝ се искаше да заплаче. За миг ми мина мисълта, че за човек, който твърди, че се е примирил, на нея доста често ѝ се доплаква.

— Ти трябва да я обичаш. Обещай ми. Дори когато се държи лошо или казва наистина ужасни неща, ти трябва да я обичаш. Обещай ми. Моля те, обеща ми.

Избърсах сълзите си с грубо движение. За кого ме вземаше тя? За каква ме вземаше? Разбира се, че щях да обичам Тийгън. Ако не я обичах, нямаше дори да помисля да я взема.

— Дел, само защото спрях да говоря с теб, това все още не означава, че съм спряла да обичам, която и да било от двете ви.

— Уплашена съм. Страхувам се, че тя няма да получи безусловна любов, а това е единственото, което искам за нея. Трябва да знае, че до нея винаги има някой, който я обича, независимо от всичко. Обещай ми, че ти ще я обичаш така. Безусловно.

Кимнах.

— Винаги съм я обичала. Защо иначе щях да ѝ изпращам всички онези подаръци? Погледни тук — отворих чантата си, за да потърся червеното си кожено портмоне, отворих го и ѝ показах какво има вътре.

Тя протегна ръка и пое портмонето. Не можех да не забележа ръцете ѝ с тяхната изтъняла като пергамент кожа и сивите вени отдолу, като тънички вейки, чиито краища се разклоняваха в пръсти. Белези от убождания показваха местата, където иглите на системата се бяха забивали в кожата ѝ. Отклоних погледа си, защото не можех да понеса тази гледка.

Дел отвори портмонето ми и видя онова, което исках да ѝ покажа — снимката на Тийгън, която бях направила на нейния трети рожден ден, броени седмици преди да напусна Лондон. Тийгън с нейната розова рокличка и бялата блузка отгоре. Бях сплела косата ѝ на две плитки, разделени на път по средата на тила, и тя се усмихваше широко, проточила врат напред, със здраво стиснати очи.

— Продължила си да я носиш навсякъде със себе си? — прошепна Дел. — Дори и след...

— Аха — прекъснах я аз. Бях поставила тази снимка в портмонето си, когато вече се бях преместила в Лийдс и бях осъзнала, че никога повече няма да видя Тийгън. Имах и други нейни снимки, но тази беше единствената, на която приликата с баща ѝ не се набиваше в очи от пръв поглед. Исках да имам нещо, което да ми напомня за нея. Не, нуждаех се от това, защото дори в миговете, в които болката, гневът и шокът ме разтърсваха най-силно, едно нещо ми бе пределно ясно: никоя от мъките, които изживявах, не бе по нейна вина. Моят годеник и най-добрата ми приятелка, те бяха тези, които бяха развалили всичко, те бяха извършили неппростимото. Освен това...

— Винаги съм обичала Тийгън, Дел, и ти го знаеш. Сама го каза онзи ден. Не бих могла да спра да я обичам просто ей така, изведнъж.

Тялото на Дел се отпусна, сякаш току-що се бе освободила от една грижа; сякаш сега имаше да се безпокои за едно нещо по-малко.

— Трябва да ми обещаеш и още нещо — Дел все още се взираше в снимката зад прозрачната преграда на портмонето ми.

— И какво е то?

Дел не ме изпусна от погледа си, докато най-накрая не я погледнах.

— Когато я осиновиш, нали ще промениш името ѝ?

— Най-вероятно. Честно казано, все още не съм мислила за тези неща. Имах само двадесет и четири часа, за да взема решението, така че ще ми трябва повече време да обмисля подробностите.

— Но когато си изясниш всичко, ще ѝ дадеш своето фамилно име, нали така? — настоя Дел и аз свих рамене.

— Предполагам, че да.

— Добре. Тогава трябва да ѝ позволиш да те нарича „мамо“, ако тя иска.

Тръшнах се обратно на мястото си, изумена.

— Какво? Хайде, Дел, това е... Невъзможно е. Не. Не мога.

— И защо не?

— Защото не съм нейна майка.

— Ти не си и нейна леля, но все пак ѝ позволяваш да ти вика „лельо“.

— Това е съвсем различно и ти го знаеш.

— Искам тя да чувства, че има нова майка, че има някой, който ще прави за нея всички майчински неща.

— Ще бъда като майка за нея, Дел, обещавам ти, но това, което искаш, не е редно. Тийгън не може да ме нарича „мамо“, това не е... това не е естествено!

Дел повдигна насмешливо лявата си вежда... всъщност щеше, ако още я имаше.

— Това ли е най-силният ти довод?

За мой срам, така беше. Опитвах се да ѝ обясня, че не е толкова лесно да се замени един човек с друг, че не е редно изобщо да се опитваме. Тийгън беше достатъчно голяма, за да знае коя е майка ѝ, достатъчно голяма да я помни. Не можех да искам от нея изведнъж да започне да мисли за мен като за своята нова майка. Какви вреди щеше да нанесе това на детската ѝ психика? С времето Тийгън можеше и да ме обикне, но никога не би могла да ме обича така, както майка си, а аз нямаше да искам това от нея. Подобно нещо щеше да я обърка още

повече, да я нарани по начин, за който ние с Дел дори не подозирахме. Отказвах да нося отговорността за израстването на Тийгън като объркано човешко същество.

— Знаеш, че нямах това предвид.

— Стига, Кам, знаеш какво означава да осиновиш дете. Трябва да се превърнеш в нейна майка, изцяло да се вживееш в тази роля. Да поемеш щафетата оттам, откъдето съм я оставила аз. Искам Тийгън да мисли за теб като за своя истинска майка, а ти да мислиш за нея като за своя дъщеря.

— Ще я смятам за такава.

— Не, не и ако не ѝ позволиш да те нарича „мамо“ — Дел внезапно замлъкна и крехкото ѝ тяло и покритата с шал глава безсилно се отпуснаха на възглавниците. Тя си пое дълбоко дъх няколко пъти, като лицето ѝ побледняваше все повече. Очите ѝ се затвориха и тя вдиша отново, мъчително. — Ако постоянно повтаряш на някого, че е красив, той постепенно ще повярва в това — гласът ѝ беше съвсем слаб. Тя бавно отвори очи. — Ако някой... ако чуваш нещо достатъчно често, накрая започваш да вярваш, че е истина. Накрая то само се превръща в истина. Искам и с теб и Тийгън да стане така. Ако я чуеш да те нарича „мамо“ достатъчно често, ти ще повярваш, че наистина си нейна майка. Тя ще се превърне в част от теб и ти никога... никога няма да пожелаеш да се разделиш с нея. Ще стане твоя дъщеря.

— Тя пак ще ми бъде като родна дъщеря. Нали си чувала поговорката „Розата и под друго име пак запазва аромата си“? Тя може да ме нарича „лельо“ и из пак да ѝ бъде като майка. Никога не бих могла да стана нейна майка, защото майка ѝ си ти. Но ще бъде почти същото. Ще бъде розата и ще запазя аромата си.

— Моля те. Просто си помисли за това.

— Добре, ще си помисля, но нищо повече. Нищо не ти обещавам.

Никоя от нас не каза нищо повече. Дел най-накрая прекъсна мълчанието.

— Кам, за Нейт...

— Дел, недей, моля те — спрях я аз. — Случиха се толкова много неща, че да говорим за него точно сега наистина ще ми дойде в повече. И без това едва успявам да се справя. Не бих могла да понеса

да говорим за Нейт, разбираш ли? Моля те. Нека го оставим за друг път.

— За друг път — повтори тя. — Странно нещо е времето, не мислиш ли и ти така? Безкрайно. Ние не сме.

— Ти така си мислиш, но в действителност никой досега не е доказал, че времето е безкрайно.

Адел се усмихна.

— Ти си ужасна, знаеш ли го, Кам?

— Благодаря, опитвам се! — усмихнах ѝ се аз на свой ред и продължих с това, за което си бях мислила отвън в коридора. — Ти нали каза, че ти остават още няколко месеца и аз си мислех... Ще си взема отпуск. Ако от болницата се съгласят да те изпишат, ще намеря някое хубаво местенце за нас трите и така ще можеш да си дойдеш къщи. Ще проуча какво трябва да правя, за да се грижа за теб, и ти ще дойдеш при нас, докато... докато... — не можех да го изрека на глас. Думата бе в ума ми, знаех какво означава тя, но гърлото ми отказваше да я пропусне.

— Искам да бъда до теб, когато... — преглътнах с усилие. — Искам да бъда до теб.

— Наистина ли ще го направиш?

Кимнах със сгърчено от усилието да сдържа чувствата си лице. Знаех какво ѝ предлагам. Не може да изрека думата, но исках да бъда с нея, докато се случва. Щях да наблюдавам как най-добрата ми приятелка напуска този свят. Господи, щом мисълта да осиновя дете ме хвърляше в такъв ужас, как бих могла да понеса да седя до леглото на човек, когото обичам, и да гледам как животът бавно се изцежда от тялото му? Знаех, че трябва обаче. Разбира се, че трябваше. Дел нямаше никого другиго. Ако аз бях на нейно място, тя щеше да го направи, не се съмнявах в това.

— Разбира се, че да, Дел. Разбира се.

Тя протегна ръка към мен и аз я поех в своята. Почувствах хлад от допира. Кожата ѝ бе толкова тънка и суха, та ми се стори, че може да се разкъса, ако я стисна малко по-силно. Очите ни се срещнаха и аз се пренесох в онзи далечен ден в миналото, в бара на колежа, където за пръв път разбрах, че тя би могла да ми стане приятелка. Цялата ѝ искреност и добронамереност, целият ѝ вътрешен свят се разкриха пред мен също така, както тогава.

— Голяма късметлийка си, да знаеш — ухилих ѝ се. — Няма друг човек на света, за когото бих се съгласила да го направя, и държа да не го забравяш.

— Господи, с каква чест ме удостояваш — тихо се засмя тя и пръстите ѝ се преплетоха с моите, — наистина.

— Не, аз се чувствам удостоена.

9

Бях в Лондон едва от осем дни, а ми се струваше, че никога не съм го напускала. Оживените улици, хората, които говореха със същия акцент като мен, животът ми като незабележима частица от една монолитна цялост, всичко това ми беше така познато. През седмицата, изминала от пристигането ми, ние трите — Адел, Тийгън и аз — си бяхме изградили режим за през деня — режим с доста отклонения, но все пак привичен. И трите се нуждаехме от стабилност, колкото и незначителна да беше тя.

Тийгън се събуждаше още с пукването на зората, измъкваше се от завивките — разбуждайки и мен, — просваше се на края на леглото, пускаше телевизора и щастливо гледаше анимационни филмчета, докато аз не я откъснех от тях. Веднага щом тя намереше програмата, аз заравях глава под възглавницата и се опитвах да не обръщам внимание на звуците и писъците, които долитаха от екрана, за да мога да поспя още малко.

След около час гледане на анимация аз събирах сили да се измъкна от леглото, цялата схваната от лежането на ръба през нощта, защото се страхувах да не би в съня си да се преобърна и да задуша Тийгън под себе си. След като вземех душ, ми предстоеше да убедя Тийгън, че и тя има нужда от баня. По времето, когато и двете бяхме вече облечени, Тийгън буквално подскачаше от нетърпение, защото знаеше, че скоро ще види майка си.

Обикновено оставахме в болницата около час — достатъчно, за да изтощим Дел — и после се отправяхме да търсим жилище. Нито един от апартаментите и къщите, които бяхме разгледали досега, не се оказа подходящ, но днес, на осмия ден от престоя ни в Лондон, аз се събудих с усещането, че точно сега ще открием идеалното място. Хубав тристаен апартамент на партера, за да може Дел да разполага с достатъчно място, а и ние с Тийгън да си имаме собствени стаи. Може би щеше да има дори малка градинка, където Тийгън да си играе. Това щеше да бъде голямо предимство, защото времето беше само за игри

навън — топъл летен въздух, светли слънчеви дни и положителна енергия, която бликаше от всичко наоколо. Да, днес беше денят, усещах го с всяка клетка на тялото си.

Бях направила всичко необходимо, за да нагодя живота си към този нов ритъм. Преходът се оказа забележително лесен. Бях помолила за шестмесечен отпуск, но от фирмата ми предложиха вместо това да ползвам три свободни седмици като годишен отпуск, а след този период да започна да работя три дни седмично от къщи — от мястото, където щях да се нанеса с Дел и Тийгън. Разполагах с електронна поща и спокойно можех да работя от лондонския клон на универсалния магазин, чийто национален мениджър по маркетинга бях, а в случаите, когато щеше да ми се наложи да пътувам до Лийдс, срещите щяха да се състоят по обяд, така че да мога да се върна в Лондон още същия ден. Оставаше ми само да се свържа с някой брокер, който да ми помогне да дам под наем апартамента си в Лийдс. Всичко щеше да се нареди. Единственото, което трябваше да направя сега, бе да намеря хубаво жилище за трите ни.

Въпреки увереността ми, че това ще стане точно днес, денят не започна съвсем обещаващо. Моята пет годишна повереница все още беше в леглото, защото снощи бе стояла до късно, преливаща от радостна възбуда и планове за бъдещето. Бъдеще за нас трите заедно. През изминалите осем дни тя постепенно бе започнала да се чувства по-свободна около мен. Сега вече включваше телевизора, без да ме гледа непрекъснато, докато накрая не я попитам какво има. Навярно майка ѝ я подготвяше за бъдещия ѝ живот с мен, защото понякога тя ми задаваше въпроси като „Лийдс хубав град ли е?“ и „Ще си имам ли собствена стая?“

Последното хрумване на Тийгън бе да си вземе котка, това обаче нямаше да се случи за нищо на света. Мнението ми по въпроса за домашните любимци беше недвусмислено и не подлежеше на обсъждане. Животните бяха прекрасни, но само извън стените на апартамента ми. Не знам откъде ѝ хрумна тази мисъл, но това бе едно от първите неща, които попита вчера, когато отидохме при майка ѝ в болницата.

Тийгън отвори вратата, втурна се в стаята, скочи на леглото до майка си и започна своя ритуал с целувките. Те тръгнаха високо от лявата буза на Дел, слизаха все по-надолу, преминаваха през брадичката ѝ, избягвайки маркуча, който потъваше в ноздрите ѝ, и се изкачваха към дясната буза. Тийгън не виждаше колко зле изглежда майка ѝ, нито пък забелязваше всички машини, с които Дел бе свързана. Вчера за първи път това не ме учуди. Дел изглеждаше удивително добре. Изобщо, през последните дни тя изглеждаше по-здрава, по-силна и дори се хранеше по-добре. Нашите посещения не я уморяваха толкова и все по-рядко ѝ се налагаше да прекъсва думите си, за да си поеме дъх или да затвори очи.

Вчера грозните сивкави и жълтеникави петна по лицето ѝ бяха отстъпили място на мек розов цвят. Очите ѝ отново бяха сиво-сини и искрящи, червените жилчици в тях почти бяха изчезнали. Дел изглеждаше почти както преди. Ако не се смятат тъмносиният шал, увит около главата ѝ, отслабналото ѝ лице и опадалите вежди, тя беше съвсем като онази Дел отпреди години и аз се усмигнах победоносно. Бе успяла. Бе разбрала, че в крайна сметка всичко зависи от силата на волята ѝ и че може да оздравее. Да живее.

— Как си? — дори гласът ѝ звучеше по-добре, отколкото само три дни по-рано. Усмивката ми стана по-широка.

— Добре съм. Както винаги — отговорих. — А ти изглеждаш направо прекрасно!

— Чувствам се добре. Не. Не добре. По-добре. Много по-добре. Ти обаче сякаш направо си капнала от умора.

— Добре съм, наистина — не можех да си спомня кога за последен път съм спала като хората, така че несъмнено бях изтощена, но нека подредим нещата по важност. Дел беше неизлечимо болна, а аз бях просто уморена, така че ако някоя от нас двете имаше право да се оплаква, това със сигурност не бях аз.

— Кам, моля те, грижи се за себе си.

— Грижа се — отговорих незабавно.

— Защо ли не ти вярвам? — промърмори Адел.

— Грижа се за себе си — настоях. — Наистина.

— Може ли да си вземем котка? — намеси се Тийгън в разговора.

— Питай Камрин — веднага отвърна Дел, прехвърляйки топката в моето поле, при все че отлично знаеше какво мисля по въпроса за домашните любимци.

— Може ли? — повторно попита Тийгън, този път гледайки към мен.

— Не точно сега, миличка. Ще поговорим за това друг път — тоест никога.

Дел стисна устни, за да прикрие подсмихването си.

— Днес отидохме да видим една къща без стълби — събщи Тийгън на майка си. — Бун'ало, така се казваше.

— Това е прекрасно — каза Дел.

Тийгън се просна на леглото и отпусна глава отдясно на гърдите на майка си, като с помощта на някакво шесто чувство избягна маркуча, който излизаше от горната част на тялото на Дел, и другия, прикачен към дясната ѝ ръка. Дел погали с поглед главицата на дъщеря си и после вдигна очи към мен.

— И тя е уморена.

— Знаем. Цял ден сме обикаляли да търсим жилище.

— Тя има нужда от стабилен дом.

— Ще го има. Когато намерим място, което да ни хареса, тя ще си има собствена стая и ще може да те вижда винаги когато поиска. И двете имате нужда от това.

— Ако си вземем котка, може ли да я наречем Писенце? — обади се съненото гласче на Тийгън.

— Писенце е много подходящо име за котка — отвърна Дел, като се опитваше да не се разсмее.

— О, да — съгласих се аз, — със сигурност е.

Дел се изкикоти.

— Представяш ли си да обикаляш напред-назад из квартала, подвиквайки: Писенце?

— На какво се смеете? — попита Тийгън, докато аз и майка ѝ се кискахме като тийнейджърки, за пръв път открили прозрачните сутиени в каталога за бельо на майките си.

— Леля Камрин просто става глупава, това е всичко. Не ѝ обръщай внимание.

— Точно така, миличка, не ми обръщай внимание.

Не се учудих, че Тийгън остана будна до толкова късно снощи — тя бе прекарала вечерта, дремейки в леглото до майка си, докато Дел и аз изреждахме една през друга най-абсурдните, неподходящи и вулгарни имена за домашни любимци, които някой би могъл да подвиква по улиците. Накрая се спряхме на Космат задник такъв („Космат задник такъв, Космат задник такъв, време е за обяд!“) и Дел се смя толкова много, та си помислих, че ще припадне.

Когато двете с Тийгън се върнахме в хотела, тя преливаше от ентузиазъм и не спираше да бърбори за котката, която щяхме да си вземем, за това как майка ѝ ще си дойде вкъщи и ще си поръчаме рибешки хапки за вечеря... Накратко, за всичко, което ѝ дойдеше наум. Не спря да говори дори докато подскачаше на леглото. Даже след като си легна и ми се струваше, че е готова да заспи, тя внезапно се изправяше възбудено на възглавницата и отново започваше да бърбори. Удивих се на промяната у нея. Само допреди една седмица тя рядко обелваше по някоя и друга дума в мое присъствие, а сега просто не можеше да спре да приказва. Когато най-накрая заспа, беше минало три часа и аз самата бях капнала от умора.

Погледнах спящата ѝ фигурка, леко присвита на една страна и едва различима под сините одеяла. Русата ѝ коса беше разпиляна по възглавницата. „Ще я оставя да поспи още малко.“ Така или иначе, Дел беше заета тази сутрин — имаше преглед при наблюдаващия лекар — затова ние с Тийгън щяхме само да обикаляме да търсим жилище. Исках вече да се заемем с това, но беше ясно, че Тийгън не си е доспала, а едно нацупено дете бе последното, от което имах нужда.

Някой почука на вратата и аз подскочих. Един поглед към радиото с часовник до леглото ми показа, че е едва осем без пет, тоест твърде рано за посетители. Може би камериерката идваше за прането. Прехапах нервно долната си устна, защото не бях приготвила мръсните дрехи, за да ѝ ги дам. Огледах засрамено стаята и за пръв път ми направи впечатление, че изглежда така, сякаш в нея е паднала бомба. Нещата ни бяха разхвърляни навсякъде: новите дрехи, които трябваше да си купя, защото не си бях донесла достатъчно от Лийдс, старите ми дрешки, които Тийгън отказваше да облече и аз ги бях извадила от

чантата, но не ги бях прибрала на друго място, играчки, с които си бе играла. Не можеше да се каже, че съм кой знае колко подредена, а това бе задължително условие, когато живееш само в една стая. Трябваше да помоля камериерката да дойде по-късно, когато щях да съм приготвила прането.

Взела това решение, аз се запътих към вратата, като по пътя си настъпих две-три купчини дрехи, и я отворих.

Нанси — медицинската сестра, която се грижеше за Адел — стоеше срещу мен в коридора. Бежовият ѝ шлифер бе закопчан догоре, носеше черен чорапогащник и набиващи се в очи обувки в бяло и розово. Черните ѝ плитки бяха хлабаво провиснали около негримираното лице, което за пръв път, откакто я познавах, не бе усмихнато.

Веднага разбрах. Още в мига, в който я погледнах в очите, знаех какво ще ми каже, но в същото време не можех да го проумея. Още не бях готова за това.

— Добър ден, Камрин — каза тя, но усмивката ѝ, макар и топла, не беше ведра както обикновено, а изпълнена с тъга.

— Здравейте — отвърнах ѝ аз.

— Къде е Тийгън?

— Все още спи.

— Добре. Може ли да поговорим в коридора?

Кимнах и се извърнах назад, за да съм сигурна, че Тийгън не се е събудила, преди безшумно да затворя вратата зад себе си.

Тръгнахме по коридора. В края му имаше две кожени кресла и масичка със стъклен плот, върху която бе поставена ваза с цветя. Нито Нанси, нито аз седнахме и аз заставах така, че да не изпускам от поглед вратата на нашата стая.

— Съжалявам, Камрин — започна Нанси и спазмите, които свиваха стомаха ми, плъзнаха по цялото ми тяло. — Адел почина тази нощ.

— Но тя изглеждаше толкова добре вчера — едва успях да промълвя през буцата, която внезапно заседна в гърлото ми.

— Тя беше много, много болна.

— Но вчера тя изглеждаше по-добре — настоях аз. — Каза, че се чувства по-добре — Дел беше единственият, единственият човек на

света, който можеше да знае това със сигурност, и тя ми го бе казала, така че как бе възможно тази жена да твърди обратното?

— Адел изглеждаше по-добре, но състоянието ѝ постоянно се влошаваше от много дълго време. Всички ние останахме изненадани, че успя да се пребори до днес.

Това беше невъзможно. Не можеше да се е случило. Едва вчера двете с Дел се смяхме до сълзи и си разправяхме шеги за домашни любимци, наречени Космат задник такъв.

— Тя не е била сама, нали? — погледът ми трескаво се впи в умореното лице на Нанси. В този момент, това беше най-важният въпрос на света. Трябваше да разбера, трябваше да узная със сигурност, че Дел не си е отишла сама, че някой е бил до нея, за да ѝ помогне да се отправи на това ново пътуване. — Адел не е умряла съвсем сама?

Нанси поклати глава.

— Не, аз бях с нея. Тя ме помоли да предам на Тийгън, че я обича, а на вас да кажа „сбогом“.

— Трябваше да бъда аз. Аз трябваше да стоя до нея. Обещах ѝ, че ще бъда там.

Нанси повдигна ръка и нежно докосна моята.

— Тя не искаше това от вас. Вече ви бе поискала твърде много. Пък и тя вече бе щастлива. Адел се бореше за всеки дъх, защото не знаеше какво ще се случи с детето ѝ, когато умре. Беше много щастлива, когато дойдохте, защото разбра, че ще се погрижите за момиченцето ѝ и тя може спокойно да си отиде. Това беше причината да изглежда по-добре — вече не се тревожеше толкова. Тя знаеше, че края приближава, и след като си тръгнахте вчера, ме помоли, ако почине през нощта, да не ви казвам нищо до тази сутрин. Адел не искаше последния ви спомен за нея — как се смееете и шегувате заедно — да бъде помрачен от спомена да я гледате как умира. Тя искаше да си спомняте само смеха.

— Съвсем в стила на Адел. Маниачка на тема контрол до последния миг — промълвих едва чуто и в гласа ми се прокрадна нотка на гняв.

Ако знаех, можех да се сбoguвам с нея. Можех да я прегърна и целуна. Можех да ѝ кажа, че я обичам. — А така и не ѝ го казах, нали? Нито веднъж през тези девет дни не изрекох думите. Нито пък ѝ казах,

че ѝ прощавам. А дали ѝ бях простила наистина? Не знам. Знам само, че не исках да говорим за това, но бях ли ѝ простила? Дори и да не бях, трябваше да ѝ кажа, че съм. Трябваше да ѝ позволя да намери покой.

— Краят ѝ беше безболезнен. Тя просто заспа и повече не се събуди. Държах ръката ѝ, докато заспиваше, и тя знаеше, че не е сама.

— Не исках да бъде сама — прошепнах аз. Можех да направя много повече, но си мислех, че ѝ остават месеци, а не дни. Трябваше да я оставя да ми каже това, което искаше, и да ѝ позволя да облекчи съвестта си. Не исках да умре така, убедена, че все още я ненавиждам.

Обърнах се към Нанси. Щом е била до Адел, то сигурно е стояла будна цялата нощ. Знаех, че и тя страда, защото с Адел се бяха сблизили много през тези няколко месеца. Трябва да е било ужасно за нея да държи ръката на Дел, докато е умираше.

— Благодаря, Нанси — промълвих. Имах желание да я прегърна, за да ѝ покажа някак колко благодарна ѝ бях, заедно бе направила това, което трябваше да сторя аз, но не можех да помръдна от мястото си, затова се помъчих да вложа в гласа си всичко, което изпитвах в този момент. — За всичко. За това, че сте били до нея през всички тези месеци, че сте били до нея в последния ѝ миг, и заедно дойдохте да ми го съобщите лично. Благодаря ви.

— Току-що преживяхте голям удар — отговори Нанси. — Искате ли да поседнете за малко?

Поклатих глава.

— Не, добре съм. В крайна сметка знаех, че това ще се случи рано или късно. Просто не очаквах да е толкова скоро, това е всичко.

— Искате ли да се обадя на някого, който да дойде и да постои при вас?

— Не, добре съм, наистина. Аз...

Краката ми внезапно се подкосиха и аз се свлякох на колене на пъстрия килим. Тялото ми се преви напред, докато челото ми почти докосна пода. Притиснах ръце към очите си и усетих как лицето ми се сгърчи. Усещах болката като бучка, свита дълбоко в гърдите ми, но тя нарасна и се превърна в огромно кълбо от непоносима, задушаваша агония. Дел вече я нямаше. Никога вече нямаше да я видя, да говоря с нея или да уловя ръката ѝ. Никога вече нямаше да мога да я нарека „глупачето ми“, а тя да ме дръпне за косата и да ми нареди да престана да бъда такава безсърдечна кучка. Никога вече нямаше да мога да

направя нещо толкова обикновено, като да поседя с нея пред телевизора.

Първият поток от сълзи се изля, докато истинския размер на загубата бавно навлизаше в съзнанието ми. Тя ме беше напуснала. Аз я бях изоставила първа, но сега тя наистина ме беше напуснала. Завинаги. Моята най-добра приятелка беше мъртва.

Тялото ми отново се сгърчи и ливна втория поток от сълзи. Исках да заплача така, да се сринна на пода и да се разпадна на части в деня, когато открих истината за нея и Нейт, но тогава не бях успяла. Сълзите бяха там, на ръба на очите ми, на ръба на гърлото ми, на ръба на гърдите ми, но така и не ги бях проляла. Дори когато препращах всички, които се обаждаха да ме питат, защо бях отменила сватбата, да се обърнат към Нейт с въпросите си, дори и в деня, в който трябваше да се състои венчавката, не бях в състояние да се сринна така, защото всичко това ми се струваше някак нереално. Призрачно. Не бях очаквала нищо от това да се случи, затова не знаех как да реагирам и накрая просто продължих да живея, сякаш нищо не беше станало. Погребах болката дълбоко в себе си. Сега всичко това излизаше на повърхността с болезнени тласъци, които заплашваха да разкъсат тялото ми, изсипваше се като порой от очите ми.

После поддаде следващата емоционална клапа — тази, която ме бе предпазила да не рухна, когато прочетох онази картичка на рождения си ден и започнах да изживявам наново спомените си за Дел, за Нейт и за случилото се между тях. Шокът, гневът и омразата, които тогава не успяха да ме смажат, сега ме заляха цялата.

После дойде ред на потреса, който изпитах, когато я видях в болницата. Ужасът, когато разбрах в какво се бе превърнала тя: в бледа сянка на онази Дел, която бях познавала; в празна черупка на приятелката, която бях обичала. Господи, как се мразех в онзи момент, задето я бях предала, като се преструвах, че изобщо не е съществувала в моя живот, като отблъснах протегнатата ѝ за помощ ръка. Бях я изоставила, това беше истината. Бях ѝ обърнала гръб тогава, когато тя имаше най-голяма нужда от мен, и тя беше угасвала малко по-малко, докато накрая се бе превърнала в тази непозната, почти нереална жена, която лежеше в болничното легло. Как исках да заплача тогава, но не го направих.

Следващите сълзи пролях за Тийгън и за всичко, което бе преживяла. Можех да ѝ спестя цялата тази болка, всичкото насилие, на което я бях подлагали в онази къща. Ако бях отворила поне едно от писмата на Дел, ако поне веднъж ѝ се бях обадила, щях да разбера какво става. Аз обаче не го бях направила. Всяка рана и всеки отделен белег по крехкото телце на Тийгън се бяха запечатали завинаги в паметта и сърцето ми. Бях успяла да сдържа сълзите си, докато я къпех за първи път, защото трябваше да бъда силна, за да се справя, но сега цялата сила се бе изцедила от тялото ми и единственото, което можех да сторя, беше да продължа да плача.

Въпреки морето от сълзи, което пролях, обаче не се почувствах по-добре. Вместо да намалява с всяко ридание, болката само ставаше все по-силна и по-силна. Всичко, за което избягвах да мисля, всичко, от което се бях стремил да избягам, всичко, което исках да оставя зад себе си, се изливаше на вълни от мен, превръщаше ме в развалина. И отказваше да спре.

Тийгън все още не беше се събудила. Всъщност тя почти не беше помръднала през последния час и на няколко пъти трябваше да се вгледам внимателно, за да видя повдигането и спускането на гърдите ѝ, да се уверя, че все още диша. В съня си тя изглеждаше толкова спокойна, колкото не я бях виждала нито един път през тези девет дни.

Струваше ми се, че откакто се върнах в стаята и легнах до нея, е изменила цяла вечност. Не исках да я будя, защото, когато се събудеше, трябваше дай кажа, а не знаех как ще реагира тя. Не знаех и как да ѝ го съобщя.

Бях се поуспокоила малко. Не че бях спокойна, но вече бях по-спокойна. Истерията ми бе отминала. Странно, че докато не започнах да плача в коридора, не си бях дала сметка, колко разстроена съм била всъщност. Не бях разбрала, че съм прекарала последните две години на ръба на истерията, движена от желанието да излея цялата си болка навън, но също така и от страха, че ако започна да плача, няма да мога да спра. Днес обаче го постигнах. След като сълзите пресъхнаха, измих лицето си и наплисках очите си със студена вода, за да не изглеждат толкова червени и подпухнали.

Тийгън се събуди внезапно и аз подскочих. Винаги така ставаше. Тя можеше да изглежда така, сякаш и топовен гърмеж няма да я събуди, а в следващия миг сините ѝ очи бяха широко отворени и втренчени в теб.

— Защо са ти червени очите? — попита. Толкова за плискането със студена вода, за да не си личи, че съм плакала.

Отметнах косата ѝ от челото, разкривайки меката ѝ бяла кожа.

— Защото плаках — обясних ѝ аз.

— Защо? — Тийгън наклони главата си по-назад във възглавницата и ме погледна въпросително.

— Защото съм тъжна.

— Защо?

Поех дълбоко дъх през свитото си гърло.

— Тъжна съм заради мама.

— Мама? — Тийгън седна в леглото. — Ще отидем ли при мама днес?

Поклатих глава.

— Не, миличка.

— Искам да видя мама.

Долната ми устна затрепери, докато се взирах в едно момиченце с разрошена коса и измачкана пижама, което ме гледаше с огромни объркани очи и не разбираше защо искам да го отделия от майка му.

— Тийга, когато мама ти съобщи, че ще дойдеш да живееш с мен, къде ти каза, че ще отиде тя?

— В рая с Исус и ангелите — отвърна Тийгън. Така естествено го каза, сякаш бе съвсем просто, сякаш раят се намираше на следващата пресечка и щяхме да срещнем Исус и ангелите в близкия парк.

— А каза ли ти защо трябва да отиде там?

— Защото е болна и Исус и ангелите трябва да се грижат за нея.

— Много ми е мъчно, миличка, но мама вече отиде при Исус и ангелите.

Тийгън поклати глава.

— Не е вярно. Тя е в болницата.

— Тя беше в болницата вчера, но днес вече е в рая.

— Кога ще се върне?

— Съжалявам, Тийга, но тя няма да се върне. Никога.

— Не ти вярвам! — изкрещя Тийгън толкова високо, че аз се стреснах и се отдръпнах назад. Тя се измъкна от завивките и скочи от леглото. — Не ти вярвам. Искам да видя мама.

— Съжалявам, но не може — казах тихо.

— Искам мама! — изкрещя тя. — Искам да видя мама!

Седях на леглото, вцепенена от ужас, докато Тийгън стоеше в средата на стаята с увиснала около слабичкото ѝ тяло пижама, размахваше ръце и тропаше с крака, крещейки. Письците ѝ ставаха все по-мъчителни и изпълнени с болка.

Не знаех какво да направя. Да се опитам да я прегърна? Да я оставя да крещи до изнемога, за да ѝ олекне? Да избягам и да се скрия някъде? Точно това ми се искаше да направя: да заровя глава във възглавницата, да затисна ушите си с ръце и да остана така, докато всичко премине. Нанси ми бе предложила да остане с мен, докато съобщавам на Тийгън, но аз бях отказала. Тя вече бе направила достатъчно и не можех да искам от нея нищо повече. Сега ми се искаше да бях отговорила другояче. Ако беше останала, тя щеше да знае какво да направи.

Продължих да повтарям, че съжалявам. Тийгън изобщо не ме чуваше. Продължаваше да крещи, да размахва ръце и да тропаше с крака. Отново и отново повтаряше все едно и също:

— Искам мама, искам мама, искам мама, искам мама!

Изправих се и като стъпвах по дрехи, листове и всевъзможни неща, пръснати по пода, прекосих стаята и спрях до нея.

— Искам мама, искам мама, искам мама, искам мама!

Обгърнах я с ръце. Тя се съпротивляваше яростно на прегръдката ми, удряше ме с малките си юмручета, но не успяваше да ми причини болка.

— Искам мама, искам мама, искам мама, искам мама!

Бореше се и извиваше като див звяр, уловен в капан, без да спира да крещи, но аз продължих да я държа здраво, докато гневният ѝ изблик премина и тя се отпусна вяло в ръцете ми и склони глава на лявото ми рамо, изтощена от писъци, плач и молби да види майка си.

— Ти все още имаш мен — казах ѝ, като я притиснах по-плътно до себе си и нежно я погалих по гърба.

— Не те искам — дрезгаво прошепна тя. — Искам мама.

Дръжката на вратата на предишната ми спалня се завъртя, вратата бавно се отвори и в полезрението ми се появи коридорът в дома на родителите ми, докато Тийгън плахо пристъпваше в стаята. Майка ми ѝ бе купила черна атлазена рокличка, която стигаше до средата на прасеца, с широка пола, бродиран корсаж и дълги ръкави. Беше обута с бели три — четвърти чорапи и черни лачени обувки. Косата ѝ бе разделена на две опашки, които майка ми бе прихванала с черни панделки. Черният цвят създаваше драматичен контраст с млечнобялата ѝ кожа и бледозлатистата коса, подчертаваше тъмните нишки в тъмносините ѝ очи като ѝ придаваше почти царствено излъчване. Днес обаче красотата ѝ предизвика свиване в гърлото ми, вместо усмивка на устните ми, защото сега тя нямаш да смае хората на някое парти, а щеше да присъства на погребението на майка си.

Нито аз, нито Тийгън имахме повече работа в Лондон сега, когато Адел... В деня, след като се случи, с Тийгън си събрахме нещата и се пренесохме в дома на родителите ми в Ийлинг — едно от предградията на столицата. Щяхме да заминем за Лийдс след погребението. Утре.

Тийгън отново бе потънала в онова мълчание, познато ми от дните непосредствено след като я взех от Гилфорд. Сегашното ѝ мълчание обаче бе примесено с тъга, а също така и с тревога какво ще стане с нея какво ще прави без майка си.

Тя отказваше да разговаря с мен, освен ако не беше абсолютно необходимо. Когато я питах какво иска да яде, си играехме на предположения — изреждах имената на различни ястия и ако бе съгласна да хапне някое от тях, Тийгън кимваше, без обаче да поклаща глава, когато нещо не ѝ харесаше.

Въпреки че не ми говореше, аз винаги трябваше да бъда близо до нея. Оставех ли я сама за малко по-дълго, тя започваше да ме търси с изписан на лицето панически страх. Щом ме видеше, идваше при мен и за миг докосваше ръката ми, погалваше косата ми или лекичко ме

буташе по корема, за да се увери, че съм истинска и че съм там. Когато си вземах душ, тя сядаше пред вратата на банята и ме чакаше да изляза, а един ден, след като прескочих да купя бутилка вода и да се обадя на няколко места, я заварих до входната врата, притиснала колене до гърдите си. Потъмнелите ѝ като сапфири очи се взираха безнадеждно в далечината. Веднага щом влязох, тя обви ръце около бедрото ми и облегна глава на него. След този случай никога повече не я оставих сама.

Спяхме в едно и също легло. Докато гледахме телевизия, Тийгън се сгушваше в скута ми, обвиваше ръце около кръста ми и отпускаше глава на гърдите ми, а понякога дори заспиваше в тази поза. Двете бяхме буквално неразделни — безмълвното дуо, защото и на мен не ми се говореше много. Когато ми се случеше нещо лошо, обикновено търсех спасение в съня, но сега всичко ми се струваше нереално, тъй като се бях заела с уреждането на погребение. Погребението на най-добрата ми приятелка — същата жена, с която дори не се сбогувах както трябва. Всеки път щом си помислех за това, стомахът ми се свиваше в болезнена топка. Дори не се сбогувах с нея. Не можех да си спомня изражението на лицето ѝ в последния миг, който прекарахме заедно. Дали се беше усмихнала? Дали аз ѝ се бях усмихнала? Не можех дори да си представя лицето ѝ, не наистина. Знаех, че беше сиво, изпито, болно, но всеки път, когато погледнех към нея в болницата, я виждах такава, каквато беше преди — ослепителна блондинка със сиво-сини очи и убийствена усмивка. Бях ли видяла тази усмивка, преди да си тръгна? Не си спомнях. Не знаех как бе изглеждала Адел в болничната стая, защото така и не я видях истински. Пред очите ми бе само споменът ми за жената отпреди години.

В настоящето Тийгън бе застанала в ъгъла на стаята, облегнала дясното си рамо на стената, и ме гледаше, докато привършвах с обличането си. Роклята ми не беше красива като нейната — беше обикновена рокля от черен лен с къси ръкави, която стигаше до глезените ми и която бях купила от търговския център в Ийлинг, само защото бе първото подходящо нещо, което ми попадна пред очите. Не си бях донесла достатъчно дрехи за по-продължителен престой в Лондон и със сигурност не бях си мислила, че ще ми се наложи да се обличам за погребение.

— Роклята ти е много хубава — казах.

Тийгън не отвърна нищо, въпреки че безизразните ѝ сини очи останаха вперени в лицето ми.

— Харесват ми и опашките ти. Когато бях малка, майка ми разделяше и моята коса на опашки, но моите бяха три — две от страни и една отзад, на гърба ми.

Очите ѝ не ме изпусаха от поглед.

— Панделките на всяка опашка винаги бяха в различни цветове. И сестра ми имаше опашки — Шеридан, нали я познаваш? Майка ми ги сплиташе на плитка и ги привързваше с панделка. Спомняш ли си как ти правех плитки?

Нищо. Сините ѝ очи не се отделяха от лицето ми, но устните ѝ оставаха здраво стиснати.

Погледнах надолу към лъскавите си черни обувки, опитвайки се да придам на лицето си спокойно изражение. Да се справям с нещата всеки ден, само по себе си беше достатъчно трудно, а на погребението със сигурност щеше да бъде още по-ужасно, но можеше да стане и безкрайно по-лошо, ако Тийгън продължаваше да упорства в отказа си да ми говори.

Не че я обвинявах — тя просто не знаеше какво да прави. Какво можех да очаквам от момиченце на пет години, когато майка му умре, а на нейно място се появи непозната, която то не е виждало от две години, и започне да повтаря, че отсега нататък тя щяла да се грижи за него?

Старателно изписах на лицето си усмивка, изправих се и попитах:

— Какво мислиш за роклята ми?

Очите ѝ се спуснаха от лицето към краката ми и пак се върнаха нагоре, но си останаха безизразни. Отговорът на този въпрос изискваше нещо повече от обикновено кимване, затова не разбрах какво си мисли.

— Харесваш ли я? — перифразирах въпроса си.

Тя кимна и угълчетата на устата ѝ се извиха нагоре и нещо, което почти можеше да мине за усмивка. Едва не я прегърнах, преизпълнена с благодарност, задето най-после бе дала знак, че започва да ме приема. Тази почти усмивка представляваше малка, но съществена

стъпка по пътя, в чийто край двете отново щяхме да започнем да си говорим.

— Твоята обаче е по-красива — казах.

Устата ѝ отново се превърна в права линия, но аз си спомних как се бяха извили ъгълчетата на устните ѝ, когато преди малко ми се усмихна. Този спомен щеше да ми даде сили да понеса следващите няколко часа.

— Добре, готова съм. Хайде да тръгваме.

11

„Адел Бренън, преди позната като Лусинда-Джейн Хамилтън-Макензи, почина неотдавна след героична борба с левкемията.

Тя остави дъщеря — Тийгън Бренън.

Погребението ще се състои на 31 юли в 16,00 часа в църквата «Сейнт Агнес» в Ййлинг.“

Тийгън не помръдна нито веднъж, докато бяхме в католическата църква, изградена от сиви тухли — просто седеше до мен и безучастно наблюдаваше хората, които заставаха един след друг на амвона и започваха да говорят за майка й. Не знаех дали разбира какво става — бях й обяснила, че хората отиват на погребение, за да се сбогуват с някого, който е умрял, но както и всеки друг път, когато се опитвах да й кажа нещо след онзи ужасен ден в хотела, тя не показва никакъв признак, че разбира за какво й говоря. Въпреки всичко обаче, сега стоеше неподвижна и безмълвна, сякаш усещаше цялата сериозност на случващото се.

За разлика от нея, аз не можех да седя на едно място. Изглежда, самото ми тяло, пламнало и покрито с пот под черната рокля и сакото, не можеше да спре да се мърда насам-натам. Дървената пейка под мен, изтъркана до блясък от стотици, ако не и хиляди богомолци, не беше удобна за по-дълго седене, макар че дори да бях настанена в удобно кресло, пак нямаше да издържа да остана неподвижна. Да седя спокойно, значеше да се примиря със случилото се, да се съглася, че Адел е трябвало да си отиде. Да седя спокойно, означаваше да потвърдя, че смъртта и погребението й са неща, които неизбежно е трябвало да се случат.

Църквата беше пълна със стотици хора. *Стотици.* Неколкостотин души бяха дошли да й отдадат последна почит, докато

Адел си мислеше, че едва ли ще се съберат повече от един футболен отбор.

„Ако не друго, левкемията поне ти помага да разбереш кои са истинските ти приятели“ — беше ми казала тя със смях. През последните дни чувството ѝ за хумор се бе изострило до крайност и тя постоянно говореше неща, за които можеше да му се размине само на неизлечимо болен. Обикновено се засмивах, но някои от приказките ѝ ужасяваха дори мен. „Всъщност, не мога да обвинявам хората, защото не идват да ме видят. Кой би искал да седи в болнична стая с жена, чието състояние е толкова тежко, че постоянно го кара да си мисли за смъртта?“ — продължи тя тогава. — Пък и какво би трябвало да направиш, когато разбереш, че някой, когото почти не познаваш, скоро ще се отправи към оня свят? Не е възможно да страдаш от загубата на човек, когото не познаваш добре, права ли съм? И какво изобщо би могъл да му кажеш, ако отидеш да го видиш? „Съжалявам, че така и не се опознахме по-добре, защото сега вече е твърде късно?“

„Предполагам, че си права“ — измърморих в отговор. Нямах търпение да сменим темата; не можех да понеса отново да я чуя да казва думата, която започваше със с.

„Едно от нещата, за които съжалявам най-много е, че нямам много приятели. Сега ми се иска да бях положила усилия да оставя следа в живота на повече хора.“

Тя бе оставила следа и ми се искаше да го бе разбрала, преди да бе станало твърде късно. Пейките в църквата бяха заети до последната, а зад тях две редици хора стояха прави. Мнозина се интересуваха от нея и я помнеха — затова бях извадили черните си костюми, черните рокли, черните блузи и се бяха стекли в „Сейнт Агнес“ като ято скърбящи гарвани. Бях се обадила само на няколко души на местата, където Дел бе работила, бях пуснала некролог в местния вестник, още един в две от търговските списания и трети в уебсайта на колежа, който и двете бяхме завършили. Оттам нататък новината сигурно се бе предавала от уста на уста.

Цялото ми семейство беше тук — дори по-големият ми брат, който живееше и работеше в Япония и не бе познавал Дел толкова добре, бе долетял за погребението. Сестра ми и семейството ѝ бяха дошли с кола от Манчестър. Нанси — сестрата, която се бе грижила за Адел — бе довела и съпруга си.

Бащата на Адел не присъстваше. Не бе пожелал да присъства, дори не бе изпратил цветя. Защото не го беше грижа. Това бе жестоката истина. От всички неща, които се бяха случили през последните няколко седмици, неговата реакция, когато му съобщих за смъртта ѝ, ме накара да изпитам най-голяма болка.

Позвъних на господин Хамилтън-Макензи, за да му съобщя за смъртта на Адел, още същия ден. След дълго мълчание той най-после каза:

— Благодаря ви, че ме уведомихте.

Изобщо не попита за Тийгън, не избухна гневно заради начина, по който бях нахлула в дома му, и аз предположих, че се дължи на шока. Единственото му дете бе мъртво и той бе толкова разтърсен, колкото и аз. Бе осъзнал, че не я е виждал от седмици, а сега бе прекалено късно.

— Ще ви уведомя за подробностите около погребението — казах и той отново ми благодари, преди да затвори.

Седмица по-късно, три дни преди днешния ден, му се обадох повторно.

— Камрин — каза той с топъл глас в слушалката, — как сте?

Останах направо поразена; за миг си помислих, че съм набрала погрешен номер.

— Добре, доколкото е възможно при тези обстоятелства — отвърнах предпазливо.

Чух лекото пречупване на гласа му, когато отвърна:

— Разбирам. Самият аз все още се опитвам да се примиря със случилото се.

— Обаждам ви се във връзка с погребението — продължих и всички лоши чувства, които изпитвах към него, изчезнаха. Показах се права: смъртта го бе накарала веднъж завинаги да проумее факта, че е обичал дъщеря си, а това ме караше да му простя всички грешки, които бе допуснал по отношение на Дел.

— А, да, погребението.

— Ще се състои в петък. Уредила съм почти всичко, което Дел не успя да свърши сама...

— Дел? — прекъсна ме той с леден тон.

— Имам предвид Лусинда-Джейн. Тя сама уреди повечето неща с погребалното бюро — искаше да бъде кремирана — аз довърших подробностите. Но ако искате да добавите някакво надгробно слово или химн, просто ми кажете.

Мълчание. Почти можех да го чуя как се мъчи да се овладее на другия край на линията, как се опитва да потисне сълзите в гласа си, да не рухне, преди да ми е съобщил какво иска да направя.

— Аз няма да присъствам. Нито аз, нито съпругата ми ще присъстваме на погребението.

— Защо? — едва не извиках, но успях да се спра навреме. Бях му се вързала. Хванала се бях на играта му. Значи това бе причината Дел да се разпада на части след всеки разговор с него — защото всеки път вярваше, че може би се е променил. О, той знаеше как да те подмами, да те накара да повярваш, че говориш с нормално човешко същество, след което нападаше изневиделица, като змия, която хипнотизира жертвата си преди смъртоносното ухапване, и ти се оказваш неспособен да се отбраняваш, въпреки че си преживявал точно същото многократно преди това.

Поех си дълбоко дъх и бавно издишах.

— Добре — нямах сили да споря с него, не можех дори да продължа разговора. Какво да кажеш на човек като него? Как бих могла да го размекна? Чрез молби? Трябваше ли да го умолявам да дойде на погребението на родната си дъщеря?

Той не знаеше колко тежка бе за мен изминалата седмица. Едно от безбройните неща, които трябваше да свърша, бе да разпозная тялото на Адел. Не потръпнах, когато ме помолиха да потвърдя, че тялото, лежащо неподвижно пред мен в моргата, е същата жена, която имаше навика да се смее с отметната назад глава; приятелката, с която веднъж се бяхме сборичкали за последното пакетче чипс в апартамента, момичето, което се усмихваше широко, докато оправяше презрамките на сутиена си, играеше си с най-горното копче на дънките си, разкопчаваше колана или въртеше косата си около пръстите.

Жената, просната пред мен, бе безжизнена. Лицето ѝ бе сиво и съвсем безизразно, устата и очите затворени, а от косата ѝ бяха останали само няколко редки руси кичура, залепнали за черепа. Гледах как лежи на болничната количка, крехка и спокойна. „Дали, ако я пипна, ще бъде студена на допир?“ — зачудих се. Дали щеше да бъде

толкова студена и чуплива, колкото изглеждаше? Да, така изглеждаше тази жена, замръзнала и трошлива. Изобщо не приличаше на моята Дел.

„Не — едва не казах на служителя в моргата, — не, това не е Лусинда-Джейн-Адел Хамилтън-Макензи. Нито пък е Адел Бренън. И със сигурност не е Дел. Никога не съм виждала тази жена.“

Беше неописуемо ужасно. За пръв път в живота си виждах мъртво тяло. Трупът на най-добрата ми приятелка. Господин Хамилтън-Макензи наистина ли смяташе, че след подобно преживяване ще имам сили да го умолявам да дойде на погребението на дъщеря си?

— Не е справедливо това, че трябва да погребя още един член на семейството си — продължаваше той с глас, който би предизвикал безкрайно състрадание у всеки, който не знаеше колко много пъти, човекът на другия край на линията бе ставал причина Адел да лежи в болница. — Вече погребях майка й. Това не е ли достатъчно? — направи кратка пауза, за да сподави две-три драматични и много ефектни ридания. — Лусинда-Джейн бе последната останала от семейството ми и нямам сили да се сбогувам с нея. Разбирате ме, нали, Камрин? Нали разбирате?

— А Тийгън? — попитах със съвсем равен глас. — Вашата внучка не е ли член на семейството ви?

Той направи пауза, която се проточи и се превърна в тишина, а тя на свой ред в бездънна пропаст, изпълнена с арогантното усещане за непогрешимост: той беше прав и нищо не можеше да го накара да си помисли, че е възможно да греши, дори и нещо толкова очевидно като видимата с просто око истина.

— Довиждане — казах накрая и затворих. Това беше краят. Той нямаше да се опита да ме спре, ако поиска да осиновя Тийгън, нямаше дори да се опита да поддържа връзка с нея и въпреки, че това ме изпълваше с облекчение, в същото време изпитвах и непоносима тъга. „Защо не е обичал дъщеря си? — започнах да се питам наум. — Как е възможно някой да не обича собственото си дете? Може да не си го харесвал през цялото време, но когато почине...“

Обвих ръка около раменете на Тийгън и я притеглих по-близо във внезапен порив да й покажа, че съм тук, до нея. Притиснах я плътно до себе си с надеждата, че този физически контакт ще я накара

да разбере колко я обичам и колко ме е грижа за нея. Тя не помръдна, не направи нито едно движение, дори и за да се възпротиви на прегръдката ми, а остана неподвижна и безмълвна.

Насочих вниманието си към амвона, откъдето свещеникът говореше за живота, за смъртта и за Адел. Той не бе познавал приятелката ми и сега повтаряше подготвената от мен реч. Но вместо да се ограничи с това, което бях написала, той заговори за топлината, която изпитвал, когато говорел с действително познавалите Адел. Каза, че тя трябва да е била прекрасна приятелка, щом толкова много хора от цялата страна са дошли да ѝ отдадат последна почит. Продължи да говори за нея като майка и изтъкна как родителите искат да живеят, за да видят как детето им расте, но бил сигурен, че дъщерята на Адел, Тийгън, ще бъде в добри ръце.

„Аз не бих разчитала на това, приятел“ — помислих си, преди да успея да се спра. Знаех, че Адел би се смяла от сърце на думите ми. „Мили Боже — щеше да изхихика тя, — само на теб може да ти хрумне такава мисъл в деня на погребението ми.“

Последните молитви бяха изречени, последният химн — изпят. Изправих се заедно с останалите и се обърнах, за да последвам четиримата мъже — двама от тях бяха братята ми — които повдигнаха дъбовия ковчег с месингова табелка, на която пишеше „Адел Бренън“ и го понесоха вън от църквата.

Стиснах здраво клепачи. Не можех да се заставя да погледна към ковчега, защото всичко ми се струваше така нереално. Не можех да си представя Адел легнала в ковчег, Адел, която няма да ходи, нито да говори повече. Не можех да си я представя мъртва. Загледах се към задната част на църквата, избягвайки лицата на хората, насядали около мен. Ако погледнех, когато и да било от тях в очите, нямаше да мога да издържа. Ако видех само едно обляно в сълзи лице, щях да се разпадна на части. Цялата болка, която бях съумяла да потисна след онзи пристъп в коридора на хотела, щеше да се излее неконтролируемо навън и аз нямаше да мога да направя нищо, за да го предотвратя.

Вратата в задната част на църквата се отвори и лятото изведнъж нахлу вътре, горещо и ярко, пропъждайки зимния хлад, навян от погребалната церемония; светлината сякаш разпръсваше не само мрака във вътрешността на църквата, но разведряваше и самата мрачна, тържествена атмосфера. Докато се опитвах да събера мислите си и

оглеждах черните костюми в търсене на нещо, върху което да съсредоточа вниманието си, изведнъж го видях. Носеше черен костюм с черна риза и вратовръзка и лицето му беше бледо, а чертите разкривени от болка. Беше все тъй висок, със същата кестенява коса, която си спомнях. Ахнах на глас и тялото ми се скова от шок.

Протегнах глава напред и примигнах, за да го видя по-добре, а после той изчезна през вратата. Той беше, нямаше грешка.

Нейт.

Имаше още една служба, този път в крематориума „Ийлинг Уест“. Тя беше по-скромна и присъстваха само членовете на моето семейство. Чувах как се произнасят думи, които не разбирах, а после взеха ковчега от нас и го издърпаха зад тежката черна завеса. Наблюдавах го как малко по-малко се отдалечава от погледа ми, докато накрая всичко, което остана, бяха шумолящите черни завеси.

Свършено беше. Погледнах към собственика на погребалното бюро, който бе превърнал това в реалност. „Направете го отново. Моля ви, направете го отново — опитах се да го помоля с поглед. — Преди това не бях готова. Моля ви, върнете го назад. Обещавам, че ще внимавам този път.“ Бях се разсеяла само за миг и нея вече я нямаше. Прехапах долната си устна и останах на мястото си, чакайки останалите да излязат. Веднага щом останах сама, станах от пейката и отидох до черната завеса, зад която бе изчезнала Адел.

През ума ми пробягваха безброй мисли и всяка от тях оставяше белег като нажежено клеймо. Адел. Тийгън. Нейт. Работа. Рай. Смърт. Живот. Левкемия. Хотели. Нейт.

Със срам установих, че си бях помислила за Нейт.

„Какво търсеше той там?“ Бе дошъл на погребението на своя приятелка. „Откъде знаеше, че е умряла?“

Сигурно бе видял некролозите в пресата, тъй като беше продуцент в радиото. За всеки въпрос си имаше отговор. Нито веднъж не ми бе хрумвало обаче, че Нейт ще дойде на погребението. Какво означаваше това? Значеше ли изобщо нещо? Дали е бил влюбен в нея? Но те и двамата ми бяха казали, че са правили секс един-единствен път. Предполагах, че през двете години, изтекли от заминаването ми за Лийдс, изобщо не са се виждали.

„Никога няма да знам със сигурност, естествено. Никога няма да разбера какво в действителност се е случило...“ Какво ми ставаше? Защо продължавах да мисля за тази стара история? Би трябвало да мисля за Дел, а вместо това не можех да спра да мисля за Нейт.

Ясно си спомнях последния път, когато го видях. В действителност си го спомнях по-добре, отколкото последния път, когато видях Дел. И сега долавях потискащото мълчание и отчаяния му поглед, докато излизах през вратата. Очаквах връзката ни да приключи с шумен скандал, но всичко бе минало тихо — потискащо тихо и бавно. Мислех си, че когато една жена открие изневярата на любимия си, ще направи страхотна сцена, но очевидно правилото не се отнасяше за мен. Когато си събрах нещата и излязох от нашия апартамент, знаех, че никога повече няма да го видя, затова се извърнах към него, за да съхраня в паметта си неизбръснатата му брадичка, неизмитата коса и подпухналите от безсъние очи. Чух го как каза: „Моля те, не си отивай“, след което си тръгнах.

С Адел нямаше грандиозно сбогуване, нито драматични сцени. Беше съвсем обикновен ден, обикновено „довиждане“. Поредното небрежно „Чао, до по-късно“, каквито през всички тези години си бяхме подхвърляли така често. Колкото и да се мъчех, не можех да си спомня какви бяха последните думи, които ѝ изрекох. Казах ли ѝ „довиждане“? Прегърнах ли я? Подхвърлих ли ѝ „Чао, до по-късно“? По-късно, което така и не дойде... Не помнех и това ме караше да се чувствам съкрушена. Знаех, че не ни остава много време да бъдем заедно, а не се бях помъчила да запомня всяка, и най-дребната, подробност. Защо не положих усилие да съхраня в паметта си всяка секунда?

Болезнената топка в стомаха ми се сви изведнъж, сякаш някой ме бе ударил силно с юмрук право в слънчевия сплит. Превих се надве и притиснах ръце към корема си, опитвайки се да се овладее. „Как щях да се сбогувам с нея, ако знаех, че това е последният път, когато я виждам жива?“ Не знаех. Щях поне да я погледна, знаех това. А направих ли го? „Не си спомням“. Можех да я видя такава, каквато беше преди години — в колежа и след него, през годините, в които и двете работехме, но не можех да си спомня как изглеждаше само преди седмица.

Нейт. Продължавах да мисля и за Нейт, защото не исках да съсредоточавам вниманието си върху това, което щеше да се случи оттук нататък.

Оттук нататък.

Искаше ми се да съм по-добър човек, да мога да посрещна бъдещето с нетърпение, да приема, че тази нова отговорност започва от днес и няма да свърши, докато не умра. Да свикна с мисълта, че имам дете. Дел го бе направила. Когато разбра, че е бременна, тя остана като гръмната естествено, и започна да се жалва, че не е в състояние да издържи, но след няколко дни се примири с действителността. През това време явно бе премислила всичко и бе решила, че в крайна сметка ще се справи. И го направи, при това блестящо. Когато аз премислях нещата, единственото, което виждах, бяха тежките години, които ми предстояха — години на трудности и саможертва; безброй години, през които щях да нося отговорността за друго човешко същество.

Аз понякога дори не си приготвям вечеря, а вместо това изяждам кутия шоколадови бисквити. Направо се страхувах да се върна у дома, защото предполагах какво ще заваря там. Преди няколко седмици бях напуснала апартамента съвсем припряно, убедена, че ще се върна най-късно на другия ден, което означаваш, че из целия апартамент има разпилени дрехи, бележки и пликове, списания и поздравителни картички, както и все още неотворени подаръци за рождения ми ден, разхвърляни в безпорядък из спалнята и всекидневната. В хладилника ми със сигурност бе избуял плесен, ако не и по кухненските плотове. Електрическите крушки навярно бяха изгърмели. И сякаш всичко това не ми стигаше, ами знаех, че ще трябва да променя живота си до неузнаваемост, за да мога да намеря в него място за Тийгън. Накратко, трябваше да й създам нов дом.

Да не забравяме, че Тийгън продължаваше да не ми говори. Аз и тя в къща от мълчание — така се очертаваше съвместното ни бъдеще. Майка ми предложи да оставя Тийгън за няколко дни в Лондон, докато уредя всичко в Лийдс, но аз отказах. Дори ако по някакво чудо Тийгън не обезумееше при мисълта да се раздели с мен, аз не можех да се разделя с нея. Тя бе последната ми връзка с Адел и изпитвах отчаяна нужда да се вкопча в нея, независимо дали детето ми говореше или не.

По светлия дървен под отекнаха стъпки, които ме накараха да се изправя припряно и бързо да избърша очи. Прочистих гърлото си и си поех дълбоко дъх, опитвайки се да си възвърна спокойствието, което си бях наложила през последните дни, независимо че то бе само привидно. Всички се възхищаваха колко съм силна, докато в действителност смелостта ми бе само илюзия, създадена и грижливо поддържана от Камрин Матика. Правех се на смела, и то толкова добре, че дори ми вярваха. Изправих рамене, изпънах гръб и с поредното дълбоко вдишване си заповядах да се върна към спокойствието.

Една ръка се плъзна в моята така внезапно, че подскочих. Погледнах надолу към ръката. Беше малка, съвършено оформена и удивително студена — същите розови пръстчета, на които се бях възхищавала след раждането ѝ. Бях ги разглеждала, изпълнена с изумление: тя беше едва на няколко часа, а ръчичките ѝ изглеждаха така, сякаш бе живяла цели петдесет години — имаха гънки на кокалчетата и линии на дланите, досущ като ръцете на възрастен човек.

Очите ми се плъзнаха от ръката на Тийгън към лицето ѝ. Видях, че тя също ме гледа, наклонила глава назад, за да ме вижда по-добре, от което опашките ѝ бяха увиснали над гърба. Големите ѝ сини очи бяха вперени в лицето ми. Опитах се да се усмихна, докато тя продължаваше съсредоточено да изучава изражението ми. След миг отвори уста и навлажни с език сухите си устни, а после попита:

— Ти ли си моята нова майка?

Гласът ѝ беше тих и трепереше при произнасянето на всяка дума. Кимнах.

— Да, миличка.

12

— Харесва ли ти новият ти дом? — попитах.

Тийгън се бе сгушила по средата на белия ми диван. Днес беше облечена в дънкова рокличка с бяла тениска отдолу. Белезите по ръцете ѝ бяха изчезнали, така че сега можеше да носи блузки с къс ръкав, без да се срамува и без да ме кара да се просълзявам при мисълта какво е преживяла. Русата коса на Тийгън падаше на меки кичури и тя стискаше здраво Мег — платнената кукла, която винаги носеше със себе си още от времето, когато бе навършила една годинка. Мег имаше къдрава черна коса, оранжево лице и огромни кафяви очи с остри мигли. Беше облечена с тъмносиня рокля. И нейната коса бе разделена на кичури, прихванати с ластичета.

— Тук вони — бе чистосърдечният отговор на Тийгън.

Малката имаше право — целият апартамент бе изпълнен с противната миризма на риба и на останалото съдържание на кошчето за боклук. Вонята бе ставала все по-силна с всеки изминал ден, сякаш кошчето ми отмъщаваше, задето бях прекарала шест седмици в Лондон, без да се погрижа за него. Застанала на прага, обхванах стаята с поглед. Стори ми се, че е станала още по-разхвърляна от обикновено: вестници и списания лежаха разпилени по пода, в ъгъла се мъдреше обърната обратно обувка, а на страничната облегалка на дивана бяха кацнали поздравителните картички случай рождения ми ден, до чието отваряне така и бях успяла да стигна.

— Като изключим вонята, харесва ли ти? — попитах на Тийгън, като се опитвах да не мисля за хаоса в стаята и да не се срамувам от него.

По изражението и разбрах, че ме смята за луда. Вонята си беше там, как можех да искам от нея си представи, че я няма? Със същия успех можех я накарам да полети във въздуха и да се отправи към луната.

— Почакай малко — казах и излязох от всекидневната, като прекрачих чантите, оставени в тесния коридор. Когато влязох в

кухнята, почти се задавих от противната миризма. Въздухът над кошчето пулсираше почти като жив в августовската жега.

Като се стараех да не вдисвам вонята, аз изнесох боклука навън и го запратих в контейнера, а после отидох в банята да си измия ръцете. Заля ме нова вълна на срам, когато забелязах петната от паста за зъби по кранчетата на мивката и конеца за зъби отстрани. Докато си бършех ръцете с голямата бяла кърпа, си дадох сметка, че трябва да престана да бъда толкова немарлива. Вече имаше друг човек, с когото трябваше да се съобразявам; чистият и подреден апартамент трябваше да се превърне в част от всекидневието ми вместо в рядко събитие. Трябваше да се превърна в истинска къщовница, да приема за своето думите: „За всичко има място и всичко трябва да си бъде на мястото“, докато накрая те се превърнат в такава неразделна част от живота ми, каквато беше, да речем, миенето на зъбите.

Върнах се в кухнята и широко разтворих огромния прозорец, за да пусна вътре горещия въздух — чист, но не раздвижван и от най-слабия полъх на вятъра. Вонята щеше скоро да изчезне, заменена от нормалните миризми на всяка обитавана къща.

Във всекидневната заварих Тийгън все още свита на дивана. Отново правеше онова, в което беше страшно добра — седеше неподвижна и безмълвна. Чакаше. Чакаше да поема командата и да й кажа какво да прави сега. Лошото бе, че и аз нямах ни най-малка представа. Бях стигнала до една точка, откъдето не знаех, какво ще се случи по-нататък. Бях си съставила списък с нещата, които трябваше да направя: да разпозная тялото, да организирам погребението, да прибера нещата на Адел и да се върна в Лийдс заедно с Тийгън. Бях се справила едно по едно с всички тях, до последното. Сега обаче, с пристигането ни в Лийдс, планът беше изпълнен докрай. Оттук нататък следваше животът, с който трябваше да се справим. По някакъв начин. Някак. Но нямах представа как.

— Това ще бъде твоята стая — казах на Тийгън.

Тя погледна надолу към дивана и после вдигна очи към мен. *Какво искаш да кажеш?* — попита безмълвно.

— Ще махнем дивана, ще го преместим в миризливата кухня. Надявам се дотогава да е спряла да мирише все пак. Ще ти сложим удобно легло и телевизор. Няма да е този, защото е прекалено голям, така че той също ще отиде в кухнята. Да, ще ти сложим малък

телевизор с видео, за да можеш да гледаш анимационни филмчета и всичко. Освен това, ще боядисаме стените, в какъвто цвят ти харесва. Съжалявам, но никакви тапети, защото това няма да свърши добре — когато бях малка, родителите ми за малко не се разведоха заради едни тапети... — не спирах да бърборя несвързано под втренчения поглед на Тийгън. — Както и да е, ти избираш цвета, но само ако е цвят, който ще ти харесва за дълго време, а не някой страховит оттенък, от който ще сънуваш кошмари нощем. Не че не можеш да имаш кошмари, естествено, но не искам ние да направим нещо, с което да ги направим по-лоши. Както и да е, да се върнем на стаята ти. Ще боядисаме стените, да, точно така, и ще ти сложим килим или нещо друго. Този ламиниран паркет изглежда много хубав, но е страшно студен сутрин. Ще изнеса бюрото оттук. Мисля, че ще стои чудесно в моята спалня, а кухнята ще стане и всекидневна. Добре, че е достатъчно голяма. Дотук добре ли ти звучи?

Тийгън ме погледна, без да продума.

— Бързо ли говоря?

Носът и челото ѝ леко се смръщиха, а кичурите светла коса се разлюляха, докато тя потвърждаваше с леко кимване, че съм се превърнала в пълна глупачка, която само бърбори несвързано.

Въздъгнах дълбоко и се тръшнах на дивана до нея.

— Съжалявам. Искам само ти да...

Не, това звучеше, сякаш я притискам. Сякаш ѝ казвам, че ако не се почувства като у дома си още в същия този миг, ще направи ужасна грешка. И ще ме огорчи.

— Съжалявам — повторих, при все че тя не знаеше за какво.

Бяхме се качили на влака за Лийдс тази сутрин. Родителите ми предложиха да ни докарат дотук с кола, но аз отказах. Исках да приключим с Лондон веднъж завинаги, да започнем новия си живот така, както щяхме да го прекараме оттук нататък — само ние двете. „Ще ни бъде по-лесно с влака — отвърнах. — Можете да ни дойдете на гости някой друг път.“

Бях наела шофьор, който потегли с камиона си към, Лийдс преди нас, натоварен с кашоните с вещите на Адел, нашите най-големи куфари и всичко друго, което не можехме да носим. Той пристигна пред апартамента ми едновременно с нашето такси и в момента кашоните се намираха долу във входа, докато им намеря място. Когато

се нанасях преди две години, жилището ми се бе сторило огромно, но оттогава досега се бях сдобила с доста неща: книги, компактдискове, дивидита, списания, електроуреди и най-различни джунджурийки, с които просто не бих могла да се разделя, така че сега нямах много свободно пространство. Трябваше да намеря място за малкото неща, които бяха останали от Адел. Когато отидох в склада, където тя бе оставила багажа си, бях ужасена да откроя, че нейната клетка е най-малката от всички там. Дори и така, десетте кашона заемаха съвсем незначителна част от огромната площ вътре. Целият ѝ живот, всичките ѝ тридесет и две години се бяха побрали в десет кашона. В повечето от тях имаше неща, които тя искаше да предам на Тийгън един ден. Адел никога не бе имала навика да се обгражда с вещи, никога не бе купувала разни джунджурийки — не беше такъв човек, така че нямаше да заеме никакво излишно място и сега, след като си бе отишла. Е, дотолкова си бе отишла, доколкото можеше да се твърди, при положение че бях донесла пепелта ѝ с нас в Лийдс. Нямаше да я разпръсна. Смятах да я погребя някъде близо до нас, така че с Тийгън да можем да ходим там да ѝ носим цветя или просто да я посетим.

— Харесват ми прозорците — едва чуто промълви Тийгън.

Бях извадила късмет не само с просторните стаи в апартамента, но също така и с високи метър и осемдесет прозорци с хубави рамки в моята спалня и кухнята и още два, огромни, в стаята, която сега щеше да бъде на Тийгън. Бяха наистина прекрасни, тези прозорци... но можеха ли да станат опасни?

„Престани да се тревожиш! — наредих си твърдо. — Тийгън е успяла да доживее до пет години, без да падне от нито един прозорец, така че, какво те кара да мислиш, че ще започне точно сега?“

— Благодаря — отговорих ѝ. — И на мен ми харесват. Слушай, трябва да си купим нещо за ядене, а също така да ти вземем и нова четка за зъби, шампоан и други неща. Какво ще кажеш да отидем на пазар? Как ти звучи?

— Харесва ми — изрече Тийгън с онова нейно приглушено гласче, с което вече бях свикнала.

— Изобщо ли не си уморена от пътя? — бяхме прекарвали едва няколко минути в апартамента, но вече исках отново да правя нещо, да се раздвижа. Движението ме държеше заета, за да не мисля за всички

неща, които можеха да се объркат, за огромната загуба в живота ни, за това, пред което бяхме изправени сега.

— Не — усмихна ми се Тийгън, — изобщо не съм уморена.

— Чудесно, точно това исках да чуя.

Конспирация. Това със сигурност представляваше някакъв вид конспирация.

Шампоанена конспирация. Кой би могъл да предположи, че е възможно да намериш толкова различни видове шампоан в Лийдс?

Бях обиколила всички редове в супермаркета в търсене на подходящ шампоан за Тийгън, и бях открила, че има безброй много видове и марки от въпросната почистваща течност. Аз самата неизменно си купувах шампоан от едно и също място — от фризьорския салон в Раундхай, където ходех всеки шест седмици да ми изправят косата, така че никога не ми се бе налагало да разбира колко видове шампоани съществуват за косата на белите. Още по-малко знаех кой от тях е най-подходящ за косата на малко бяло момиченце, защото, докато разглеждах рафтовете, бях забелязала, че повечето от шампоаните, с благозвучните им имена, които си спомнях от рекламите по телевизията, бяха за възрастни. Те съдържаха серамид, плодови екстракти и безброй други съставки, за които не знаех нищо и нямах представа дали са подходящи за детска коса. Докато бяхме в хотела, използвах малките шишенца, които камериерката оставяше всяка сутрин в банята, но това едва ли бе нещо, което трябваше да се прилага за по-дълго време. Моят шампоан пък по всяка вероятност изобщо не подходеше на типа коса на Тийгън. Докато все още живеехме заедно, Адел понякога го ползваше, когато бе свършила своя, но не толкова често, а освен това нейната коса бе гъста и къдрава и както тя ми казваше, имаше нужда от много овлажняване. Косата на Тийгън обаче бе съвсем права, с тънки кичури, нежни като коприна. Не можех да рискувам да я увредя, да превърна деликатните блестящи нишки в безформени разрошени къдрици.

„Защо Адел не ми спомена нищо за тези неща?“ — помислих си, обхваната от абсурдна нервност. Нима това щеше да се окаже нещото, което щеше да пречупи привидното ми спокойствие? Не разпознаването на тялото, не моментът, в който сложиха в ръцете ми

урната с праха на Адел, а мисълта, че не мога да намеря подходящия шампоан?

Работата беше в това, че не ставаше въпрос за шампоана, а за нещо много повече. Този шампоан беше само едно от безбройните неща, които не знаех за своята малка повереница. Тийгън имаше вкусове и предпочитания, за които аз нямах и най-малка представа. Имаше телевизионни шоута, които за нищо на света не искаше да пропусне, и други, които изобщо не искаше да гледа, храни, към които беше алергична, и такива, които отказваше да яде просто защото не ѝ бяха вкусни. Имаше събития и изрази, споменаването, на които щеше да я накара мигновено да избухне. Продукти, които бяха подходящи за косата ѝ. Тийгън представляваше цяла една вселена от мисли, чувства, нужди и желания, за които не знаех абсолютно нищо. Уморено се облегнах на количката, без да преставам да оглеждам рафтовете, надявайки се да намеря нещо, което да свърши работа. С всеки миг се чувствах все по-несигурна.

— Спомняш ли си с какъв шампоан си се мила преди?

Тийгън, която стоеше до мен, здраво стиснала Мег, ме погледна и безмълвно поклати глава.

„Защо е толкова трудно? — запитах се наум. — Става въпрос само за един шампоан.“ Само един шампоан, наистина. Буквално. Просто трябваше да избери един и да приключи с това. Само че не беше толкова просто. Бях търсила шампоана, който бе най-добър за мен, с години, така че сега не можех да лиша Тийгън от това право. „Овладей се, Матика, това е само един шампоан!“ — поведох спор сама със себе си.

С ъгълчето на окото си видях да се приближава една от продавачките. Тя беше по-млада от мен и не приличаше на жена, която има деца, но косата ѝ беше с бледозлатист цвят, също като тази на Тийгън. Можеше да се окаже, че е в състояние да ми даде някакъв съвет.

— Извинете — казах, като ѝ препречих пътя.

На лицето ѝ се изписа усмивка, но малките ѝ кафяви очички останаха недружелюбни.

— Кажете, госпожо.

— Чудех се дали не бихте могли да ми помогнете? Опитвам се да намеря възможно най-добрия шампоан за детска коса — посочих към

Тийгън, която надлежно ѝ се усмихна. — Питам се дали бихте могли да ми кажете кой продукт би бил най-подходящ в случая.

— Ами... Нека да видя... — започна жената, обръщайки се към рафтовете.

Преди да успее да каже нещо повече, един глас се намеси в разговора ни:

— Не знаете ли?

И двете погледнахме да видим кой е проговорил, и се озовахме лице в лице с жена с майчински вид, около четиридесетгодишна, със закръглено тяло, напъхано в блуза и пола на цветя.

— Извинете, на мен ли говорите? — попитах.

— Да. Не знаете ли какъв шампоан трябва да купите?

„А теб какво те засяга?“ — помислих си ядосано.

— Тъъ, всъщност никога досега не съм ѝ купували шампоан — изрекох на глас, опитвайки се да не прозвучи много грубо, и се обърнах към продавачката, изключвайки нахалницата от нашия разговор.

— Защо не попитайте работодателя си, преди да излезете на пазар? — жената изобщо не се трогна, че ѝ бях обърнала гръб.

За момент продължих да не ѝ обръщам внимание, докато не осъзнах какво точно беше казала, и се намръщих в недоумение.

— Защо ми е да питам директор по маркетинга, за детски шампоан?

— Родителите ѝ със сигурност знаят какъв шампоан използват.

Сега вече ми просветна: черна жена с малко бяло момиченце — какво друго бих могла да бъда, освен бавачка, наеман персонал? „Приличам ли на бавачка?“ Погледнах надолу към червената риза с къси ръкави и разтворена на врата и развлечените сини дънки, които носех. Обувките ми бяха ниски и удобни, а на гърба ми бе праметната раница от черна кожа. Човек, който не ме познава, никога не би си помислил, че говори с преуспяващ тридесет и две годишен национален мениджър по маркетинга, това беше вярно, но имаше и друго, което също беше вярно: никой, който ме погледне, не би преценил характера ми като подходящ за бавачка. Неведнъж ми бяха казвали, че излъчвам вибрации, които предупреждават хората да стоят настрана, и че „дружелюбна“ не е точно думата, с която биха започнали описанието ми, така че кой, за Бога, би се навил да *плаща*, за да се грижа за детето

му? И защо, така или иначе, да не можем да бъда родител на Тийгън? На тази жена ѝ трябваше само да ме погледне, за да реши, че съм прислужница. Откъде би могла да знае, че не съм, да речем, мащеха на Тийгън?

— Е, родителите ѝ не знаят — процедих през стиснати зъби.

Продавачката отстъпи встрани. Може би искаше да е по-далеч от нас, в случай че нещата загрубят, но реших, че е по-вероятно просто да не желае да попадне в опасната зона, ако двете с другата купувачка започнем да хвърляме бутилки една по друга.

— Къде са родителите ѝ? — поиска да разбере непознатата с тон, който подсказваше, че очаква мигновено да признае, че съм отвлякла детето.

— А вас какво ви засяга? — гласът ми беше спокоен, при все че в него се прокрадна нотка на гневно негодувание.

— Какво правите с това дете?

— Щом толкова държите да знаете — отвърнах остро — аз съм нейният родител.

— Вие?

— Да, аз.

— Нейните родители знаят ли, че претендирате тя да е ваша дъщеря? — гласът ѝ се повиши, привличайки към нас вниманието на останалите купувачи, които незабавно се приближиха и започнаха да се преструват, че разглеждат пелени, памучни изделия, бебешки храни и бутилки, за да могат да ни държат под око.

— За нищо не претендирам — изсъсках ядно.

— Тогава какво *правите*? — попита тя все така високо.

Какво правя ли? Опитвам се да се справя с всичко тона, ето какво правя. Опитвам се да не се срина и да не избухна в сълзи, само защото не мога да намеря подходящ шампоан. Едва се сдържам да не отворям всяка вечер нова бутилка водка и да се наливам, докато не се окаже, че най-добрата ми приятелка е отново жива, годеникът ми не е измамник и аз все още живея в Лондон и работя като регионален мениджър по маркетинга за компанията, на която съм посветила седем години от живота си.

Тийгън подръпна дънките ми малко над коляното и ме принуди да погледна към нея.

— Този ми харесва — съобщи тя и протегна нагоре към мен един шампоан в яркооранжева опаковка.

Дори не бях забелязала, че се е отделила от мен. Поех шампоана и с ясното съзнание, че всички купувачи на този ред ме гледат, започнах да чета етикета. Не че толкова се интересувах от думите и от съставките, не, аз просто показвах, че не съм уплашена. Никой и нищо не можеше да ме накара да подвия опашка и да избягам, независимо колко ми се искаше да направя точно това. Погледнах надолу към Тийгън и ѝ се ухилих. Изненадана видях, че тя ми се усмихна в отговор, преди да хвърля шампоана в количката.

Въпросът на жената „Какво правите?“ продължаваше да виси във въздуха. Погледнах към нея и ѝ се усмихнах сладко.

— Какво правя ли? Купувам шампоан.

Тийгън пъкна ръката си в моята и двете излязохме от реда, бутайки количката, с гордо вдигнати глави.

Сърцето ми биеше лудо в гърдите, толкова силно, че можех да чуя ударите му. Това, което, току-що преживяхме, щеше да се случва често през следващите седмици, месеци, а най-вероятно дори и години. Всеки непознат щеше да подлага на съмнение моето място в живота на Тийгън. Никой нямаше да повярва, незабавно, че аз съм законния настойник на Тийгън, че съм нейният „родител“. Откакто бях подала документите за осиновяването, бях открила, че то няма да бъде незабавно и безпроблемно. Процедурата щеше да отнеме месеци и дори години. Имах да преодолявам безброй пречки, да попълвам цели купища документи, да предоставям информация за най-съкровените неща от живота си на всеки непознат, който ме попита. Най-лошото беше, че дори и това в крайна сметка можеше да не се окаже достатъчно. Междурасовите осиновявания бяха много, много редки, особено случаите като моя, когато чернокожа жена иска да осинови бяло дете. Аз обаче трябваше да го направя, каквото и да ми струваше това.

През онзи ужасен ден в хотела, когато хлипането на Тийгън затихна и тя се отпусна неподвижна и безпомощна в ръцете ми, след като ѝ казах, че майка ѝ е отишла в рая, ме бе осенило прозрението, че има нещо, с което бих могла да се издължа на Адел, задето не бях при нея до края, задето не ѝ бях помогнала, когато все още можех. Имаше само един начин, по който бих могла да докажа на Тийгън, че винаги

ще бъда до нея. Трябваше да я осиновя. Не само да я взема при себе си, а да я превърна в част от семейството си, да бъда нейна майка, точно както Адел искаше. Сега вече знаех, че може и да не ми разрешат да стана такава.

— Мамо Рин — каза Тийгън, изтръгвайки ме от мрачните ми мисли. Погледнах към нея и се намръщих.

— Как ме нарече?

— Мама Рин — повтори Тийгън с тон, който подсказваше, че ме мисли за бавноразвиваща се. Сякаш беше съвсем нормално да ме нарича „мама“, след като ми бе казвала „леля Рин“ през целия си досегашен живот.

— Защо ме наричаш „мама“? — попитах я аз и с ужас видях как лицето ѝ се изкриви, сякаш всеки момент щеше да избухне в плач.

— Ти каза, че си моята нова майка — прошепна тя и сините ѝ очи се наляха със сълзи, а в гласа ѝ се промъкна обвинение, задето съм я излъгала.

Наведох се, за да се изравня с нея. Искях само да не се разплаче. Последният път, когато го бе направила в мое присъствие, бе много мъчителен и за двете ни и ни трябваха часове, за да се успокоим. Последното, което исках, беше да ѝ причиня болка и тя да рухне наред супермаркета, заради нещо толкова нормално, като това да ме нарече „мама“.

— Наистина съм — уверих аз бледото ѝ лице, погалих косата ѝ и ѝ се усмигнах успокоително.

Тя поклати глава.

— Но не си моята истинска майка. Моята истинска майка отиде в рая и няма да се върне.

— Точно така — съгласих се тихо аз.

— Значи, ти вече не си леля Рин.

— Не, мисля, че не.

— Тогава значи си мама Рин — заключи Тийгън. Бях впечатлена от логичното ѝ мислене. Наистина беше много умна. Бях забравила това нейно качество и как още на три години, Тийгън можеше да приведе цял куп убедителни доводи, за да ѝ позволят да си легне покъсно.

— Правилно, аз съм мама Рин. Какво искаше да ме попиташ?

Тийгън подсмръкна и избърса сълзите от едното си око, с опакото на дланта си.

— Може ли... — хлъцна тя, — може ли да получа малко шоколад?

— Да, но само ако си изядеш всичките зеленчуци — това звучеше като изречено от отговорен възрастен, нали така?

Сърцевидното ѝ лице внезапно грейна в усмивка и тя поклати глава.

— Ние изобщо нямаме зеленчуци — изхихика, сочейки към храната в количката ни.

Реших, че няма да купуваме зеленчуци, не и днес. Толкова отдавна не бях я чувала да се смее и не бях виждала тази широка усмивка на лицето ѝ, че просто не можех да я принудя да яде зеленчуци точно сега.

— Хвана ме — съгласих се ухилено. — Никакви зеленчуци днес, но от утре започваме да се храним здравословно, ясно?

Тя кимна и преди да успея да се изправя, обви врата ми с ръце и здраво ме стисна, а после ме пусна. Веднага след това застана обратно до количката, хванала Мег с две ръце, и безизразно се загледа пред себе си, сякаш изобщо не ме бе прегръщала.

Докато се изправях, си спомних единствения път, в който се бях качвала на лодка. Бях се вкопчила в ръба ѝ, чувствайки се така, сякаш вътрешностите ми се бяха стопили на кипяща каша. Сега това чувство на гадене отново се надигаше в стомаха ми. „Мили Боже, какво ще правим, ако не ми позволят да я осиновя?“

Преди да получа картичката на Дел, преди да отида в Лондон и да наследя Тийгън, имах изграден определен начин на живот. Живот на работа и нищо друго. Работата ми помогна да запазя разсъдъка си, когато се преместих в Лийдс.

Длъжността ми бе национален мениджър по маркетинга на универсалния магазин „Анджелис“ — верига, която преди сто години бе започнала да се развива от един-единствен галантериен магазин в Лийдс. Главният ни офис все още се намираше там, а не в Лондон, имахме клонове във всеки по-голям град във Великобритания и си бяхме поставили за дългосрочна цел да изместим „Джон Луис“ като най-голяма верига от магазини в страната. Бях започнала като регионален асистент по маркетинга в магазина в Лондон и с усилена работа се бях издигнала до сегашната си позиция на втори по ранг в отдела за маркетинг на цялата компания. Най-важната ми отговорност беше издаването на фирменото списание — „Анджелис днес“. Занимавах се с всичко, свързано с него, от избирането на тема на месечния брой до приключването му. Бях оказала помощ на Тед Пейн — националният директор по маркетинга при основаването на списанието и се бяхме разбрали да прекарам един месец в Лийдс, за да координирам работата по него. Трябваше да замина два месеца преди сватбата си, която така и не се състоя, и след като се разделих с Нейт и Адел, аз попитах Тед дали все още иска да заема длъжността национален мениджър по маркетинга, която ми предлагаше постоянно още откакто се запознахме. Когато той отговори утвърдително, подложих късмета си на още по-голямо изпитание, като помолих да подам предупреждението си за напускане на работата в Лондон направо от Лийдс.

През последните няколко години списанието се бе развило и от сезонно се бе превърнало в месечно издание. Работното ми време се бе увеличило трикратно, но това не ми пречеше — работата бе моят живот.

Три месеца след като напуснах Лондон, купих апартамент в предградията Хорсфорд в Лийдс, и прибирането в него, вечер след вечер, представляваше истинско мъчение. Винаги досега бях живяла с други хора: отначало с родителите ми, после с Адел и накрая с Нейт. Всеки път, когато напусках офиса, трябваше да се подготвя психически за влизането в празно, прекалено голямо за мен жилище. Не бях обръщала внимание, когато го купувах. Подобната на дълбока пещера кухня, с висок и украсен таван беше дълга седем метра и половина, но ми се струваше, че се простира на цели километри. Всекидневната и спалнята също внушаваха такова усещане и макар да не бяха повече от четири метра на дължина, тези четири метра представляваха огромно празно пространство, което приютяваше единствено мен. Вечерта, когато получих ключовете от апартамента, седнах на пода в хола и усетих как ужасът ми нараства. Нямаше никакви мебели, защото досега не бях си и помисляла да купя, а стените бяха боядисани в светлокремав цвят, който ненавиждах. Най-ужасна обаче бе тишината. Тази тишина приличаше на тъмнината, от която се страхува всяко дете; на чудовището, което се крие в гардероба; на онова страшно безименно нещо, което живее под стълбите. Не бях устроена да прекарам живота си в мълчание и самота; не бях родена за това. Приведох се напред и ужасът ми се изля в порой от сълзи. Бях съвсем сама, в един огромен апартамент и трябваше да започна живота си отначало.

Имах избор: или да рухна под непоносимата тежест на преживяното, или да прекарам колкото се може повече време на работното си място. В продължение на месеци не успях да видя как изглежда апартаментът ми на дневна светлина, защото излизах в седем сутринта и се връщах в десет вечерта, а тогава вече бях прекалено уморена, за да направя каквото и да било, освен да се строполя в леглото си. Работех дори и през почивните дни, само и само да не бъда принудена да ги прекарам сама в жилището си.

С течение на времето, естествено, намалих това дивашко темпо. Сближих се и с някои от колегите си. Една от приятелките ми се казваше Бетси Даули и с нея деляхме общ кабинет с остъклени стени. Другият ми приятел бе Тед Пейн, моят началник. Чувствах Тед по-близък от всеки друг на работното си място.

Тед беше около петдесетгодишен и изключително привлекателен — с грижливо поддържана побеляла коса, волева челюст и почти никакви бръчки — класически пример за чара на по-възрастните мъже. Освен външността си обаче, Тед притежаваше и други качества. Силно развитото му чувство за почтеност и спокойния, пряк маниер на говорене бяха тези негови черти, които от привлекателен го превръщаха в неустоим.

Когато дойде да ме види вечерта след завръщането ми в Лийдс, той носеше скъп, безупречно изгладен тъмносин костюм с бяла риза и червена вратовръзка.

Настани се на дивана ми и впери поглед в бялото вино, което му налях. Изобщо не приличаше на изискания мъж от офиса, не и с тази разхлабена вратовръзка и с коса, разрошена от многократното прокарване на пръсти през нея. В добавка към небрежността на външния си вид, той изглеждаше неспокоен още от мига, в който прекрачи прага. Избягваше погледа ми и сведе очи надолу веднага щом пое чашата с вино. Усмивката му беше колеблива и несигурна.

Аз се настаних на червения стол с пълнеж от полистирен. Държах своята чаша в ръка и наблюдавах как Тед избягва да ме погледне. Не ми харесваше да го виждам такъв. По принцип беше самото олицетворение на стабилност и сила и колебанието и нервността никак не му отиваха. Той винаги знаеше какво трябва да се направи. Когато помолих за шестмесечен отпуск, за да мога да се грижа за Адел, Тед намери най-доброто решение — да работя вкъщи три дни в седмицата. Когато му се обадох, за да му съобщя, че приятелката ми е мъртва, а аз съм се сдобила с дете, той уреди да получа отпуск за смъртен случай на близък и друг по майчинство.

Тед вдигна глава и за един дълъг миг впери изпитателен поглед в лицето ми.

— Камрин — поде и аз затаих дъх, уплашена какви ще бъдат следващите му думи. — Трябва да ти кажа някои неща. Не исках да те тревожа по време на отсъствието ти. Аз... аз напускам работа.

Чашата с вино се наклони във внезапно омекналата ми ръка и аз я стиснах по-здраво, за да не се разлее по килима. Тед ме изоставяше, излизаше от моя живот. Тъмните му очи останаха приковани в моите доста по-дълго от необходимото. Имаше още нещо, нещо с привкус на окончателност в това негово решение.

— Защо ми се струва, че няма да те видя никога повече? — попитах предпазливо.

— С Ава смятаме да се преместим в Италия. Да започнем отначало там.

Значи щеше да напусне не само компанията, а и страната.

— Това е... прекрасно. Чудесно за теб. Съжалявам, знам, че прозвуча фалшиво, но не е. Наистина се радвам за теб. В същото време обаче ми е жал за мен самата. Ще ми липсваш.

— Стига, дори няма да усетиш, че ме няма — засмя се той.

Аз обаче не се присъединих към смеха му. Тед знаеше колко е важен за мен.

Още откакто преди шест години се запознахме в Лондон по време на работата по един проект, Тед неуморно ми предлагаше по-висок пост като негова пряка подчинена. Макар да знаеше, че нямам намерение да напускам Лондон, той постоянно ставаше в предложението си. „Някой ден ще успея да те убедя, Матика“ — повтаряше той. Преди две години, три дни след като открих истината за Нейт и Адел, се бях замислила за неговото обичайно предложение и го бях попитала дали мястото е все още свободно. Той остана силно изненадан и това си пролича по изражението на лицето му, по едва доловимото му смръщване. Не ми зададе обаче никакви въпроси, просто ми каза каква е официалната процедура за кандидатстване, след което ме назначи на длъжността почти незабавно. Когато започнах работа в Лийдс, двамата с Тед се занимавахме усилено с развиването на „Анджелис днес“, така че често се случваше да оставаме в офиса до късно през нощта, да поръчваме храна по телефона и той да ме изпрати до хотела ми.

В една петъчна вечер, която имаше особено значение за мен, той ме отведе до хотела както обикновено, пожела ми приятни почивни дни и ме остави пред рецепцията. Запътих се към стаята, където живеях временно в очакване да си намеря подходящ апартамент, и без да паля лампите, приседнах на ръба на леглото. Чувствах се уплашена и самотна. Нямах сили да направя каквото и да било друго, освен да кърша ръце.

Само след няколко минути чух почукване на вратата. Едва успях да стигна дотам, за да отворя, толкова сковано се движех.

На прага стоеше Тед с изписана на лицето загриженост.

— Камрин — каза той, — добре ли си? Стори ми се доста унила през тези няколко седмици, но днес изглеждаш дори още по-разстроена... Какво се е случило?

— Утре е сватбеният ми ден — изрекох на глас мисълта, която ме бе преследвала през цялата последна седмица. Утре бе денят, в който трябваше да се венчая за Нейт. — Трябваше да се омъжа утре.

Тед се изненада, но бързо го прикри и ме погледна загрижено.

— О, Камрин — тихо промълви.

Кимнах.

— Но всичко това остана в миналото. Няма да се омъжвам. Сама съм.

Ръцете му се обвиха около мен и тялото ми се сгърчи в прегръдката му. Той ми помогна да стигна до леглото и легна до мен. Остана така цялата нощ, като ме прегръщаше и милваше косата ми, докато аз се люшках от мълчание към тихо ридание. На сутринта вдигнах поглед към него, за да му благодаря за всичко, и видях изписана на лицето му същата загриженост, с която ме бе наблюдавал, когато отворих вратата снощи. Продължихме да мълчим и това мълчание бе изпълнено с взаимно разбиране, а после Тед наведе глава и ме целуна, а аз реших да продължа по-нататък. Знаех, че е женен и че въпреки неотдавнашната си раздяла, той и жена му Ава говорят за повторно събиране, но все пак реших да продължа. Изтеклите седмици, изпълнени с болка и самота, ме бяха изтощили до крайност. Исках да почувствам нещо друго. Нещо различно, каквото и да е то, дори само за няколко минути, дори и да не реши проблемите ми, а да ги направи по-сложни. Посегнах към копчето на ризата му, но той ме спря и изломоти:

— Аз... аз... Съжалявам. С Ава отново се събрахме. Съжалявам.

Почувствах се облекчена. Необременена. Не знаех дали ще успея да се справя с едно сексуално изживяване в този момент, а сега, слава Богу, нямаше да ми се наложи да разбере. Тед отново ме взе в прегръдките си и каза, че ще остане, докато имам нужда от него, така че прекарахме по-голямата част от съботния ден легнали на леглото и аз дори успях да поспя. В неделя той си тръгна и въпреки че никога повече не споменахме за тази нощ, двамата станахме по-близки. Тед ме бе видял в момента на моята слабост, а аз станах свидетел на мъката му в подобно положение шест месеца по-късно, когато

съпругата му го напусна повторно, така че прекарах нощта, гледайки го как се напива до безпаметство, а после го придружих до дома му, за да съм сигурна, че се е прибрал безпрепятствено. Двамата с него се грижехме един за друг. Такова беше нашето приятелство. Нямаше начин да не почувствам липсата му.

— Значи нещата ще се оправят между вас с Ава, така ли? — попитах.

— Напълно.

Отговорът му звучеше убедено, но безпокойството, мярнало се по лицето му, говореше друго.

— Искаш ли го наистина, Тед? — попитах, разтревожена да не би жена му да го е подтикнала към това решение. През двадесетте години на брака им тя го бе напускала неколкократно, но Тед я приемаше обратно всеки път, защото, както сам признаваше, я обичаше, дълбоко.

— Да, Камрин, точно това искам.

— Тогава какво има? Какво не искаш да ми кажеш?

— Няма лесен начин, по който да ти го съобщя...

— Тогава давай направо.

— Вече са ми намерили заместник. Работя с него от няколко седмици, за да го въведа в работата.

Чашата отново се залюля в ръката ми.

— Искаш да кажеш, че дори не са ми дали шанса да кандидатствам за тази длъжност? Мислят, че няма да се справя, така ли?

— Не, Камрин, не е това. Ти и сама знаеш, че не би могла да поемеш подобен пост, не и сега, когато вече имаш дете. Помисли за стоенето до късно през нощта и за пътуванията до Лондон и Единбург.

Горещата вълна на възмущението се надигна от краката ми и бързо ме облъхна с огнения си дъх чак до корените на косата.

— Това ли е причината? Защото имам дете?

— Никой не го е заявил официално. Те търсят някой нов, някой, който ще бъде в състояние да остава след работно време, да влее свеж дух в маркетинговата стратегия на компанията и да направи някои големи промени. Не можеш да постигнеш всичко това, ако трябва всяка вечер да си тръгваш в точно определен час, Камрин, знаеш го.

— Но нямаше да се случи, ако бях мъж, нали така? Никой не подлага на съмнение всеотдайността на един мъж към работата му, само защото е станал баща. Мъжът може да работи през всичките двадесет и четири часа на денонощието и все пак да бъде смятан за добър баща, защото се скапва от работа, за да осигури семейството си. Или пък може да си тръгва от работа по едно и също време всяка вечер, без шефът да му каже и дума за лоялността му към компанията, защото всички ще мислят колко добър баща е, след като иска да прекарва известно време с децата си. И в едната, и в другата ситуация няма никакъв проблем, стига само да си мъж.

— Всички ние правим своя избор, Камрин — каза Тед спокойно, без да се впечатлява от избухването ми. — Не оправдавам решението им, но ти наистина ли би предпочела да пропуснеш времето, което би могла да прекараш с Тийгън? Тя ще има само едно детство. Искаш ли да не присъстваш в него? Особено сега, когато тя току-що е загубила майка си и има най-голяма нужда от теб. Би ли желала да прекараш на работното си място всички онези часове, през които би могла да бъдеш с нея?

Той имаше право. Независимо от това обаче, гневът и обидата продължаваха да бушуват с пълна сила в тялото ми.

— Изборът трябваше да бъде мой. В края на краищата говорим за моя живот. Яд ме е, че дори не ми дадоха шанс да кандидатствам за това място, да докажа, че мога да се справя. Кой са те, какво право имат да вземат решения за моя живот? Работя за „Анджелис“ от седем години, а се отнасят с мен по този начин? За кои се мислят? Коя смятат, че съм аз? Сериозно ли смятат, че безработно ще се примиря с това решение?

— Това, че ти позволиха да работиш от Лондон, както и отпуските за смъртен случай и по майчинство, доказват уважението, което компанията изпитва към теб — изтъкна Тед.

— Ала точно тези неща ги предупредиха, че приоритетите ми може и да са се променили — отпих глътка вино и я задържах в устата си, оставяйки острия вкус на течността да проникне дълбоко в езика ми, преди да преглътна. — Господи, направо съм бясна.

Тялото ми уморено се отпусна, приело поражението. Не ставаше въпрос само за работата, а за чувството на безсилие, което се бе просмукало в целия ми живот. Всичко излизаше от контрол. Най-

напред не можах да сторя нищо, за да спра Адел да си... *отиде*. После не можах да спася Тийгън от изтезанията, на които я бяха подлагали баба ѝ и дядо ѝ. Станах майка, без да го очаквам и със сигурност без изобщо да го желая, а сега моята работа — единственото нещо, което ми помагаше да запазя разсъдъка си, на което винаги можех да разчитам да остане стабилно дори когато целият ми живот рухваше пред очите ми — бе изтръгната от ръцете ми. Вече не бях господарка на съдбата си: обстоятелствата се бяха стекли по начин, който бе провалил всичките ми планове. Не можех да управлявам дори едно нещо в живота си. Отказано ми бе и успокоението да се оплача. Дори не можех да споделя с някого, колко оцетена се чувствам и колко нечестно е всичко. Не, трябваше да се примиря и да си замълча — да прехапя устни и така нататък.

— Кой тогава е новия директор по маркетинга?

— Люк Уайсмън. Доста е амбициозен — започна Тед тактично. Нататък стана по-зле. — Беше избран от специалисти — и още по-зле. — От една консултантска фирма — и дори още по-зле. — Завършил е „Харвард Бизнес Скуул“. Има доста нови идеи — точно това, от което има нужда „Анджелис“.

— Предполагам, че си прав.

Тед се отпусна с облекчение назад на дивана, доволен, че вече е приключил със задачата да ми поднесе новината, която слагаше кръст на всичките ми планове за по-нататъшно професионално развитие.

— Как ти се струва майчинството? — попита той и очите му се озариха от жив интерес. Тед и Ава нямаха деца и това бе причината, поради която бракът им толкова често висеше на косъм. Ава беше стерилна, а отказваше да прибегне до осиновяване. Тя обаче искаше Тед да има деца, затова го напускаше отново и отново, така смяташе, че му дава възможност да си намери някоя, която да е в състояние да му ги роди.

— Добре е — отвърнах. Не можех да споделя с Тед колко ми е трудно, защото знаех, че той би дал всичко, за да бъде на мое място, да има дете, което спи в съседната стая и за което ще се грижи оттук нататък.

— Това „добре“ да не би да означава, че едва успяваш да се справиш?

— Не е толкова отчайващо. Трябва да преодолее твърде много други неща, това е всичко.

— Смъртта на майката на Тийгън?

— И това.

— Искаш ли да поговорим?

Кафявите му очи бяха изпълнени със същата загриженост, която бях видяла през онази нощ, когато се целунахме.

— Честно казано, не. По-добре ми разкажи как смяташ да се установиш в Италия и най-важното, кога мога да ти дойда на гости.

Няколко часа по-късно изпратих Тед до вратата на апартамента и двамата си разменихме кратка прегръдка, преди той да се отпрати към стълбите и очакващото го такси.

— От теб ще стане страхотна майка — каза ми на раздяла.

Усмихнах се слабо в отговор.

— Благодаря.

— Наистина е така, сигурен съм. Имам пълно доверие в теб.

— Благодаря, шефе. Ще се видим след няколко седмици.

— Точно така — Тед започна да слиза по стълбището, но спря още след първите стъпала. — Един момент — каза и се обърна. — Забравих да ти кажа. Един човек позвъни да попита за теб, докато ти още беше в Лондон. Много приятен младеж. Искаше да разбере дали смяташ да отидеш на погребението. Как ли се казваше? — Тед щракна с пръсти, опитвайки се да си припомни името. Всъщност нямаше защо да си прави този труд, тъй като вече знаех какво ще ми каже. — А, да, Натаниел Търнър.

Стените ми. Моите прекрасни стени, боядисани в бяло с лек кремав оттенък.

Това ми причиняваше най-голяма болка. Стените, а не загубата на всекидневната. Не бях мъкнала тухлите за строежа на стаята, но бях прекарала часове в боядисване на стените ѝ. Сега ми предстоеше да ги загубя и от това ме болеше. Боядисването на стените бе направило тухлите и хоросана мои, а сега от целия този труд нямаше да остане нищо.

Тийгън стоеше наред хола, стиснала бояджийска четка в едната си ръка. До обутите ѝ в удобни обувки крака бе поставена кутия червена боя. На лицето ѝ бе изписана цяла палитра от чувства — радост, въодушевление, страх. Бях увила около главата ѝ синьо-бял шал, за да предпазя косата ѝ. Тя не беше сигурна дали розовата ѝ блузка и сините дънки са подходящо облекло за толкова важна работа, но аз я бях уверила, че възрастните се обличат точно така, когато искат да украсяват стаи. За да я убедя изцяло, бях изтупала праха от дрехите, с които някога бях боядисвала — тъмносини панталони, розова тениска и шал в бяло и жълто, който увих около главата си.

— Наистина ли мога да изрисувам стената? — отново пожела да се увери Тийгън. Задаваше ми този въпрос за шести път през последната една минута.

— Да, в какъвто цвят пожелаеш.

Вчера бяхме посетили магазин „Направи си сам“ и се бяхме завърнали вкъщи с цял куп шаблони за оцветяване — най-различни животни, звезди, луни и слънца, делфини и риби, — както и с червена, синя, кафява, жълта и зелена боя. Така щеше да е по-лесно, отколкото наново да боядисваме цялата стая. По-лесно не толкова от финансова гледна точка, колкото от гледна точка на моето време и душевна стабилност.

— Мога ли да нарисувам тук една риба?

Тя посочи към стената под прозореца. На времето бях принудена да легна на пода, за да мога да достигна с четката ивицата под перваза и да покрия старата боя с нова. Сега плодът на целия този труд щеше да бъде заместен от една риба.

— Какъв цвят искаш да бъде?

Тя погледна към кутията с червена боя, която вдигаше пара от горещината в стаята. И двата прозореца бяха широко отворени, но кремавите щори не помръднаха, във въздуха не се долавяше и най-слабия полъх на вятъра.

— Червена.

— Давай тогава — подканих я, взех шаблона с рибата, прикрепих го към стената с лепенка и отстъпих назад, за да предоставя на художничката пълна свобода на действие.

Тийгън ме погледна още веднъж, за да се увери, че ѝ разрешавам да рисува, и положи първия щрих в средата на шаблона. Следващите мазки бяха плътни и къси, нервни, неуверени и положени много внимателно, за да не излизат от очертанията на шаблона, докато накрая цялата риба бе запълнена. Стори ми се, че изглежда самотна на стената — едно-единствено цветно петно сред море от кремавобяло.

— Добре, кое е следващото?

— Слон — реши Тийгън.

— Какъв да бъде на цвят?

— Син? — изрече тя въпросително.

— Щом милейди желае синьо, значи ще бъде синьо.

Коленичих на пода, взех отвертката и я пъхнах под ръба на кутията, за да я отворя. Наситеният, богат оттенък на синьото почти ме заслепи. Внимателно поставих капачката върху един от вестниците, които покриваха пода.

Докато Тийгън оцветяваше слона, аз отидох до стереоуредбата, включих радиото и потърсих честота с лека музика, която да бъде в унисон със слънчевите лъчи, нахлуващи през отворените прозорци, и топлия влажен въздух. По-рано, докато отварях прозореца, бях поразена от това колко свеж беше въздухът. Затворих очи и вдъхнах дълбоко уханието му. Бях забравила колко по-различна беше самата атмосфера тук. Макар и да обичах Лондон, макар и да не позволях на никого да говори лошо за него, макар и да го смятах за свой „дом“, трябва да призная, че той беше изцяло пропит от динамичния ритъм на

живот на жителите си. Напрежението и забързаността, типични за столичен град, можеха да се усетят дори във въздуха. И Лийдс беше град, но без подобно лудешко бързане.

Започнаха началните акорди на песента на Питър Гейбриъл „Солсбъри Хил“ и аз усилих звука с няколко степени, така че музиката изпълни цялата стая, целия апартамент. Предната нощ, докато Тийгън спеше в моята стая, бях струпала всички мебели в средата на всекидневната, бях изпразнила бюрото си и поставила своя макинтош на пода, в ъгъла на спалнята. Мебелите в хола бяха покрити със стари чаршафи, за да ги предпазят от боята. Погледнах към Тийгън. Крехкото ѝ телце бе приведено напред и излъчваше напрежение, докато тя старателно оцветяваше слона. Не можех да видя лицето ѝ, но живо си представях колко е съсредоточено — езикът, изплезен от старание между розовите ѝ устнички, сбърченото чело, присвитите от усилието да се концентрира очи, докато ръката нанасяше синята боя върху стената. Усмихнах се и увеличих звука с още няколко степени.

Обрамчването на стените на стаята с цял ред животни ни отне почти целия следобед. Тийгън беше много взискателна и държеше да се увери, че всяко едно от тях е на едно и също разстояние от другите и от пода. Наложих се да взема линейката и да проверя с нея дали всяко животно е еднакво отдалечено от съседа си. Лично аз можех да се примиря с някои несъвършенства. Не и Тийгън обаче. Тя държеше на точността във всичко, което правеше: нощем спеше на една и съща страна в леглото; започваше да се храни от центъра на чинията и постепенно преминаваше към ръба ѝ; след като си свалеше обувките на влизане, внимателно ги поставяше една до друга на едно и също място до вратата на кухнята. Моят навик беше да ги изритам от краката си и да ги запратя настрана, за да не се препъвам в тях.

Застанахме до покритите с плат мебели и огледахме изпитателно работата си. Беше се получило прекрасно. Истинска дъга. Дъгата на Тийгън от разноцветни животни. Малката наистина я биваше в рисуването, не можеше да ѝ се отрече. Навярно го бе наследила от майка си, макар че и Нейт имаше артистични заложби. Винаги рисуваше нещо, щом му попаднеше лист хартия. Ясно си спомням как навремето, влизахме в някоя кръчма и в края на вечерта откривахме, че

Нейт е нахвърлял набързо чертите на някой непознат, седнал на бара. У дома чувах драскането на химикалката му по листа през цялото време, докато седяхме пред телевизора. Това беше неговия начин да си успокоява нервите. Някои хора пушеха, други си хапеха ноктите, а Нейт рисуаше.

Откакто го бях видяла на погребението, Нейт не ми излизаше от ума. Всеки миг, през който не мислех за Тийгън и Адел, и за това дали ще успея да се справя, бе изпълнен с мисли за Нейт. След като напуснах Лондон се опитах да го забравя. Бях го избутала в един отдалечен кът на съзнанието си, където можех да не му обръщам внимание, но сега вече това бе невъзможно. Непрекъснато се сещах за него. Той ме бе потърсил. Беше разбрал за смъртта на Адел и ме бе потърсил. На помирение ли се надяваше? Или си търсеше повод да говори с мен? Или само искаше да разбере дали възнамерявам да отида на погребението?

От радиото зазвуча „Като девица“ и Нейт бе изтикан в периферията на съзнанието ми, заместен от облечената в бяло Мадона, която извиваше тяло по начин, в който нямаше нищо девствено, както правеше във видеоклипа на песента. Усилих звука още повече, докато накрая гласът ѝ заплаши да взриви уредбата. Погледнах надолу към Тийгън, която също ме гледаше с изписано на лицето объркване. „Дали е редно да пускам тази песен в присъствието на петгодишно дете — зачудих се аз. — Все едно, вече е твърде късно, така или иначе тя вече чу по-голямата част от нея.“ Самата аз не можах да разбера текста, когато я чух за пръв път преди сума ти години, при това по онова време вече не бях дете, а тийнейджърка.

Протегнах ръка на Тийгън и тя пъкна в нея своите сега едновременно сини, червени, зелени и жълти пръстчета. Започнах да поклащам бедрата и главата си в такт с песента, като движех ръката на Тийгън заедно с моята, и тя започна да подражава на движенията ми. Телата ни следваха ритъма на музиката и ние танцувахме и се въртахме из горещата стая, просмукана с тежките изпарения на боите. Повдигнах ръката ѝ високо във въздуха и я оставих да се завърти няколко пъти, а после сграбчих и двете ѝ ръце едновременно и ги залюлях. Съвсем неочаквано Тийгън отметна глава назад и се разсмя дълбоко и гърлено. Сърцето ми подскочи от радост и аз я сграбчих, стиснах я в прегръдките си и започнах да се въртя вихрено из стаята.

Тийгън почти не тежеше в ръцете ми, толкова беше лека и въпреки това някак по-осезаема. По-истинска.

Тя се разсмя още по-буйно, отново отметна глава назад и започна да се подрусва в ръцете ми, сякаш и тя танцуваше.

„Като девица“ свърши, започна „Момичетата просто искат да се забавляват“ на Синди Лопър и аз свалих Тийгън долу на пода. Ръцете ѝ се повдигнаха нагоре едновременно с моите и двете затанцувахме, плътно притиснати една до друга. Тийгън дори знаеше някои от думите и започна да приглася на припева.

— Това е любимата песен на мама! — изкикоти се тя и тутакси се вцепени, щом осъзна какво бе направила: бе споменала майка си — нещо, което нито една от нас не бе посмяла да стори нито веднъж през изтеклата седмица.

Аз също спрях наред танца. Ударите на сърцето ми внезапно започнаха да ми причиняват болка. Синди продължи да излива сърцето си от уредбата, докато Тийгън и аз стояхме една срещу друга и се гледахме вцепенени, а думите на песента се забиваха в сърцата ни като кинжали.

Усещайки крайниците си внезапно сковани, отидох до стереоуредбата и я изключих. Тишината, която последва, ми се стори внезапна и мъчителна. Не знаех какво да правя в моментите като този, когато си припомняхме Адел съвсем неочаквано. Бях изчала купища литература по въпроса как да помогнем на децата да се справят със смъртта на близък човек, но да четеш нещо и да го прилагаш в истинския живот не бе едно и също. Пък и в никоя от статиите не се казваше как трябва да се постъпи в миговете на спонтанно припомняне. Не се препоръчваше определен курс на действие, когато това се случи в момент, в който се забавляваш, въпреки че майка ти или най-добрата ти приятелка вече не е между живите. Никой не беше казал как да преодолееш смесеното чувство на вина и гняв. Вина, задето си забравил дори за малко, че тази трагедия се е случила, гняв, насочен към любимия ти човек, задето те е изоставил, и после още вина, защото си почувствал гняв. И отново гняв, че си се почувствал виновен втория път. Приличаше на спирала, в която не исках да бъда завлечена, затова отказвах да мисля за нея. Нещо като локва на пътя — виждаш я, знаеш, че е там, но не се приближаваш до нея. Това обаче значеше, че не зная как да обясня всички тези неща на Тийгън. Не

знаех как да я убедя, че е съвсем естествено да се чувства по този начин — сърдита, тъжна, объркана и наранена едновременно; че въпреки болката, която изпитвахме, не е необходимо да сме нещастни по двадесет и четири часа на ден; че няма нищо лошо в това да се смеем от време на време.

Посочих към белите стени на димоотвода и се насилих да придам на гласа си изкуствена бодрост.

— Добре, а с това какво ще правим?

Нито една от двете ни не бе заплакала, следователно можехме единствено да чакаме, докато сме готови да позволим на чувствата си да се покажат на повърхността, а междувременно, трябваше да продължим живота си както обикновено.

Крехките рамене на Тийгън се присвиха, тя премести единия си крак пред другия и седна на пода близо до кутиите с боя.

— Хайде, само толкова ли можеш? — подразних я, като се отпуснах на пода до нея. Как да ѝ обясня, че няма нищо лошо в това да бъде щастлива от време на време, когато все още не бях убедила дори самата себе си?

Големите ѝ тъмносини очи се откритоиха ярко на фона на бледото ѝ сърцевидно лице, когато тя погледна нагоре към мен. Тъглчетата на устата ѝ, допреди миг извити в широка усмивка, сега бяха вяло отпуснати надолу.

— Какво ще кажеш за слънце? — попитах аз. Тя ме погледна, без да каже нищо. — Голямо жълто слънце и може би една къща?

Тя поклати глава.

— Добре тогава, без къща. А искаш ли хълмове? Зелени хълмове?

Тийгън кимна.

— Добре, значи едно голямо жълто слънце и няколко зелени хълма. Още нещо?

— Едно дърво — прошепна тя.

— Чудесно, значи дървета. Мисля, че ще мога да нарисувам няколко. Нещо друго?

— Шоколадови цветя.

— Добре. Значи трябва да нарисуваме едно голямо жълто слънце, зелени хълмове, дървета и шоколад. Съгласна ли си да

направим цветята червени и бели като сладкиши? След като нарисуваме дърветата, няма да ни остане достатъчно кафява боя.

И продължение на няколко секунди тя гледа стената, после премести погледа си към мен и кимна.

— Мисля, че на майка ти щяха да ѝ харесат слънцето, хълмовете, дърветата и цветята, които всъщност са сладкиши — казах ѝ аз. Не можехме да се преструваме, че Дел никога не я е имало. Трябваше да намерим някакъв начин да говорим за нея, независимо колко болезнено щеше да бъде това.

В продължение на една тиха и дълга минута влажните, изпитателни очи на Тийгън останаха вперени в мен.

— Мама рисуваше много картини — каза тя най-после.

— О, да, така е. Беше много добра. Ела сега — изправих се на крака. — Когато свършим тук, ще отидем да ти купим легло.

— Това наистина ли е моята стая? — попита Тийгън, застанала на прага. Стоях зад нея и наблюдавах как тя бавно завъртя главата си, за да не пропусне нито една подробност, докато буквално поглъщаше с очи новата си стая. Беше минала цяла седмица, докато успеем да уредим всичко. Трябваше да изчакаме да ни доставят новото легло на Тийгън и да почакаме Бетси — колежката, с която делихме един кабинет в „Анджелис“ — да ни изпрати брат си — намусено момче на петнадесет години на име Брад, което по някаква причина правеше всичко, което тя му наредеше, — за да ми помогне да разместя мебелите. Кремавобелия диван пренесохме в кухнята и го поставихме в къта за хранене, близо до вратата. Моят червен стол бе сложен в дъното на нишата, където имаше вградени полици за книги. Брад също така ми помогна да преместя в кухнята и телевизора с двадесет и осем инчов екран. Сложихме го срещу дивана. Огромната маса от къта за хранене отстъпих на изпълнената с благодарност Бетси. Навремето покупката ѝ ми струваше цяло състояние, дори, при положение че ползвах отстъпката, предвидена за персонала на „Анджелис“. Краката бяха изработени от явор, плотът — от матирано стъкло, и в комплект с нея вървяха шест стола с модерно изработени облегалки от матирано стъкло. Не бих могла да ги задържа при сегашното положение на нещата, така че си намерих малка маса от дърво, която преграждаше

къта за хранене, отделяйки го от другата част на кухнята — онази, която оттук нататък щяхме да ползваме като хол.

Компютърът, принтерът и разните джунджурийки бяха изнесени от дневната и пратени на заточение в спалнята ми. Единственият сериозен проблем при преместването се бяха оказали книгите — около петстотин на брой, наредени върху шест бели рафта в дневната. Бяха минали почти осемнадесет месеца, преди да се накая да ги купя и да наредя книгите удобно, и не ми се щеше да се отказвам от тях толкова скоро. Накрая струпяхме всички книги, които не се побраха на полиците в нишата, на висок куп отстрани на телевизора, от другата страна, на който имаше друга купчина — този път от видеокасети и дивидита. Единственото място, където бих могла да сложа още нещо, бяха петте шкафа в коридора, но половината от тях вече бяха пълни с вещите от кашоните на Адел. Малкият телевизор от кухнята сега бе пренесен в стаята на Тийгън — в стаята, в която тя се взираше с широко отворени очи.

На леглото беше постлана единична пъстра завивка с изрисувани на нея лазурносиньо небе и облаци, и подходящи възглавници. До прозореца имаше гардероб от светло дърво, а под прозореца — скрин с чекмеджета за бельото й, чорапите и дрехите, които не се налагаше да се държат на закачалка. От един килим бях успяла да измайсторя две по-малки парчета в черно и бяло, които постлахме върху ламинирания паркет — едното под поставката на телевизора, а другото под леглото.

От другата страна на камината стоеше голяма кутия за играчки. Бяхме сложили и полица за книгите, които Тийгън обичаше да чете и аз й бях чела. За да завърша приготовленията, бях изписала на вратата „Тийгън“ с ярки цветни букви.

— Цялата е твоя. Можеш да правиш тук каквото си поискаш — отвърнах. Не изрекох думите „без да ме питаш“, но реших, че тя и така е схванала смисъла.

— Съвсем, ама съвсем наистина? — Тийгън все още стоеше на прага, без да помръдва.

— Абсолютно. Ще влезеш ли вътре?

Тя пристъпи несигурно навътре в стаята, после седна на леглото.

— Помислих си, че може да поискаш да си легнеш в своето собствено легло тази вечер, но ако предпочиташ отново да спиш при мен, няма проблеми.

— Леглото ми харесва — обяви тя. — Достатъчно голямо е за Тийгън.

— Супер. Сега ще приготвя нещо за пиене за двете ни. Защо не пуснеш телевизора или видеото през това време?

Тийгън кимна с очевидно нетърпение, скочи от леглото и изприпка през стаята към малкия телевизор и новото видео до него — още една от придобивките, които се бях изръсила.

Изръсването за разни неща се превърна в навик, който ми се наложи да усвоя в последно време, и с ужас установих колко скъпо е всичко. Никога не съм била особено разумна по отношение на парите. Плащах си навреме жилищните вноски, сметките си също плащах общо взето в срок и харчех доста за излизания. Въпреки впечатлението, което създаваше гръмко звучащото наименование на длъжността ми, никога не съм имала навика да пестя и да кътам пари. (Нейт определено беше по-разумния от нас двамата по отношение на парите, а аз така и не бях успяла да прихвана поне малко от неговата пестеливост.) Сега обаче имах да храня едно гърло повече, така че се опитвах да променя разточителните си навици.

Колкото и да обичах Дел, трябваше да призная, че по отношение на парите тя си беше направо безнадежден случай. Едва след смъртта ѝ осъзнах колко безгрижна е била в действителност. И колко безотговорна. Да, *безотговорна*, това бе думата и аз си я помислих. Дел беше безотговорна. Независимо от цялата ѝ любов към дъщеря ѝ — в която ни най-малко не се съмнявах, — тя не беше я осигурила по никакъв начин. Двете бяха продължили да живеят в същия апартамент, който с Дел бяхме наели още с пристигането си в Лондон, а с напредването на болестта на Дел се бяха преместили при баща ѝ и неговата жена.

Дел не бе оставила никакви спестявания — само огромни колекции от дрехи. През повечето време бе работила като журналистка на свободна практика, защото така не се налагаше да оставя Тийгън на детегледачка през цялото време. Това обаче означаваше, че няма застраховка живот или някаква друга осигуровка, ако ѝ се случи нещо. Единствената ѝ постъпка, която издаваше благоразумие, бе да направи застраховки за кредитните си карти, така че по тях не остана нищо за плащане, след като изпратих на застрахователните компании копие от смъртния акт.

По всяка вероятност и тя като мен бе смятала, че разполага с цялото време на света, за да се превърне в отговорен и предвидлив възрастен. Ако не бяха продължилите три месеца разправии с Нейт, аз така и нямаше да започна да правя пенсионни вноски. Без да го осъзнавам, си бях мислила, че ще живея вечно. Предполагам, че с течение на времето, когато започнех малко по-малко да остарявам, щях да разбера, че това не е така, и щях да започна да си уреждам пенсията, да правя спестявания, да започна да чета финансовия раздел на вестника и да не примигвам объркано, когато някой спомене за различни спестовни влогове.

Засега обаче това все още не ми се бе случило, а също не се бе случило и на Дел.

Нямаше да ни бъде лесно.

Умишлено удължих приготвянето на напитките, защото исках да дам на Тийгън време да свикне с новото си лично пространство. Когато се върнах при нея, тя вече бе сложила Мег в леглото и бе подредила книгите по височина на полицата.

— Стаята ми харесва — обяви тя, пое от ръката ми чашата „Хорликс“, която ѝ бях приготвила, и се отпусна на пода по средата на помещението. Седнах срещу нея и се огледах наоколо. Новата ѝ стая далеч не бе толкова голяма, колкото онази в Гилфорд, но си беше нейна и не навяваше никакви болезнени спомени.

Като стана въпрос за спомени...

— Радвам се, че ти харесва, Тийга — отвърнах ѝ. — Имам нещо за теб.

Очите ѝ грейнаха.

— Подарък ли?

— Нещо такова — скочих на крака и отидох в кухнята да донеса спомена, който бях изровила от кашоните предната вечер, докато тя спеше.

— Знам, че отначало може да те натъжи, но мисля, че въпреки всичко трябва да го задържиш.

В ръката си държах снимката на Адел и Тийгън — същата, която Дел бе поставила на шкафчето си в болницата. Главите им бяха доближени една до друга, ръцете на Тийгън плътно обвиваха шията на майка ѝ и двете се усмихваха широко иззад стъклото.

Тийгън се поколеба, взирайки се в снимката в ръката ми с огромни уплашени очи. След малко остави чашата си на пода и взе фотографията от мен, като я пое с две ръце. Лицето ѝ беше почти скрито зад кичурите руса коса, но можех да видя как устните ѝ помръдват, докато очите ѝ не се откъсваха от снимката.

— Твоята майка беше много красива, нали? — осмелих се да попитам.

Тя кимна, без да ме погледне.

— Не е необходимо да я гледаш през цялото време, миличка — казах, уплашена дали не съм сгрешила, като ѝ показах снимката толкова скоро. — Ако искаш, ще я прибера.

Какво, за Бога, си бях мислила? След като аз самата не можех да понеса да гледам снимките на Адел през цялото време, откъде ми хрумна, че на Тийгън би ѝ харесало?

Тя се изправи на крака, отиде до телевизора и постави снимката отгоре му.

— Мисля, че трябва да стои тук. Така добре ли е, мамо Рин?

Кимнах и ѝ се усмигнах.

— Идеално, миличка.

Чувах шумоленето на страниците, които директорката прелистваше. Наблюдавах я, без да казвам нищо. Тийгън, както можеше да се очаква, седеше неподвижна и безмълвна на удобния си стол до мен.

Без да обръща внимание на нашите нервни погледи, директорката се спря на една страница и въпреки че очилата ѝ бяха на носа, присви очи, за да вижда по-добре, а после вдигна глава и ме удостои с поглед. Усетих как лицето ми се стегна от безпокойство. Тя ме дари със заучена професионална усмивка, от която продълговатото ѝ лице ми се стори някак по-широко, преди да наведе глава и да се върне към досието. Сърцето ми заби по-силно, докато тя продължаваше да разглежда страниците, подредени в бежова на цвят папка. „Откъде имат толкова много листа, толкова много информация, когато аз не съм им казвала нищо? Нито пък съм попълвала никакви формуляри?“ На практика, когато позвъних в началното училище, за да попитам каква е процедурата за записване на дете за следващия срок, оттам ми отговориха, че единственото, което е необходимо, е да им дам името на детето си, предишния му адрес и името на предишното му училище, без да попълвам каквито и да било формуляри.

— Изобщо никакви, така ли? — поисках да се уверя аз.

— Не — гласеше отговорът.

— Но това не означава ли, че така всеки може да дойде при вас по всяко време и да каже: „Имам дете и искам да го запиша в това училище?“

— Необходимо е да живеете в района и, разбира се, трябва да има свободно място — обясни ми училищната секретарка.

— Тоест всеки, който живее в района, може да дойде по всяко време и да каже: „Имам дете и искам да го запиша в това училище?“

— По принцип, да.

— Това не ми звучи правилно — заявих.

— Защо?

— Защото излиза, че е по-лесно да запишеш детето си в началното училище, отколкото да получиш карта на редовен клиент за някой супермаркет. Ами ако се появи самозванец?

— Фалшиво дете?

Въпросът прозвуча така, сякаш жената ме смяташе за луда. По принцип обаче, съмненията ми изглеждаха оправдани. През целия ми живот при опит да се присъединя към каквато и да било група — „Гърл Гайдс“, студентския съюз, в банката, на работа — винаги бе трябвало да попълвам формуляри, да предоставям сведения за себе си, да оголвам парчета от душата си пред целия свят. Очаквах тук да бъде дори по-трудно и в крайна сметка помолих за среща с директора. Причина за тази среща — освен желанието ми да си усложня живота — бе това, че исках да се запозная с мястото. Не възнамерявах да изпращам Тийгън в нова среда, при това такава, която щеше да играе важна роля в живота ѝ, без самата аз да съм я видяла с очите си. Исках да съм наясно точно за какво става дума, когато тя ми разказва как е минал деня ѝ, и непременно да се уверя, че всички изчетени от мен описания на училището като хубаво и безопасно място, отговарят на истината. Исках да знам със сигурност, че там няма открити шахти и течове по стените. Бях помолила за срещата преди една седмица, когато все още вярвах, че училището трябва да докаже, че отговаря на висотата на моите изисквания. С течение на времето обаче тази моя увереност се разколеба и започнах да се тревожа да не би оттам да ми откажат. Да не би да направя нещо не както трябва, нещо, което в крайна сметка да ги накара да решат да не приемат Тийгън. Този страх растеше, докато накрая мисълта за подобна възможност се превърна в абсолютна сигурност, че ще стане точно така. Тази сутрин бях преоблякла и двете ни безброй пъти, докато накрая се спрях на черен костюм с пола и бяла блуза без яка за мен и червена дънкова рокличка с бяла тениска отдолу за Тийгън. Бях изправила косата си с брилянтин и я бях сресала на една страна с път по средата, а косата на Тийгън бях прибрала на конска опашка, прихваната с червена панделка.

Ръцете ми така лепнеха от пот, че през целия път от апартамента до училището трябваше постоянно да пускам ръката на Тийгън, за да ги бърша. През целия си живот не бях очаквала никоя друга среща с такава тревога, но докато ни въвеждаха в кабинета на директорката, ми

се стори, че някой ме е изритал с всичка сила в корема, и разбрах, че съм способна да изпитвам дори още по-силен страх.

Директорката, госпожа Хольби, беше някъде към петдесетгодишна, ако се съди по бръчките по продълговатото ѝ лице и посивялата коса, пристегната в нисък кок. Начинът, по който бе облечена обаче — бяла тениска с името на училището, изписано върху нея с ярки букви, и протрити еластични дънки — рязко контрастираше с външността ѝ, като същевременно ме караше да се чувствам натруфена и не на мястото си.

Поизправих се и изпънах рамене, опитвайки се да създам впечатление, че изпитвам поне част от онази увереност, която на времето беше убедила борда на директорите на „Анджелис“ да приемат моята идея за списанието. За съжаление обаче, имах чувството, че погледът ми ме издава. Да, по очите ми сигурно си личеше как се разкъсвам от въпроси, като например откъде беше взела това досие и какво беше написано в него. Дали пишеше за смъртта на Адел? Дали се разкриваше истината за бащата на Тийгън? Дали се съобщаваше как жената, която някога бе вписана в документите им като най-близка роднина, ги бе изоставила?

— Госпожо Матика... — започна госпожа Хольби, като вдигна глава и ме погледна.

— Госпожица Матика — прекъснах я аз.

— Госпожица? — повтори тя и в гласа ѝ се промъкна леко въпросителна нотка, отнасяща се до семейния ми статус. Разведена ли бях, или пък бях една от онези *свободомислещи* жени?

— Госпожа, госпожица, звучат толкова еднакво — отвърнах. — Никога не съм била омъжена, но не искам хората да го знаят. Не е тяхна работа. Искам да кажа, никой не иска от мъжете да дават обяснения за семейното си положение, нали така? — засмях се нервно, но звукът прозвуча неестествено и кухо и потвърди впечатлението, че се държа като пълна откачалка.

— Разбирам — каза тя неутрално.

— Моля, наричайте ме Камрин.

На лицето ѝ се изписа поредната заучена професионална усмивка. Вместо да ме ободри, тя предизвика ледена тръпка по гръбнака ми.

— Камрин — от нейната уста името ми прозвуча като констатация на нелицеприятен факт. — Жалко, че вашият партньор не е могъл да дойде заедно с вас днес.

— Нямам партньор — тихо отговорих.

Госпожа Холъби се намръщи.

— В такъв случай, вие сте родителя на Тийгън?

— Точно така.

— Нейния единствен родител?

— Да.

Страниците отново зашумоляха, когато директорката започна повторно да ги разгръща, опитвайки се да намери някакво обяснение, някакъв отговор на въпроса как е възможно Тийгън, с нейната млечнобяла кожа и руса коса, да има за родител Камрин с шоколадената кожа и гарвановочерна коса.

Докато я гледах как търси необходимото късче информация, за момент се замислих дали да не я оставя да се лута напред-назад, както едва-що събудил се човек слепешката се опитва да намери ключа на лампата, за да светне. Само че не можех. Трябваше да ѝ кажа истината. Хората, които щяха да носят отговорност за Тийгън по време на престоя ѝ в училището, трябваше да знаят какво се е случило. Беше за нейно добро.

— Аз съм официалния настойник на Тийгън — обясних ясно и сбито, като се постарях от тона ми да стане ясно, че не смятам да се впускам в подробности в присъствието на самата Тийгън. За да съм сигурна, че жената отсреща ме е разбрала, погледнах многозначително към детето, което седеше точно по средата на стола и притискаше до себе си Мег, без да изпуска „госпожата“ от погледа си. По някаква причина бе очарована от тази жена и сега я наблюдаваше, както се наблюдава някое рядко, невиждано досега животно.

Директорката разбра затруднението ми и дългата ѝ ръка посегна към телефона, пръстите ѝ набраха някакъв номер, преди да заговори в слушалката, за да повика някого да дойде в кабинета. След няколко минути се появи млада жена с дълга до кръста кестенява коса. Тя носеше същата тениска с името на училището и сини дънки като госпожа Холъби. След като размени няколко думи с директорката, тя застана пред стола на Тийгън и се наведе към нея. Обясни, че се казва

Мая, и попита момиченцето дали иска да го заведе и запознае с някои други деца на игрището.

Главата на Тийгън се завъртя рязко към мен. Очите ѝ бяха разширени от тревога.

— Не е нужно да отиваш, ако не искаш — помъчих се да я успокоя.

Очите ѝ се разшириха още повече, но в синевата на ирисите ѝ, зениците все още изглеждаха големи и аз осъзнах, че в действителност не е изплашена. Искаше ѝ се да отиде при другите деца, но беше срамежлива и не смееше да изрази мнението си в присъствието на двете непознати жени. Усмихнах се окуражително.

— Можеш да отидеш, ако искаш. Искаш ли?

Тя кимна.

— Тръгвай тогава. Ще дойда да те взема по-късно, става ли?

Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Става — отговори тя, плъзна се от стола на земята и хвана ръката на Мая.

Докато наблюдавах как двете излизат от кабинета, нов страх се надигна в гърлото ми и почти ме задуши: ами ако никога повече не я видя? Не знаех нищо за Мая. Ами ако избягаше от училището и отвлечеше Тийгън?

— Всичко ще бъде наред — каза госпожа Холъби на обърнатия ми към нея тил.

Отново се отпуснах на стола и се обърнах с лице към нея.

— Знам. Просто се тревожа.

Лицето ѝ придоби загрижено изражение.

— Виждам.

Въздъгнах тежко и издишах всичкия въздух от дробовете си, докато се подготвях за това, което следваше. Да допусна в живота си напълно непознат човек. След разочарованието, което ми причини предателството на Нейт и Адел, не си бях позволявала да бъда напълно открита пред когото и да било. Тед знаеше някои неща за мен, но винаги внимавах да не му разкривам твърде много. Колкото повече лични неща споделяш с другите, толкова по-голяма е опасността някой да те нарани.

— Аз съм официалния настойник на Тийгън — започнах и си поех дъх. Бавно. Трябваше да напредвам с малки крачки. — Нейната

майка, моята най-добра приятелка, почина съвсем скоро и така наследих Тийгън. Аз нося отговорност за нея.

Директорката се надигна, заобиколи бюрото и се настани на стола, на който доскоро бе седяла Тийгън. Столът ми се бе сторил огромен с Тийгън на него, но сега, с възрастен човек на нейното място, изглеждаше значително по-малък. Госпожа Холъби допря длани, изучавайки ме със същото внимание, с което бе разглеждала страниците в досието на Тийгън. Погледът ѝ се впиваше в мен по начин, от който ми се струваше, че тя едва ли не очаква думите от моя разказ да се изпишат по свръхестествен начин върху лицето ми. За миг ми се стори, че иска да ме прегърне, затова се отдръпнах леко.

— Смятам да я осиновя, защото обещах на майка ѝ, че ще го направя.

Не бях го казвала на никого досега. Всички знаеха, че оттук нататък аз ще се грижа за нея, но никой нямаше представа, че ще я направя Матика.

— Нейната майка поч... ни напусна преди няколко седмици, но аз трябва да продължа да действам по въпроса с осиновяването.

— Сигурно ви е много трудно — рече тя.

— Наистина ли е толкова очевидно? — опитвах се да прозвучи смело, но гласът ми потрепери. Разговорът се оказа по-труден, отколкото очаквах.

Веждите на госпожа Холъби се сбърчиха загрижено, а на устните ѝ се появи съчувствена усмивка. Извърнах поглед встрани, сякаш да се отдръпна от нея и от съчувствието ѝ. Нямах нужда от състрадание, а любезните жестове от страна на непознати ме омаломощаваха, оставяха ме съвсем без сили. Загледах се една точка зад рамото ѝ, към големия прозорец и към света, който се разкриваше отвъд него. Всичко днес беше толкова ярко. Ярко и слънчево. Беше лято и светът наоколо беше жив и изпълнен с жизненост, щастлив и окъпан в слънце.

— Имате ли социален работник? — попита тя.

— Тъъ, всъщност досега не съм имала време да помисля за това — отговорих, все още, без да я поглеждам. — Опитвах се да направя ремонт в апартамента, така че Тийгън да си има своя собствена стая, а после дойде ред на драмата с шампоана, за която дори не искам да говоря. С боядисването и разместването, и мебелите, и шампоана едва успях да направя това — да потърся училище. Мислех си, че ако успея

да я запиша някъде, оттам биха могли да ми препоръчат някоя занималия или група, където да я оставям през деня по време на лятната ваканция, защото трябва да се върна на работа. Но ще си намеря социален работник. Обещавам.

Ръката ѝ леко докосна моята и аз почти подскочих от изненада, а после се напрегнах, очаквайки тя да ме прегърне.

— Това не беше упрек, Камрин. Попитах ви, защото един социален работник може да ви окаже помощ. Това е работата им. Те могат да ви помогнат не само за осиновяването, но и при всеки проблем, с който се сблъскате. Навярно ще ви посочат някого, с когото Тийгън да може да поговори.

„За какво да говори?“ — удивих се и чух в главата си предупредително звънче.

— Тъгата е трудна за всички — обясни госпожа Холъби. — Ако Тийгън я потиска в себе си, може би ще има нужда да поговори с някого друг, освен вас. Така или иначе, ще ви е нужен социален работник за осиновяването.

— Разбирам. Да. Мисля, че знам това.

— А какво ще кажете за здравен консултант?

— Тийгън не е болна — отново чух в главата си острия предупредителен звън.

— Един здравен консултант ще ви обясни много неща. Ще помогне както на детето ви, така и на вас самата. Ако се тревожите за каквото и да било, свързано с родителските ви задължения, тези хора могат да ви окажат помощ.

— Разбирам.

— Много хора могат да ви окажат помощ. Трябва само да помолите.

Не можех да помоля за помощ. Едва бях успяла да обясня ситуацията, в която се намирах. Точно сега ми бе невъзможно да призная, че срещам проблеми.

— Една от другите майки тук също преминава през процедурите по осиновяването — продължи директорката. — Бих могла да поговоря с нея. Може би тя ще прояви готовност да сподели своята история с вас.

Отново се отдръпнах лекичко. Не знаех кое ме плаши повече, дали възможността тя да ме прегърне, или мисълта за предварително

уговорена среща с друг човек, която ми звучеше подозрително близка до родителската версия на филма „Среща с непознат“.

— Доколкото разбирам, не сте от онзи тип хора, които обичат да споделят, права ли съм? — проникателно попита тя.

Усмигнах се.

— Така е, не съм.

— Много добре.

— Е, приети ли сме? Искам да кажа, Тийгън приета ли е? Ще мога ли да я запиша тук?

Тя кимна.

— Да, тя живее в района и за мен бе удоволствие да се запозная с нея. Струва ми се, че е прекрасно дете.

— Такава е. А занималнята?

— Да, разбира се. Тук имаме занималня, която работи от осем до шест и половина часа. Осигуряваме на децата закуска, обяд и следобедна закуска, преди родителите им да ги приберат. Имаме различни занимания за през деня, четене и рисуване, а също така следобеден сън.

— Предполагам, че е доста скъпо.

— Така е.

Колкото и скъпо да беше, със сигурност щеше да ми излезе поевтино, отколкото да наемам детегледачка. Бях пресмятала отново и отново, свивайки бюджета ни до минимум. Накрая реших, че ще си купуваме дрехи неведнъж годишно, а през година, и ще ядем само макарони с домашно приготвен сос. Дори и така обаче ни предстояха тежки времена и големи трудности с парите. Занималнята бе единственото, което бих могла да си позволя, при положение, че ще трябва да работя през обедната почивка, за да мога да си тръгвам навреме вечер, като си вземам работа за вкъщи, след като сложа Тийгън да спи.

— Имате ли място?

Госпожа Холъби се усмигна, от което бръчките се вкопаха още по-дълбоко в лицето ѝ.

— Ще намерим място за Тийгън.

Изпитах такова невероятно облекчение, че ѝ се хвърлих на врата и преизпълнена с благодарност, извиках:

— Благодаря ви! Толкова ви благодаря!

Поне едно нещо се беше уредило. Нещо малко, но от голяма важност. Госпожа Холъби се скова в прегръдката ми и аз най-накрая се овладях и я пуснах.

— Безкрайно съм ви признателна. Това наистина е чудесно — казах вече по-спокойно. — Може ли в такъв случай да отидем да потърсим Тийгън?

Нещо не беше наред в кабинета на директорката, в света, който той въплъщаваше, и аз добре знаех какво е то: Тийгън я нямаше. Бях свикнала да е постоянно до мен или да седи насреща ми, където да мога да я виждам по всяко време. Двете бяхме непрекъснато заедно, докато тя беше будна, освен когато отивах да взема душ, и сега се чувствах неспокойна, тъй като не беше наблизо.

Коридорите, по които се отправихме, бяха със син под и бели стени. Между големите прозорци бяха окачени табла, отрупани с ярки детски рисунки. Удостоих картинките с поглед на учтиво внимание, докато преминавахме покрай тях, и с гордост установих, че съм в състояние да различа по някоя и друга крава, кон или дракон, дело на по-даровитите сред малките художници.

Когато прекрачих прага и излязох на игрището, светлината на слънцето ме заслепи. Присвих очи от острата болка и потърсих с поглед Тийгън. Бях сигурни, че е някъде тук сама, здраво стиснала Мег, и се моли да дойда по-бързо и да я взема, но не я видях никъде. Отново огледах игрището. Тя не беше застанала близо до площадката за игри. Не стоеше изоставена и нещастна до червената тухлена стена. Сърцето ми се сви от страх. Какво беше направила Мая с нея? Дали не я беше отвлякла? Тъкмо се канех да сграбча директорката, да я разтърся и да изисквам от нея да намери детето ми още в същия миг, когато най-накрая видях Тийгън. Беше застанала до други четири момичета и петте разговаряха оживено с приглушени гласове. Лицата им бяха толкова сериозни, като че ли всеки миг щяха да произнесат присъда по дело за убийство. Всички бяха горе-долу на възрастта на Тийгън и две от тях имаха гарвановочерна коса, третата беше руса, а косата на последната бе червеникавозлатиста. Несъмнено Тийгън беше най-хубавата от всички, при все че единственото, което можех да видя от другите момиченца, бяха гърбовете им. Тя нямаше защо да се разхубавява повече, тъй като вече бе зашеметяваща.

Сякаш почувствала, че мислено я провъзгласявам за кралица на красотата в училищния двор, Тийгън вдигна очи към мен. Погледите ни се срещнаха и тя ме озари с блестяща усмивка, повдигна Мег и ми помахаша с нея, а после, без да чака за отговор, отново се върна към разговора си.

— Струва ми се, че Тийгън вече си е намерила място тук — обади се госпожа Холъби.

— Днес се запознах с много хора.

Тийгън ме беше хванала за ръката и я люшкеше, подскачайки по тротоара. В другата ѝ ръка Мег се поклащаше в същия ритъм.

— Това е много хубаво — отвърнах, погледнах я и видях, че не ме изпуска от поглед.

— Запознах се с Кристъл. Тя има брат на име Козмо, но той не е голям като нея. Запознах се и с Ингрид, и тя има голям брат. Казва се Лаклан. Аз нямам брат, нали?

— Не.

— Запознах се и с Матилда. Тя има много братя и сестри. Едната ѝ сестра се казва Марлийн, а другата — Мари.

— Това е едно и също име.

— Не, не е. Едната се казва Марлийн, а другата Мари. Това не е същото име.

— Така ли? Добре.

— Тя има и брат на име Деклан, и друг брат, който се казва Дориан. И трети — Дарил.

— Това са много братя и сестри.

Тя кимна, разтърсвайки опашката си.

— Знам. Матилда попита дали ще дойда пак утре. Ще отида ли, мамо Рин? Позволяваш ли ми да отида?

— Не утре, но следващата седмица — да. Значи ти хареса в училището?

— Да.

— Нямах нищо против да се върнеш там?

— Искам да се върна — в гласа ѝ прозвуча въодушевление. — Там имам много приятелки. Кристъл и Ингрид, и Матилда.

Когато бях дете, не можех лесно да завързвам приятелства. Ако трябва да бъда честна, и сега, вече пораснала, не ми беше лесно. За разлика от мен, Тийгън нямаше никакви трудности в това отношение.

— Добре тогава, можеш да се върнеш.

Усмивката, която озари лицето ѝ, бе толкова широка, че ме прободеше ревност. Аз щях да полудея, когато двете бяхме разделени едва за десет минути, а тя нямаше търпение да се отдели от мен.

— А ти ще дойдеш ли да играеш с нас през цялото време другата седмица? — попита тя.

— Не, трябва да се върна на работа.

По средата на тротоара, Тийгън спря да люшка ръката ми и замръзна на място.

— Защо? — попита ужасена. Мисълта, че няма да бъда близо до нея, я изпълваше с панически страх. Когато си бях пожелала тя да почувства нещо при раздялата ни, да ѝ е мъчно за мен, няхах предвид ужаса, който сега бе изписан на лицето ѝ.

— Трябва да ходя на работа.

— Но защо не можеш да дойдеш с мен?

— Защото съм възрастна, а възрастните хора трябва да ходят на работа. Но ти можеш да си играеш по цял ден с приятелките си, а по-късно да ми разказваш за това.

— Ти ще дойдеш ли по-късно?

— Да, вечерта. Тогава ще можеш да ми разкажеш за всичките си нови приятели, с които си се запознала, а също така и за техните братя и сестри.

— Обещавах ли, че ще дойдеш по-късно? — попита тя.

— Обещавам.

— Обещавах за днес, утре и завинаги, честно?

— Да — отговорих, но тя продължи да ме гледа, докато накрая казах: — Обещавам за днес, утре и завинаги, честно.

Тийгън ми се ухили и отново заподскача по тротоара, единият крак пред другия: скок-подскок, скок-подскок, скок-подскок. Босите ѝ крачета, обути в червени сандали с отворени пръсти, сякаш летяха нагоре-надолу.

— Какво ще кажеш да си купим нещо за ядене и да поседим в парка до вечерта? — попитах.

— Да — съгласи се Тийгън. — Но първо трябва да отидем у дома, нали така?

— Защо?

— Защото трябва да съблечеш красивите си дрехи.

— Да, предполагам, че имаш право.

Устните на Тийгън се извиха нагоре, разкривайки белите ѝ зъби, бузките ѝ се издуха с разширяването на усмивката, а очите ѝ се присвиха и заблестяха. Внезапната розовина, избила по бузите ѝ, и сиянието в погледа ѝ ми напомниха за Адел — за първия път, когато Дел ми се усмихна истински. Как ме омагьоса и плени тази усмивка. Едва тогава осъзнах, че Тийгън бе казала: „Първо трябва да отидем у дома.“ У дома. Бе го изрекла, без да я окуражавам. Това означаваше, че тя наистина се чувства у дома си в апартамента. С мен.

— Можеш ли да познаеш? — попита Тийгън.

— Какво?

— Кристъл си има котка.

Когато заставах пред кабинета на деветия етаж, за миг се поколебах. Ръката ми застина на дръжката на вратата.

От другата страна на вратата се намираще Люк Уайсмън, новият директор по маркетинга на „Анджелис“. Получих имейла, с който ме канеше в кабинета си, за да си „побъбрим“ (думата е негова, не моя), на третия ден след завръщането ми в „Анджелис“.

Мисълта за тръгването ми отново на работа бе превърнала мозъка и чувствата ми в кипящ вулкан. Ужасявах се всеки път, когато си спомнех, че не съм била в службата си от толкова дълго време, че може да не си спомням точно какво трябва да правя. После махалото, заложено у мен от последните няколко дни, се залюляваше, изпращайки ме в другата крайност, а именно въодушевлението, че поради толкова дългото си отсъствие ще се нахвърля на работата с небивал ентузиазъм. Това означаваше, че работата ми може да се превърне в истинско предизвикателство. После отново ме обземаше страх, защото щях да бъда на километри разстояние от Тийгън. Вече бях прекарала без нея два дни, докато тя беше на занималия, но когато се върнех към работата си в центъра, времето ми с нея щеше да бъде ограничено и от натовареността на пътния трафик, и от точността на градския транспорт. Вече нямаше да мога само да завия зад ъгъла, за да я прибера. После отново идваше ред на въодушевлението, че поне няма да бъда принудена да гледам с часове детски филмчета и най-после щях да спра да говоря и да разсъждавам по демонстративно преувеличения начин, по който действаха героите в тях.

Някъде между нервността и нетърпеливото очакване, лежеше ясното съзнание, че само след миг ще се срещна с Люк Уайсмън, моя началник. Човекът, с когото щях да работя в най-тясно сътрудничество, а също и моята зла орис — единствения сред колегите ми, получил длъжност, която по право се падаше на мен. Неговото присъствие в „Анджелис“ никога нямаше да ми позволи да забравя, че съм се провалила — че не съм успяла да се изкача до върха.

За разлика от мен, Тийгън не страдаше от нерви през първия си ден в занималнята. Точно обратното, тя бе безкрайно въодушевена през целия път дотам, и невероятно бързива вечерта след това. Сутринта на моя първи работен ден обаче тя ме прегърна повторно пред училищната порта, много силно. „Забавлявай се на работа“ — ми пожела. Почувствах се, сякаш двете внезапно си бяхме разменили ролите и тя бе станала възрастния човек, а аз — детето.

Последвалото пътуване с влак до центъра на Лийдс опъна докрай нервите ми. Единственото, за което мислех, бе как да не позволя на Люк Уайсмън да ме смачка. По времето, когато влязох в кабинета си на десетия етаж, се колебаех между желанието да повърна и това да го зашлевя веднага щом го зърна, за да му покажа кой е шефът тук. Десет минути по-късно научих, че е отишъл в Лондон и ще остане там до петък. Петък. Днес.

След като разбрах, че за известно време няма да бъда принудена да се разправям с най-големия си враг, аз се отпуснах и ми стана приятно, когато хората започнаха да се отбиват, за да ми разкажат какво става, да ме попитат защо ме е нямало толкова дълго. Бетси, която бе работила сама в общия ни кабинет в продължение на почти два месеца, се държеше така, сякаш се завръщах от околосветско пътешествие, продължило цяла година. През целия ден ми предлагаше да направи чай и постоянно заобикаляше бюрото, за да ме удуши в мечешката си прегръдка.

— Можеш да заведеш дело за сексуален тормоз срещу мен — каза тя в един момент. — Направо ми се ще да те схрускам.

— Чувството е взаимно, миличка — отвърнах, леко изненадана, но и невероятно щастлива да знам, че някой наистина е почувствал липсата ми. С Бетси бяхме приятелки, но винаги бях мислила, че това са повече колегиални отношения. Беше хубаво да се уверя, че наистина я е грижа за мен. — Само без схрускването.

Тед бе напуснал предния ден по своя непретенциозен, изпълнен с достойнство начин. През обедната почивка ме бе помолил да го придружа до будката за сандвичи и когато пристигнахме там, ми призна, че не смята да се връща в офиса. Екстравагантните изпращания, които „Анджелис“ устройваше на служителите си, не му бяха по вкуса.

— Довиждане, Камрин. Ще ти се обаждам — и с тези думи Тед излезе от живота ми.

Сега трябваше да се справя с Люк. Поех си дълбоко дъх, набрах кураж и почуках на вратата. Няколко секунди по-късно един баритонов глас отвърна, че мога да вляза.

Отново вдишах дълбоко, преди да прекрача прага на просторния кабинет с бели стени. Щорите на прозореца зад бюрото бяха спуснати, за да предпазят компютъра от светлината на слънцето. Огледах се, за да видя какви промени е направил Люк в кабинета. Голямата юка все още си стоеше в ъгъла, бюрото си беше на старото място, щорите все още бяха кремави на цвят, а заседателната маса в ъгъла все още беше заобиколена от четири сини стола. Той не беше оставил свой отпечатък върху мястото и през ума ми мина мисълта, че вероятно не изпитва нужда да демонстрира по какъвто и да било начин, че това е негово владение. Ако този кабинет беше мой, бих залепила навсякъде по стените кориците на „Анджелис днес“, бих донесла още няколко растения, бих... „Стига! — укорих се сама. — Работата е на Люк, кабинетът също е негов, и ти трябва веднъж завинаги да разбереш това.“

Мъжът, който седеше зад бюрото, не се надигна при влизането ми. В действителност той се дръпна по-назад в стола си, изпъна високото си тяло и изобщо не си даде труда да прикрие, че ме измерва с поглед. Моят оглед бе далеч по-дискретен. Волевите му, категорично открити черти изглеждаха така, сякаш някой скулптор ги бе ваял с часове, преди да ги постави под гладката му загоряла кожа. Носът му беше прав и добре оформен, очите абсолютно съразмерни, а челюстта му гладко се извиваше и преминаваше в брадичка. Черната му коса бе подстригана съвсем късо и това откриваше лицето му, като го правеше дори по-привлекателно. Плътните му устни бяха обградени от тънка линия мустаци, които слизаха надолу по бузите му и се превръщаха в брада. Най-поразителното у него обаче бяха очите му — ярък, чист оттенък на златистокафяво, което ми напомняше за цвета на добре обработен кехлибар. Той носеше бяла риза с разкопчано горно копче и навити до лакътя ръкави и елегантни бежови панталони. От начина, по който се протегна, разбрах, че поддържа тялото си с редовни

тренировки във фитнес залата. Познавах този тип мъже. През изтеклите години често бях работила с такива. Той беше господин Кариера. Енергичен, пробивен, свръхамбициозен, всеки, който работеше заедно с него, трябваше да е готов да се раздава на сто и петдесет процента, в противен случай той щеше да го приеме като лична обида и да провали кариерата на провинилия се.

Докато аз го преценявах, светлокафявите очи на господин Уайсмън ме обхванаха цялата, отбелязвайки гарвановочерната ми коса с дължина до брадичката, тъмнокафявите ми очи, неначервените устни, тънката ми шия и тялото, покрито с обикновена червена риза и прилепнал черен панталон, а също така и nelaкираните нокти на краката, които се подаваха от сандалите ми с цяла подметка. След като ме огледа от глава до пети, очите му станаха неприязнено студени. Очевидно видяното не го бе впечатлило особено.

— Седнете — нареди ми той.

— Защо, много време ли ще отнеме? — отговорих с въпрос, подражавайки на неговия враждебен тон.

Неочаквано той се усмихна, изненадвайки ме с тази внезапна демонстрация на чар.

— Моля ви, Камрин — каза сърдечно, като ми посочи мястото срещу бюрото си, — седнете.

„Твърде късно е да се опитваш да ме покориш с чара си — помислих си аз. — Видях антипатията в очите ти и знам какво е истинското ти мнение за мен.“

— Предпочитам да постоя права — отказах, но го направих с усмивка. Беше толкова широка, че стигна чак до линията на косата ми, ала бе съвсем изкуствена. — Имам много работа.

Чаровната му усмивка загуби част от блясъка си. Той ме гледа безмълвно в продължение на няколко мига — очевидно се опитваше да измисли как да действа по отношение на мен.

— Заета ли сте довечера? — попита накрая.

— Извинете? — попитах объркана. „На среща ли ме кани?“ Беше ли възможно да съм сгрешила за него? Нима отвращението, мярнало се на лицето му е било само прикритие за факта, че е привлечен от мен?

— Вечерял съм с директорите на всички отдели. Искам да разбера какво мислят за маркетинга на „Анджелис“ и да видя дали имат някакви идеи за подобрене. Вие сте последната в списъка ми...

на отдела по маркетинг, затова си помислих, че ако сте свободна довечера, бихме могли да приключим с това.

Чак се възхитих колко много обидни намеци успя да вмъкне в тези няколко изречения.

1. „*Последната в списъка ми.*“ Просто за да не се съмнявам, че винаги ще бъда последна в неговите списъци.

2. „*Ако сте свободна довечера.*“ Разбира се, че съм обречена да прекарам петък вечер самотна и без приятели.

3. „*Да приключим с това.*“ За него аз бях нещо като профилактичен преглед — неприятно, но необходимо задължение.

— Вечеря довечера звучи чудесно — изрекох с все същата престорена усмивка.

— Значи ще се срещнем във фоайето в шест и половина — уточни Люк, опитвайки се да докара усмивка, по-широка и от моята.

— Ще бъде приятно.

— Точно така — чух го да мърмори, докато затварях вратата зад себе си.

Когато влязох във фоайето, огромният часовник над гишето на администраторката показваше шест часа и тридесет и две минути. Люк беше там в целия си ръст от сто осемдесет и пет сантиметра, с модерните си дрехи и шлифер в бежов цвят. Когато излязох от асансьора, той повдигна ръка и си погледна часовника, преди да ме озари с поредната фалшива усмивка. Ако се съди по поведението му, човек би си помислил, че съм закъсняла поне с два часа.

— Не съм закъсняла, нали? — попитах, като спрях пред него.

— Само с няколко минути — отвърна той кратко.

— Вярно. Асансьорът ме забави повече, отколкото очаквах.

— Не съм си и помислял, че грешката е ваша.

— Радвам се, че ме познавате толкова добре.

— Запазил съм маса в ресторанта зад ъгъла за след... — той направи пауза, за да погледне към своя ролекс — ... седем минути. Предлагам да побързаме, ако не искаме да закъснеем още повече.

— Точно така.

Офисът ни беше на ъгъла и още с излизането си се отправихме надолу по Хедроу и излязохме на Викър Лейн, а после наляво по Кинг

Едуард Стрийт. Въздухът беше сгъстен, тежък и влажен, а хората, с които се разминавахме по улиците, изглеждаха сънени и уморени, сякаш искаха единствено да се довлекат до някой тих ъгъл, където да заспят на място. Държах дъждобрана си в ръка и се опитвах да устоя на изкушението да затворя очи и да се поддам на сънливостта, която замъгляваше сетивата ми.

Бях минавала покрай малкия френски ресторант, където ме заведе Люк Уайсмън, но никога не бях влизала вътре. Въздухът бе напоен с миризмата на домати и чесън. Носеше се тиха музика, светлината беше приглушена. Цялата атмосфера излъчваше интимност, която ме изненада. Това, което почти бях очаквала от него, беше да ме заведе в някое заведение за бързо хранене, да ми поръча най-евтиния сандвич в менюто и да ме информира, че ако искам нещо газирано, трябва да си го платя сама.

Люк и аз подадохме палтата си на келнера и незабавно бяхме настанени на маса за двама в препълнения ресторант. Разгърнахме менютата още в мига, в който ни ги дадоха, използвайки ги като щит, зад който да се скрием от погледа на другия. Разгледах ламинираната хартия с цвят на слонова кост, за да намеря най-скъпото ястие. Щом трябваше да хабя от времето си заради този мъж, нека той поне здраво да се изръси. Най-сетне открих каквото търсех — омар — и реших да се спра на него, като си избрах и предястие от раци.

Когато сервитьорът дойде на нашата маса, за своя чест Люк поръча бутилка скъпо червено вино. За свой срам обаче, пропусна да попита дали аз пия вино, да не говорим дали предпочитам червено или бяло. Ненавиждам червено вино, така че помолих за чаша вода, след което и двамата поръчахме — моят избор стана причина веждите на Люк да се повдигнат нагоре — върнахме менютата на сервитьора и се отпуснахме назад в столовете си.

— Е, Камрин, разкажете ми за себе си — подхвана Люк. Опитах се да преценя акцента му, за да разбера откъде е. В гласа му се долавяха както нотки, характерни за Ню Йорк и изобщо за Източното крайбрежие — така и нещо от говора, който можеш да чуеш в южната част на Англия, в Лондон най-вече. Ако не грешах, улових и лека следа от изговора, разпространен в централната част на Англия. Бирмингам, може би.

— Какво искате да знаете? — попитах, без да отмествам поглед от столчето на винената си чаша. Не исках да срещна погледа му. Всеки път, когато го погледнех, виждах неприкритото отвращение, изписано на лицето му. Нещо у мен определено го отблъскваше. Дали беше външността ми? Тялото ми? Или чисто и просто фактът, че съществувам? Не знаех точно кое го вбесява толкова или защо се бе настроил срещу мен, след като се познавахме от съвсем кратко време, особено, при положение че той, а не аз, бе получил длъжността, но дори не си даваше труд да прикрие, че не ме харесва. Нещо повече, демонстрираше го така открито, сякаш си бе сложил значка с надпис: „Казвам се Люк и от Камрин направо ми се повдига“.

— Всичко, което искате да споделите с мен.

— Добре, на тридесет и две години съм и работя за „Анджелис“ от седем години — пет в Лондон и две тук. Двамата с Тед основахме „Анджелис днес“. Всъщност идеята беше моя, но не обичам да се хваля. Тъъ, това е всичко. Искам само да добавя, че обичам работата си и че ми е мъчно, задето Тед напусна.

Господин Уайсмън бавно повдигна лявата си вежда и ме погледна, като че ли виждаше пред себе си нещо зелено и слузесто.

— Имах предвид да ми разкажете нещо за самата себе си — каза той със снизходителен тон. — За живота си, не за работата. Омъжена ли сте? Имате ли си сериозен приятел? Имате ли деца?

„Откъде бих могла да знам, че това си имал предвид, а?“ — помислих си и отвърнах саркастично:

— Не, не съм омъжена и нямам приятел, нито пък... — Боже Господи!

Скочих от мястото си, преобръщайки стола под себе си. Останалите клиенти спряха да се хранят, да пият и да говорят и се втренчиха в мен. Не им обърнах внимание. Затършувах под масата за чантата си, сграбчих я и се втурнах към вратата, без да губя и секунда, да обяснявам каквото и да било на Люк.

Тийгън. Съвсем бях забравила за нея. Наистина я бях забравила.

Затичах се по тротоара, като ровех с една ръка из черната си кожена чанта за мобилния телефон. Пръстите ми се склучиха около него, измъкнах го и набрах номера на училището. Натиснах бутона за включване, но не чух никакъв звук. Оказа се, че батерията е изтощена. Това обясняваше, защо от училището не ми бяха позвънили.

Паниката ме задушаваше. Хукнах надолу по Викър Лейн към гарата, като трескаво пресмятах колко време ще ми отнеме да се добера дотам.

„Какво ще направят с нея? Дали ще я оставят да стои на тротоара, докато аз най-сетне пристигна?“ Не познавах останалите родители, така че не можех да позвъня на някого от тях, за да го помоля да я вземе. Тя щеше да стои там в очакване, мислейки, че съм я забравила. Кое то и в действителност бях направила.

Мярнах за миг жълтата светлина на такси на покрива на една от преминаващите коли и се хвърлих така стремително, че едва не попаднах под гумите.

— Такси! — изревах с пълен глас.

Със свистене на спирачки шофьорът закова пред мен. Незабавно се метнах на задната седалка, обяснявайки му накъде да кара.

— Ще ви платя двойно, ако стигнем дотам за по-малко от петнадесет минути — добавих накрая.

— Спешен случай, така ли, скъпа? — осведоми се едрият мъж.

— Тъпата крава, която трябваше да вземе детето ми от училище, е забравила и сега моето момиченце стои там съвсем самичко. Трябва незабавно да стигна дотам.

— Скапана работа — рече той и даде газ.

Таксито направо фучеше по улиците, шофьорът използваше всяка възможност да превиши разрешената скорост, а аз нервно хапех долната си устна, без да преставам да опипвам безполезния мобилен телефон.

— Всичко ще се оправи — опита се да ме успокои шофьорът.

Не можех да му отговоря дори и с една дума, притисната под огромната тежест на собствената си вина. Наистина бях забравила Тийгън. „Как? Как можах да я забравя? Как?“

Импозантната училищна сграда от червени тухли изглеждаше съвсем изоставена. Нямаше паркирани навън коли, нито деца или родители. Металната порта беше затворена. Страхът се сви като ледена топка в стомаха ми. Подадох на шофьора двадесет и пет лири — всичките пари, които имах у себе си, и изскочих от таксито. Едва дишах от вината притиснала гърдите ми, а сърцето ми се свиваше от страх. Втурнах се към портата и предпазливо натиснах едно от

крилата. Оказа се отключено. Изминах на бегом краткото разстояние до големите сини врати, за да отворя и тях с леко бутване.

— Тийгън? — извиках. Чух как гласът ми отеква в тишината и ме обзе нов пристъп на страх. „Ами ако тя не е тук? Ако някой я е видял да стои сам-самичка отвън и я е отвел?“ — Тийгън? — извиках повторно.

Русата ѝ глава се подаде от една класна стая в края на коридора. Когато ме видя, лицето ѝ светна и тя ми подари широка, грейнала от радост усмивка. Само след миг обаче усмивката ѝ изчезна и чертите на лицето ѝ хлътнаха навътре в неизразимо разочарование. Завтекох се към нея, паднах на колене и я притиснах в прегръдките си.

— Съжалявам — прошепнах в косата ѝ, изпълнена с благодарност, че отново мога да я взема в прегръдките си, че крехкото ѝ телце е в ръцете ми, в безопасност. — Толкова, толкова съжалявам.

Тийгън не каза нищо, просто стоеше безмълвна и скована в прегръдката ми.

От класната стая излезе Мая — учителката, с която се бяхме запознали при първото си идване в училището.

— Тя си мислеше, че ви се е случило нещо — обясни младата жена. — Особено след като не можахме да се свържем с вас на мобилния.

— Батерията се е изтощила. Толкова съжалявам. Улисах се в работа. Съжалявам. Никога няма да се повтори. Не бях забелязала колко е часът, преди стане наистина късно. Съжалявам — леко отдалечих Тийгън от себе си, за да мога да виждам лицето ѝ. — Толкова съжалявам, Тийга.

Мая се наведе, за да се изравни с нас, и погали Тийгън по косата.

— Прекарахме си чудесно, нали, миличка? Нарисувахме няколко картини.

— Извинявам се, че отнех от времето ви — обърнах се към нея.

— Тези неща се случват — отвърна Мая с глас, от който ставаше ясно, че всъщност искаше да каже: „Но по-добре да не се повтарят.“

— Добре, Тийга, хайде да си тръгваме. Ще ядем пица за вечеря и ще гледаме някое дивиди. Това добре ли ти звучи?

Тя кимна, но жестът беше чисто механичен, като че не я беше грижа какво ще правим оттук нататък. Мая ми подаде училищната ѝ чанта в розово и лилаво и двете се изправихме едновременно.

— Благодаря, че сте се погрижили за нея — казах ѝ.

— Не ми създаде никакви проблеми.

Тийгън ми подаде ръка и се усмихна на Мая за довиждане, и двете се отправихме надолу по коридора. Преди да отворя вратата, аз се спрях на място и отново прегърнах Тийгън.

— Тийгън, толкова съжалявам. Това, което направих тази вечер, беше ужасно, но обещавам, обещавам, обещавам, че никога няма да се повтори. Разбираш ли?

Тя кимна, но не изрече нито дума.

Вгледах се в петгодишното ѝ лице. Сините ѝ очи бяха пълни с тъга и страх. По моя вина. Защото я бях изплашила до смърт. Бях я накарала да си мисли, че съм я изоставила.

— Никога вече няма да ти причиня подобно нещо, обещавам ти.

Отговори ми единствено мълчание, което ми напомни за деня, когато я взех от Гилфорд и тя все още не знаеше дали може да ми има доверие. Сега отново се страхуваше от мен и навярно се питаше дали ще я предам, дали няма да си тръгна и да я изоставя, особено след като ѝ бях обещала за днес, утре и завинаги, че ще се връщам при нея всяка вечер. Тийгън не знаеше дали ще бъда до нея, когато има нужда от мен. Не знаеше дали животът ѝ с мен няма да се разпадне на парчета, както бе станало с живота, който бяха водили двете с майка ѝ, преди да се преместят при дядо ѝ, и после да се превърне в кошмар като този в Гилфорд. В този нов живот, Тийгън се бе оказала внезапно понесена от течението, без да знае дали някога отново ще почувства твърда земя под краката си, и аз бях единствената виновница за това, защото не бях свикнала да включвам в плановете си друг човек. От толкова отдавна не ми се бе налагало да се съобразявам с когото и да било, че дори не ми мина през ума... Това трябваше да се промени. Не можех да си позволя случката от тази вечер да се повтори.

Целунах Тийгън по челото, изправих се и двете се отправихме към къщи.

— Виж, наистина съжалявам, разбираш ли? — казах, докато сипвах зърнената закуска в бяла купа и я поставях пред нея. — Това няма да се повтори.

Без да ми отговори, тя продължи да се взира в купата в очакване да наля млякото. Подчиних се, след което тя загреба с лъжицата си, натъпка сместа в устата си и започна да дъвче. По държането ѝ човек би си помислил, че изобщо не съм в стаята.

Тийгън беше само на пет, а вече бе овладяла до съвършенство изкуството да се държи студено. Вече четиринадесет часа ме наказваше с упорито вирната брадичка и презрително мълчание. В това безмълвие можех да доловя цялото възмущение, болка и гняв, които я разтърсваха в този момент. Наистина съжалявах за всичко. Изобщо не можах да заспя предишната вечер, толкова виновна се чувствах. Само ако можех да накарам Тийгън да го разбере. Нищо от това, което ѝ казвах, не можеше да я убеди, че безкрайно съжалявам и че това никога няма да се повтори. Не бих могла да понеса това нейно мълчание дори час повече, да не говорим за останалата част от уикенда. „Ами ако така и не ми прости? — запитах се, докато я гледах как се храни. — Ще сме обречени да прекараме в такава атмосфера следващите петнадесет или повече години. Години.“

Придърпах стол и седнах до нея.

— Виж, съжалявам. Много, много съжалявам. Това няма да се повтори, обещавам. Аз... Съжалявам. Знаеш ли, в работата ми има един ужасен човек. Казва се Люк и не ме харесва. В това няма нищо лошо, защото и аз не го харесвам. Трябва обаче да работя с него. Той е новия ми шеф, така че съм пре... ъъ, преизпълнена със страх.

Без да се интересува от това, което ѝ говорех, Тийгън загреба мляко и жълто-оранжеви зрънца и пхна лъжицата в устата си.

— Трябваше да отида да вечерям с него. Той е направо отвратителен. Толкова е високомерен. Просто ужасен.

— Като чудовище ли? — най-накрая Тийгън даде знак, че забелязва присъствието ми. Очевидно най-сетне бях налучкала верния тон.

Незабавно си представих Люк с космати вежди, лапи, завършващи с хищни нокти и огромни, щръкнали от устата му зъби, от които се точи слюнка.

— Да, съвсем като чудовище.

— О — възкликна тя и кимна. Очевидно ми съчувстваше донякъде заради трудната ситуация, в която бях изпаднала.

Някой почука на входната врата и ние и двете подскочихме и си разменихме учудени погледи. Кой ли можеше да бъде? Откакто Тийгън живееше при мен, не ни бяха идвали никакви гости, особено пък такива, които не са се обадили по телефона преди това. Посетителят почука отново и аз побързах да отворя вратата.

На прага стоеше Люк — висок и впечатляващ. Беше се напъхал в чифт сини дънки, които му стояха доста добре, и бяла тениска, прилепнала към мускулестите му гърди. Слънчевите му очила от Д&Г бяха окачени на деколтето на тениската.

— Люк! О, мам... по дяволите! — съвсем бях забравила, че го оставих на маса в ресторант, след като бях поръчала изключително скъпо ястие, което той несъмнено е бил принуден да плати.

— Да, много ми харесва появата ми да оказва такъв ефект върху жените — особено на тези, които дотолкова се наслаждават на компанията ми, че напускат ресторанта на бегом.

В ръцете му видях червен дъждобран. Моят червен дъждобран, ако се съди по липсващото копче на ръкава.

Преди да мога да обясня каквото и да било, се появи Тийгън. Тя застана до мен, обгърна дясното ми бедро с ръце и погледна нагоре към Люк.

— А това кой е? — попита гостът ни, като се наведе, за да се изравни с нея.

— Това е Тийгън — отговорих. — Тийгън, запознай се с Люк от работата ми.

Люк се усмихна и тази усмивка бе съвсем различна от онези, с които удостояваше мен. Бе искрена, стопли очите му и те заискриха приятелски. Тийгън оказваше такъв ефект върху възрастните — стигаше само да я погледнат, за да се усмихнат, защото очите ѝ бяха с

необичаен оттенък на синьото, защото кожата ѝ бе бяла като мляко, а устните ѝ — розови като захарен памук. Хората поглеждаха към Тийгън и се усмихваха просто защото не можеха да не го направят.

— Радвам се да се запознаем, Тийгън.

Тя го погледна, разгледа лицето му, късо подстриганата му коса, силните му черти и светлокафявите очи. След като привърши огледа си, вдигна глава към мен и на челото ѝ се набръчка от недоумение.

— Той не прилича на чудовище, мамо Рин — осведоми ме тя.

Люк също ме погледна и въпросително повдигна вежда. Пламнала от срам, отклоних очи.

— Вчера си тръгнахте така внезапно, затова исках да се уверя, че сте добре — обясни Люк причината за посещенията си и се изправи, при което отново се извиси над мен. — Опитах се да ви позвъня на мобилния, но беше изключен, така че помолих приятелката ви Бетси да ми даде адреса ви. Надявам се, че нямате нищо против. А, освен това исках да ви върна това.

Поех от ръцете му червения дъждобран, който бях забравила в бързината предишната вечер.

— Благодаря и мога да ви уверя, че сме добре.

— Ще ходим в зоологическата градина — включи се Тийгън в разговора, без да откъсва очи от Люк.

— Така ли? — попита той.

— Да, така ли? — присъединих се и аз.

— Ти каза, че може да отидем в зоологическата градина — изтъкна Тийгън с обвинителен тон.

— Да, някой път, но не днес.

— Е, тогава ще ви оставям — рече Люк.

— Мамо Рин, Люк може да ни закара до зоологическата градина със своята кола.

— Не, не може — бързо отговорих аз.

— Защо пък да не мога? — възмутено попита Люк.

— Може изобщо да нямате кола.

— А как си мислите, че съм дошъл дотук?

— Сигурна съм, че има много по-интересни неща, с които бихте предпочели да се занимавате в събота, отколкото да ни карате до зоопарка.

— Нищо, което да не може да почака.

Трябваше да го направя, нали така? Трябваше да оставя да стане нейното, след като предишната вечер я бях ужасила до смърт. Един ден, прекаран в разглеждане на животни, бе най-малкото, което можех да направя, за да изкупя вината си.

— Благодаря, Люк. Ще бъде чудесно да ни закарате до зоопарка — процедих през стиснати зъби.

— Кое е любимото ти животно, Люк? — щастливо усмихната попита Тийгън.

— Слонът — отговори той, задържайки погледа си върху мен малко по-дълго, отколкото изискваше учтивостта.

— Има ли слонове в зоологическата градина, мамо Рин?

— Предполагам, че да.

— Значи ще можеш да видиш животните, Люк — заключи тя и се изкикоти, макар че все още се държеше за крака ми, използвайки тялото ми като жив щит.

— Сигурна съм, че Люк има по-интересни неща за правене, отколкото да се разхожда с нас из зоологическата градина — повторих без особена надежда.

— Както вече казах, нищо, което да не може да почака.

Малкото съкровище бе успяло да ме прецака наистина майсторски. Отново си напомних да не я огорчавам втори път.

— По-добре влезте, докато се приготвяме — казах примирено.

Все още нямаше обяд, но паркингът, където Люк спря колата, бе вече претъпкан, защото, както можеше да се очаква в слънчев съботен ден през лятната ваканция, зоологическата градина, отдалечена на петнадесет минути от Йорк, бе задръстена от цели тълпи посетители.

Навсякъде бе пълно с хора в летни дрехи — срязани дънки, шорти, фланелки и тениски във всевъзможни ярки и убити цветове. Тийгън, която бях облякла с широки розови панталони с лилави пеперуди по тях, розова тениска и розови сандали, щастливо подскачаше между мен и Люк, уловена за ръката ми. Всеки открит сантиметър от кожата ѝ бе намазан с крем против изгаряне, а косата ѝ бе събрана на високо вдигната опашка, привързана с цвете от червена коприна. Тийгън остана толкова очарована от него, че постоянно тичаше до огледалото в моята стая, за да се види отново, без да знае, че

цветето представлява знак, който веднага ще ми позволи да я видя, ако се загубим една друга сред тълпата.

По време на деветдесетминутното ни пътуване в колата, човекът, който поддържаше разговора, бе Тийгън — тя обсипваше Люк с въпроси за зоологическата градина. Аз самата седях мълчаливо на предната седалка, опитвайки се да не се цупя пред ужасяващата перспектива да прекарам целия ден в компанията на този идиот. Двамата с Люк разговаряхме помежду си само когато бе абсолютно необходимо — с други думи, когато го помолих да спре колата, за да мога да купя нещо за пиене, и когато при слизането на паркинга му благодарих, че ни докара.

Съвсем скоро Тийгън, с пръчка розов захарен памук в ръка, се взираше очарована в животните, отделени от нас със стъкла и решетки. Разбрах, че е потънала в някакъв свой свят, където аз и Люк не съществувахме.

— Предполагам, че тя е причината да си тръгнете така внезапно снощи — приглушено рече Люк, докато се облягахме срещу стъклото, което ни отделяше от пропастта, обграждаща клетката на лъвовете.

— Да.

Той отпрати бърз поглед към Тийгън, за да се увери, че тя не ни слуша, наведе се към мен и притисна тялото си до моето, за да може да шепне в ухото ми.

— Забравихте я, така ли?

Кимнах в отговор и той се отдръпна отвратен.

— Предполагам, че не се занимавате с нея от много отдавна.

Обърнах глава, така че да го гледам право в лицето. Вече бях доведена до крайния предел на унижението от едно петгодишно момиченце, така че едва ли беше по силите на Люк да ме накара да се почувствам още по-зле.

— Правилно предполагате.

Той отвърна на погледа ми, без да мигне. На фона на детския смях и разговорите на възрастните наоколо, на плача на бебетата и звуците, издавани от обитателите на животинските клетки, усетих как взаимната ни антипатия нараства. Първите й кълнове бяха посети предишния следобед и напоени вечерта, и сега пускаха мощни корени дълбоко в земята. Още само няколко часа и това чувство щеше да избуи в неподправена, чиста омраза.

— Мамо Рин — дръпна ме за ръката Тийгън, принуждавайки ме да прекъсна безмълвната борба с Люк, в която всеки се опитваше да накара другия пръв да отклони поглед.

— Да, красавице?

Тя бе дояла докрай захарния памук и единствената следа от него бяха розовите малки пухчета по пръчката, която държеше в ръката си. Устата и лицето ѝ бяха съвсем чисти, по блузката ѝ не бе полепнало нито едно пухче.

— Може ли да отидем да видим маймуните?

— Разбира се.

И така, отправихме се по лъкатушещата каменна пътека, а после свихме вляво, за да стигнем до клетката на маймуните в отдалечената част на зоопарка.

— Искам да си поговорим за работата — каза Люк докато вървахме.

— Хммм?

— Надявам се, че нямате нищо против да поговорим сега, като се има предвид, че разговорът ни снощи беше съвсем кратък.

— Не, разбира се — измърморих в отговор. Истината бе, че имах нещо против. Имах много против. Това беше моето време, посветено на Тийгън. Не можех да го кажа обаче. Трябваше да покажа на новия си шеф, че майчинството не се е отразило на професионализма ми, че все още бях продуктивен и компетентен служител на компанията.

— Вие с Тед сте поддържали много добри професионални отношения... — започна Люк, оставяйки края на изречението многозначително да увисне във въздуха.

— Да, така е — отговорих безсрамно, вместо отчаяно да се опитам да опровергая неизреченото обвинение.

— Разбирам — безучастно отговори той. Очевидно моят отговор бе послужил само като потвърждение на предишните му подозрения.

— Разбира се, повечето хора смятат, че е имало нещо повече, и го подхвърлят при всеки удобен случай — казах с нисък глас, за да не ме чуе Тийгън. За няколко безкрайно дълги мига погледът на Люк се спря на лицето ми. — Някои дори мислеха, че съм преспала с него, за да получа длъжността, която в действителност заемах още преди да се преместя тук.

— Не ви обвинявам в нищо — защити се Люк.

— Не съм казала, че ме обвинявате.

— Просто съм обезпокоен, че отделът по маркетинг няма да работи толкова добре сега, след напускането на Тед.

— Искате да кажете, че сте чули гадните клюки как Тед ми е дал тази длъжност и после сте предположили, че съм преспала с него, за да получа мястото.

Спряхме пред клетката на шимпанзетата и очите на Тийгън станаха големи и кръгли като чинийки. На лицето ѝ се изписа удивление.

— Маймунки — промълви тя едва чуто.

— Като се има предвид, че сте началник на всички отдели по маркетинг в компанията, по-скоро очаквах да положите усилие да се разбирате с втория по важност човек след вас в йерархията, отколкото да го съдите още преди да сте се запознали с него — казах с приглушен глас.

— Ако бяхте на работа, щях да имам възможност да се запозная лично с вас, а не да разчитам на чути от други разкази и клюки за вашия морал, за да си съставя мнение — изсъска той в отговор.

— Тук сте прав — признах.

Успях да го изненадам. Очите му се присвиха, докато се опитваше да разбере къде в думите ми се крие обидата. Аз обаче изобщо не бях вложила такава. Той бе прав, но аз отказвах да използвам Адел като средство, за да предизвикам у него разкаяние заради начина, по който се бе отнесъл с мен.

— Искате ли да знаете кое е най-лошото в тези слухове? Тед е и винаги е бил изцяло предан на съпругата си — измерих Люк от горе до долу с поглед. — Той е добър човек.

Люк се опита да ме въвлече в ново състезание от типа „кой ще издържи да гледа по-дълго другия, без да мигне“. Не се поддадох на игричката му, а го изгледах с изражение, което казваше: „О, много те моля“, обърнах му гръб и се наведох, за да се изравня с Тийгън.

Клетката на шимпанзетата бе пълна с дървета, чиито дебели, здрави клони се бяха устремили към небето. От едната страна имаше колиба, подобна на пещера. В клоните на дърветата седяха пет шимпанзета: две по двойки и едно самичко. Двойките бяха заети да си приглаждат козината един на друг, търсейки гниди из гъстите черни

косми на партньора си. Петото шимпанзе седеше, без да помръдва, взирайки се в пространството пред себе си.

— Виж, маймунско бебе — каза Тийгън. Проследих посоката на пръста ѝ и погледът ми се спря на земята около колибата, където бе седнало едно женско шимпанзе с малкото си, което люлееше в ръце. Майката погледна надолу към бебето и аз си представих, че виждам усмивка на човекоподобното ѝ лице.

— Това е нейната майка, нали? — попита Тийгън.

— Да, миличка — отговорих. Светът започна да се затваря около мен. Усещах всичко наоколо с необичайна острота: тежката животинска миризма от клетките, натежалия от горещина въздух, лепкавата пот, избила по кожата ми... Всичко това се стоварваше върху мен. Задушавях се под тежестта на внезапния спомен за най-добрата ми приятелка и онова, което се бе случило с нея; за сивото ѝ, измършавяло до неузнаваемост тяло, проснато на болничната количка, лишено от онази искра, която го превръщаше в жената, която бях познавала; за това, че нея вече я нямаше.

— Нейната майка не е отишла в рая при Исус и ангелите, нали? — попита Тийгън. Гласът ѝ беше тих и равен, сякаш думите ѝ не бяха въпрос, а установяване на неоспорим факт.

— Не, миличка, не е.

Тя си пое дъх дълбоко; тесните ѝ раменца се повдигнаха, докато въздухът изпълваше гърдите ѝ, а после се отпуснаха, докато издишваше. Погледът ѝ стана празен, сякаш пресмяташе нещо. Отчаяно ми се прииска тя да поговори с мен, да ми каже как се чувства. Разтърсващата агония, която току-що бях почувствала при внезапното напомняне, че Адел е мъртва, сигурно не беше дори частица от това, което изпитваше Тийгън. Исках тя да сподели това с мен, да ми даде да разбера как се чувства, дали е наранена или сърдита, или просто изпитва болка. Можеше да се окаже, че не е способна да опише чувствата си изцяло, но ако се опиташе... Кого се мъчех да заблудя? Като че ли аз самата го правех непрекъснато без каквито и да било проблеми. Всъщност истината бе, че не помнех кога за последен път импулсивно бях споделяла с някого как се чувствам.

— Може ли да видим змиите? — попита Тийгън, излизайки от своя транс.

— О, трябва ли? — простенах.

— Да — отвърна тя. — Харесвам змиите.

Не ме питайте къде и кога бе виждала достатъчно змии, за да може да си състави мнение. Не знам.

— Добре — отговорих и се изправих, — да вървим при змиите.

Погледнах брошурата, която държах в ръка, и мислено започнах да чертая маршрута от клетката на маймуните до царството на влечугите.

— Аз ще донеса сладоледа — проговори някакъв мъж вдясно от мен. За миг се стреснах, преди да осъзная, че това е Люк.

— Мама Рин иска шоколадов — осведоми го Тийгън. — Тя обича шоколад.

Люк отново ме огледа пренебрежително от горе до долу.

— Аха, виждам.

— Напред към царството на змиите — подканих аз. — Хайде, Люк, заведете ни при шефа си.

Остатъкът от деня премина по подобен начин: Тийгън диктуваше реда, по който да разглеждаме животните, а Люк и аз приглушено обсъждахме делови въпроси и използвахме всяка възможност да отправяме хапливи забележки един към друг. Без да забелязва напрежението между двамата си възрастни придружители, Тийгън щастливо се бе потопила в атмосферата на животинското царство.

В колата, докато пътувахме обратно към Лийдс, Тийгън предложи да си устроим пикник в парка. Беше късно следобед и тя бе твърде превъзбудена, за да може просто да си отиде вкъщи. Искаше ѝ се да извлече от този ден колкото се може повече вълнуващи усещания.

— Какво ще кажеш да отложим пикника за някой друг ден, миличка? — опитах да я разубедея аз. — А когато се приберем у дома, ще си устроим минипикник — когато се приберем у дома, щях да мога да се отърва от мъжа, който седеше до мен.

— Ддобре — в гласа ѝ имаше разочарование. — Може ли и Люк да дойде?

— Ако иска — знаех, че ще иска. Нямахме смисъл да се надявам, че ще реши да се разкара.

— Искаш ли да дойдеш на нашия пикник вкъщи? — обърна се Тийгън към тила на Люк.

Очите му се стрелнаха към огледалото за обратно виждане и лицето му повторно се озари от искрена усмивка при вида на момичето в розово и лилаво, с червено цвете в косата.

— Това ще бъде чудесно. Благодаря за поканата, Тийгън.

Веднага щом отворих вратата на апартамента ни, Тийгън въведе Люк в кухнята. Започнах да приготвям храната за пикника, докато те двамата седяха на масата за хранене, увлечени в игра. Първо подредиха картинна мозайка от сто парчета, после Тийгън поиска от Люк да разгледа колекцията ѝ от коли, а накрая донесе скицника си и червената кутийка с химикали и моливи и двамата започнаха да рисуват картинки на животните, които бяхме видели в зоопарка.

Задълбочени в играта, те съвсем забравиха за пикника. Поставих сандвичите, салатата и газираните напитки на масата до тях и се проснах на дивана пред телевизора. Виждах ги всеки път, когато отклонях поглед от екрана: той, едър мъж, наведен напред, стиснал цветен химикал в ръка и изцяло съсредоточен в рисунката си, тя, толкова по-мъничка от него, но не по-малко съсредоточена в своя шедьовър. Люк приемаше всичко това сериозно. Беше се посветил на играта с Тийгън със същата всеотдайност, която би вложил в разработването на нова маркетингова стратегия за „Анджелис“. Ако ставаше въпрос за някой друг, това щеше да бъде трогателно, но тъй като това бе Люк, реших, че е много хубаво Тийгън да си има приятел на собственото си интелектуално равнище.

Когато часовникът удари осем, аз изключих телевизора, изправих се и оповестих:

— Добре, Тийга, време е за лягане.

— Трябва ли? — изхленчи тя точно преди устните ѝ да се разтегнат в широка прозявка. Малкото ѝ лице бе побледняло от умора, а очите ѝ буквално се затваряха.

— Едва успяваш да държиш очите си отворени. Хайде, в леглото — обърнах се към Люк, — време е да си тръгвате. Тийгън наистина трябва да си ляга.

— Добре — каза Люк, като остави червената си химикалка на масата и се изправи.

— Ще дойдеш ли пак утре? — уморените очи на Тийгън се приковаха в лицето му.

— Ако вие ми позволите — отвърна той и неочаквано се оказах обект на погледите на два чифта очи.

— Става късно — напомних и потупах часовника си, като деликатно избегнах отговора. Нямах да позволя на Люк да ме превърне в отрицателния герой от приказката, само защото не исках да прекарвам свободното си време с някого от работата. С някого, когото дори не харесвах, за да бъде по-точна.

— Трябва да попиташ мама Рин, дали може да дойдеш утре пак — осведоми го Тийгън. Устата ѝ се разтвори в нова прозявка, а ръцете ѝ се свиха в юмруци докато продължаваше с обяснението: — Тя няма да разсърди. Мама Рин никога не се сърди, нито дори когато нарисувах стената.

— Мога ли да дойда отново утре? — попита Люк.

— Ако нямате какво друго да правите — отвърнах, без да го поглеждам.

— Нищо неотложно — увери ме той.

„Толкова ли не можеш да ми направиш услуга, а?“ — помислих си аз, но това, което изрекох на глас, бе:

— Добре тогава, значи се разбрахме. Довиждане, Люк.

Отидох до стола на Тийга и я повдигнах от него. Тя обви кръста ми с крака, праметна ръце около шията ми и сгуши лице във врата ми. Люк неохотно се отправи към вратата.

— Довиждане, Тийгън — сбогува се той.

— Довиждане — прошепна тя. — До утре.

След като Люк си тръгна, сложих Тийгън на леглото ѝ. Седеше отпуснато като парцалена кукла, докато ѝ свалях дрехите и я обличах в карираната ѝ пижамка в бяло и червено. След това отдръпнах бялата завивка и ѝ помогнах да се пъкне под нея. Лицето ѝ потъна в бялата възглавница, а косата ѝ се разпиля на вълни около него.

— Лека нощ — пожелах ѝ аз.

— Лека нощ — прошепна тя.

Пресегнах се към нощната лампа и тъкмо се готвех да угася жълто-оранжевата светлина и да оставя стаята да потъне в мрак, когато Тийгън отново проговори:

— Ти не харесваш Люк.

Ръката ми се задържа върху шнура на лампата миг по-дълго, отколкото бе необходимо, за да се угаси светлината. Може би бях сгрещила, като си мислех, че Тийгън не е забелязала враждебността между нас двамата с Люк.

— Всичко е наред, нямам нищо против него.

— Аз го харесвам.

— Знаем, Тийга.

— Може ли да ми бъде приятел?

„Само ако наистина трябва“ — искаше ми се да отвърна, но си премълчах и зачаках. Скоро гърдите ѝ започнаха да се издигат и спускат бавно. Почаках още няколко минути, просто за да се уверя, че наистина е заспала, а после излязох на пръсти от тъмната стая, притваряйки вратата зад себе си.

Днес с Тийгън се бяхме забавлявали. Дори нещо повече, тя, изглежда ми бе простила предателството от предишния ден. Проснах се на дивана, отпуснах глава на страничната облегалка и затворих очи. Въпреки присъствието на Люк, двете се бяхме забавлявали за пръв път, откакто Адел ни напусна. Отново си помислих за Люк: висок, привлекателен и невероятно чаровен — към Тийгън. Трябваше да призная, че тя се бе забавлявала не въпреки присъствието на Люк, а заради него. Беше установила контакт с него почти от първия миг на срещата им. Трябваше й само да го погледне, за да реши, че го иска за свой приятел. Нещо като любов от пръв поглед. Може би той притежаваше и положителни качества, скрити някъде под арогантността му и омразата му към мен. Може би не беше толкова лош все пак. Можеше дори да се окаже човек, към когото да се науча да изпитвам известна топлина. Щом Тийгън го харесваше, навярно и аз бих могла.

Когато отворих очи, в стаята цареше глуха среднощна тишина. Хората бяха напуснали кръчмите, клубовете и другите места, където бяха отишли да прекарат вечерта, и вече се бяха прибрали вкъщи. Светът извън стените на апартамента ми беше тих и спокоен. Потопен в пълно безмълвие. Примигнах. Чувствах се докрай изтощена и в първия момент не можах да разбера къде се намирам. Усетих по лицето си лепкава влага и вдигнах ръка към бузата си, за да я изтрия. Сълзи. За пореден път бях плакала в съня си. Изминаха няколко секунди, преди да успея да накарам замъгления си мозък да се раздвижи и да ми посочи причината: Адел.

Подскочих и седнах на дивана съвсем изправена. Тийгън. Беше ли възможно целият апартамент, целият свят да са толкова тихи, защото нещо е станало с нея? Изправих се, излязох на пръсти от всекидневната и се спрях пред вратата на Тийгън. Побутнах я предпазливо и надникнах в стаята. Тийгън лежеше в същата поза, в която я бях оставила. Виждах профила на лицето й, потънало във възглавницата с нарисувания на нея облак, разпиляната коса и отпуснатите до главата й ръце. Бе потънала в спокоен сън. Или поне ми се струваше, че е сън, защото можеше да е и... Вгледах се усилено в отпуснатата й фигурка и си пожелах да се раздвижи или да издаде някакъв звук. Исках само да разбера със сигурност, че тя е наистина на

тук, че е все още с мен. Видях я как си поема дъх и бавно издишва. Едва тогава си позволих и аз да изпусна дъха, който бях сдържала досега. Тя беше добре. Жива.

Отдръпнах главата си от процепа, отново затворих вратата и залитайки, се отправих към всекидневната да угася лампите.

Майчинството бе изтощително нещо. Не можех да си представя как хората, които имат деца, успяват да затварят очи и да потъват в сън всяка вечер. Светът бе изпълнен с толкова опасности. Как е възможно да се почувстваш спокоен дори за миг, когато страхът да не се случи нещо с детето ти не те напуска през цялото време?

Запрепъвах се към банята в края на коридора. Когато се огледах в огледалото над мивката, видях подпухнали от плач очи. Кожата на дясната ми буза носеше отпечатъка от дългото притискане до мократа, солена облегалка на дивана. Измих лицето си със студена вода и посегнах към стъклената полица за почистващия гел. Капнах няколко капки в дланта си, разтърках ги, за да се получи бяла пяна, и обтрих лицето си, за да залича следите, причинени от страданието. Докато се изправях, хвърлих поглед към отражението си. Лицето ми беше чисто, но все още усещах пулсирането на кожата там, където бяха текли сълзите — напомняне за болката, която в съня си не можех да сдържа.

Това плакане насън трябваше да спре. Не беше от полза нито за очите ми, нито за кожата ми. Със сигурност не беше от полза и за психическото ми състояние, защото се събуждах по-изтощена, отколкото бях, когато си лягах.

От челото ми се стичаха малки ручейчета вода, и потекоха по бузите ми, по носа, надолу към устните и брадичката, където се събраха на капки и намокриха бялата тениска, която носех. Знаех откъде идва това плакане насън разбира се — от неспособността да се контролирам по време на съня си. Потънех ли веднъж в царството на сънищата, не можех да съсредоточа вниманието си върху нищо друго. Не можех да изтикам в крайните ъгълчета на съзнанието си вината, която постоянно се стремеше да обсеби мислите ми. Бях оставила Адел да умре, преди да разреши проблемите помежду ни. Бях позволила да си отиде, без да ѝ дам възможност да говори. Мисълта, че в последните си мигове Адел може би е искала само едно — да ѝ предоставя възможност да ми обясни — бе непоносима. Изпитвах буквално физическа болка, когато си представях, че когато Дел е

помолила Нанси да предаде на Тийгън, че я обича, и да ми каже „сбогом“, в продължение на един кратък миг се е запитала, дали все още я мразя. Дали продължавам да я обвинявам.

Мисълта, че последните й мигове може да са бил изпълнени с такива съмнения, причинени единствено от моята гордост и твърдоглавие, ме измъчваше така ужасно, та ми бе невъзможно да се спра на нея за по-дълго време. Трябваше да я изтласкам настрани, да я погребя под тревогите за работата и за това как ще се справим финансово, трябваше да я заместя с гледане на телевизия и чистене. Правех какво ли не, само и само да избягам от чувството, което смразяваше кръвта ми и проникваше в цялото ми тяло — че съм се отнесла несправедливо с най-добрата си приятелка. Че някак си съм успяла дълбоко да нараня някого, когото обичах, на когото държах.

Дори и да не можех да й простя, можех поне да чуя какво иска да каже. Можех да я оставя да ми обясни. Защото така и не повярвах, че когато е преспала с Нейт, е била истински влюбена в него или дори го е харесвала особено. Той щеше да й се стори твърде добър човек. Твърде мил. А на нея й допадаха негодниците — тях тя можеше да промени към по-добро. Нейт, такъв, какъвто го познаваше Адел, не се нуждаеше от опитомяване.

Затворих кранчетата на мивката, посегнах към тампоните за лице на полицата и с бавни движения подсуших кожата си.

„Постъпих лошо, като не дадох на Адел възможност да ми обясни“ — помислих си и отместих поглед от огледалото, защото не можех да понеса да гледам един толкова ужасен човек. „Аз не съм добър човек. Каквото и да направя, не мога да променя факта, че съм много, много лоша.“

— Значи тук идват страхотните деца — каза Люк, излягайки се на одеялото ми за пикник, разчупи надве един сандвич с пълнеж от пилешка салата и отхапа.

Говореше буквално, разбира се. През последния съботен ден от лятната ваканция няколко деца от групата на Тийгън в занималнята се наслаждаваха на пикник в Хорсфорд Парк — играеха раундърс^[1], похапнаха от донесената храна и пиеха газирани напитки. С други думи, забавляваха се от сърце преди началото на училищния срок.

Популярността на Тийгън сред другите деца ме изпълваше с радост. Самата аз никога не съм била част от нещо страхотно или популярно, но Тийгън беше. Другите деца — Кристъл, Матилда и Ингрид — бяха основното ядро на групата и като прибавим братята и сестрите им, се оказахме придружени от почти двадесет деца. Продължих да се наслаждавам на популярността на Тийгън до момента, в който тя поиска да ѝ дам телефонния номер на Люк, за да го покани да дойде с нас.

— Трябва ли наистина? — изхленчих.

— Да, на него ще му хареса — беше отговорът ѝ.

Люк, естествено, прие незабавно и каза, че той ще донесе храната. Оказа се, че разполага с повече пари, отколкото със здрав разум, тъй като очевидно бе опразнил докрай щандовете на най-близкия супермаркет „Теско“ — появи се с най-различни сандвичи, сосове, чипс, наденици и салами, шоколадчета и бисквити. С други думи, достатъчно храна, за да стигне за всички на пикника и пак да остане за обяд до края на седмицата.

Това обаче не стигаше, за да ме накара да го харесам. Всъщност каквото и да направеше моят шеф, нямаше да се окаже достатъчно. Намирах известна утеха във факта, че чувствата ни бяха взаимни. Отношенията ни се влошаваха все повече с всяка минута, прекарана заедно.

— Никога не съм виждала двама души, които толкова да се мразят — каза ми Бетси след една от срещите ни с Люк.

— Значи не си въобразявам, че и той изпитва същото? — попитах.

— Съвсем не! Дори не е онази привидна омраза, която само прикрива сексуалното привличане между двама души. Това си е съвсем истинска, чиста омраза.

— Дааа, знам.

— Да не си му направила нещо лошо в някой предишен живот? — зачуди се Бетси.

— Не си спомням.

— Той се държи много добре с всички нас, останалите... Защо те мрази толкова?

— Защото ме смята за грозна — отвърнах и стомахът ми се сви, докато изричах думите. Веднага го бях разбрала. Погледът на Люк го бе издал още в първия миг на срещата ни. Досега не бях изричала тази мисъл на глас, но сега бях принудена да го сторя. Не можех повече да отричам. Люк не ме харесваше по една-единствена причина: защото мислеше, че съм грозна.

Това обаче не бе най-лошото. Не, най-неприятната част от всичко бе, че не можех да го оставя зад себе си дори когато си тръгна от работа. Не можех, защото Тийгън постоянно го молеше да дойде пак. В продължение на три последователни съботи и две недели, той се отбиваше в нашия апартамент и двамата с Тийгън рисуваха или редяха картонена мозайка. Когато един уикенд не можа да дойде, си навакса пропуснатото като ни посети една вечер през работните дни. Подозирам, че в началото идваше просто за да се увери, че се държа добре с Тийгън. Сега вече го правеше, защото му бе приятно да я вижда. От своя страна, тя бе така запленена от него, че ми бе невъзможно да го отпратя. Следователно трябваше да го търпя. С течение на времето започнах истински да ценя неговото приятелство с моето петгодишно момиченце. Нищо в поведението му не намекваше, че постоянните му посещения имат някакъв скрит мотив, и фактът, че не ги оставях насаме, не се дължеше на страха, че той може да й направи нещо, а на простото обстоятелство, че нямаше къде другаде да отида. В апартамента ми нямаше чак толкова място. Макар да ме мразеше, Люк не беше от лошите, знаех това. В крайна сметка, двамата

свикнахме да се зъбим един на друг само през работно време, с други думи — от девет до пет. Извън работа си говорехме много малко или изобщо никак. Както сега.

Отпуснах се обратно на одеялото на червени, зелени и сини карета и се облегнах на лакти с прострени напред крака и вдигната глава, за да мога да наблюдавам играта на децата. Повечето от родителите се бяха включили в нея в един отбор с децата си и ритяха и гонеха топката, опитвайки се да отбележат точка. В това отношение аз бях от този тип родители, които предпочитат да наблюдават от страни.

— Значи тук идват страхотните деца — повтори Люк.

— Да, моето дете е наистина страхотно — отвърнах.

Люк не каза нищо повече и двамата потънахме в мълчание — обичайното ни състояние, когато се намирахме извън офиса. След няколко минути той направи нов опит:

— Значи...

„Ако отново започнеш със: «Значи тук идват страхотните деца», ще те зашлевя“ — обещах си аз. Той обаче не го направи и тази единствена дума остана да виси във въздуха. Една-единствена дума: „Значи“.

— Значи? — изрекох с въпросителен тон и се обърнах към него. Гъвкавото му тяло, облечено в бяла тениска и памучни шорти до коленете, бе проснато на одеялото в същата поза като мен: с изпънати крака и подпряно на лакти. Лицето му бе полускрито от слънчевите очила на Д&Г.

За един кратък миг по лицето му пробягна сянка на притеснение. Истината бе, че с него не можехме да си кажем нищо приятно. Дори не можехме да поддържаме празен светски разговор. Отново се загледах в играта. Тийгън бе облечена в червена тениска и синьо долнище на анцуг с бяла ивица от страни. Синята бейзболна шапка бе плътно нахлупена на главата ѝ. Бе застанала близо до първа база с изпънато от напрежение тяло, докато се подготвяше да хване топката веднага щом питчърът я хвърли. Изпитвах безкрайна гордост от нея точно в този момент. Тийгън не само бе добра в игрите, за нея да си намери място сред другите бе толкова естествено, колкото и дишането. С каквото и да се захванеше, тя му се посвещаваше изцяло. За нея не съществуваха половинчати мерки — каквото и да правеше, правеше го така, сякаш бе въпрос на живот и смърт.

— Защо Тийгън те нарича „мама Рин“? — попита Люк.

Отново погледнах към него.

— Защото съм такава. Не съм я родила, но тя гледа на мен като на своя майка.

— Не, имах предвид, защо те нарича Рин. Защо Рин, а не Камрин или дори Кам?

— Когато Тийгън беше малка, хората често ме наричаха Кам, което ненавиждам — още щом изрекох думите, разбрах със сигурност, че той ще ме нарича Кам до края на живота ми. — А аз постоянно ги поправях: „Рин. Казвам се Камрин.“ Тийгън си мислеше, че името ми е Рин, защото ме бе чувала да го повтарям толкова пъти, така че когато проговори, започна да ми вика Лин, което после се превърна в Рин и така си остана.

— Прекрасна история — промърмори Люк и дори успя да ме дари с искрена, макар и бегла усмивка. — А как ти казват приятелите й?

— Не знам. Чудачката, която живее с Тийгън, може би?

Люк избухна в смях, от което лицето му се разкриви, което пък на свой ред накара мен да се разсмея с глас. Гледахме се и се смеехме. Може би той все пак не беше толкова лош.

— Знаеш ли какво? Трябва повече да се усмихваш — отбеляза той. — Отива ти. И ако отслабнеш малко...

Усмивката ми изчезна и лицето ми се вкамени. Надигнах колене и се приведох напред към тях в опит да скрия изражението си от него. Сведох очи надолу към одеялото и усетих, че лицето ми е пламнало от притеснение, а очите ми започнаха да парят. Той ме смяташе не само за грозна, но и за дебела, освен това. Не можех да разбера обаче, защо ми причиняваше толкова голяма болка да го чуя от неговата уста. През целия ми живот мъжете ми бяха казвали такива неща, било открито, било завоалирано, и аз ги бях отминавала, без да им обръщам внимание. Но точно този мъж притежаваше силата да ме нарани. Дали се дължеше на факта, че никой не бе показвал толкова явно пренебрежение към външността ми от години? Или бе, защото полагах толкова усилия да бъда силна в новия си живот, че не ми бяха останали сили да се справя с нападки от този вид?

— Не исках да прозвучи така — каза той. Забелязах, че дори и сега не се отрича от думите си: не бе искал да прозвучи така, но точно

това бе имал предвид.

Скрих лицето си и се опитах да прикрия и срама си от погледа му. Нямах да му позволя да ми причини това. Трябваша ми години, за да успея да си изградя някаква самоувереност. Някакво самочувствие. Нямах да допусна Люк Уайсмън да разруши постигнатото.

Опитвайки се да не мисля за него, вдигнах поглед от одеялото точно когато във въздуха покрай мен профуча жълта топка за тенис. Наведох глава, но Люк не се оказа достатъчно бърз. Видях как топката забърсва странично бузата му, като му изкриви очилата, преди да се приземи на одеялото. За съжаление, едва ли го заболя повече, отколкото ако някой го бе пернал съвсем лекичко по лицето.

Всички играчи замръзнаха на местата си в очакване да видят какво ще направи Люк. Той смъкна очилата, вдигна ръка и се ухили. Децата избухнаха в смях, а той скочи на крака, грабна топката и ми подхвърли: „Само ще им я върна“, след което се устреми и се включи в играта.

След като той се отдалечи, тялото ми се отпусна също както и нервите ми. Неговото присъствие притежаваше силата да ми оказва такова въздействие: през цялото време, което прекарвахме заедно, аз бях нащрек в очакване на поредната обида, на поредния пренебрежителен поглед. Легнах странично на одеялото и се повдигнах на лакът, за да мога да виждам Тийга. На всеки няколко минути тя ме търсеше с поглед и когато уловеше очите ми, лицето ѝ се озаряваше от широка, многозъба усмивка, тя ми махваше с ръка и чакаше да ѝ помахам в отговор, преди да се върне към играта.

Навярно имаше и по-приятни начини, по които човек би могъл да прекара съботата, но в този момент не можех да се сетя за нито един.

Първата ми мисъл след края на играта бе: „Чака ни дълъг път до къщи.“ Тийгън изглеждаше толкова уморена, че сякаш щеше да заспи на място, както бе коленичила, за да ми помогне да приберем неизядената храна. Започвах да се чудя как ще успеем да пренесем всичко това обратно до апартамента без помощта на Люк. Веднага щом играта свърши, той каза: „Ей сега се връщам“ и се отправи към

тоалетните, а аз държах непременно да си тръгнем, преди да се е върнал.

Може би просто трябваше да оставя тук кошницата. Погледнах към Тийга. Изпод синята ѝ бейзболна шапка стърчаха разрошени кичури коса, на лицето ѝ бе изписан израз на пълно съсредоточаване, докато затваряше отново пакетите. По никакъв начин не бих могла да я убедя да си тръгне, оставяйки на произвола нещо, което принадлежи на Люк.

— Извинете, госпожо Бренън? — прозвуча женски глас над главите ни. Аз и Тийга едновременно погледнахме нагоре.

До нас бе застанала една от майките, взели участие в пикника. Често я бях виждала в училище, когато отивах да взема Тийгън, но досега не бяхме разговаряли, а само си разменяхме усмивки. Жената имаше слабо лице с високи скули, топли кафяви очи и гарвановочерна коса, която стигаше до раменете. Представляваше по-възрастно копие на една от приятелките на Тийгън.

— Госпожо Бренън? — повтори тя.

Изправих се на крака и изтърсих тревата и прахта от ръцете си.

— Не се казвам госпожа Бренън. Аз съм госпожица Матика. Камрин Матика — настойницата на Тийгън.

— Разбирам — рече тя, въпреки че очите ѝ се присвиха объркано.

— Много е сложно — продължих. — А вие сте?...

— Госпожа Кай, Дела Кай — тя направи кратка пауза — чудех се дали... Разбирате ли, Матилда — аз съм майка ѝ, между другото — тя постоянно пита дали Тийгън може да ѝ дойде на гости. Да ни дойде на гости, искам да кажа.

— Но разбира се — отвърнах и едва след това осъзнах, че съм говорила, без да помисля. Каква беше тази жена? Къде живееше? — Искам да кажа, Тийгън не ми е споменавала... — Тийгън бе вперила в госпожа Кай поглед, изпълнен със страх. Човек би си помислил, че току-що ѝ се е скарал не друг, а самата директорка на училището. — Тийгън?

Уплашеният ѝ поглед се премести от госпожа Кай към мен.

— Знам, че си много заета на работа — каза Тийгън.

— Нямам нищо против да отидеш на гости на приятелката си. Можеш да отиваш там винаги когато пожелаеш — извърнах се към

госпожа Кай. — Когато поиска. Кога ще ви бъде удобно?

— Всъщност си мислех, че... — започна тя. — Тъй като Матилда и Тийгън са толкова добри приятелки, дали няма да е най-добре да вземам и Тийгън, когато отивам да прибера момичетата от училище, а после тя да остава у нас за няколко часа, докато се върнете от работа? Така ще е по-лесно за вас, когато другата седмица започне училището и децата не могат да остават след четири часа.

— Тъж... — толкова можах да изрека, поразена от великодушието на предложението.

— Това няма да представлява проблем, уверявам ви. Всички ще се радваме Тийгън да е при нас.

— И няма да имате нищо против?

— Така или иначе се грижа за шест деца. Едно повече не е никакъв проблем.

Тийгън все още изглеждаше уплашена. Може би не искаше да отиде у Матилда и това да беше истинската причина да не ми спомене за поканата.

— Може ли да го обсъдя с Тийгън и да поговорим по-късно?

Госпожа Кай изглеждаше доволна от отговора ми, даде ми телефона си и след като се сбогува, си тръгна.

Докато я наблюдавах как се отдалечава, усетих някаква тежест, която задуши гърлото ми и слезе надолу към гърдите ми. Защо Тийгън не ме бе помолила за това? Колко още други неща не ми казваше?

Разгърнах одеялото и седнах, а после потупах мястото до себе си.

— Нека да седнем за малко — предложих, опитвайки се скрия колко наранена се чувствам. Тийгън прехапа долната си устна, премести левия си крак зад десния и седна.

— Тийга, нали знаеш, че можеш да ми кажеш всичко? — когато изрекох думите, разбрах, че всъщност й казвам да не се страхува от мен. — Тийга, това, което имам предвид е, че няма да се разсърдя, ако искаш да отидеш у приятелките си за няколко часа след училище. Искам да кажа, ти, ти... — спрях и облизах устните си. — Ти можеш дори да оставаш при тях. Трябва само да ми кажеш и ще намерим начин.

— Но аз знам, че си заета — пророни тя тихичко.

— Няма значение. Ще намерим начин да го уредим. Говоря сериозно, ако наистина искаш да отидеш на гости на приятелките си

или... — гласът ми секна, когато осъзнах, че по всяка вероятност не е отишла на няколко рождени дни просто защото не ми бе споменала за тях. — Или каквото и да е друго. Само ми кажи и ще намеря начин да те заведа. Разбрахме ли се?

Тийгън го обмисля в продължение на една секунда, две, три... а после кимна.

— Разбрахме се — гласчето ѝ прозвуча още по-тихо отпреди.

— Не съм сърдита — уверих я. — Ни най-малко.

Раменете ѝ се отпуснаха и тревогата ѝ се стопи.

— В такъв случай искаш ли да оставаш у Матилда след училище? — така можехме да спестим доста пари от занималнята и освен това щях да съм по-спокойна, ако някой път се случеше да не успея да се прибера навреме от работа. Нямах намерение да злоупотребявам с великодушието на семейство Кай, но поне нямаше да ругая наум цялата железопътна система на Великобритания всеки път, когато влакът закъснееше с една минута.

— Позволяваш ли? — попита Тийгън.

— Да, миличка, стига ти да искаш. А ако не искаш, трябва само да ми кажеш и ще отидеш на занималия.

— Добре тогава, искам да отида у Матилда.

Усмихнах ѝ се широко. Най-много от всичко исках тя да има и други приятели, освен мен. И това включваше не само Люк. Дори и аз разбирах, че Тийгън трябва да общува с хора извън нашето малко трио. Аз лично бях доволна да имам ограничен брой приятели и живот, съсредоточен върху работата — доскоро съсредоточен върху работата, — но не можех да натрапвам този модел на Тийгън. Щеше да бъде ужасно да причиня подобно нещо на общително дете като нея. Трябваше да я науча да вярва на хората, а като се има предвид всичко, което бе преживяла напоследък, тази задача нямаше да бъде никак лека.

— Добре. Много се радвам — казах. Наистина приветствах от все сърце решението ѝ да остане у Матилда след училище.

— Няма да бъдеш тъжна, нали? — попита тя.

— Не и ако ти си щастлива. Ще кажа на госпожа Кай, че трябва да ми се обаждаш всеки ден в четири и половина — така се бяхме споразумели след онзи път, когато я бях забравила в училището. Тя ми се обаждаше всеки ден, за да разбере по кое време ще дойда да я взема,

да решим какво ще си приготвим за вечеря и да ми разкаже как е минал денят ѝ. С други думи — обаждаше ми се, за да е сигурна, че няма да я забравя пак.

— Хайде, ставай — казах ѝ и отидох до кошницата. — Нека опаковаме всичко, преди Люк да се е върнал.

— Може ли да дойде на вечеря у нас? — попита тя.

— Ако иска — отвърнах.

— Сигурна съм, че иска — рече Тийгън уверено. Когато ставаше въпрос за Люк, тя можеше да бъде невероятно смела. Не смееше да ме попита дали може да отиде на гости у приятелката си, но когато ставаше въпрос за Люк, не се колебаеше дори за миг.

— Както казах, трябва да видим дали иска.

— Той обича ли да идва у нас? — попита Тийгън.

— Като съдя по това колко често го прави, сигурно да.

— Значи ще иска да дойде на вечеря — тя разсъждаваше така логично, че трябваше да си напомня, че е едва на пет.

— Ще видим дали иска.

— Кой какво да иска? — попита Люк, карайки сърцето ми да подскочи. Бях завряла глава в кошницата, за да мога да се мръщя, без Тийгън да вижда и не бях чула приближаването му.

Измъкнах главата си от кошницата и го погледнах. Дори след играта той все още изглеждале безупречно: бялата му риза блестеше от чистота, по шортите му не се забелязваше нито едно петънце от трева, а обраслите му със светлокафяви косми крака бяха позагорели на лятното слънце.

— Тъъ, всъщност се чудехме дали не искаш да дойдеш у нас на вечеря.

Лицето на Люк се озари от нескрита радост и аз видях как сигурно е изглеждал като дете, когато е получил коледния подарък, за който е мечтал. Видях как трябва да са се издули бузите му, когато пълните му устни са се изтеглили назад в широка усмивка, как трябва да са грейнали от щастие очите му, когато е погледнал към родителите си, неспособен да произнесе дори и дума от радост. Запитах се какво ли се е случило, та това щастливо момче се е превърнало в арогантния мъж, когото познавах.

— Наистина ли ще ми позволите? — попита Люк.

— Разбира се, защо не — отвърнах.

— Ще бъде страхотно — обяви той и пренасочи усмивката си към Тийгън, която сияйно му се усмихна в отговор.

— Само това, което остана от пикника — предупредих го, — нищо особено — изглеждаше толкова щастлив, че със сигурност очакваше нещо по-специално.

— Знам — отвърна той дружелюбно и сви рамене. — Хайде, дай да ти помогна.

Коленичи и довърши опаковането. Когато приключихме с пригответленията — опаковахме храната, прибрахме всичко в кошницата и събрахме боклука, който бяхме направили — станахме на крака и той преметна плетения кош през рамото си.

— Преместих колата по-близо до парка, така че ще е по-лесно да занесем багажа дотам — каза той.

Кимнах и протегнах ръка на Тийгън. Тя промуши пръстчета в дланта ми, докато с другата си ръка здраво стискаше чантата, която ѝ бях дала да носи. Преди да тръгнем по тревата след Люк, Тийгън леко ме подръпна и аз се наведох, за да чуя какво ще ми прошепне на ухото.

— Видя ли? — заяви победоносно. — Казах ти, че ще дойде да вечеря с нас.

[1] Раундърс — спортна игра, която произлиза от Великобритания и Ирландия и е широко разпространена там. — Б.пр.

↑

Откакто се върнах на работа, забелязах, че кабинетът, който споделях с Бетси, се е превърнал в място за срещи за жените, които не работеха в отдел „Продажби“. Предполагам, че бе започнало, докато съм отсъствала — хората са се отбивали да правят малко компания на Бетси, — и не бе престанало и след завръщането ми. Особено когато осъзнаха, че съм оставила зад гърба си дните, през които не правех нищо друго, освен да работя като автомат, и няма да ги гледам укорително, ако се задържат за по-дълго в кабинета ни, обсъждайки неща без всякаква връзка с работата. Не бях близка с новия шеф както преди с Тед, така че никой не ме подозираше, че ще му докладвам какво се случва извън кабинета му. Освен това се бях променила. Вече не бях така обсебена от работата. Не че се мъчех да изклинча, защото работех наистина добре — ако не го правех, вече щях да съм изхвърчала от „Анджелис“ с бързината на светкавица, Люк щеше да се погрижи за това, — но просто не се вживях в работата. Не както преди. Това, че Люк, а не аз, стана директор по маркетинга, бе само част от проблема. Останалата част от него — около деветдесет процента — бе чувството ми за безсилие. Усещането за празнота. Знаех, че е свързано с Адел, но не си позволявах да се замисля за това по-дълбоко. Всъщност изобщо не се замислях. Продължавах да изпълнявам задачите си, без да изпитвам и частица от онова удовлетворение, което преди извличах от работата си. В продължение на доста дълго време, работата бе моят живот, а сега се бе превърнала в нещо, с чиято помощ да печеля пари, за да мога да плащам сметките и да издържам Тийгън. Което означаваше, че всяко отклонение от нея е добре дошло.

— Работата е там — каза Бетси сутринта в понеделник след пикника на Тийгън — че наистина бих могла да се влюбя в него.

Говореше за мъжа, когото бе срещнала седмица по-рано. Тъкмо бе показала на Руби от счетоводния отдел — една от редовните ни

посетителки — съобщението, което ѝ бе изпратил по мобилния. Вече го бях прочела три пъти и все още ми се струваше отвратително.

— Между нас съществува такава връзка — продължи Бетси. — Никой мъж досега не ме е карал да се чувствам по този начин.

Точно това бе казала и за предишния, когото бе срещнала две седмици преди този. Освен че притежаваше желязна воля и вроден нюх към бизнеса, Бетси се отличаваше и със своето непостоянство. В този момент тъмнокафявите ѝ очи се взираха разсеяно в пространството, докато тя навиваше около показалеца си кичур от блестящата си черна коса, подрязана до раменете ѝ.

— Мисля си, че той може да се окаже единствения.

Докато я наблюдавах, усетих внезапно пробождање в гърдите. Адел често бе казвала съвсем същите думи със същия израз на лицето. Не можех да изброя всичките пъти, когато двете с нея бяхме водили подобен разговор. „Той е направо прекрасен. Никога не съм срещала по-прекрасен от него.“ Да, точно това щеше да каже и Адел.

— О, моля те, казвай го всеки път — не прие на сериозно излиянията ѝ Руби.

— Не е вярно! — възрази Бетси и вдигна краката си на бюрото.

— Вярно е. Мили Боже, не познавам друго момиче, което да се влюбва по-често от теб. Само да погледнеш към някой мъж, и в главата ти веднага зазвучават сватбени камбани.

— Камрин, кажи ѝ, че не правя така всеки път! — възкликна Бетси.

— Не правя така всеки път — заявих на Руби с много сериозен тон.

— Ах, вие двете! Човек може да си помисли, че никога не сте били влюбени.

— Само защото не сме патетични като теб — отговори Руби, — не се опитвай да ни изкараш пълни невежи.

Партньорката ми по офис скръсти ръце на гърдите си и издаде напред долната си устна, като изпухтя недоволно.

— О, престани — казах с усмивка. — Знам какво имаш предвид. Когато мъжът, освен всичко друго е и прекрасен, това е като черешката на тортата. Но външността не е всичко — направих моментна пауза за по-голям ефект. — Сръчността и въображението са много по-важни.

— Радвам се да видя, че използваш работното си време за обсъждане на важни въпроси от областта на маркетинга, Камрин — чу се дълбокият глас на Люк. Никоя от нас не го бе чула да се приближава, нито пък да влиза, тъй като не си бе направил труда да почука на вратата. Той просто се бе появил съвсем изневиделица, като буреносен облак, който те дебне да излезеш навън без палто или чадър и тогава се изсипва върху теб, за да те измокри до кости.

Сърцето ми подскочи, а в стомаха ми се сви ледена топка, докато се вирах в облеченото в тъмносиво видение, застанало на прага на кабинета. За първи път казвах нещо такова между стените на „Анджелис“, за първи път си позволявах да наруша деловия си образ и той, разбира се, трябваше да присъства, за да получи още едно доказателство, че съм некомпетентен, неподходящ за длъжността си по-нискостоящ от него служител, от когото трябваше да се отърве колкото се може по-скоро.

Бетси свали краката си от бюрото и седна изправена като свещ на стола си. Руби подскочи и сграбчи първия лист, попаднал пред очите ѝ, като се преструваше, че е дошла точно за него. И двете ми отправиха съчувствени погледи, защото знаеха какво следва: в най-добрия случай саркастична забележка, а в най-лошия — предупреждение, че не отговарям на високите стандарти, които „Анджелис“ изисква от служителите си.

Руби си тръгна забързано, без да обели нито дума повече. Бетси седеше на мястото си, скована от неудобство, и ме гледаше безпомощно.

— Бетси, остави ни за малко насаме с Камрин, ако обичаш — каза Люк и ѝ отправи ослепителна усмивка.

Бетси се надигна с видима неохота и излезе с вид на човек, който всеки миг ще избухне в сълзи. Люк влезе в просторния кабинет с остъклени стени и се спря до бюрото ми, извисявайки се заплашително над мен. Ако сега се изправех, това щеше да бъде открито предизвикателство — оспорване на ролята му на доминиращото копеле в този кабинет — и в резултат, нападките му щяха да бъдат още по-злостни от друг път. Да остана седнала, значеше да призная неговото надмощие над мен. Избрах третата възможност, като се изправих и отидох до вратата, за да я затворя.

Когато отново се обърнах към него, открих, че е застанал разкрячен, със скръстени на гърдите ръце. С други думи, изглеждаше така, сякаш заема цялото пространство до бюрото ми. Измери ме с обичайния си пренебрежителен поглед, от който незабавно се почувствах неудобно: черната ми коса изведнъж ми се стори твърда и несресана, черните панталони и блузата от черна коприна се превърнаха в безформени дрехи, които ме показваха във възможно най-неблагоприятна светлина, а фигурата ми стана тромава и непривлекателна. Люк притежаваше способността да ме накара да се чувствам занемарена и грозна: присъствието му постоянно ме караше да се връщам към годините, прекарани в училище, и отново и отново да чувам подигравките на съучениците си. Чувствах се така, сякаш думите „грозна“ и „дебела“ бяха отпечатани върху кожата ми с воден знак — невидими с просто око, но реални.

— Слушам те — казах, като скръстих ръце на гърдите си, изпънах се в цял ръст и се опитах да си придам самоуверен вид. Това беше моя кабинет, моята крепост в продължение на цели две години преди неговото пристигане. Никой нямаше право да ме кара да се чувствам по този начин точно тук.

— Виж, Камрин — подхвана той, — нещата между нас се объркаха още от самото начало.

Втрещих се в него, повтаряйки си наум това изречение. Мозъкът ми просто се оказа неспособен да възприеме това, което току-що бях чула.

— Моля?

— Казах, че нещата между нас се объркаха още от самото начало.

— Сигурно си прав — отговорих и се зачудих кога ли ще започне с обидите. — Но чия е вината за това?

Той си пое дъх и направи кратка пауза, преди да отговори:

— Моя.

— Предполагам, че и аз не съм съвсем невинна в случая — реших да поотстъпя аз.

— Налага се да работим заедно в тази сграда и да се срещаме извън нея, защото присъствието ми допада на Тийгън.

Изучавах изражението му, без да казвам нищо.

— След събота... когато ме поканихте на вечеря... бях толкова развълнуван, а после започнах да си мисля за цялата ситуация и колко е глупаво всичко това. Надявах се, че с теб ще успеем да разрешим проблемите помежду си и може би дори ще започнем да се разбираме — сигурно съм изглеждала доста скептично настроена, защото той продължи: — Добре де, може би не чак да се разбираме, но поне да не се вбесяваме един друг.

— Става — отвърнах.

— Добре тогава — той отново замълча за малко, пое си дъх и бавно го изпусна. — Съжалявам, че се държах така, сякаш не можеш да си вършиш работата. Просто бях чувал толкова много за теб и си представях, че си класическия случай на пробивна млада жена с хубавичко лице, която няма търпение да докаже способностите си, а вместо това... — гласът му заглъхна и той се смръщи леко, сякаш не можеше да повярва, че отново е на път да изрече точно това, което мисли, без никакво чувство за деликатност.

— Моля те, не спирай. Искам да чуя всичко. „Вместо това...“?

— Вместо това ти се оказа доста извън тези рамки. Съвсем не такава, каквато очаквах. Съжалявам. Не биваше да правя преценки за характера ти само въз основа на предубеждения.

Нищо не отвърнах.

— Също така съжалявам и че се хванах на тези абсурдни клюки за теб и Тед. Обикновено не действам по този начин.

— Благодаря, че ми казваш всичко това. Наистина е мило от твоя страна. Аз, на свой ред, искам да ти се извиня, задето те нарекох ограничен, глупав, арогантен празноглавец, който неизвестно как е успял да се изкачи до тази позиция — думите на Люк ме бяха засегнали и изпитвах презрение към себе си, задето му позволих да ме нарани.

— Никога не си ме наричала така — отбеляза той.

— О, правила съм го. Наум. Безброй пъти. Всъщност... Извинявай, май току-що го направих пак.

Изражението на Люк поомекна, а устните му трепнаха развеселено.

— Не съм само аз виновен — каза той. — Ти също не се държа особено любезно при първата ни среща.

— Така е. Сигурна съм обаче, че щеше да го преодолееш много по-бързо, ако на мое място беше някоя руса сексбомба или пък някоя апетитна брюнетка.

Очите му се сведоха към лицето ми. Знаех, че едва се сдържа да не ме удостои с поредния пренебрежителен поглед.

— Детето ти е страхотно — каза той, сменяйки темата.

— Това като намек ли да го разбирам? — поинтересувах се. — Аз не съм страхотна, но Тийгън е, така ли?

— Винаги ли се държиш като параноичка?

— Дори и да си параноик, това все още не означава, че хората не се опитват да те засегнат — отвърнах.

— Само констатирах един факт, нищо повече. Детето ти е страхотно. Човек не може да не я хареса... И това не е намек, а просто констатация на факт.

— Да, тя е наистина прекрасно дете — съгласих се аз.

— Така е. Значи се разбрахме. Ще те оставя да работиш, а също така и да спестиш на Бетси и Руби по-нататъшни страдания.

Едновременно погледнахме към остъклените стени на кабинета. Отвън Бетси кършеше пръсти и се преструваше, че разговаря с Руби, която седеше на бюрото си. И двете хвърляха нервни погледи към кабинета. Когато видяха, че гледаме към тях, се смутиха и започнаха да се правят на много заети.

— Значи, обръщаме нова страница и започваме на чисто? — каза той, докато се обръщаше към вратата.

— Точно така. Мислех, че вече сме се разбрали.

Люк се усмихна. Не беше най-чаровната му усмивка, но не беше и саркастичното извиване на устните, с което ме удостояваше обикновено.

— Сериозно говорех, повярвай ми.

Отвърнах на усмивката му.

— Аз също.

Когато по-късно през деня се върнах от среща с директора на детския отдел в социалната служба, намерих на бюрото си блокче „Туикс“ и бележка, в която пишеше:

„Тийгън ми каза, че обичаш шоколад.

Люк“

Още не бях отворила очите си докрай, когато ме прониза болка. Веднага ги затворих, защото светлината ги режеше като нож. Дори със здраво стиснати клепачи обаче усещах как светлината безмилостно нахлува в главата ми и сграбчва мозъка ми като в менгеме.

Посегнах настрани и слепешком потърсих възглавница, под която да се скрия. Пръстите ми обаче не успяха да напипат нито една и това ми се стори много странно. Обикновено в леглото ми имаше най-малко две-три възглавници. Едва след малко осъзнах, че причината да не мога да намеря нито една е в ръката ми, която изобщо не бе помръднала. Крайниците ми отказваха да се движат. Устата и очите ми — всъщност цялата ми глава — бяха подути и извънредно чувствителни. Освен това усещах болка, която ме караше да изпитвам желание да повърна. Всички тези симптоми показваха едно — мигрена. От това, че все още бях в състояние да мисля, можех да заключа, че главоболието засега е в начален стадий и ще мине известно време, преди да се прояви в цялата си сила.

Точно сега нямах време за мигрена. Имах да приготвям дете за училище, както и себе си — за работа. Железният юмрук около слепоочието ми затегна хватката си още повече.

„Дали госпожа Кай не би могла да дойде и да заведе Тийгън на училище?“ — зачудих се за миг, преди да отхвърля тази идея. Жената имаше цели шест деца, за които трябваше да се погрижи; не би могла да се справи и със седмо, не и при положение че не бях я уведомила предварително. Не, това беше моя работа и за да я свърша, се налагаше, за известно време да забравя за мигрената. Менгемето се стегна още по-плътнo около главата ми и аз изпъшках.

„Или пък Люк?“ Знаех, че ще е готов да дойде и да заведе Тийга на училище — едва ли имаше нещо, което не би направил заради нея, а както бе започнало да ми се струва напоследък — и заради мен.

По това време вече бях разбрала, че когато ми предложи да започнем на чисто, бе говорил сериозно. През двете седмици, които

бяха изминали от пикника, той не ми бе направил нито една груба забележка, нито пък бе отхвърлил някоя от идеите ми с лека ръка. Нещо повече, предложи ми да започнем да обсъждаме обновената маркетингова стратегия на „Анджелис“ всеки ден в кабинета му и постепенно открих, че очаквам с нетърпение тези срещи, защото да работя съвместно с Люк бе почти толкова хубаво, колкото на времето с Тед. Отново се чувствах като част от екип. Апатията и чувството на безсилие отстъпваха място на стария ми ентузиазъм, поне за известно време. Да, в продължение на половин час всеки ден отново се превръщах в предишната Камрин, за която не съществуваше нищо друго, освен работата ѝ. Аз и Люк не бяхме приятели, а само колеги. Той бе започнал да разчита на мнението ми, да се убеждава, че наистина си разбирам от работата и че ако ми бяха дали възможност да кандидатствам, той щеше да има в мое лице сериозен съперник за сегашната си длъжност. Когато се виждахме извън офиса, говорехме за най-различни неща, несвързани с работата. Отношенията ни се развиваха в положителна посока и някой ден можеха дори да се превърнат в истинско приятелство. В тази нова атмосфера на мир и хармония знаех, че ако му звънна, той незабавно ще дойде в апартамента ми и ще заведе Тийгън на училище. Трябваше само да се пресегна и да вдигна слушалката.

Времето минаваше, а аз все още не можех да заставя крайниците си да се раздвижат. Не можех дори да се размърдам в леглото и със сигурност не можех да стигна до телефона. Будилникът започна пронизително да звъни и аз се сгърчих в агония. Нямах сили да го изключа, така че зачаках сам да спре. Сигурно отново съм заспала, защото Тийгън изведнъж се озова пред леглото ми, без да си спомням кога е влязла.

— Мамо Рин — каза тя, улови ме за ръката и я задърпа.

— Хъхххх — беше моят отговор.

— Време е да ставаме — изтананика тя.

— Не... не мога.

— Но аз трябва да отида на училище.

Някак си успях да отворя очи и да ги фокусирам върху момичето с червена карирана пижама, което стоеше пред мен и ме гледаше със същия поглед на дълбоко неодобрение и леко раздражение, както на времето майка ми, когато сутрин не исках да ставам за лекции.

— Не се чувствам добре — изломотих. Подутият ми език едва успяваше да се обърне в подпухналата уста.

— Болна ли си? — попита тя.

— Да, Тийга, наистина съм болна. Съжалявам.

Очите ѝ станаха кръгли като чинийки и тя се обърна и побягна. Излетя от стаята ми, преди да успея да заставя подутите си устни да изрекат „Чакай!“ Въпреки че едва имах достатъчно сила да повдигна клепачите си, трябваше да отида при нея и да я попитам какво има.

Събирайки цялата си воля, повдигнах ръка, сграбчих ръба на чаршафа, с който бях покрита, и го отдръпнах назад. Това малко движение предизвика вълни от болка, които се плъзнаха нагоре по гръбнака ми и се разбиха в очите ми. Трябваше да си почина за няколко секунди, преди да провеса краката си надолу и да седна в леглото. Стъпалата ми докоснаха пода и меката му повърхност ми се стори покрита с хиляди иглички. Успях да се изправа, но се олюлях и трябваше да се подпра на нощната масичка, за да не загубя равновесие.

Опрях дланите си на стената и започнах да се придвижвам, като се държах за нея, за да запазя равновесие, и изтласквах тялото си напред крачка по крачка. Когато, стигнах до прозореца, трябваше да се хвана за радиатора, за да продължа да се движа, и после отново се подпрях на хладните бели стени. „Хайде, хайде“ — окуражавах се сама. Най-накрая стигнах до вратата, улових се за рамката ѝ и прехвърлих отмалялото си тяло от спалнята в коридора.

Повлякох се по коридора, който, след завоя от спалнята, бе милостиво прав, като се подпирах на вградените шкафове, докато най-после видях целта си — стаята на Тийгън. Почувствах се като бродник, изгубен в непрогледна нощ, който най-накрая е намерил пътеводна светлина.

Още една стъпка, само още една. Отблъснах се от стената и най-после постигнах целта си — застанах в рамката на вратата на Тийгън.

Тя седеше с кръстосани крака на леглото, стискаше Мег толкова здраво, сякаш животът ѝ зависеше от нея, и се полюляваше напред-назад. Лицето ѝ беше изкривено от болка, а в очите ѝ блестяха сълзи.

— Тийгън, какво има? — попитах и се облегнах на рамката на вратата, за да не се строполя на пода.

— Ти си болна — тя все още се полюляваше напред-назад, взирайки се надолу към пода. — Болна си и ще отидеш в рая при Исус

и ангелите, и при мама.

— Какво?

— Ти ще отидеш в рая като мама — каза тя обвинително.

— Тийга, не, това е само мигрена, само главоболие, и ще отmine. Ще от... — думите ми бяха прекъснати от звънеца. Стори ми се, че главата ми ще се пръсне. Не можех да пренебрегна звука. Само още едно иззвъняване стигаше, за да ме довърши. — Почакай малко — казах на Тийгън и продължих в белия интерком: — Кой е?

— Люк — отвърна гласът от другата страна на линията.

„Какво прави той тук по изгрев-слънце?“ Въпреки че по-рано бях обмисляла да му позвъня, в крайна сметка не го бях направила. Натиснах бутона за отваряне на входната врата и отворих тази на апартамента.

Люк се появи само секунди по-късно. Все още носеше синята риза, тъмносинята вратовръзка и черния костюм, с които бе дошъл на работа предния ден. Усмивваше се доволно, а очите му блестяха.

— Здравей, бях на гости на един познат недалеч оттук и си помислих, че мога да мина да ви закарам на училище и... Господи, изглеждаш ужасно — каза той на един дъх, докато правех крачка назад, за да му позволя да влезе.

— Мислех, че вече сме преодолели онзи етап, когато ме смяташе за грозна — казах шеговито.

Тийгън се появи в коридора, очевидно познала гласа на Люк.

— Камрин? — чувах го съвсем слабо, като че ли ми шептеше от другия край на дълъг тунел. — Да не би да...

Нова вълна на болка нахлу в главата ми и светът изведнъж избухна в пулсиращи розови, сини, зелени и жълти светлини, а после всичко стана бяло.

Бавно отворих очи и този път не ги затворих незабавно. Светлината не прониза главата ми като нож, както по-рано. Все още усещах пулсиращата зад дясното ми око болка, но не ми се гадеше повече. На челото ми бе поставено нещо хладно и мокро, което облекчаваше паренето от мигрената. Посегнах към него и открих, че е кърпа.

— А, най-накрая се събуди — Люк бе придърпал до леглото ми един от кухненските столове и седеше на него с книга в ръце. Единият му крак бе вдигнат върху дървената рамка на леглото. Той остави книгата на нощната масичка. Видях тревогата в светлокафявите му очи, докато внимателно изучаваше лицето ми.

— Къде е Тийгън? — изграчих аз.

Той посочи към другата страна на леглото. Обърнах глава натам и я видях все още облечена в пижама и сгушена до мен като котенце. Дори и потънала в сън, не изпускаше Мег от ръцете си.

— Не искаше да се отдели от теб.

— Припаднах ли?

Люк кимна.

— Когато се свлече на пода, се стреснах здравата, но тя направо изпадна в истерия и започна да крещи, че ще отидеш в рая като нейната майка. Отказа да отиде на училище, защото бе убедена, че ако излезе оттук, ти ще отидеш в рая без нея.

Погледнах надолу към Тийгън. Дори в съня, личицето ѝ изглеждаше неспокойно. Внезапно очите ѝ се отвориха и аз почти подскочих от изненада. Тя седна в леглото и примигна към мен.

— По-добре ли си? — попита и зачака отговора ми, цялата скована от напрежение.

— Мъничко — отвърнах, опитвайки се безуспешно да накарам гласа си да прозвучи нормално.

— Хей, Ти, защо не отидеш в кухнята да донесеш на Камрин нещо за пиене? Оставил съм една чаша на масата — намеси се Люк и продължи да говори вече на мен: — Ти каза, че имаш мигрена, така че се обадох на лекарката и тя препоръча да пиеш много течности.

Тийгън се премести в долния край на леглото, обърна се настрани и подпря единия си крак върху рамката, и другия спусна на пода, след което стъпи и с двата крака, и хукна към кухнята.

Веднага щом тя излезе, Люк зае нейното място на леглото.

— Доколкото разбирам, майката на Тийгън е починала наскоро? — приглушено попита той.

Кимнах.

— Колко скоро?

— Много.

— Камрин, можеш да ми имаш доверие.

Може да не се мразехме вече, да водехме интересни разговори и с течение на времето бе възможно да се превърнем дори в истински приятели, но точно сега не възнамерявах да му казвам каквото и да било повече.

Тийгън се върна от кухнята, крепейки висока стъклена чаша с двете си ръце. Езикът ѝ бе изплезен от старанието да я държи изправена и тя пристъпваше с малки предпазливи крачки, за да не разлее нито капка. Направих усилие да се изправа и успях да седна в леглото, при което кърпата се свлече от челото ми. Люк я взе и излезе. Секунди по-късно чух шуртенето на вода в банята.

Поех чашата, наведох глава, отпих и веднага усетих как хладната вода успокои пресъхналото ми гърло. Жадно отпих още няколко глътки и казах:

— Благодаря ти.

— Ще оздравееш ли? — попита тя, местейки тежестта си от крак на крак и кършейки преплетените си пръсти. Никога не си бях представяла, че може да свърже някое мое разболяване със смъртта. Че може да си помисли, че ще умра като майка ѝ. Но всъщност защо не? Толкова пъти самата аз се бях събуждала посред нощ, обзета от ужас, който ме караше да се втурна към стаята ѝ, за да се уверя, че е добре. Ирационалният страх от смъртта всъщност не беше толкова ирационален и със сигурност не беше чувство, което могат да изпитват само възрастните.

— С компреса и водата ще се оправя за нула време — казах.

Тийгън изкриви устни на една страна и ме погледна подозрително, убедена, че го прикрива добре. Докато наблюдавах реакцията, предизвикана от моя отговор, си дадох сметка, че Тийгън се нуждае от човек, на когото може да се облегне. Някой, който ще се грижи за нея, когато аз не съм в състояние.

Люк се върна, стиснал оранжевата кърпа в ръка, и понечи да я постави на челото ми, но размисли и ми я подаде.

— Заповядай.

— Ще се оправя — уверих аз Тийгън и ѝ протегнах ръка.

Тя пхна в нея своята малка длан и аз си спомних деня на погребението — деня, в който задържах ръчицата ѝ в своята и изпитах ужасен страх при мисълта за тази нова отговорност. Отговорност до края на живота ми. От мен зависеше тя да се превърне във възрастен

човек, да е здрава и щастлива, да развие интелектуалните си заложи и всичко останало. Самотните родители бяха презирани от по-голямата част от обществото, докато всъщност трябваше да бъдат чествани като герои, защото някак си успяваха да отглеждат децата си без ничия помощ и без да рухнат по пътя. Това за мен представляваше същинско чудо. Правех го едва от няколко месеца и ми беше безкрайно трудно. Колкото и да мразех да го призная — като човек, свикнал да разчита само на себе си — истината бе, че се нуждаех от някого, който да ми помогне.

Люк потупа скута си.

— Ела тук, Ти, и ще почетем малко на Камрин, преди пак да заспи.

Тя послушно се покатери в скута му. Люк отвори „Удавеният свят“ на Джеймс Балард на страницата, която бях отбелязала с разделителя и зачете на глас, като окуражаваше Тийгън да проследява редовете с пръста си. Затворих очи, заслушана в тихия глас, който изричаше думите, написани от любимия ми автор. Люк взе чашата от ръката ми и аз облекчено се плъзнах надолу в леглото и започнах да се унасям. За частица от секундата очите ми се отвориха и се спряха на Тийгън — сгушена в скута на Люк, загледана в книгата, която той ни четеше. Тази картина остана да ме съпътства в съня ми.

Когато се събудих за трети път този ден, Люк все още седеше до леглото ми и продължаваше да чете. Отместих влажната кърпа от челото си и това движение привлече вниманието му, издавайки, че съм будна. Лицето му се озари от онази нежна усмивка, която пазеше единствено за Тийгън.

— Здравей — каза той.

Без да се обръщам, потърсих с ръка Тийгън, но тя не беше до мен.

— Убедих я да погледа телевизия — съобщи ми Люк, когато видях какво правя. — Съгласи се само защото ѝ обещах, че ще остана тук, а тя ще може да идва през няколко минути да се увери, че не си отишла никъде.

По време на съня ми болката се бе превърнала от хиляди остри иглички в неприятно глухо пулсиране. Подобриенето от сутрешното

изтезание бе несравнимо, но независимо от това, все още се движех тромаво, докато се изправях.

— Благодаря, Люк. Благодаря за всичко.

Той се наведе напред, взе чашата с вода и ми я подаде, а след като утолих жаждата си, я взе обратно.

— Обадох се в училището на Тийгън и им обясних ситуацията. Позвъних и в офиса и им казах, че и двамата ще отсъстваме за няколко дни. Ясно е, че си болна, така че аз ще работя вкъщи.

— Защо?

— Защото е повече от очевидно, че някой трябва да се погрижи за вас. И за двете ви.

— Никой не ми трябва — озъбих се аз.

Люк предпочете здраво да стисне устни, вместо да ми отвърне в същия тон.

— Просто си помислих, че мога да остана за известно време, ако нямаш нищо против.

— Сега всички в работата ще си помислят, че имаме връзка — придърпах чаршафа до шията си, внезапно осъзнала, че съм по бяла тениска без сутиен отдолу в присъствието на мъж, който смята тялото ми за отблъскващо.

— Има и по-лоши неща, за които да си мислят.

— Така ли?

Той сведе очи, видимо притеснен, и тогава се сетих за нещо. Люк живееше в апартамент с две спални в Олудли, така че, за да се озове в Хорсфорд, трябва да беше поел по много заобиколен маршрут към офиса.

— Какво правеше в този квартал?

— Тъъ, бях на гости.

— Все още си с дрехите, с които беше вчера.

— Да, не съм се прибирал — очите ни се срещнаха.

Отлично разбрах какво иска да каже.

— Блондинка или брюнетка?

— Блондинка. Красива. С невероятно тяло, което не се страхува да използва.

— Толкова по-добре за теб.

— Мисля, че трябва да поговорим.

— А сега какво правим?

— Камрин, напълно наясно съм, че държанието ми към теб бе отвратително, но трябва да признаеш, че и ти не си човек, с когото можеш да се разбереш лесно. Едва сега започвам да разбирам причината — ти скърбиш.

Не можех да понеса да го гледам повече, затова вперих поглед в празния екран на изключения телевизор.

— Няма да се преструвам, че разбирам какво преживяваш в момента, но знам, че да го таиш у себе си не е добре нито за теб, нито за Тийгън.

Това беше добър ход. Наистина ли вредях на Тийгън, като се опитвах да потисна чувствата си? Да избягам от болката?

— В началото си мислех, че Тийгън е просто случайно дете, което си осиновила, преди да си дадеш сметка каква огромна отговорност си поела. А и никой от службата не знаеше кой знае колко за теб. Това ми се видя доста странно, като взех предвид, че работиш там от години. Тед упорито си мълчеше, приятелката ти Бетси също не поиска да ми каже нищо, но ми се стори, че и тя самата не знае достатъчно.

— Защо тогава си мислиш, че ще кажа каквото и да било точно на теб?

— Защото си ми длъжница.

— За какво?!...

— Защото те хванах, когато припадна и те пренесох в леглото. Защото успокоих Тийгън и се обадох на лекарката, за да разбере какво трябва да направя за мигрената ти. И защото... защото дори се обадох в службата, за да кажа, че си болна. Длъжница си ми заради всичко това.

— Някой път ще те почерпя едно питие.

— Сериозно, Камрин, можеш да поговориш с мен. На никого няма да кажа, обещавам ти — той замълча за кратко в очакване да започна да си изливам сърцето. Нищо не казах. — Добре — въздъхна. — Някога бях сгоден и щях да се женя. Срегнах я, докато следвах в „Харвард“. Пътувах доста често, така че с нея ту се събирахме, ту се разделяхме в продължение на десет години. Искам да кажа, че бяхме заедно всеки път, когато се връщах в Ню Йорк. Последния път връзката ни продължи около три години — Люк бръкна във вътрешния джоб на сакото, извади портфейла си, отвори го и ми показа снимката

й. Не се изненадах, че беше хубава. Имаше дълга руса коса, безупречна кожа, съвършено оформени вежди и сочни розови устни. Тя беше повече от хубава — беше зашеметяващо красива и ако се съди по блясъка на кафявите й очи, отправени към камерата, очевидно беше влюбена в човека, направил снимката. Очевидно влюбена в моя шеф. Той затвори портфейла и го прибра обратно в джоба си. — Името й е Никол и действително бяхме определили дата за сватбата. После обаче получих предложение за работа в Лондон и предположих, че Никол ще дойде с мен, но тя отказа. Когато заявих, че ще отхвърля предложението, тя ми обясни, че не става въпрос за преместването в Лондон, а за чувствата й към мен. Обичаше ме, но същевременно не можеше да се реши да прекоси половината свят само заради мен. Не беше сигурна, че нещата помежду ни ще потръгнат, така че дойдох сам. Говорим си всяка седмица и продължавам да нося снимката й до сърцето си, както току-що видях, и... — гласът му затихна и той се загледа в килима. Изминаха няколко мига, преди отново да вдигне златистокафявите си очи към мен. — Все още отчаяно се надявам, че тя ще промени мнението си за нашата връзка. Това е. Никой друг в цяла Англия не знае тази история. Разчитам, че няма да я споделиш с никого друго, защото все още ме боли, макар че минаха цели осемнадесет месеца. Все още искам да си я върна.

Докато той говореше, изпитах истински потрес. Бях ужасена да открия, че Люк, моят шеф, разголя душата си пред мен. Че споделя с мен. Точно с мен. Сигурно му бе струвало голямо усилие, но все пак го беше направил, само и само за да ме накара и аз да сторя същото.

Но да се разкрия до такава степен пред някого... Мисълта ме изпълваше с ужас, особено ако този някой беше Люк. Но той го беше направил. А и не ставаше въпрос за мен, а за Тийгън. Тя наистина го обичаше, а днес стана съвсем ясно, че и аз имам нужда човек, който да застане зад мен — някой, на когото да мога да разчитам, че ще се погрижи за нея, когато аз не съм в състояние. Люк беше този някой. В продължение на един безкрайно дълъг миг останах заглеждана в очите му, докато сърцето лудо се блъскаше в гърдите ми. „Заради Тийгън.“

— Добре — изрекох и започнах да говоря. Разказах му всичко, от нощта, когато открих истината за Адел и Нейт, до мига, в който самият Люк се появи в живота ни. През цялото време той не каза нищо, не зададе нито един въпрос, не поиска никакви пояснения — само

слушаше с безизразно лице, като от време на време прокарваше длан по брадата си. Когато най-сетне млъкнах, той кимна.

— И си се борила да се справиш с всичко това съвсем сама? — попита и подсвирна тихичко. — Изненадан съм как така не си получила най-малкото нервна криза. Нищо чудно, че се държеше като абсолютна кучка.

— А какво е твоето извинение да се държиш като арогантно копеле?

— Такъв си ми е характерът — отвърна той.

Развеселено се подсмихнах и той ми върна усмивката.

— След малко ще приготвя вечеря.

— Няма нужда. Можеш да си тръгваш, вече съм по-добре.

— Може да няма нужда, но искам да го направя. Бих желал да ти помогна, ако ми позволиш.

В гласа му имаше толкова искреност, че се изненадах. Да, историята, която бе споделил с мен, го правеше по-човечен, уязвим дори, но думите, изречени сега, го правеха истински симпатичен.

— Защо?

— Защото харесвам Тийгън.

— Това не е достатъчно. Сигурно има и нещо друго.

— Може би да, може би не. Някой ден ще ти кажа.

Люк бе спасен от по-нататъшни въпроси от идването на Тийгън — влезе, подскачайки, в спалнята и се хвърли на леглото.

— По-добре ли си? — попита и се настани до мен.

— Много, много по-добре. Мога даже да стана от леглото и да дойда във всекидневната.

Тийгън цялата грейна.

— Ама съвсем наистина ли? Люк каза, че ще оздравееш.

— Не ми се случва да го казвам често, но Люк е прав.

Тя се плъзна от леглото на пода.

— Мога да пусна някое от моите дивидита.

Отхвърлих завивките и се изправих, като се опитах да се движа възможно най-нормално, за да не я уплаша пак. Люк се надигна от мястото си и направи крачка към мен, за да ми помогне, но аз се намръщих така, че се отказа.

Тийгън ме хвана за ръката и бавно ме заведе във всекидневната, където двете се строполихме заедно на дивана.

— Люк, докато си още прав, сложи чайника — казах и Тийгън се изкикоти.

— Да, Люк, сложи чайника — тя се сгуши до мен и аз я взех в прегръдките си.

— От какво умря последният ви роб? — измърмори Люк, но се подчини.

— От това, че си позволяваше да ни отговаря — обясних.

Той ми хвърли бърз поглед през рамо и аз му се усмихнах. Без да сваля очи от моите, той ми се ухили в отговор.

„Бих могла да харесам този мъж — осъзнах внезапно. — И то много.“

— Ако не ви затруднява, ще ви помоля да почакате в другата стая, докато си побъбрим с Тийгън — служителката от социалните грижи беше любезна — думите ѝ прозвучаха като учтива молба, но и двете знаехме, че са си чисто и просто заповед.

Излязох от сияещата от чистота всекидневна. Целият апартамент бе излъскан до блясък. Бях си взела отпуск за целия ден, въпреки че посещението на социалната работничка бе определено чак за следобеда. Искрах да разполагам с достатъчно време за почистването сутринта, а после, без да бързам, да си сложа роклята от бледорозова коприна — най-скъпата дреха в гардероба ми, а също така и която ми отиваше най-много. Искрах да направя на жената от социалните служби възможно най-добро впечатление. Косата на Тийгън бе вързана на две опашки и тя бе облякла най-любимите си за момента дрехи: синя дънкова рокличка с разкроена долна част и бяла блузка с дълги ръкави отдолу, а крачетата ѝ бяха обути в пухкави пантофки.

Отидох в спалнята си, седнах на леглото с вдигнати отгоре крака и притиснах лице към коленете си, потопих се в мисли как в този момент жената от социалните служби се опитва да разбере дали се отнасям добре с Тийгън. Знаех, че целта ѝ е да установи дали на Тийгън ѝ харесва с мен, дали съм достатъчно грижовна, за да ми поверят отговорността за нея. За да го научи обаче, трябваше аз самата да не присъствам в стаята. Но дори и да ме няма там, дали Тийгън щеше изобщо да каже каквото и да било? Тя беше интересно, дружелюбно и общително дете, но беше и твърде затворена относно преживяванията си. По това двете с нея си приличахме. Докато майка ѝ беше прекалено открита и откровена, Тийгън беше предпазлива и не обичаше да разкрива чувствата си. След като нито веднъж не ми бе споменала за всичко преживяно в Гилфорд, за тормоза, на който я бяха подлагали дядо ѝ и баба ѝ, дали щеше да сподели с някого, ако беше нещастна с мен?

Стомахът ми се сви, докато се питах какви ли въпроси ще ѝ задава социалната работничка. Дали нямаше да се опита да я подведе и да измъкне от нея споменавания на случки, които да ме представят като безотговорен родител? Като например онзи път, когато я бях забравила в училище? Въпреки че се бе случило само веднъж, все още го помнех и не се съмнявах, че и тя си го спомня. Или пък как я бях уплашила до смърт, с припадъка си преди няколко седмици? Не беше нарочно, но това не променяше факта, че я бях накарала да изпита истински ужас.

Започнах нервно да хапя долната си устна. Ами ако Тийгън не искаше да живее с мен? Досега дори не си бях помисляла за тази възможност. Тревожех се, че ѝ липсва майка ѝ, но какво щях да правя, ако тя през цялото време чисто и просто не бе искала да бъде с мен? Ако предпочиташе да бъде на което и да било друго място, независимо от това какво правя и казвам? Единственото нещо, което бе избрала сама, беше Люк. Той бе станал част от нейния — от нашия живот, по нейно желание. Никой не ѝ го бе натрапвал, както ѝ натрапиха мен. И тя го обичаше. Беше запленена от него и се наслаждаваше на всяка секунда, която прекарвах заедно. За нея Люк беше нещо като лятната ваканция — свързваше го със свободата и забавленията. Аз приличах по-скоро на училището — само разписания и възпитание. Дали щеше да каже това на социалната работничка?

Трябваше да изтекат тридесет безкрайно дълги минути, преди да ми позволят да се върна в стаята. Седнах на дивана и видях, че Тийгън се усмихва широко. Тя се покатери в скута ми и накара Мег да ме целуне по бузата.

— Днес Мег те обича — с тези думи се плъзна обратно на пода и излезе от стаята.

Обърнах се към социалната работничка, която не бе записала тези думи в тефтера си. Всъщност, тя бе прибрала тефтера и химикалката си и сега внимателно се взираше в мен. Изглеждаше около тридесетгодишна, с късо подстригана права кестенява коса и тънки устни. Очите ѝ бяха съвършено безизразни. Езикът на тялото ѝ не ми говореше нищо, защото ръцете и бяха скръстени в скута, лицето ѝ също не издаваше нищо: слабата усмивка на устните ѝ и

нетрепващите кафяви очи, които не ме изпускаха от поглед, можеха да означават какво ли не.

— И така, издържах ли успешно теста? — попитах.

— Не това бе причината за посещението ми — отговори тя и изражението ѝ се промени от безизразно към всезнаещо, сякаш можеше да прочете всяка лоша мисъл, която някога ми бе минавала през ума.

— Коя тогава е причината за посещението ви? — попитах. Дали щеше преднамерено да избягва да спомене, че Тийгън е бяла? Адел бе пожелала аз да се грижа за дъщеря ѝ и го бе написала, в завещанието си, така че от социалните служби не можеха да ми я вземат. Можеха обаче да отхвърлят молбата ми за осиновяване. Можеха да ми попречат да дам на Тийгън фамилията Матика, без нито веднъж да споменат, че истинската причина за решението им е различието в расите.

— Как ви се струва всичко това — да се грижите за дете? — попита тя, умело избягвайки въпроса ми.

— Харесва ми.

— Не е ли твърде уморително?

— Не, всъщност не.

— Съвсем естествено е да се чувствате уморена, Камрин. Сигурно ви е много трудно.

„Какво ѝ е казала Тийгън?“ — запитах се със свито сърце.

— Не ми е по-трудно, отколкото на другите.

— Не ви ли е трудно да работите на пълен работен ден и едновременно с това да се грижите за Тийгън?

— Справям се.

— Със сигурност обаче е уморително.

— Със сигурност? — повторих шеговито, после си припомних с кого разговарям и добавих: — Не особено.

— Не ви ли е трудно да вземате Тийгън от училище, като се има предвид работното ви време?

— Не, след часовете тя отива у една своя приятелка и аз я вземам оттам.

— Но децата често се карат помежду си. Какво ще стане, ако Тийгън и приятелката ѝ се скарат?

— В училището има занималия. Ще се наложи да излизам по-рано от работа, за да я прибера преди шест и половина, но в такъв

случай ще работя по време на обедната почивка.

— И няма да имате нищо против?

— Какво се опитвате да ми кажете, че трябва да зарежа работата си ли? Защото просто не мога да си го позволя. Ако мина на непълнен работен ден нещата ще станат дори по-трудни, отколкото са сега.

— Да разбирам ли, че имате финансови проблеми?

— Кой в наши дни и на моята възраст няма? — започвах да се ядосвам. Тази жена преднамерено изопачаваше всичко, което казвах. Нарочно ли се опитваше да ме накара да се почувствам така, сякаш нищо не мога да направя както трябва?

— Кой е Люк? — попита тя, тактично сменяйки темата.

— Шефът ми — отвърнах, обмисляйки всяка дума. — Тийгън го срещна веднъж и двамата си допаднаха.

Веждите ѝ се повдигнаха и аз припряно добавих:

— Той е добър човек. Не бих го допуснала близо до Тийгън, ако не бях съвсем сигурна в това.

— Тийгън ми каза, че той е най-добрия ѝ приятел — рече безизразно социалната работничка.

— Хмм, двамата наистина се разбират много добре... — „Най-добрият ѝ приятел, така ли? — помислих си ревниво. — А аз коя съм? Някоя маймуна от цирка ли?“

— Тийгън каза също, че никога не ѝ се карате.

— Така ли каза? А това лошо ли е?

— Съвсем не, просто е необичайно. Наистина ли никога не ѝ се сърдите, или просто сдържате гнева си?

— Тийга е най-доброто дете на света и не е направила нищо, с което да ме ядоса. Нито веднъж — направих пауза, за да имам време да обмисля следващите си думи. — Наистина е така, тя се държи много добре.

— Мислите, че преднамерено сдържа поривите си?

— Може би... — почувствах внезапен прилив на страх. — Не съм мислила за това. Тя просто винаги прави това, което ѝ кажа, без да задава въпроси или да спори. Никога не ми е идвало наум, че не смее да ми възрази, защото се страхува. Това си мислите, нали? Че се страхува от мен. Трябва да знаете обаче, че никога не бих я наранила. Никога.

— Не съм си и помисляла подобно нещо — отрече социалната работничка. — Само се питам дали Тийгън няма нужда да се срещне с някой професионалист — някой психолог, който да ѝ помогне да се справи със смъртта на майка си.

— Това не е обикновено мнение, нали така? — попитах. — Това е заповед.

Усмивката ѝ можеше да мине за приятелска, ако очите ѝ не гледаха все така остро от бледото лице.

— Не бих се изразила по този начин.

— А как бихте се изразили? Че ако не я заведа на консултация при специалист, вие няма да препоръчате да ми позволят да я осиновя.

— Защо не помислите по този въпрос? — каза тя, избягвайки да ми отговори. *Преднамерено* избягвайки да ми отговори. Тя стана от мястото си. — Ще се срещнем пак след няколко месеца, за да видим как вървят нещата между вас двете. Беше ми много приятно да се запозная и с вас, и с Тийгън.

„Кучка!“ — повтарях си отново и отново. Искях да застана права наред всекидневната и да крещя с пълно гърло: „Кучка! Кучка! Кучка!“, докато излея цялата насъбрала се злоба. Без да го казва изрично, тя ми беше дала да разбера, че не се справям достатъчно добре, че не мога да се грижа за Тийгън така, както трябва. Беше казала, че не съм достатъчна, че с Тийгън имаме нужда от други хора — *психолози* — и че ако не се съглася, тя ще ми попречи за осиновяването. В моментите, когато бях в състояние наистина да разсъждавам, си давах сметка, че в действителност жената беше само загрижена за Тийгън и смяташе, че психологът може да ѝ помогне, но през почти цялото време, след като тя си тръгна, изпитвах непреодолима потребност да крещя „Кучка!“ отново и отново. Докато преди посещението ѝ осъзнавах, че не се справям кой знае колко добре, сега думите ѝ ми внушаваха, че съм объркала всичко. Изобщо не помагах на Тийгън да се справи със смъртта на майка си, не ѝ помагах да се превърне в здрав и щастлив възрастен, принуждавах я да съдържа поривите си и всичко това можеше да ѝ нанесе непоправими емоционални щети.

— Мамо Рин — каза Тийгън.

— Да? — отзовах се рязко, усетих се и млъкнах. Поех си дълбоко дъх, спрях да се вирам неவிждащо в шкафа с консервите и се обърнах към нея. След като социалната работничка си тръгна, тя седна да рисува на масата и сега ме погледна с четка в едната ръка и Мег в другата. Нямаше вид на емоционално осакатено дете: тялото ѝ не беше напрегнато, в очите ѝ не се четеше страх, кожата ѝ нямаше сивкавия оттенък, предизвикан от нещастиято, но кой можеше да каже какво се таи под повърхността, да определи размера на щетите, които ѝ бях нанесла?

— Да, Тийга? — повторих.

— Кога ще се върне Люк?

— Около десет.

Тя пусна четката на масата и безмълвно започна да брои на пръсти: осем, девет, десет.

— Но това е чак след като съм си легнала!

— Знам, но той ще пътува с кола чак от Лондон и не може да пристигне по-рано.

— Не е честно.

— Виж, той може да се отбие утре.

— Но аз му рисувам картина!

— Обещавам да му я дам, ако намине тази вечер.

— Но аз искам сама да му я дам!

— Значи ще му я дадеш утре.

Отново се върнах към съзерцанието на шкафовете. Взирах се в консервите и пакетите, бутилките и бурканчетата и чаках да ме осени вдъхновението. Чух как зад мен Тийгън се смъква от стола си до масата, и си помислих, че ще дойде при мен, за да седим заедно на кухненския плот и да съзерцаваме шкафа, както често правехме, преди да започна да приготвям вечерята. Вместо това тя попита:

— А ако и утре не дойде?

— По всяка вероятност ще дойде — подметнах през рамо. — Обикновено идва всяка събота.

— Но ако точно утре не дойде?

Почти отворих уста, за да изкрещя: „Не знам!“, поех си дълбоко дъх и си припомних, че тя няма вина за нищо. Моето лошо настроение не бе нейна грешка. Завъртях се, за да я погледна, като очаквах да я видя малко по-надалеч в кухнята. Тя обаче бе застанала точно зад мен.

Държеше в ръката си буркана с мръсната вода от боичките и докато се обръщах, краката ми се блъснаха в нейните ръце и избиха буркана от тях. Съдържанието му се плисна наоколо и по полата на роклята ми плъзнаха мръсни сиви ивици. Тийгън ахна и онемя от ужас.

Погледнах надолу към роклята и си спомних лудите пари, които бях дала за нея. Тази рокля бе първата дреха, която си купих, след като се преместих в Лийдс, оставяйки Нейт и Адел в миналото. Тя въплъщаваше началото на новия ми живот, в който отново започвах да правя такива простички, естествени неща като пазаруването. Обичах тази рокля, а сега тя беше съсипана, точно както и всичко останало в живота ми. Съсипана. Унищожена. И по никакъв начин не можеше да бъде възстановена.

— Писна ми от теб! — изкрещях. — Направо ме подлудяваш!

Толкова високо го изкрещях, че Тийгън подскочи, а после замръзна на мястото си. Гневът ми я беше накарал буквално да се вкамени.

Исках тя да излезе. Изпитвах нужда да се махне от кухнята, да се махне от мен, преди да съм й казала непростимото.

— Върви в стаята си — прошепнах, най-накрая успяла да овладее гласа си.

Тийгън не каза нищо. Само след миг чух стъпките ѝ да се отдалечават и тя излезе от кухнята, но не помръднах от мястото си. Бях замръзнала от страх, ужасена от това, което едва не бях изрекла на глас. Почти ѝ бях казала, че ако не беше тя, нямаше да трябва да се разправям с разни социални работници, които да ме гледат отвисоко. Ако не беше тя, щях да бъда директор по маркетинга на „Анджелис“. Аз, а не Люк, щях да се връщам от Лондон в същия този момент. Ако не беше тя, щях да мога да правя каквото си поискам, вместо винаги да трябва да търся някого, на когото да я оставя. Плановете ми за деня нямаше да се въртят все около нея и нямаше постоянно да се чудя дали няма да се строполя на следващото препятствие.

Очите ми се наляха със сълзи, които се задържаха за миг върху миглите и започнаха да се стичат по страните ми. Не усетих болка, когато коленете ми се удариха в линолеума и се озовах на пода, а коприната на роклята започна да се просмуква с мръсната вода от боичките, събрала се на локвичка долу. Покрих лицето си с ръце и

започнах да се полюлявам на мястото си и да си мисля как бях объркала всичко.

— Тийга — прошепнах, като отворих вратата на стаята ѝ. — Тийга, съжалявам.

Тя седеше на леглото, притиснала колене до гърдите си, без да изпуска Мег.

— Не исках да кажа това. Наистина... — тогава видях в какво състояние е стаята ѝ и млъкнах. Обикновено спретнатата детска стая сега беше в пълен безпорядък: в гардероба и чекмеджетата не бяха останали никакви дрехи, вместо това те лежах на пода пред тях, подредени в купчинки. Пъстрата ѝ раница беше измъкната изпод леглото и също бе на пода. Видях, че няколко дрешки вече са пъхнати в нея.

Пулсът ми се ускори, а стомахът ми се сви. Дали социалната работничка не ѝ беше казала, че ако не иска да живее с мен, може да отиде някъде другаде? Напускаше ли ме тя?

— Какво става? — попитах ужасена. — Защо си започнала да си събираш багажа? — прекрачих раницата и коленичих пред Тийгън. — Съжалявам — повторих отново и се помъчих да открия в малкото ѝ сърцевидно лице и сините очи някакъв знак, че ме разбира, някакъв съвсем лек намек, че бих могла да я убедя да остане. — Не исках да ти викам така. Бях сърдита на себе си, не на теб. Съжалявам.

Тя си остана все така вкопчена в Мег, без да помръдне, сякаш изобщо не ме бе чула.

— Тийга, моля те, повярвай ми, искрено съжалявам. Наистина много, много съжалявам.

— Моля те — прошепна тя и млъкна, прекалено уплашена, за да продължи.

— Моля те?... — подканих я да довърши.

— Моля те, не ме карай да живея в къщата на баба Мюриъл — изрече тя, като се сви от страх и наведе глава по-близо до Мег.

— Защо ще те карам да живееш с баба Мюриъл? — това бе последното нещо, което очаквах да чуя.

— Защото бях непослушна — обясни тя. — Не искам да отивам при баба Мюриъл. Искам да остана с теб.

— Затова ли си извадила дрехите си? — попитах и тя кимна.

Нито веднъж не ми беше хрумвало за терзаещата я мисъл, че може да ѝ се наложи да се върне в онзи ад в Съри. Вярвах в убедеността ѝ, че е свързана с мен завинаги, в добрите и в лошите времена. Затова ли беше винаги толкова добра? Затова ли нито веднъж не започна да ме разпитва, да спори, да се сърди? Защото си мислеше, че ще я върна в дома, където я биеха и я държаха гладна?

— Тийга, аз и ти... — замълчах за миг и лицето ѝ се разкриви от ужас в очакване да изрека присъдата. Започнах отново с кротък и благ глас: — Тийга, ти ще останеш с мен, докато пораснеш.

Напрегнатите ѝ черти се поотпуснаха съвсем мъничко.

— Никога повече няма да видиш баба Мюриъл. Дори когато си наистина непослушна, ти пак ще останеш при мен.

Най-накрая тя ме погледна.

— Аз ще се грижа за теб завинаги — обещах ѝ. Някога тази мисъл ме хвърляше в ужас. — Тийга, това е твоя дом. Дори когато пораснеш, там, където съм аз, винаги ще бъде твоя дом. Аз... Аз винаги ще искам да се грижа за теб. Разбираш ли?

— Дори и ако съм непослушна?

— Да, дори и тогава — потвърдих. — Не че окуражавам подобно поведение — побързах да се поправя. — Ако си непослушна, ще намерим начин да се справим с това. Но дори и тогава ти пак ще останеш при мен.

— Съжалявам, че бях непослушна — каза тя.

— Ти не беше непослушна, стана случайно.

— Съжалявам.

— Стана случайно, не си го направила нарочно. Аз пък съжалявам, че ти се разкрещях.

— Сега Люк няма да види красивата ти рокля.

За момент останах озадачена. Погледнах я изпитателно, за да разбера дали се е досетила — дали е разбрала, че моите чувства към нейния най-добър приятел, моя началник, са се променили. Погледът ми срещна две сини очи, изпълнени с неведение, Тийгън не беше разбрала, че четири седмици по-рано, в деня на мигрената ми, нещо в отношенията ми с Люк се беше променило из основи. Той не само беше станал по-човечен — в моите очи той бе станал мъж. Работните ни срещи се бяха превърнали в приятни разговори и вече се случваше

той често да остава в апартамента, дори и след като Тийгън си легнеше. Двата пиехме чай и си говорехме до три или четири часа сутринта. Тийгън не знаеше за специалните мисли, които ми хрумваха във връзка с него — мисли за него, за мен самата и да, признавам си, за секс. Сега той нямаше да ме види в най-хубавата ми рокля и това беше добре. Тези мисли не трябваше да бъдат насърчавани, а още по-малко осъществявани.

— Вероятно така е по-добре — споделих с Тийгън. — Значи ще останеш с мен? — попитах, прогонвайки от съзнанието си образа на господин Уайсмън.

Тийгън сбърчи носле и кимна.

— Добре. Много, много се радвам.

Тийгън повдигна ръката, в която държеше Мег, и накара платнената кукла да ме целуне по бузата.

— Днес Мег много те обича — обясни тя.

— Започвам да разбирам това. Да приберем ли обратно дрехите ти, сладурче?

Тя кимна и стана от леглото.

— И като специална награда, можеш да не си лягаш и да изчакаш Люк.

Очите ѝ светнаха.

— Ама наистина, честно?

— Аха — отвърнах, като знаех, че ще заспи още преди осем и половина. Най-късно в девет.

Изкушението да види Люк се оказа най-силния стимулант за Тийгън — когато той позвъни на вратата в десет и петнадесет, тя бе напълно будна. Бях му изпратила съобщение по мобилния, че Тийгън го чака и го молах, ако може, да се отбие на път за вкъщи. Той ми бе отговорил, че няма проблем.

Едва събрах сили да се надигна, за да му отворя, толкова бях уморена. Тийгън обаче, издокарана в червената си карирана пижама, застана права на дивана и започна да подскача върху него от въодушевление.

Люк се появи на вратата с пълни ръце. Също като баща, който се чувства виновен, задето постоянно пътува по работа и се опитва да компенсира отсъствието си с играчки и други подаръци, той винаги купуваше нещо на Тийгън, когато пътуваше дори за една-единствена нощ. Днес обаче бе надминал себе си — беше се натоварил с по пет торби във всяка от големите си ръце.

— Мили Боже, колко струва всичко това? — попитах го, докато минаваше покрай мен.

— Тъъ, не много. Един мой приятел работи за компания, която произвежда играчки.

Повдигнах вежда.

— Аха, така ли било? Тя трябва да е страхотна приятелка.

Люк отклони поглед настрани в мига, в който казах „тя“, а после старателно избягна да погледне отново към мястото, където стоях. Виновен по обвинението, без съмнение.

— Хайде, Ти — подкани той, — да видим какво има в торбите.

Тийга спря да подскача върху дивана, хвана се за ръката на Люк и слезе на пода пред чантите. Очите ѝ блестяха от радост и ревността, която бях изпитала при грандиозната му поява с подаръците, се стопи и на нейно място се появи благодарност. Тийгън се нуждаеше от това, нуждаеше се някой да се суети около нея, да ѝ купува подаръци и да я кара да се чувства специална.

Една по една, Люк изпразни чантите пред нея. Оказа се, че повечето от играчките са образователни, и бях готова да го разцелувам за това. Подаръците, които не бяха образователни, бяха книги — романи, за които Тийгън бе твърде малка, но щеше да ги хареса, защото изцяло се вживяваше във всякакви разкази и колкото по-сложен ставаше сюжетът, толкова по-щастлива се чувстваше тя. Имаше и химикалки, пастели и разноцветни моливи, както и няколко плюшени мечета и скрабъл за деца.

— Всички ли са за мен? Ама наистина, честно? — попита Тийгън.

— За кой друг да бъдат? — отвърна той.

— Позволяваш ли ми да ги задържа? — попита ме Тийгън и в наситеносините ѝ очи се появи тревога да не кажа „не“.

— Разбира се, сладурче — отвърнах.

— Благодаря! — изписка тя и се хвърли към Люк, като го хвана неподготвен. Нито един от нас не очакваше нападението ѝ, така че Люк бе повален и падна назад на килима, а Тийгън заподскача върху корема му, без да чува стенанието „Ооох!“ което той надаваше всеки път, щом тя се приземеше върху него.

— Виж, мамо Рин, аз скачам върху Люк! — изкикоти се тя и аз се усмигнах. Това беше старата Тийга — нескрито изразяваща привързаността си, жизнена, кипяща от енергия, и тази промяна се дължеше на Люк. Действаше ѝ като катализатор и винаги успяваше да извади на бял свят истинската ѝ същност. Нищо чудно, че искаше да бъде с него през цялото време — той отново я правеше жизнерадостна.

— Мамо Рин, позволяваш ли да целуна Люк за „много благодаря“? — попита тя и заподскача върху него още по-енергично.

— Ако Люк няма нищо против.

Тийгън погледна към него.

— Разбира се, че нямам нищо против — увери я той с изкривено лице. — Само недей да скачаш повече върху корема ми, разбрахме ли се?

— Няма повече — каза Тийгън разочаровано, наведе се и залепи звучна целувка на челото му, точно както той правеше с нея за лека нощ или довиждане, а после седна обратно и ме загледа с очакване.

— Какво? — запитах, чудейки се какво не съм разбрала.

Тийгън въздъхна драматично, сякаш искаше да подчертае, че нарочно се правя на тъпа.

— Ти също трябва да целунеш Люк — каза тя с леко раздражен глас.

Отстъпих ужасено назад, при което случайно срещнах погледа на Люк.

— Нямам нищо против — заяви той и очите му светнаха развеселено.

— Люк няма нищо против — окуражи ме Тийгън.

— Да, добре, но съм сигурна, че той не иска да разваля твоята специална целувка с моята.

— Страхливка — беззвучно изрече Люк към мен.

— Смятам обаче, че трябва да скочиш върху него още няколко пъти вместо мен, Тийга — лицето ѝ грейна от радост, а неговото се разкриви от ужас. — Да, трябва да скочиш върху него още няколко пъти, наистина силно. Точно върху корема му.

— Добре! — и тя се зае със задачата си с похвален ентузиазъм.

— Плакала ли си? — попита Люк около час по-късно. Беше прочел четири приказки на Тийга и бе слушал бърбенето ѝ цели десет минути, преди пружината, която я държеше будна и кипяща от енергия, да се развие и тя най-после да потъне в сън. Сега той вдигна от дивана книгата, която бях оставила там и я сложи на пода, преди да седне. Аз бях в другия край на дивана. Допреди малко бях гледала разсеяно телевизия, докато се чудех дали да не се захвана с мръсните съдове и слушах гласовете на Люк и Тийга от детската стая.

Погледнах го. Личеше му, че е уморен: очите му бяха зачервени, синята риза — измачкана, а бръчиците по тридесет и пет годишното му лице се виждаха по-ясно от обикновено. Не отговорих на въпроса му, защото бях слисана, че го бе задал.

— Плакала ли си? — повтори Люк.

Преди идването му се бях погледнала в огледалото и се уверих, че очите ми не са зачервени или подпухнали. Откъде можеше да знае?

— Защо ме питаш?

— Защото погледът ти е същият както преди, по времето, когато се запознахме. Тогава си мислех, че е от отвращение към мен, но сега

знам, че е било от плач. Плакала си много, защото Адел е починала съвсем наскоро. Сега отново ме гледаш с този поглед.

Не можех да му кажа защо бях плакала. Никой не биваше да разбере причината, а най-малко той, който правеше Тийгън толкова щастлива. Не исках да научи, че аз не притежавам това умение.

— Коя е жената, с която си бил в Лондон? — попитах. Люк не отговори веднага и по лицето му премина цяла гама от чувства — срам, удоволствие, притеснение, вина.

— Разбирам, че посещението на социалната работничка не е преминало добре — настоя той, очевидно решен да ме накара да споделя чувствата си с него.

Аз обаче бях също толкова решена да запазя тайната си.

— Предполагам, че е някое ново завоевание, като се има предвид с колко много неща те е отрупала.

За миг Люк задържа погледа си върху мен, сякаш обмисляше нещо.

— Не беше нарочно — рече най-после той, признавайки поражението си. — Всъщност аз един вид... нали знаеш как нещата понякога съвсем се объркват в главата ти? Харесвах я, но тя не е мой тип, разбираш ме. Напоследък доста си мисля за това какъв е моят тип и дали не съм бил твърде консервативен, като съм се влюбвал все в жени, които много или малко си приличат. Предполагам, че чувствата се смесиха с разсъжденията и едното доведе до другото, наистина беше така. Не беше нищо сериозно, но...

— Днес се разкрещях на Тийгън — изтърсих. Не можех да понеса да чуя и дума повече.

— Затова ли си плакала?

Кимнах.

— Нищо толкова лошо не се е случило, всички избухваме от време на време, нали знаеш?

— Ти не разбираш. Загубих всякакво самообладание. Казах, че ми е писнало от нея и че ме подлудява. Почти... почти й казах, че е разрушила целия ми живот.

— Но не си го изрекла. Само това има значение.

— Значи не е важно, че си го мисля понякога?

Тук вече успях да го затрудня.

— Рин — откакто бяхме станали приятели, той също бе започнал да ме нарича Рин и това ми харесваше, — всичко това не е никак лесно. Трудно е дори когато си искал да имаш дете, но ако ти се случи съвсем неочаквано, става сто пъти по-трудно. Колкото и да е ужасно да го кажа, тя наистина е разрушила целия ти живот. Животът, който си водила преди, вече не съществува, той е съсипан, унищожен. Но това не значи, че руините са лошо нещо. На света съществуват и прекрасни руини — помисли си само за Акропола в Атина. Нима не са красиви? Хората плащат луди пари, само и само да ги видят, защото са прекрасни.

Господ да го благослови, задето се опитваше.

— Какво ти каза социалната работничка?

Разказах му, без да навлизам в подробности.

— Кучка — процеди той през зъби, когато свърших.

„А, изглежда, че съм му предала не самото посещение, а своята представа за него.“

— Може би не се е изразила точно така. Всъщност тя нито веднъж не каза, че Тийгън ме харесва единствено защото няма друг избор, а че просто тъгува за майка си и терапията може да ѝ помогне да осъзнае това — отстъпих.

Люк се усмихна.

— Не съм си и помислял, че го е казала, но е очевидно, че те е разстроила още повече, а ти си била разстроена още преди това. Ето защо я нарекох „кучка“.

През последните няколко седмици бях научила повече за Люк. Беше израснал в Бирмингам, но бе посещавал колеж в Лондон, а по-късно се бе преместил в Бостън, за да следва в „Харвард Бизнес Скуул“. След завършването се бе установил в Ню Йорк, за да работи в областта на банковото дело, после се бе върнал в Лондон, няколко години бе живял в Шотландия. В продължение на една година бе работил в Япония, преди отново да отиде в Ню Йорк и да се насочи към областта на консултациите по мениджмънт, накрая отново се прехвърлил в Лондон, за да работи за същата американска компания, което бе причинило разрива между него и Никол. След това бе постъпил в „Анджелис“. От целия този разказ заключих, че неговият тридесет и пет годишен живот е бил доста бурен, постоянно в движение и в търсене на нови предизвикателства. Една част от мен се

възхищаваше на неспокойния му дух, а друга копнееше да разбере от какво се мъчи да избяга. Не можех да го попитам обаче — съвсем наскоро бяхме сложили край на враждебността помежду си и не бяхме достатъчно близки, за да мога да задам толкова личен въпрос. Можехме обаче да си оказваме подкрепа един на друг и в момента той правеше точно това.

— Не можеш да си представиш колко се уплаши — промълвих и поклатих глава, опитвайки се да залича от паметта си израза на лицето й. — Чувствам се много виновна. Едва не я накарах да изпадне в нервна криза — Люк се премести до мен на дивана и постави ръка на лицето ми, задържайки главата ми неподвижна.

— Всичко ще се оправи — успокои ме той и топлата му длан върху лицето ми сякаш подчерта думите. — Ти си добър човек — гласът му стана по-тих: — Прекрасен човек!

Проследих контурите на лицето му, спирайки се на гладките дъги, които хвърляха сянка над големите му очи, полегатите линии, които оформяха устата му, голямата сянка, която оформяше носа. „Той ми харесва.“ Мисълта ме блъсна със силата на парен чук. Наистина беше така. Той ми харесваше. И преди бях мислила за него като за сексуален обект, но си казвах, че това се дължи единствено на факта, че просто е единствения мъж в живота ми напоследък. Това, което изпитвах сега обаче, бе много повече от сексуално привличане. Наистина го харесвах. Допирът на ръката му до бузата ми караше сърцето ми да бие по-бързо. Този физически контакт ми допадаше, беше приятен и успокояващ.

Люк също проследи очертанията на лицето ми с поглед. Запитах се дали в този момент вижда същото, което бе видял в деня на първата ни среща, или нещо друго. Сега черната ми коса беше по-дълга, филирана и с бретон, който падаше от дясно на ляво. Очите ми все още си бяха тъмнокафяви, но сега под тях тъмнееха повече сенки, носът ми си бе все така малък, плосък и широк, устните ми продължаваха да бъдат все така пълни. Не бях се променила кой знае колко, но той не ме гледаше така, както преди. В очите му нямаше и следа от отвращение или неприязън. В тях дори се четеше нещо, което човек, незапознат с нашата история, би определил като привличане.

Въздухът в стаята бе пропит с очакване. Щяхме да се целунем, знаех го. Главата на Люк щеше да се наведе към моята, устните му да

докоснат моите и тогава целият ми ден щеше да се превърне в пълен... В пълен и абсолютен провал. Знаех, че той не е привлечен от мен, сигурна бях. Харесваше ме като приятел, можеше дори да преспи с мен, но не беше привлечен от мен така, както аз самата бях привлечена от него. Освен това, още обичаше Никол. Независимо от случващото се между нас в този момент, той все още обичаше бившата си годеница.

— Най-добре да се захващам със съдовете — казах, като отдръпнах глава и се изправих. Той не се помръдна, докато отивах до кухненската част.

— Вечерял ли си? — попитах през рамо, без да се обърна да видя как е реагирал на моето бягство.

— Тъъ, не — отвърна. Чух го да става.

— Останаха малко спагети, стига да искаш.

Извадих от шкафа една чиния и я напълних със спагети и домашно приготвен доматен сос. Люк я взе от ръцете ми, седна на масата и понечи да вдигне вилицата си, но си спомни, че няма такава, и се обърна точно в мига, в който му подавах една. Разменихме си усмивки на интимност, както правят влюбените и отново изпитах онова особено чувство, което бе повече от привличане и по-малко от любов, невъобразима смесица от емоции, която щеше да завърши със страхотен секс — и с голяма беда.

Две минути по-късно нахлузих домакинските ръкавици и извадих чиниите от мивката, натиснах блестящото от чистота метално кранче и пузнах топлата вода. Докато слагах вътре следващите чинии, Люк застана зад мен, със своята чиния, в която нямаше нищо друго, освен остатъци от сос.

— Мили Боже, с въздуха ли си ги вдишал, или какво? — попитах, докато поемах чинията и я потапах в разпенената вода.

— Не бях си дал сметка колко съм гладен, докато не започнах да ям. Трябва да призная, че макар твоите спагети да заслужават човек да ги погълща хапка по хапка, за да може да им се наслаждава по-дълго, не можах да се спра да не ги изгълтам на един дъх. Никога не бих могъл да се спра. Винаги когато получа чиния такива вълшебни спагети, ще имам чувството, че няма да ми стигнат, и просто ще ми се наложи да ги натъпча в устата си възможно най-бързо.

Какво? Изгледах подозрително профила му.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че съм добра готвачка?

Люк се обърна така, че да го виждам. Лицето му изглеждаше съвсем невинно, особено сега, когато нямаше брада.

— Не просто добра готвачка. Страхотна готвачка.

„Той определено флиртува с мен“ — помислих си и вътрешно се подсмяхнах. Цялата тази история беше комична, а фактът, че Люк се справяше толкова зле с ролята си, я правеше направо смахната.

— Да мия или да подсушавам? — попита той, когато не удостоих нелепата му похвала с отговор. Големите му, но гъвкави пръсти разкопчаха копчетата на ръкавите на синята риза и ги навиха.

— Нито едното, нито другото, защото и двете изискват известна сръчност. Защо не вземеш вече да си тръгнеш? — най-добре беше веднага да си отиде и да спести и на двама ни неудобството от моите чувства към него и неговите флиртаджийски закачки.

— В никакъв случай. Нали ядох, редно е да ти помогна.

— Добре тогава, подсушавай — връчих му една кърпа и се върнах към миенето. Изтърках първата чиния с гъбата в бяло и зелено и я подадох на Люк, който я избърса. Продължихме да работим в приятелско мълчание, което той прекъсна след около тридесет секунди.

— Ти си толкова добра майка. Не мога да си представя, че някой би могъл да се съмнява в това.

Отново го погледнах косо и го видях да подсушава чинията в ръката си доста енергично. Беше нервен. Арогантният господин беше нервен, задето се опитваше да флиртува с мен.

— Тийгън е прекрасно дете, и то най-вече благодарение на теб. Отнасяш се с нея прекрасно, обичаш я толкова много и я окуражаваш във всичко. Това е...

— Добре — казах, оставяйки долу в мивката чинията, която търках в момента, — спри дотук. Изкарваш ме като Мери Попинс, Мария от „Звукът на музиката“ и супермайката едновременно, а аз не съм такава. Аз съм просто Камрин. Която обърква нещата отново и отново.

— Прекалено си строга към себе си — възрази той и поклати глава. — Забелязах го почти веднага, след като се запознахме. Прекалено си строга към себе си, а няма никаква нужда да бъдеш такава. Ти си невероятен човек и страхотна майка.

— Люк... — гласът ми стана заплашителен.

— Вярно е! — настоя той. Очите му бяха приковани в лицето ми, а на устните му нямаше и най-лек намек за усмивка.

— Щом казваш — отстъпих, като отново взех чинията и продължих да я търкам с гъбата. Изплаках я и му я подадох. Само секунди по-късно той отново подхвана:

— Ти самата не можеш да оцениш колко добре се справяш като родител. Не разбираш как си преобразила живота на Тийгън... и моя. Напоследък се промених толкова много и това се дължи на...

— Да не би да се опитвате да флиртувате с мен, господин Уайсмън? — прекъснах го с много сериозно изражение, като продължавах разсеяно да търкам чинията в ръцете си. — Защото ако продължите с всички тези комплименти, може да си помисля, че го правите.

Той постави избърсаната чиния на плота.

— А вие се опитвате да сринете самочувствието ми, така ли, госпожице Матика?

— О, това не е кой знае колко трудно, при положение че ме заливате с порой от пресилени комплименти.

Преди да имам време да се запитам какво ще направим той или аз сега, почувствах силните му ръце да обгръщат кръста ми и да ме притискат към него, в следващия миг устните му бяха върху моите в спираща дъха целувка. Изненадата ми попречи да реагирам веднага, но само миг по-късно отвърнах на целувката, вдигнах ръце и ги обвих около шията му. Устните ми се разтвориха под неговите и езикът му навлезе в устата ми, а мускулестото му тяло ме долепи към ръба на мивката. Ръката му бавно се плъзна нагоре, милвайки гърба ми, коляното му се мушна между краката ми. Домакинските ръкавици прилепнаха към кожата му и надолу по ръцете ми потече сапунена вода, но нито той, нито аз й обърнахме внимание.

Когато най-накрая се разделихме, и двамата дишахме тежко в един ритъм, впили поглед един в друг. Люк имаше прекрасни очи, бях го признавала още преди да го харесам. Наситеният златистокафяв цвят ги правеше необичайно дълбоки и това бе още по-очевидно сега, когато се взираше в мен. За миг докоснах устните му със своите и после се отдръпнах. Той реагира с усмивка, изпълнена с желание, наведе глава и притисна устни до моите.

— Леглото? — прошепна, след като се отдръпна.

Кимнах.

Люк отмести ръцете ми от шията си, издърпа ръкавиците и ги запрати на плота. Една последна целувка и той пое ръката ми в своята и ме изведе през вратата на кухнята. Без да се замисляме и двамата се насочихме към стаята на Тийгън, за да мога да надникна вътре и да се уверя, че е добре. Тя лежеше по корем. Виждах профила ѝ, лицето бе сгущено във възглавницата с нарисувания отгоре облак, ръцете бяха отпуснати от двете страни на главата със здраво стиснати в юмручета длани. Изчаках да видя издигането и спускането на гърдите ѝ, за да се уверя, че спи, преди да притворя вратата, и след това с Люк се отправихме към другия край на апартамента, където се намираше моята спалня.

В мига, в който влязохме вътре, Люк отново ме притисна в прегръдките си, като ме целуваше страстно. Ръцете ми се плъзнаха по тялото му, изучавайки стегнатите му очертания. Всяко докосване засилваше още повече пожара в кръвта ми. Точно това си бях представяла във фантазиите си — да го милвам до изнемога, докато той ме целува, после да се разсъблечем един друг и тогава...

Не можеше да има съмнение какво ще последва. Люк смъкна ризата си, разкривайки добре очертаните мускули на ръцете и гръдния си кош. Едва се сдържах да не ахна на глас не само от това колко съвършено беше тялото му, но също и от мисълта, че ми предстои сексуално изживяване. Сексуално изживяване с Люк. С моя шеф. Слуховете, които се носеха в офиса, слуховете за нас двамата, щяха да се превърнат в истина след не повече от пет минути.

Той легна до мен, повдигна бялата ми тениска и ме целуна по пъпа. Цялото ми тяло настръхна от първичното удоволствие да усетя устните на мъж върху кожата си и този път не можах да сдържа ахването си.

Люк повдигна глава и се ухили на реакцията ми, а после издърпа тениската през главата ми и я метна настрана, преди отново да притисне устни към корема ми. Целувките му се придвижваха все по-нагоре и по-нагоре, устните му се спряха върху лявата ми гърда... Тялото ми се изви в отговор, аз затворих очи и потънах в неизказаното блаженство, за което трябваше да благодаря на Люк Уайсмън...

— Защо си още облечена? — чух гласа на Тийгън в ухото си.

— Хмммм? — изломотих нечленоразделно в отговор.

— Мамо Рин — не се отказа тя, — защо си все още облечена?

„Никога, никога вече няма да мога да се излеждавам спокойно сутрин — помислих си тъжно. — Чакат ме още десет години такива събуждания, а после, когато стане тийнейджърка, няма да мога да заспя, защото ще се тревожа, че се прибира късно вечер или по-лошо — че изобщо не се прибира.“

Пръстчетата на Тийгън се впиха в ръката ми и започнаха да я разтърсват.

— Мамо Рин, защо си още облечена? Така ли си спала?

Прокарах ръка надолу, за да пипна краката си, и почувствах върху тях плата на дънките. Не беше необходимо да проверявам дали все още нося сутиен, защото усещах болезненото забиване на банелите в ребрата си. Освен това носех и бялата тениска. „Един момент, Люк нали я свали снощи?“ — зачудих се сънливо. Люк! Седнах със замах, при което Тийгън отскочи назад от изненада. Погледнах към дясната страна на леглото, очаквайки да го видя да лежи, потънал в дълбок сън, но там нямаше никого. Чаршафите бяха съвсем гладки, сякаш изобщо не бях лежала върху тях.

— Винаги ли спиш облечена? — любопитства Тийгън и започна ритуала с катеренето върху леглото ми: постави десния си крак върху дървената рамка, хвана се за завивките и се издърпа върху матрака. Помогнах ѝ разсеяно, докато се мъчех да си припомня какво точно се бе случило. Последното, което помнех, бяха целувките, с които Люк покриваше тялото ми, и това, че щяхме да правим секс, но като съдех по вида на леглото, а и по моя собствен, това явно не се беше случило.

— Не, миличка, невинаги спя облечена. Нали си виждала пижамата ми?

Тийгън се мушна между завивките.

— Тогава защо не я носиш?

— Защото бях прекалено уморена, за да се преоблека — и тогава в ума ми изплува неприятната истина за случилото се снощи. Потръпнах при спомена: бях лежала в ръцете на невероятно красив полугол мъж и бях заспала. Просто така. Само по себе си беше достатъчно неприятно, но обстоятелството, че това щеше да бъде първото ми сексуално изживяване от години, го правеше още по-унизително. Последния човек, когото бях целувала, беше Тед в онази хотелска стая; последния мъж, с когото бях правила секс, беше Нейт — в деня, преди да разбере за него и Адел. И от двете събития ме делиха повече от две години.

В същото време ясно си давах сметка, че за мен сексът никога не е бил на първо място. Бях толкова решена да открия самата себе си, след като се превърнах в Камрин Матика — неомъжена и без близки приятели — че сексът се бе превърнал в нещо като терапия, когато се съвземах от някое тежко преживяване. А любовта, която в моите представи идваше едва на второ място след секса, беше нещо, което смятах за абсолютно невъзможно да изпитам някога. Първо трябваше да се справя с препятствието, което представляваше сексът: трябваше да си позволя да се сближа с някого в най-интимния смисъл на думата, тъй като в продължение на повече от половин десетилетие бях допуснала един-единствен мъж да ме види без дрехи. Трябваше да позволя на някого да ме целува, да ме милва, да проникне в мен. Трябваше да си позволя отново да стана физически уязвима. Бях си мислила, че ще бъде лесно, но очевидно бях сбъркала, защото, когато сексът обещава да се превърне в реална възможност, аз се отдръпвах.

— Кой ти е изпратил това писмо? — поинтересува се Тийгън и посочи към нощната масичка. Подпрян на нощната лампа, там стоеше лист хартия, сгънат на две, с моето име отгоре. Когато посегнах да го взема, установих, че всъщност са два листа — на този отдолу пишеше „Тийгън“. Подадох ѝ го и тя прочете на глас:

„Скъпа Ти,

Благодаря ти за картинката, на която съм в зоологическата градина. Ще я сложа на видно място

вкъщи. Надявам се да се видим скоро. Грижи се за Рин, защото е много уморена.

Целувки, Люк“

Погледнах надолу към бележката, оставена за мен самата, и я прочетох наум.

„Здравей Рин,

Реших, че ще е по-добре да си тръгна, за да не би Тийгън да влезе в стаята ти — щеше да ни се наложи да обясняваме твърде много неща, ако ни беше заварила заедно в леглото. Благодаря ти за вечерята и ти предлагам отново да се захванем с миенето на съдове в най-скоро време, ако си съгласна.

Доскоро, Люк“

— И твоето писмо ли е от Люк? — попита Тийгън.

Прехапах долната си устна, усмихнах се едва-едва и кимнах. Всеки път, когато си спомнях за първата ни целувка, отново усещах прилив на желание. Съвсем малко ми оставаше да го направя с Люк. Въпреки всичките ми тревоги от вчерашния ден, снощи бях на път да възобновя сексуалния си живот. С Люк. Това беше много, много окуражителна мисъл, защото означаваше, че бях започнала окончателно да оставям Нейт в миналото.

Тийгън изкриви устата си на една страна и се намръщи:

— Харесваш ли Люк? — попита най-накрая.

— Да, харесвам го — отвърнах, като обвих ръка около раменцата ѝ и я притеглих до себе си, пхвайки главата ѝ под мишницата си.

— Много ли го харесваш?

— Тъъ, да — отговорих, като се вглеждах внимателно в лицето ѝ.

— Повече, отколкото мен?

— Разбира се, че не! — възкликнах, ужасена, че изобщо ѝ е хрумнала подобна мисъл и я притиснах по-силно до себе си. — Тийга, обичам те — за пръв път ѝ го казвах. — Аз харесвам Люк, но теб те

обичам. Никога няма да обичам друг човек толкова, колкото обичам теб. Никога.

— Ама наистина, честно?

— Да. Обещавам ти. Ти си първото ми дете. Единственото ми дете.

Тя ми се ухили.

— И аз те харесвам — увери ме. — Но Люк го харесвам повече.

— Няма да направим нищо лошо — обеща Тийгън.

Погледнах към момиченцето, седнало в скута на Люк, който на свой ред бе седнал на моя мек червен стол и повдигнах вежда. И двамата ме гледаха внимателно, докато стоях в рамката на вратата на хола — кухня.

— И очакваш да ти повярвам? — попитах, в случай че не е разбрала какво означава повдигането на веждата.

— Наистина няма да направим нищо — заяви Люк със същия убедителен тон като нея.

Бяха изминали почти две седмици от онази нощ, в която се бяхме целунали и не бяхме правили секс, защото бях заспала.

На сутринта той се бе върнал в апартамента и се бе държал както обикновено, сякаш между нас двамата не се бе случило нищо. Беше ни завел на разходка с колата, през цялото време говореше съвсем непринудено за какво ли не. Аз купих сладолед за всички ни, след което се заехме да нахраним няколко вече доста угоени патици в Раундхай Парк. Дори когато Тийгън заспа по време на обратния път, той не спомена нито дума за случилото се предишната нощ и в крайна сметка по времето, когато се върнахме в апартамента, вече бях започнала да се съмнявам дали *наистина* бе флиртувал с мен, дали изобщо се бяхме целували над мръсните съдове в мивката, дали бе започнал да ме разсъблича. Единственото доказателство, че всичко това се бе случило, беше бележката, която бях скрила под възглавницата си, но дори и тя изглеждаше двусмислена на фона на продължилото цял ден равнодушие на Люк. Параноята ми нарастваше все повече, докато накрая, докато Тийгън се приготвяше да я изкъпя, реших, че чисто и просто съм си измислила всичко — че дотолкова съм се отдала на фантазиите си, та съм загубила представа къде свършват те и къде започва реалността.

След като изкъпахме Тийгън, почетохме ѝ и я убедихме да си легне, Люк се просна на дивана до мен.

— Тя е страшно изтощителна, особено когато е изтощена — оплака се той.

— Зная — отвърнах. — Е, най-добре да се захващам със съдовете.

Преди да се изправя обаче, той ме сграбчи за китката и ме дръпна обратно.

— О, не, не е най-добре — притисна ме до страничната облегалка и твърдите му, настойчиви устни намериха моите. — Знаех, че трябва да се държа настрана през целия ден — обясни той между целувките. — Ако заговорех за това или дори, ако само те погледнех за малко по-дълго, знаех, че няма да успея да се овладея.

Въздъгнах с облекчение.

— О, слава Богу. Бях започнала да си мисля, че всичко е било само плод на въображението ми.

— Не, не е плод на въображението ти — отново ме целуна, бавно и дълбоко. — Искам да отидем в леглото, но не и ако пак ще заспиш.

— Цял живот ли ще ми го напомняш?

— Не цял живот, но поне известно време. Струва ми се, че имам това право.

И това окончателно реши въпроса — отидохме в леглото и този път останах будна през цялото време, чак докато Люк си тръгна — не исках да спи тук, защото последното, което желяех, бе Тийгън да ни завари заедно в леглото.

Адел винаги бе толкова предпазлива, когато ставаше въпрос за Тийгън и за мъжете в живота ѝ. Много малко от тях бяха виждали дъщеря ѝ — преди да ги запознае, Дел искаше да бъде сигурна, че връзката е сериозна, държеше в живота на дъщеря и да има възможно най-малко сътресения и не желяеше Тийгън да се привърже към някого, който няма да се весне повече, ако връзката му с Дел приключи. Отново бях объркала всичко. Бях направила поредната грешка: *моят* мъж се появи в живота и на двете ни дълго преди да преспя с него. Ако нещата между нас не потръгнеха, все пак щяхме да бъдем принудени да изтърпяваме взаимно присъствието си, защото в противен случай Тийгън щеше да бъде съкрушена, така че дори две седмици по-късно ние все още държахме връзката си в тайна и се опитвахме да разберем дали между нас съществува нещо друго, освен сексуално привличане. Не ми харесваше да я лъжа, дори лъжата да се

изразяваше само в това, че не ѝ споменавах за мен и Люк, но така беше по-добре, отколкото да ѝ позволя да си мисли, че тримата ще се превърнем в едно щастливо семейство, само за да открие няколко седмици по-късно, че Люк и аз не сме подходящи един за друг.

Въпреки това обаче, нещата изглеждаха обещаващи. Люк прекарваше в нашия апартамент поне три вечери всяка седмица и аз истински се наслаждавах на компанията му. Както и на тялото му. И на целувките му... Разговорите ни в леглото показваха искрена привързаност от негова страна. Когато бяхме сами, той ми посвещаваше цялото си внимание. Често ми пращаше съобщения на мобилния, за да ми каже, че мисли за мен. Всичко това ми доставяше удоволствие и аз откликвах по същия начин, но в края на краищата ставаше въпрос за секс и нищо друго. Не, не беше вярно, поне не съвсем. Ставаше въпрос за нещо повече от физически секс — за емоционален секс. Изпитвах невероятна смесица от страст към тялото му и харесване на личността му — мислех за него, когато не бяхме заедно, но въпреки че целувките му, докосванията и нежните думи достигаха до сърцето ми, те не успяваха да проникнат вътре. Той все още не бе успял да проникне в съкровената ми същност. Въпреки това обаче, беше прекрасно да сме заедно, особено в моменти като сегашния, когато се канех да си измия косата. Обикновено в тези случаи Тийгън сядаше на капака на тоалетната чиния и четеше или ми говореше, за да съм сигурна, че няма да подпали апартамента или да счупи нещо, докато съм в банята. Днес обаче Люк бе предложил да остане с нея в хола.

— Сигурни ли сте, че всичко ще бъде наред? — попитах повторно.

— Да! — отговориха те в един глас. За съжаление обаче, точно тези техни невинни очи и гладки лица ме караха да се чувствам нервна във връзка с цялата идея. По природа бях недоверчива, а когато те двамата очевидно нямаха търпение да се отърват от мен...

— Няма да счупим нищо — успокой ме Люк.

„Защо каза точно това?“ — загложди ме подозрение.

— Обещаваме — добави Тийгън. — Наистина.

Въздъгнах нечуто и се отправих към банята. Все пак трябваше да им имам доверие, нали така? Ако Люк щеше да се задържи в живота ми за по-дълго, да стане важна част от него, трябваше да им вярвам.

Водата потече от хромираната глава на ръчния душ и се изля на струя във ваната със съскащ звук. Коленичих, проточих шия, за да задържа главата си над ваната и намокрих косата си, след което пузнах душа във ваната и започнах да втривам шампоана във влажните черни кичури. „Господи! — помислих си, докато разтърквах образувалата се пяна. — Господи!“ Чувствах се отпусната. Спокойна. Това усещане ми беше почти непознато.

По природа бях неспокойна, припряна: опитвах се да се справя едновременно с безброй неща, докато си мислех за Тийгън и за това какво ще иска за вечеря, дали няма нужда от нови дрехи, дали се чувства добре, дали не е отегчена, дали не страда, дали да ѝ позволя да се запише в курса по карате в събота сутрин, както искаше... Не ми се случваше често просто да се отпусна и определено не можех да се отпусна в офиса, особено след като новият директор по маркетинга (Люк) бе внесъл безброй нови идеи, които буквално удвояваха работата ми. Възнамерявахме да разширим „Анджелис днес“, като направим отделни списания за отделите, които се занимаваха с продажбите на вещи за дома, дрехи и детски принадлежности, а освен това трябваше да създадем и онлайн указател, и тъй като човекът, който отговаряше за публикациите бях аз, налагаше се да надзиравам подготовката на тези нови издания. Откакто беше започнала тази допълнителна работа, почти нямах време за обедна почивка, а след като сложех Тийгън да спи, сядах пред компютъра, докато Люк не ме примамеше в леглото. Понякога ставах да работя дори след като той си тръгнеше. Животът ми определено беше доста натоварен и рядко ми се случваше да се почувствам отпусната и спокойна както в този момент.

Започнах да отмивам шампоана с енергични движения, подсуших косата си с кърпа и започнах да нанасям балсама. Трябваше да изчакам десет минути, преди да го изплакна, за да може да проникне в корените и да придаде на косата ми копринен блясък. Погледнах радиочасовника в банята. Десет минути. Можех да ги оползотворя или като си почина в леглото, или като отида да проверя какви ги вършат онези двамата...

Килимът в коридора беше мек, а краката ми — боси, което означаваше, че Люк и Тийгън не могат да чуят приближаването ми. Дори не ме забелязаха, когато надникнах през процепа между рамката на вратата и пантата.

Двамата, все още седяха така, както ги бях оставила преди десет минути — Люк на стола, а Тийгън сгушена в скута му. На коленете си държеше моя глобус в зелено и синьо, и Люк ѝ сочеше нещо на него с десния си показалец.

— Беше ужасно горещо — тъкмо казваше той. — Толкова горещо, че получих слънчев удар.

— Какво е слънчев удар? — не разбра Тийгън.

— Това е, когато не пиеш достатъчно вода, но прекарваш твърде дълго време на слънце, без да си добре покрит. Разболяваш се. Трябваше да прекарам няколко дни на легло, за да оздравея.

— Беше ли почти умрял? — осведоми се тя.

— Не, но бях болен.

— Мама умря.

Сърцето ми почти спря. Тя не споменаваше почти нищо за майка си в мое присъствие. След посещенията на социалната работничка бях започнала да се питам, дали не го прави от страх, че ще ми писне от това и ще я изпратят обратно в Гилфорд. Самата аз също не бях сигурна дали е безопасно да подхвана разговор за Адел. Цялата литература, която бях изчала по въпроса как децата понасят смъртта на близък човек, съветваше да оставим детето само да започне да задава въпроси — понякога обаче ми се искаше да проверя как Тийгън се справя със загубата. Щеше ми се да я попитам дали иска да поговорим за Адел, дали иска да сподели с мен своите чувства или спомени, но винаги се оказвах подвластна на страха.

Боях се да не я огорча, да не огорча и самата себе си, и в крайна сметка си замълчавах. Дори и Тийгън да ми бе заговорила за майка си, аз нямаше да знам как да ѝ отвърна. Люк знаеше ли?

— Тя отида в рая с Исус и ангелите — продължи Тийгън.

— Знам — отвърна Люк. — Рин ми каза. Тя липсва ли ти?

Тийгън прехапа долната си устна и кимна.

— Понякога — каза тихичко. — Искам да ѝ разказвам за много неща, а не мога. Искан да ѝ покажа домашното, на което имам звездичка, защото го направих много добре. Но не мога. Мама не може да го види.

— Говорила ли си за това с Рин?

— Не — отвърна тя толкова тихо, че трябваше да притисна глава до вратата, за да я чувам. — Тя плаче, защото мама отиде в рая. Не

искам да я натъжавам.

„Откъде може да знае, че плача заради смъртта на Адел?“
Никога, никога не го бях правила пред нея. Не плачех пред други хора и толкова. Правех го само нощем, когато бях съвсем сама и дори тогава заравях лицето си във възглавницата, за да заглуша риданията си. Никога не плачех на глас. Но може би не го правех толкова дискретно, колкото си мислех. Може би, както и Люк, тя бе разбрала истината от празния израз, който се появяваше в очите ми, след като бях плакала.

— Зная, че на Рин ѝ е мъчно, но тя ще се наскърби още повече, ако разбере, че не споделяш с нея нещо, което те натъжава. Ако искаш да говориш за майка си, трябва да ѝ кажеш. Тя няма да има нищо против, защото те обича. Обещава ли, че ще го направиш?

За миг Тийгън не каза нищо, после отсечено кимна.

— Наистина ли? — настоя Люк.

— Да, Люк — увери го тя.

— Добро момиче.

Тя завъртя глобуса и го спря с пръст.

— Ходил ли си там? — постави пръстчето си върху друго зелено петно.

— Австралия — прочете Люк. — Не, но възнамерявам да отида някой ден. Може би ще отидем тримата заедно.

Тийгън ахна от възторг.

— Ти, аз и мама Рин? Ще летим със самолет и всичко останало?

— Да, ако Рин е съгласна.

Тази мисъл видимо обезсърчи Тийгън.

— Не, тя няма да иска да дойде.

— Защо не?

— Защото там няма да може да си прави косата.

Люк, негодникът, се разсмя с цяло гърло.

Сто осемдесет и пет сантиметровото тяло на Люк, обвито около моите сто шестдесет и пет сантиметра, бе нещо, с което постепенно започвах да свиквам. Усещането за запотената му кожа долепена до моята, за дългите му, добре оформени крайници преплетени с моите, бе толкова приятно и съвсем естествено. Едната му ръка лениво ме галеше, докато лицето му бе сгушено във врата ми. Тази нощ той се

притискаше до мен дори по-плътно от обикновено — лицето му бе буквално заровено в шията ми. И сексът беше по-различен. През цялото време не ме изпускаше от поглед. Очите му бяха огромни и изпълнени с тъга, сякаш бе на ръба на сълзите. Притискаше ме плътно до себе си, сякаш се страхуваше, че ще изчезна, ако не ме държи достатъчно здраво.

— Рин — започна той.

— Хммм? — отвърнах и събрах сили да посрещна следващите му думи. Ниският му и колеблив глас ми подсказа, че се готви да ми съобщи нещо ужасно. Люк взе ръката ми в своята и целуна всяко едно от кокалчетата на пръстите ми — значи новината нямаше да бъде просто лоша, а извънредно лоша.

— Съжалявам за начина, по който се държах с теб — изрече той на един дъх.

— Моля? — това бе последното, което очаквах да чуя. Бях се подготвила за неизлечима болест, за съобщение, че го прехвърлят в чужбина или дори, че се кани да ме уволни, а не за извинение.

— Всички онези неща, които ти казвах, начинът, по който те гледах, нещата, които си мислех за теб... — той млъкна и потръпна, сякаш отново чуваше и виждаше всяка една от тези обиди. — Съжалявам. Толкова съжалявам. Сгреших ужасно. Ти си прекрасна и вътрешно, и външно. Не знам защо не можах да го видя по-рано. Когато си помисля за всичко, което правиш за Тийгън, и как се отнасяш с мен въпреки предишното ми поведение... Съжалявам. Безкрайно съжалявам.

— О, но това е минало. Пък и по всяка вероятност си имал право в преценката си. Искам да кажа, аз наистина не съм...

— Недей — прекъсна ме той твърдо, поставяйки пръст на устните ми. — Не се шегувай с това. Не бих могъл да го понеса. Само да знаеш колко се ненавиждам заради начина, по който се държах с теб.

— Всичко е наред — опитах се да го успокоя. — Не си първия и със сигурност няма да си последния.

— Как можа да изтърпиш това?

— Отнасяли са се с мен по този начин през целия ми живот. Просто не обръщам внимание.

Ръцете му ме притиснаха по-силно и аз продължих:

— Наистина, всичко е наред. Достатъчно дебелокожа съм, за да не вярвам на всичко, което хората ми казват. И никой не може да ме нарани, защото знам, че каквото и да ми казват, не е истина.

— Това отнася ли се и за хубавите неща?

Замислих се и си спомних, че ми беше отнело безкрайно дълго време, докато започна да вярвам на Нейт — а той винаги ми говореше прекрасни неща. Още от първия ден ми повтаряше, че съм красива. Казваше ми, че се сгрива от топлината на усмивката ми. Постоянно ме уверяваше, че съм жената на мечтите му. Въпреки това обаче ми трябваша години, за да му повярвам, да разбера, че наистина си го мисли. Когато проумях, че действително ме обича, започнах да очаквам с нетърпение комплиментите му, а когато вече не можех да разчитам на тях, се почувствах още по-нещастна.

— Защото, ако е вярно, това означава, че не си позволяваш да изпитваш каквито и да било чувства.

— Не, изпитвам много неща. Просто не позволявам мнението и убежденията на другите хора да ме засегнат.

— Значи не вярваш, че хората те харесват?

— Нямах предвид това. Казах само, че не позволявам тяхното отношение да ме засегне. Ако хората ме харесват, това е чудесно, но това не променя живота ми. Ако не ме харесват, пак е чудесно, защото не ме е грижа и продължавам да съществувам.

— Безкрайно тъжен начин на живот.

— Люк, ако си израснал, като всеки ден са ти повтаряли, че си грозна, дебела, глупава, че приличаш на мъж, че приличаш на куче, ти или се сдобиваш с дебела кожа и не разчиташ на останалите да определят твоето щастие и самоуважение, или им позволяваш да те смажат. Познай какво направих аз. Наложих ми се. Беше инстинкт за оцеляване.

— Но вече нямаш нужда от този инстинкт за оцеляване.

— Да, така си мислиш, но не много отдавна срещнах един мъж, който се настрои срещу мен, защото не съм особено красива и защото не съм слаба. Нали разбираш, че ако се бях освободила от този инстинкт, щях да позволя думите му да ме съсипят, точно когато трябваше да бъда най-силна?

— Съжалявам. А ти наистина си красива. Прекрасна си. Тялото ти е божествено. Ти цялата си божествена.

— Няма нужда да ми го казваш. Всичко е наред. Това не ме притеснява. — „Твърде много. Не ме притеснява твърде много“ — не го казах на глас, защото не исках това уточнение да бъде реално, а произнасянето му щеше да го направи такова, което щеше да ме притесни несравнимо повече.

— Израснал съм в детски дом — каза Люк.

Това бе една от многото причини, поради които Тийгън и Люк се разбираха толкова добре — и двамата имаха навика да прескачат от тема на тема. Когато вечер я слагах в леглото, преди и след като ѝ прочетях приказката, тя бърбореше за всевъзможни неща — от това, което ѝ се бе случило днес в училище, до това какво трябва да сложа в тарталетите, ако един ден се реша да направя такива, и как трябва да си мия зъбите два пъти дневно. Сега Люк правеше същото.

— Наистина ли?

— Затова съм наясно, че да живееш с инстинкт за оцеляване е много тъжно нещо.

„Затова толкова искаше да ни помогнеш.“

— О!

— И двамата ми родители са живи, знаеш ли? Те просто ме оставиха в детски дом. Разбираш ли, майка ми е англичанка и произлиза от много богато семейство. Била е на шестнадесет, когато е срещнала баща ми — испанец. Преди тридесет и шест години това не се е смятало за допустимо, така че, когато забременяла, семейството ѝ я прогонило. Баща ми е бил само на осемнадесет, но са се опитали да живеят заедно. Било им е обаче прекалено трудно, затова когато съм станал на две години, майка ми ни е напуснала и се е върнала при родителите си. Баща ми не го биваше да гледа дете. Опита се, но бе твърде млад. Продължи да се опитва години наред и наистина имахме и добри времена. Беше добра компания и понякога чудесно се забавлявахме. Спомням си, че един ден ме заведе в зоологическата градина. Ходехме на гости при онези от роднините му, които живееха наблизо, и се наслаждавахме на чудесни испански обеди. Беше невероятно — езикът, смехът, миризмата на храната. Чувствах се като част от нещо. Той се преструваше пред семейството си, че се справя добре, но през повечето време я карахме доста зле. Понякога отивах на училище, друг път оставах вкъщи и чаках баща ми да се измъкне от леглото. Понякога не ставаше от леглото с дни и нито се миеше, нито

се обличаше. Сега разбира се знам, че е бил потиснат, но тогава не го проумявах. Просто се опитвах да закърпя нещата. Когато бях на седем, от социалните служби дойдоха вкъщи и ме отведоха, защото от седмици не бях ходил на училище. Никога няма да забравя този ден, как крещях и виках баща си, но той не направи нищо, просто стоеше там и ги остави да ме вземат.

Изпитах болезнено желание да защитя Люк, да защитя момчето, отделено насила от семейството си. Обърнах се, обвих ръце около тялото му и го притиснах към себе си, като милвах бузата му, докато той продължаваше разказа си:

— Когато ме отведоха в детския дом, се уплаших до смърт. Престанах да плача, но не можех да говоря. Изпращаха ме в приемни семейства, все нови и нови. Някои от тях бяха добри, други — ужасни. Не знам как е възможно да изпращат деца да живеят там. Но това всъщност нямаше значение, защото където и да отидех, се държах ужасно. Искях да ме върнат в дома. Глупаво е, но си мислех, че ако съм там, баща ми ще дойде да ме вземе, защото ще знае къде се намирам. През цялото време той не дойде да ме види нито веднъж, но все си мислех, че може и да го направи.

Когато навърших десет, стана ясно, че няма кой да ме осинови. Никой не искаше проблемно десетгодишно момче от смесен брак и затова останах в дома. По това време осъзнах, че баща ми няма да дойде да ме прибере, така че се поукротих. Станах добро момче. Не защото исках да ме осиновят, а защото знаех, че това е единствения начин да оцелея. Бях твърдо решен да не разчитам на никого и просто да се съсредоточа върху това да успея. И наистина, когато на шестнадесет напуснах дома, оценките ми бяха блестящи. Намерих си квартира и работа на непълнен работен ден, продължих образованието си и влязох в университета. По онова време научих и някои други уроци, като например, че майка ми не ме иска — той спря за момент и си пое дъх няколко пъти, за да се овладее. — Открих името ѝ, както и че се е преместила в Австралия, в Пърт, още преди години. Писах ѝ и ѝ разказах за себе си, а тя ми отговори, че е започнала нов живот. Била оставила цялата тази глупост — буквално ме нарече „глупост“ — в миналото, и настоя да не я търся повторно.

Ахнах на глас, поразена от такава жестокост.

— Приех го доста тежко. Не можех да разбера какво не ми е наред и защо ме отблъсква. Трябваша ми две години, за да събера кураж да се обадя на баща си. Той се съгласи да се срещнем и аз приех това за добър знак. Но той също не се интересуваше от мен. Беше се оженил повторно, имаше две малки деца и определено нямаше нужда от мен, нито пък искаше да присъствам в живота му. Разбираш ли Рин, това беше по-лошо, отколкото отказа на майка ми да признае съществуването ми. Бях прекарал с него толкова години и все още си спомнях добрите времена, които бяхме преживели заедно. А той дори не мигна, когато му казах, че съм приет в университета.

— Виждал ли си го оттогава?

— Да, когато мога, отивам да го посетя. С времето обаче нещата станаха още по-лоши, а не по-добри. Мисля, че се чувства виновен, задето не се е опитал да опознае сина си, когато е има тази възможност, а сега гордостта не му позволява да опита.

— Въпреки това трябва да продължиш да му се обаждаш.

— О, Рин, ти просто не разбираш. Той не ме иска в живота си. Дори не призна пред децата си, че съм техен брат. Каза им, че съм син на негов стар познат.

Отново ахнах на глас.

— Страхувам се, че ако им кажа истината, той ще прекъсне окончателно всяка връзка с мен, а не бих могъл да го понеса. Сега поне се виждаме. Това все пак е по-добре от нищо... — гласът му секна.

— О, скъпи... — промълвих и го притиснах към себе си. Това обясняваше толкова много неща. Арогантността му, перфекционизма, защо постоянно се местеше. Люк никога не се бе чувствал желан. Сега вече разбирах, защо ми беше толкова ядосан, когато си мислеше, че съм осиновила Тийгън, без много да му мисля, и съжалявам за това — той знаеше какво е за едно дете да има до себе си човек, който не може да му осигури безусловна любов.

— Съжалявам — промълви той.

— Недей. Разбирам.

— Не, не разбираш. Не знаеш колко ти се възхищавам заради всичко, което правиш. Въпреки това, което ми разказа за раждането на Тийгън, ти все пак се грижиш за нея.

— Благодаря.

Люк обхвана лицето ми в дланите си и блестящите му златистокафяви очи се потопиха дълбоко в моите.

— Наистина си го мисля. Искам да ми повярваш. Ти си невероятна. Спаси Тийгън от това да се превърне в мое копие.

— Не си чак толкова лош — отвърнах. Люк беше дълбоко осакатен човек, дадох си сметка аз. Той никога не бе имал дом и никога не си бе помислял, че е желан от когото и да било. Никъде не се бе чувствал приет, така че работата и успеха се бяха превърнали в причина за съществуването му.

Докоснах устните му с нежна, успокоителна целувка и той ми отвърна жадно. Цялото отчаяние и тъга, които изпитваше, се изляха в тази целувка, а после и в начина, по който той внимателно ме обърна по гръб, легна върху мен и започна да ме люби.

По-късно, след секса, ми се прииска да го помоля да остане за цялата нощ. Не биваше да бъде сам точно сега, когато ми бе разкрил толкова много за себе си и ми бе показал една своя страна, която много малко хора бяха виждали. Но Тийгън... Не можех да рискувам да ни завари заедно.

Люк взе решението вместо мен, като стана и се облече.

— Ще се видим по-нататък — промърмори, докато излизаше през вратата. Така човек се разделяше с непознат, когото не очаква да срещне повече; страхувах се, че съм се разделила точно така с Адел, когато за последен път я видях жива. Ако Люк си тръгнеше така, можеше да го изгубим. Възможно бе да се почувства толкова уязвим, че да се отдалечи от нас, за да се защити.

Застанала на прозореца, го наблюдавах как излиза от сградата. Той отвори вратата на черната си кола и влезе вътре, но вместо да посегне към съединителя, се наведе над кормилото, зарови лице в ръцете си и заплака.

Докато гледах как широките му рамене се разтърсват от ридания, се пренесох мислено назад във времето, в хотелската стая, където бях държала Тийгън, докато тя крещеше от дълбините на душата си, изпълнена с ужас, че майка ѝ я е напуснала, внезапно изправена пред жестоката истина, че е останала сама на света. Тогава бях завладяна от нуждата да я защитя, да ѝ докажа, че има човек, който я обича безусловно. Затова пожелах да я осиновя. Същото чувство изпитвах и сега. Искях да защитя Люк, да го прегърна и да изтрия сълзите му.

Исках да го накарам да разбере, че има хора, които го искат, че някой — Тийгън и аз — има нужда от него. Взех мобилния телефон и набрах номера му. Той вдигна след четвъртото позвъняване, подсмръкна и каза: „Да?“

— Върни се — изрекох в слушалката.

— Но Тийгън... — възрази той.

— Можеш да си тръгнеш, преди да се е събудила. Просто се върни.

Той го направи и заспа в прегръдките ми, а аз останах да лежа будна, като милвах лицето му и внимавах да не се усним.

— Люк ли е твоя приятел?

Въпросът бе зададен вечерта, докато слагах Тийгън в леглото. Бяхме я изкъпали, бяхме ѝ сложили пижамата, а после се бе случило нещо необичайно — тя бе отишла в хола — кухня, за да пожелае лека нощ на Люк и да повдигне глава за целувка. Като казвам „необичайно“, имам предвид това, че Люк винаги трябваше да ѝ прави компания, докато заспи, стига да беше в апартамента ни. Не и днес обаче. След като му можела лека нощ и си получи целувката, тя ме хвана за ръката и ме заведе в стаята си. Сега, докато я гледах сгушена под завивката, осъзнах причината за странното ѝ поведение — тя искаше да ми задава въпроси за възрастни.

— Защо ме питаш? — отвърнах, оставяйки настрана книгата, която четяхме.

Тийгън лежеше под завивката с изрисувани небе и облаци. Измитата ѝ коса бе прибрана под шалче от розова коприна. Като повечето чернокожи жени, и аз носех шалче нощем, за да предпазя косата си от щетите, причинявани от съня, и когато Тийгън го видя, веднага пожела и тя да има такава. Казах ѝ, че на нея не ѝ трябва, но тя не ми повярва и когато осъзнах, че за да я убедя, ще трябва да се впусна в дълги-предълги обяснения за различните типове коса, реших, че е по-лесно просто да я оставя да носи шалче. Горната част на пижамата и в бяло и синьо се подаваше над завивката. Напоследък лицето ѝ се бе позакръглило, също както и телцето ѝ, така че сега тя имаше пълничките бузки на петгодишна, които се издуха, когато ми се усмихна.

— Защото Реджина Матисън казва, че ако един мъж и една жена са заедно през цялото време, той е нейния приятел.

— Така ли казва? — отвърнах. Вече нямаше как да се измъкна. Трябваше да призная на Тийгън истината. Но как? Втората причина, поради която вече шеста седмица го отлагах, се дължеше на това, че не

знаех как да ѝ го обясня. — Ти би ли имала нещо против, ако Люк е моят приятел?

— Не! — изписка тя и скри лице зад ръцете си.

— Добре, но ако имаше, щеше да ми кажеш, нали така?

Тя свали ръцете си от лицето и се изкикоти — звукът беше почти мелодичен.

— Целуваш ли го? — попита тя. — Както по телевизията?

— Понякога — отговорих предпазливо, защото не бях сигурна, че трябва да водя подобен разговор с малко дете.

— Обичаш ли да го целуваш?

Не, определено не би трябвало да водя подобен разговор с петгодишно момиченце.

— Ако не обичах да го целувам, нямаше да го правя — казах и се пресегнах да угася лампата. — Лека нощ сега, Тийга.

— Той все още ли е мой приятел? — въпросът ѝ ме накара да замръзна наред с движението и повторно да седна на мястото си.

— Разбира се, че Люк все още е твой приятел — уверих я. — Той винаги ще бъде твой приятел.

— А ти все още си моята нова майка, нали така?

— Да, скъпа.

— Но ти не си моята истинска майка, нали?

— Защо ми задаваш този въпрос? — с ужас очаквах следващите ѝ думи. Дали щеше да ме обвини, че се опитвам да заема мястото на Адел? Щеше ли да ми каже, че не успявам да се справя с новата си роля? Или щеше да ме попита защо майка ѝ не се връща?

— Защото Реджина Матисън каза, че ти не може да си моята истинска майка, защото не сме с един и същи цвят.

— Така ли каза?

— Да. Ти си черна, нали така?

— Да.

— А аз съм бяла, нали?

— Да.

— Реджина Матисън каза, че ти не може да си моята истинска майка.

Усетих как в тялото ми се надига вълна от ярост. Искрах да се изправа лице в лице с тази Реджина Матисън, да се наведе, да прикова поглед право в очите ѝ и да ѝ заповядам никога повече да не пълни

главата на Тийгън с такива страхотии. Нещата бяха достатъчно тежки и без тя да казва на Тийгън, че не е свързана с никого.

— И освен това смята, че нямам истинско семейство, защото си нямам татко.

Яростта се превърна в нажежен до бяло бяс. Не можех да повярвам на ушите си. Що за момиче бе тази Реджина Матисън? Колко още полуистини беше наговорила на Тийгън?

— Така ли? Е, аз пък съм сигурна, че Реджина Матисън не знае дали майка ѝ я иска през цялото време — казах. Бях чула някъде нещо подобно и смятах да го пригодя, за да постигна собствените си цели. Очите на Тийгън се разшириха от изненада.

— Майка ѝ просто трябва да се примирява с нея през цялото време, а също и татко ѝ. Без значение какво прави Реджина, те трябва да я задържат при себе си, защото нямат друг избор. Аз обаче избрах ти да живееш при мен. И не съм длъжна да те задържа при себе си, но го правя, защото искам. Искам да си с мен постоянно и без значение какво може да се случи, винаги ще искам да сме заедно. Разбираш ли?

Тийгън кимна.

— Не ме разбирай погрешно. Сигурна съм, че майката на Реджина много я обича, но тя не я е избрала, просто е взела детето, което ѝ се е паднало, докато аз избрах теб.

— Радваш ли се, че си ме избрала? — тихо попита тя.

— Не само се радвам, аз съм БЕЗУМНО ЩАСТЛИВА! — изкрещях, нахвърлих се върху нея и започнах да я гъделичкам. Тя започна да се върти, опитвайки се да се спаси от пръстите ми и се разкикоти лудо. Никога не бях чувала по-прекрасен звук от нейния смях. — Мили Боже, струва ми се, че Тийга иска още малко гъделичкане! — отново се пресегнах към нея, а тя отбранително размаха крака и започна енергично да клати глава. Цялото ѝ тяло се тресеше от смях.

Отново седнах на мястото си и я оставих да си поеме дъх. Тя се изкикоти още няколко пъти, докато грижливо я покривах със завивката.

— Мама често ме гъделичкаше — промълви тя.

— Знам — отвърнах, опитвайки се да се усмихна, въпреки че гърлото ми се сви и очите ми започнаха да парят както всеки път, когато си спомнех за Адел. И както обикновено, изтласках болката в

периферията на съзнанието си и се опитах да мисля за нещо друго, за всичко, освен за Адел.

— Как изглежда раят? — очите на Тийгън бяха премрежени, а гласът ѝ прозвуча сънливо — забележителна разлика с игливостта ѝ от преди малко.

Бавно поклатих глава.

— Не знам — признах си.

— Дали изглежда така? — тя посочи към картинката, поставена на стената около димоотвода срещу леглото ѝ. Бяхме я нарисували толкова отдавна, че буквално бях престанала да я забелязвам. Смарагдовозелените поля, кафявите дървета с гъсти зелени корони, огромното жълто слънце, синьото небе с плаващи по него бели облаци и спираловидните червени и бели цветя, които приличаха на сладкиши — сякаш ги виждах всичките за първи път. Беше добра рисунка, въпреки че го казвах аз. Щеше да е хубаво, ако раят изглеждаше така, но истината бе, че не знаех дали е вярно. Никога не се бях замисляла за рая, дори и след смъртта на Адел. По отношение на религията, убежденията ми се свеждаха до вярването, че има Бог или поне някаква върховна сила, но винаги си бях мислила, че раят е чисто и просто облаци. Всъщност не, май не си мислех точно това. Не знаех какво си мисля, защото никога досега не бях разсъждавала по въпроса. Рисунката, която гледах в момента, би могла да представлява рая, защо пък не?

— Възможно е, миличка, но не мога да ти кажа със сигурност.

— Ако изглежда така, на мама сигурно ѝ харесва там.

— Правилно, но си мисля, че би ѝ харесало още повече, ако имаше и няколко магазина за дрехи.

Тийгън кимна и се разсмя, от което лицето ѝ се разкриви.

— Така, госпожице, а сега възнамерявате ли все пак да поспите? Отдавна трябваше да сте дълбоко заспала.

— Добре — отвърна тя сънено.

Наведох се и допрях устните си до хладното ѝ челце.

— Лека нощ, красавице.

— Лека нощ, мамо Рин.

Върнах се в хола и се стреснах, когато видях проснатия на дивана Люк. Гледаше телевизия. Бях толкова изненадана, че неволно възкликнах:

— О!

— О! — повтори той.

Приятелството ни — *врзката* ни — се развиваше чудесно, но никой не би могъл да се зарадва, че другият е забравил за присъствието му. А аз бях направила точно това. Докато с Тийгън си приказвахме за Адел, съвсем бях забравила, че Люк е още в апартамента.

Опитах се да прикрия грешката си.

— Искях да кажа, о, измил си съдовете.

— Не трябваше ли?

— Не е това... Просто съм уморена.

Той насочи дистанционното към телевизора, изключи го, свали дългите си крака на пода и се изправи.

— С други думи, искаш да си тръгна — протегна се, отмятайки главата си назад и изпъвайки ръце настрани. Бялата му тениска се вдигна, разкривайки корема му с добре очертани мускули.

— Не съм казала това — възразих с половин уста.

— Не е и нужно, всичко е изписано на лицето ти.

— Мислех, че на лицето ми от години не е изписано нищо друго, освен лъжи. Защо реши да започнеш да му вярваш точно сега?

Люк наклони глава на една страна и светлокафявите му очи се присвиха.

— Искаш ли да си поплачеш в спалнята, а аз да изчакам тук да се поуспокоиш? После можем да започнем отначало.

— Не смей да се държиш покровителствено!

— Добре, добре, можеш да продължиш да ме правиш на нищо, но ако ще постъпваш така, нека поне да е в спалнята, където Тийгън да не може да ни чуе.

— Или пък ти можеш да отидеш по дяв... вкъщи.

— Или пък аз мога да отида по дяв... вкъщи.

И Нейт правеше така — понасяше избухванията ми с неизчерпаем стоицизъм, отказвайки да се поддаде на каквито и да било опити да го провокирам и той да избухне. Люк пъкна ръце в джобовете

на дънките си. Главата му все още бе наклонена на една страна, докато ме чакаше да реша какво да правим.

— Чувствам се толкова виновна — промълвих. Да говоря. Това трябваше да направя — да споделя чувствата си с човека, с когото имах връзка.

— За какво се чувстваш виновна?

— За всичко. Задето не бях до Адел, когато е имала нужда от мен. Задето не се погрижих за Тийгън по-рано. Задето си помислих дали да не откажа да я взема при себе си. Задето не бях до Адел, когато е починала. Задето съм толкова лоша майка, че забраних Тийгън в училище онзи път. Задето не съм в състояние да я отгледам така, както би го направила майка ѝ. А на всичко отгоре, някакво отвратително дете в училище ѝ разправя, че не съм била истинската ѝ майка и никога нямало да стана. Сега естествено, тя ще се чувства изоставена, защото дори аз не съм част от истинското ѝ семейство... Мислиш ли, че трябва да се оплача в училището?

— Не точно в този момент.

— Ако продължаваш да се държиш снизходително, ще...

— Извинявай — отвърна той. — Добре, нека да се справим с всички тези неща едно по едно. Знам, че тази мисъл няма да ти хареса, но консултациите с психолог могат да се окажат крачка в правилната посока.

Не разбрах веднага какво има предвид.

— Искаш аз да отида на консултация? — попитах накрая и той кимна. — Защо смяташ, че имам нужда от това?

— Защото Тийгън не е единствената загубила човек, когото е обичала. А за разлика от нея, ти имаш да се тревожиш за твърде много неща. Добре е да поговориш за тях и с някой друг, не само с мен... И преди да си помислиш, че се опитвам да се отърва от твоите проблеми, като ги стоварвам на някой друг, помисли си за цялата тази история с годеника ти, за която не си успяла да поговориш с Адел. Струва ми се, че и с мен няма да искаш да говориш по въпроса. Един професионалист би могъл да ти помогне да подредиш нещата в главата си, а това на свой ред може малко да облекчи чувството ти за вина.

Сега си помисли малко за това как се чувства Тийгън. Съвсем естествено е майка ѝ да ѝ липсва и никой не може да предотврати това, така че не би трябвало да се разстройваш толкова. Пък и трябва да

спреш веднъж завинаги да се тревожиш за това дали те смята за своя майка. Тя те нарича „мама“, нали така?

— Само защото истинската ѝ майка ѝ каза.

— Но тя все пак го прави, и то, както личи по всичко, не само в твое присъствие. Когато се обажда в офиса, тя пита за „мама Рин“, нали така? — кимнах и той продължи: — А щом онова момиче в училище ѝ е казало, че не си нейна майка, това означава, че тя те нарича „мама Рин“ и когато говори за теб с приятелките си. Наистина те смята за своя втора майка.

Сигурно не съм изглеждала особено убедена, защото той прибави:

— Има начин, по който можеш да се справиш с това.

— И как по-точно? Да върна времето назад и да я родя ли?

Люк драматично завъртя очи.

— Рин, знам, че социалната работничка те изправи на нокти, но смятам, че отново трябва да се заемеш с уреждането на осиновяването. Започни да водиш Ти на психолог, попълвай формуляри, направи всичко, каквото е необходимо, за да я превърнеш в Матика.

Едва се сдържах да не простена на глас. Лесно му беше на Люк да каже „всичко, каквото е необходимо“, защото не знаеше за какво всъщност става дума. Дори Люк, който бе израснал в системата по осиновяване, беше в блажено неведение по въпроса какво точно е включено в това „необходимо“. Нямах и представа, че за да мога да осиновя Тийгън, трябваше да се свържа с Нейт.

„На кого му хрумна глупавата идея да излезем в неделя?“

Дори когато все още бях без дете и без ангажименти, избягвах да слизам в центъра на Лийдс в събота и неделя. Едно от предимствата да работиш в голям универсален магазин е да не ти се налага постоянно да ходиш на пазар — можеш да си купя всичко от „Анджелис“ — от дрехи до изделия за дома, от книги до аксесоари за компютър. Ако ми трябваше още нещо, се отбивах в магазина „Морисън“ в Хорсфорд, но дори и тогава гледах да не ходя там в пиковите часове.

Днес обаче си проправяхме път сред тълпите, решили да посетят търговския център „Сейнт Джон“ в Лийдс. Лично Негово кралско височество Люк Уайсмън ни беше докарал с колата от апартамента в Хорсфорд, след като реши, че трябва да прекараме деня точно в центъра на града. „Хайде, ще бъде забавно“ — бе казал той достатъчно високо, за да го чуе самата госпожица Хедонистка или с други думи, Тийгън Бренън. Люк разбира се знаеше, че спечели ли я на своя страна, аз няма да се възпротивя на приумицата му, нямаше дори да възразя. Стратегията му проработи безотказно, затова в момента се намирах в едно от най-отвратителните си настроения, но успях да се сдържа да не го покажа. Не казах нищо, когато някаква вещица в минипола — минипола в края на ОКТОМВРИ! — не си направи труда да каже „извинете“, за да ме помоли да ѝ направя място да мине, а просто ме изблъска от пътя си. Дори се опитах да се усмихна, когато един мъж с изкуствен рус кичур сред естествените си кестеняви къдрици се блъсна в мен, без даже да забележи.

— Искам да разгледам мебелите в „Джон Луис“ — провикна се Люк, качил Тийгън на раменете си, докато аз отварях една от двойните стъклени врати на търговския център и излязох навън.

Веднага усетих студ. Хората се гушеха в палтата си, пъхнали ръце дълбоко в джобовете, с наведени надолу глави, за да се защитят от вятъра, който пронизваше всяка незащитена част от тялото. Дъхът им образуваше бяла пара. Двадесет стъпки и пресякох заледения

хлъзгав тротоар и бутнах стъклената врата на най-големия конкурент на „Анджелис“ на север. Задържах вратата отворена за Тийгън и Люк, които бяха плътно зад мен и прекосих пространството до следващите двойни стъклени врати. Отворих едната, минах и я задържах за тях, след което продължих напред. И тук беше пълно с хора, които се блъскаха в мен. Студените тръпки, които бяха пропълзели в тялото ми, докато бях навън, се стопиха и веднага усетих горещина.

Тъкмо вървах към асансьора, когато още една жена, която явно не си даваше сметка, че е зима, ако се съди по миниатюрната ѝ минипола и вълнения пуловер, блъсна рамо в моето, а найлоновата ѝ торбичка с емблема на „Теско“, в която имаше нещо тежко и стъклено, се стовари върху глезена ми и изхрущя. Видях звезди посред бял ден. Вместо да се извини като всеки нормален човек, жената само ме изгледа мръсно и наперено се отдалечи. „Хей, искаш ли да ми счупиш и другия скапан крак?“ — едва не изкрещях след нея. Щях да го направя, ако не бях видяла Люк и Тийгън, които се провираха през тълпата към мен, като се усмихваха на купувачите, с които се разминаваха. Обидата, която се гласях да запратя към грубиянката, остана неизречена. Не можех да си позволя подобно поведение — нали вече бях отговорен човек, родител за пример.

Насочих вниманието си към крака си и изпуснах беззвучно „Ох!“, докато се навеждах да разтрия пострадалия глезен. „Може никога вече да не мога да ходя нормално“ — установих, докато пръстите ми опипваха удареното място и целият ми крак се разтрепери от болка.

— Ах, тази кучка, трябваше да ѝ дам да се разбере — изсъсках през зъби и се изправих, при което успях да се блъсна в нечие тяло.

„Още някой ли иска да ме направи на нищо, или какво?“ — изкрещях в себе си и вдигнах поглед към човека, току-що допълнил листа на днешните ми нападатели. Тялото ми отново потръпна, но този път това не се дължеше на болка, а на шок. Сърцето ми спря да бие, а дъхът ми секна, докато очите ми се приковаха в лицето на мъжа, застанал пред мен.

Нейт.

Изненадата му бе толкова голяма, колкото и моята. По очите му разбрах, че ме е познал. Почти можех да прочета в тях името си: Кам.

Той го изрече и на глас — думата излезе заедно с дъха от пълните му розови устни:

— Кам.

Откакто Люк ме убеди отново да насоча усилията си към осиновяването на Тийгън, бяха минали седмици, но аз все още не бях предприела стъпки да се свържа с Нейт. Просто не можех да го направя. Всеки път, когато си помислех за него, за изражението му на погребението, за това какво точно да му кажа, всичко се размиваше в съзнанието ми и аз отново търсех убежище в отрицанието, в простата убеденост, че не мога да го направя.

Нейт бе същия, какъвто си го спомнях: тъмнокестенявата му коса меко падаше на къси кичури встрани от лицето му, кожата му бе все така гладка, тъмносините му очи все още можеха да проникнат до дълбините на душата ми. Носът му бе все така прав, с лека извивка в края. Устата му — тази част от лицето му, която обичах най-много — бе все така съблазнителна. Очите ми отново пробягаха по чертите му. Изобщо не се бе променил.

— Това си ти, нали? — попита той, тъй като аз не казах нищо. — Нали не ми се привижда?

Поклатих глава, неспособна да накарам гласните си струни да заработят.

— Изобщо не си се променила — продължи той.

Навлажних устните си е език и тъкмо щях да му отговоря нещо — или поне да се опитам — когато Люк застана до мен с Тийгън на раменете си. Облечените ѝ в ръкавици ръце здраво стискаха неговите голи пръсти. Той погледна към мен, видя шока, изписан на лицето ми, и се извърна към човека, в когото бях впила поглед. Разгледа широкото чело и огромните очи на Нейт, меките му устни и носа, който бе точно като този на Тийгън, и пулсът му се ускори почти видимо.

— Ще те изчакаме ей там — измърмори приятелят ми и се отдалечи, преди Тийгън на раменете му да може да каже нещо.

Нейт примигна няколко пъти.

— Каква случайност — продължи той, сякаш изобщо не ни бяха прекъсвали.

— Натаниъл — успях да изрека накрая.

— Нейт — поправи ме той, търсейки в очите ми някакъв знак, че все още си спомням. — Ти започна да ме наричаш така. Вече не

можеш да се върнеш към пълното ми име — усмивката му накара вътрешностите ми да се разтопят, а в корема ми запърхаха пеперуди.

— Натаниъл — повторих по-твърдо, опитвайки се да установя контрол над ситуацията. Последния път, когато го бях видяла — ако не броим погребението — бе деня, в който се върнах в Лондон да събера нещата си. Деня, в който го напуснах. Тогава очите ми бяха сухи и ми се струваше, че главата ми ще се пръсне, а той изглеждаше така, сякаш не бе спал от цяла вечност. Сега усещах, че е напълно възможно изненадата от неочакваната среща да ме обземе цялата.

— Какво правиш тук? — попитах.

— Тук живея.

— Тук? Искаш да кажеш в Лийдс? — изпитах истински ужас. Не бе възможно наистина да живее тук, просто не беше възможно. Обстоятелството, че бяхме на двеста мили разстояние един от друг, бе облекчило неимоверно последиците от скъсването ни — ако не друго, поне бях спокойна, че няма да го срещна случайно някъде.

— Да. Не. Искам да кажа, не точно. Живея в Тадкастър — на половината път между Лийдс и Йорк — той посочи с глава през рамото си, като че ли Тадкастър се намираше някъде в галантерийния отдел. — Работя... въз... назначиха ме на работа като организатор в „Йоркшир енд Пенайнс ФМ“. Преди около година.

— О — промълвих, равнодушна външно и ужасена вътрешно, защото се оказа, че през последните дванадесет месеца съм си играла на руска рулетка: разхождала съм се по улиците на Лийдс, без да знам, че всеки момент мога да се озова лице в лице с него. Прилоша ми, само като си помислих за тази възможност.

— Ти очевидно все още живееш тук — каза Нейт.

— Очевидно.

Изражението му се промени: изненадата отстъпи място на печал.

— Как се справяш след... — гласът му затихна.

След... Нейт, както и всички останали, включително и аз, не искаше да изрече думата, а се опитваше деликатно да я заобиколи, както би постъпил с някоя дупка на магистралата. Преструваше се, че това не се е случило в действителност, сякаш смъртта щеше да стане по някакъв начин по-лека, а скръбта — не тъй мъчителна, ако думата не се произнася. Свих рамене.

— Добре съм, струва ми се. А ти?

— И при мен е същото.

Погледите ни се срещнаха като привлечени с магнит. Започнах да падам... пропадах в някаква бездънна пропаст... Миналото и настоящето се сляха. Озовах се четири години назад във времето и отново се вирах в тъмносините очи на Нейт и се питах, защо ме обича толкова много и защо се държи толкова добре с мен. Ново пропадане, още по-надълбоко. Този път се озовах във времето на първата ни „среща“ и гледах как очите му се присвиват, когато ме видя. Почти се оставих на силата на това повличане. Почти направих крачка напред, очаквайки да усетя допира на ръцете му около себе си, докато се гуша в топлото му тяло. Щеше да бъде толкова лесно. Трябваше само да пусна крехкото клонче на стабилност, в което се бях вкопчила, и да полетя надолу към миналото си, както Алиса на Луис Карол се търкулва в заешката дупка. Трябваше само да се оставя да се случи. Да изпитам отново всички онези чувства. „Я се стегни!“ — казах си сърдито и насочих мислите си към настоящето.

— Мислех си да те потърся — предпазливо каза Нейт, — но не знаех как ще реагираш, ако трябва да се справиш и с това, освен с всичко останало.

„Достатъчно сме говорили за Адел“ — помислих си и наведох глава, разглеждайки с внезапен интерес леко протритите си обувки от светлокафява кожа. Повдигнах левия си крак и потърках с чистия връх на обувката десния крачол на дънките си, като по този начин успях да избегна погледа на Нейт. Той не би могъл да разбере отчаянието, което ме изпълваше. Никой, освен може би Тийгън, не би могъл. Никой не знаеше, че за мен всеки ден, в който не чувствах скръбта като буйна река, която заплашва да ме погълне, бе прекрасен ден. Държах се да не рухна само като се опитвах да не обръщам внимание на болката и я погребвах дълбоко в себе си. Ако чувствата ми можеха да приемат физическа форма, щяха да се превърнат в дълги, изгарящи линии, завинаги белязали съзнанието ми с печата на вината и съжалението. А ако си позволях да мисля за това твърде дълго, ако си позволях да се съсредоточа върху силата и остротата на чувствата си, щях да се разпадна на части. Ако си позволях действително да почувствам дори съвсем малка част от всичко онова, което подозирах, че се таи у мен, животът ми — такъв, какъвто го познавах — щеше да свърши. Болката щеше да обсеби всяка клетка от тялото ми. Знаех го, затова постоянно

поставях преграда пред чувствата си, отлагах момента, в който да си позволя лукса да ги изпитам, за по-нататък. Давах си сметка, че колкото повече отлагам, толкова по-трудно ще ми бъде да се справя, когато накрая ми се наложи да се изправя лице в лице с тях, но това знание не ми даваше достатъчно сили, с които да платя дължимото на така грубо потъпкваните си чувства. Със самата си поява Нейт посипа сол в раната, накара ме да се чувствам още по-виновна. Да говоря за това, означаваше да рухна на място.

Нейт веднага разбра, че не искам да говорим повече за Дел и смени темата.

— Това приятеля ти ли беше?

Вдигнах глава и го погледнах.

— Моля?

— Този мъж.

Той кимна към Люк и Тийгън. Проследих погледа му до една стъклена витрина с изящни и скъпи сребърни бижута. Застанал пред нея, Люк танцуваше — наистина танцуваше. Без да изпитва никакво притеснение, той местеше тежестта си от единия крак на другия, здраво стиснал ръцете на Тийгън, като я подхвърляше на раменете си в ритъма на песента на Елвис, която гърмеше от тонколониите на магазина. Тийгън се кикотеше с глас. Пухкавата ѝ черна шапка държеше косата ѝ прибрана на тила, но около лицето ѝ златните кичури се спускаха свободно и се поклащаха в такт с ритъма. Те бяха двама от най-щастливите хора в магазина и дори и най-намръщените купувачи не можеха да не се усмихнат поне мъничко, докато минаваха покрай танцуващата двойка.

— Той ли е твоя приятел? — повтори въпроса си Нейт.

Усмихнах се.

— Да — отвърнах. Не можех да не изпитвам гордост, че имам за приятел човек, който толкова много обича Тийгън.

— А това е дъщеря му, така ли?

Намръщих се, отместих поглед от тях и се взрях в Нейт. Търсех в изражението му някакъв знак, че е разпознал Тийгън, но не видях нищо. На лицето му бе изписано единствено вежливо любопитство, докато чакаше да отговоря на въпроса му.

Честно казано, бях особено изненадана, че Нейт не позна дъщерята на Адел, въпреки че на времето Дел и Тийгън бяха

неразделна част от живота ни. Нейт просто не се интересуваше от децата. Той бе човек, който обичаше компаниите, обичаше да е сред хора и да общува с тях, но това не се отнасяше до децата, а само до възрастните. Не умееше да общува с деца и поради това ги избягваше. Можехме да го накараме да гледа как Тийгън танцува за нас, но дори и тогава през цялото време щеше тайно да поглежда към телевизора, към вестника или просто щеше да се взира в пространството пред себе си. Когато му казах, че е произнесла първата си думичка, той бе изрекъл „Наистина ли?“ с тон, който почти успя да ме убеди, че действително се интересува.

— Не — отговорих на въпроса му за Тийгън и Люк, — той само се грижи за нея.

— О — Нейт се усмихна лекичко. — Сладко дете.

Навлажних устните си, готова да отвърна: „Твоето дете“, но навреме осъзнах, че тук не му е нито времето, нито мястото. Магазинът „Джон Луис“ в неделя следобед, със стотици забързани купувачи наоколо, определено не беше най-подходящото място да кажеш на един мъж, че е станал баща. Добре де, знам, че няма идеално място за тази цел, но точно това наистина бе едно от най-неподходящите.

„Дали все пак да не му кажа?“ — подвоумих се, без да откъсвам очи от него. Ами ако, веднъж разбрал истината, Нейт поискаше да стане част от живота на Тийгън? Безразличието му по отношение на децата донякъде ме успокояваше в това отношение, но не напълно. Всичките ми вътрешни инстинкти настояваха, че е по-добре да не му казвам, да го оставя да тъне в блажено неведение точно както бе правил през последните шест години. Въпреки това обаче, той си оставаше неин баща. Тийгън имаше право да знае кой е той, имаше право да получи шанса, баща ѝ да присъства в живота ѝ, особено сега, след загубата на майка ѝ.

Преди да се преместя в Лийдс, постоянно бях повтаряла на Адел, че Тийгън трябва да познава баща си. Сега знаех колко опростено съм представяла нещата, как нищо не съм разбираше. Не знаех, че в това Тийгън да познава баща си и той нея, се крие опасност — истинска, реална опасност. Дори ако „татко“ не се опитваше да я вземе при себе си, като я отдели от майка ѝ, той можеше чисто и просто да я отблъсне, което щеше да нанесе непоправими щети на детската ѝ психика.

Нищо не може да нарани едно дете повече от това, да бъде отблъснато от майка си или от баща си. Пък и в момента Тийгън имаше семейство в пълния смисъл на думата. Многочленно семейство. Родителите ми бяха нейни баба и дядо — тя ги наричаше баба Фейт и дядо Хектор — двамата ми братя и сестра ми бяха нейни чичовци и леля, децата им — нейни братовчеди. Когато отиваше на гости при децата на сестра ми в Манчестър, тя винаги се връщаше щастлива и още от вратата започваше да ме залива с разкази за това какво са правили и колко чудесно са си прекарвали. Имаше роднини, които бяха очаровани от нея, и определено не ѝ липсваше обич. Въпреки това обаче, Нейт беше свързан с нея по силата на кръвта. Буквално свързан. Външността, тялото, генетичната структура на Тийгън се дължаха на Нейт и на предците му, не бе нужно да си специалист по биология, за да го знаеш. Ние не можехме да ѝ дадем това — нито аз, нито моето семейство, нито Люк. Между Тийгън и Нейт съществуваше неразрушима връзка. Дори да не желяех отново да го допусна в живота си, заради Тийгън бях длъжна да му кажа истината.

— Виж — започнах, без да отделям очи от неговите, — трябва да поговорим, но не тук. Имаме да си изясним много неща и тук не е мястото.

На лицето на Нейт се изписа изненада.

— Наистина ли искаш да поговорим? — предпазливо попита той. Сигурно си мислеше, че само го разигравам.

„Дали искам? Не. Дали трябва? Да“ — казах си наум и кимнах.

— Ще ми дадеш ли номер, на който да те потърся?

Той бръкна във вътрешния джоб на светлокафявото си вълнено палто, измъкна старото си черно портмоне и извади от него визитна картичка с всички свои координати — номер в работата, мобилен телефон, имейл. Прибрах я в джоба си, след което се сбогувахме сковано, извърнахме се едновременно и аз се отправих към Люк и Тийгън, без да поглеждам назад.

— Кой беше това? — попита Тийгън, докато се приближавах към тях. Люк спря да танцува и погледна към мен.

Вгледах се в Тийгън. Бузките ѝ се бяха оцветили в розово от смеха, тъмносините ѝ очи светеха от любопитство и въодушевление, а устните ѝ бяха извити в щастлива усмивка. Очевидно беше, че се намира на седмото небе.

— Един мой стар приятел — отвърнах.

— Той не изглежда толкова стар — проникателно отбеляза тя. — Не е стар като Люк.

— Благодаря, любезна госпожице — измърмори той и я изгледа с патетично обидено изражение.

— Искам да кажа, че е приятел, когото познавах преди много време — обясних.

— Той познаваше ли мама? — неочаквано попита Тийгън.

— Да.

— А знае ли, че тя е отишла в рая с Исус и ангелите? — от устата на Тийгън смъртта на Адел винаги звучеше така, сякаш е избягала с някоя музикална група — като че ли всеки момент можехме да очакваме импровизиран концерт със специално парче, изпълнено от Адел Бренън.

— Да, миличка, знае, и беше много натъжен, но се радва, че я е познавал, преди тя да отиде в рая.

Тийгън ми отправи сияйна усмивка и това ме изненада — бях очаквала да се разстрои, а вместо това тя изглеждаше щастлива. Споменаването на смъртта на майка ѝ не я бе разстроило ни най-малко.

— Той изглежда много мил. Може ли пак да го видим някой път?

Очите на Люк се забиха като свредели в главата ми. На лицето му се четеше същият въпрос: „Е, може ли?“

— Може би — отговорих, като се постарях да не обръщам внимание на погледа му. — Времето ще покаже.

Осем години по-рано влязох, в едно кафене в северната част на Лондон ѝ открих, че е съвсем празно, като изключим мъжа, който забърсваше масите с една доста неугледна кърпа, и седналата най-отзад жена, която отпиваше кафе и пушеше цигара, загледана пред себе си с празен поглед. Третият човек вътре беше Нейт. Мъжът, с когото имах среща. Той седеше с разтворен пред себе си вестник. Главата му бе леко наведена, за да вижда по-добре буквите. Погледнах си часовника, за да се уверя, че не съм закъсняла, защото, ако се съдеше по това колко много страници от вестника бе прочел, както и по празната чаша от кафе на масата, той ме чакаше от дълго време.

Усетих внезапен спазъм в стомаха. Нерви. Изобщо не се бях притеснила при мисълта да дойда тук, на това, което щеше да бъде първата ни официална среща след запознанството ни един месец по-рано, но ето че сега стоях до неговата маса и в корема ми пърхаше цяло ято пеперуди.

— Здравей — казах.

Нейт вдигна поглед от вестника и лицето му мигновено се озари от широка усмивка, която го направи да изглежда още по-открито и дружелюбно и оформи бръчици около присвитите му от удоволствие очи. Радостта му да ме види бе тъй голяма и неприкрита, че се смаях. Той се надигна от мястото си и наклони гъвкавото си сто осемдесет и пет сантиметрово тяло над моите метър и шестдесет и пет сантиметра.

— Здравей — промълви, без да спира да се усмихва.

— Не съм закъсняла, нали? — попитах.

Той сви широките си, облечени в черна тениска рамене.

— Не, аз подраних, толкова бях развълнуван.

— О! — не знаех как бих могла да отговоря на такова признание.

— Изглеждаш дори още по-красива, отколкото си спомням — продължи Нейт.

Едва не погледнах назад през рамо, за да видя на кого говори, преди да си позволя да се отпусна и да се насладя на комплимента. Изречени от Нейт, думите не звучаха изтъркано или изкуствено — искреността му ги правеше красиви.

— За това старо лице ли говориш? — пошегувах се. — Имам го от години.

Той се разсмя дълбоко и топло, заобиколи кръглата маса и отдръпна за мен тапицирания черен стол. Трябва да призная, че останах впечатлена от маниерите му, но не се прехласнах до изглупяване — това бе стила на Адел, не моя. И преди бях срещала чаровници. Под омайващата усмивка и изисканите обноски те бяха негодници като всички останали и дори по-лоши.

Поръчахме си кафе и сладкиш с шоколадов пълнеж, който Нейт разреза на осем парчета, за да можем да си го разделим. И се разприказвахме. Когато най-последно се прибрах вкъщи, не можех да си спомня за какво точно си бяхме говорили. Разговорът беше от онзи вид, който постоянно се прекъсва от изблици на смях и паузи, за да осмислим важната информация, която току-що бяхме научили.

Когато по някое време той се надигна, за да отиде до тоалетната, открих, че го наблюдавам как се отдалечава и на лицето ми е изписана усмивка. Ужасих се. Отново попадах в старата клопка. Духовитостта и чарът му започваха да ми въздействат, но знаех какво ще се случи накрая. Един ден той щеше да направи същото като останалите — щеше да поиска да ме промени, да ме контролира или пък щеше да ме напусне. Знаех го и знаех също така, че нещата ще станат още по-лоши, ако сега си позволя да изпитам чувства към него.

Когато той се върна, вече бях допила третото си капучино и си бях начертала план за действие. През последните няколко часа бях понаучила туй-онуй за господин Търнър. Знаех как точно да го разкарам от живота си. Поставих празната чаша на масата и го погледнах право в очите.

— Предлагам да изпием последното кафе у вас.

Нейт седна обратно на мястото си.

— Тъъ... — промърмори той и се понамръщи, като отклони очи от моите. Зачудих се какво ще направи. Нима щеше да ме отблъсне? След всички тези „толкова си красива“?

Наведох се напред на стола си.

— Тъъ? — повторих.

Леката му гримаса се промени в пълно изкривяване на чертите му. Да, той щеше да ме отблъсне. „Цялото това откровено флиртуване, срамежливи усмивки и копнеещи погледи — всичко това плод на въображението ми ли е било?“ — зачудих се.

— Значи не искаш да дойда у вас с теб? — попитах.

— Не! Господи, не! Искам да кажа, да! Да, искам! Искам го повече от всичко на света. Работата е там, че къщата ми е в ужасно състояние и не искам да си съставиш мнение за мен от това, което ще завариш там. Пък и нямам нито мляко, нито захар... Всъщност дори и кафе нямам, защото не съм пазарувал от няколко дни. Можем да купим нещо по пътя...

— Нейт — прекъснах го, — имаш ли презервативи?

Той кимна.

— Тогава изобщо не ме интересува какво има и какво няма в кухнята ти. Искам да отидем там само за секс и за нищо друго или, за да се изразя по-деликатно, ако отидем заедно в дома ти, ще те направя много, много щастлив.

— Да, добре — каза той. — Точно така. Сега ли искаш да тръгнем?

Кимнах утвърдително.

— Сервитър! Сервитър, сметката! — провикна се Нейт и едва не си счупи врата, докато бързаше да плати.

Много, много по-късно, Нейт ме притегли по-близо до себе си — искаше да ме гушне, преди да заспи. Аз от своя страна исках само да се махна колкото се може по-далеч от него. Великолепният ми план се бе объркал. Смятах да предприема три стъпки: първо — чуване; второ — излизане; трето — напразно чакане да ми звъне по телефона. Тази проста, но гениална схема имаше само един недостатък: не проработи. Вместо да чувствам отчуждението и неудобството, които придружаваха еднократните афери, аз просто *чувствах*. Привързаност. Страст. Нежност. Усещах почти физически как тези чувства преминават на вълни през тялото ми. Всеки път, когато погледнех към спящото лице на Нейт, през ума ми преминаваше думата *inamorato*. Любим. В най-пълния, най-всеобхватния ѝ смисъл. Човекът, когото обичаш с цялото си сърце, с целия си ум, с цялата си душа, на когото отдаваш цялата си същност. Което в моя случай си беше чиста лудост, като се има предвид, че бях видяла Нейт само два пъти през живота си.

Това обаче не променяше факта, че току-що бях правила най-невероятния секс през целия си живот. Седнали на ръба на леглото се бяхме насладили на първата си колеблива целувка, предвкусвайки онова, което щеше да последва. След втората, той бавно бе прокарал палеца си по устните ми, потапяйки се в чувствения допир, докато аз се вирах в очите му. Това, което последва, бе подготовка за върховното удоволствие — много приятна подготовка. Нейт покри тялото ми с целувки, положи ме бавно на леглото и се зае с прелюдията с такова майсторство, че когато достигнахме до първото действие, вече хапех долната си устна и се мъчех да не изкрещя името му.

Не ми трябваше това объркване. Отказвах да изпитвам към него каквито и да било чувства. Исках чисто и бързо скъсване, както винаги досега. Измъкнах се от прегръдката му и трескаво започнах да събирам дрехите си. Напъхах краката си в черните памучни бикини.

Закопчах сутиена си. Нахлузих дънките и вдигнах ципа. Тъкмо пристягах колана, когато Нейт осъзна какво правя и седна в леглото.

— Тръгваш ли си?

В момента навличах блузата през главата си, така че отговорът ми бе доста приглушен.

— Съжалявам, нищо не разбрах.

— Казах „да“. Да, тръгвам си. Имам си ангажименти.

— А, ясно — той се облегна на лакти и ме загледа как търся чорапа си. — Прекарах чудесно, Камрин. Целият следобед беше невероятен. От години не бях водил толкова приятен разговор.

— Ъ-ъх — отвърнах, видях липсващия чорап под леглото, сграбчих го и го нахлузих на левия си крак.

— В „Нешънъл Филм Тиътър“ показват поредица от филми за Шерлок Холмс — продължи Нейт, докато си навличах самото. — Знам, че харесваш Шерлок, така че какво ще кажеш да се отбием там някой път? После можем да вечеряеме и да се разходим по брега на реката...

Той продължаваше да говори, а аз завързвах връзките на обувките си.

— Камрин — каза той бавно, когато най-накрая разбра какво означава това, че сега си тръгвам. — Ще те видя ли някога пак?

Встрещих се. Бях си мислила, че това ще бъде края — че той ще ме помисли за уличица, задето бях преспала с него още след първата среща. Бях му предложила да правим секс, преди да се целунем за пръв път, мили Боже! Мислех, че тактично ще избегне да ми предложи да се видим повторно и това бе причината да съм толкова огорчена от откритието, че сексът с него е страхотен. Мисълта, че никога повече няма да го видя, ми причиняваше болка — по-голяма болка, отколкото си бях представяла.

— Ще те видя ли пак? — повтори той.

Полека се извърнах и вперих поглед в мъжа в леглото. Той беше невероятно привлекателен: обикновено сресаната му коса сега бе разрошена, тъмносините очи — премрежени от току-що преживяното блаженство, а устните му бяха подпухнали от целувките ни. Inamorato. Можех да го направя отново. Докато го гледах, разбрах, че мога. Прехапах долната си устна. Бях уплашена. „Ами ако и той се опитва да ме заблуди, за да му е по-лесно да ме съсипе? — помислих си. — Не

бих могла да понеса това. Не и с него.“ Припомних си нежния допир на палеца му до устните ми и си помислих: „Той си заслужава риска.“

Притиснах длан до устните си, целунах я и после направих жест, сякаш хвърлям целувката към него.

— Времето ще покаже — отвърнах, преди да взема чантата си и да си тръгна.

— Това беше той, нали? — попита Люк, когато се проснах на дивана до него. Току-що бяхме оставили Тийгън сама след изпълнението на ритуала при лягането ѝ, който включваше аз да я изкъпя, а Люк да ѝ разкаже приказка. Тази вечер обаче се бе наложило да вляза в детската стая след приказката, за да успокоя Тийгън, че ще си помисля дали все пак да не ѝ купя розовите обувки, които бяхме видели по-рано днес. Не знаех, как за Бога, бих могла да си позволя тази покупка, но щях да намеря начин да се справя. Сега трябваше да поговоря с Люк и ако се съдеше не само по думите му, а и по скованата му поза, разговорът нямаше да е от лесните.

— Това беше *бащата на Тийгън* — той произнесе последните три думи едва чуто, защото бе възможно малката госпожичка да е все още будна, а тя се радваше на отличен слух.

— Да — потвърдих.

— Каза ли му?

— Можеш да ме сметнеш за луда, ако искаш, но аз наистина не мисля, че „Джон Луис“ е най-подходящото място да кажеш на някого, че има дъщеря. Ти как смяташ?

— Възнамеряваш ли да му кажеш?

— Сигурно.

— Значи отново ще се видиш с него?

— Да.

Той затвори за миг очи и попита:

— Защо?

— Ако искам да осиновя Тийгън, ще ми трябва разрешението на Нейт.

— Неговото *разрешение!* — повтори Люк настръхнал. — Шегуваш се, нали?

— Преди да прибера нещата на Адел, не го знаех, но неговото име е вписано в акта за раждане на Тийгън. Тъй като зная къде се намира той и че все още е жив, трябва да получа разрешението му. Той е неин баща и е жив, така че трябва официално да се откаже от всякакви права над нея. Социалните служби винаги се опитват да помогнат на членовете на едно семейство да останат заедно. Днес постоянно се говори за чувството за принадлежност, за това откъде си произлязъл. Освен това, тя е бяла и това никак не ме улеснява. Трябва ми писмено доказателство, че и двамата родители на Тийгън са пожелали аз да я осиновя. По този начин на социалните служби ще им е по-трудно да ми откажат.

— Защо не ми каза за това по-рано?

— Защото да се свържа с Нейт, бе последното, което исках. През цялото време знаех, че бих могла да го намеря чрез родителите му, но чисто и просто не желяех.

— Все още изпитваш чувства към него — установи Люк с делови тон. — Затова не си искала да се свържеш с него — била си уплашена от собствените си чувства.

— Говориш глупости. Признавам, че ако все още бяхме заедно, днес щяхме да сме женени от две години, така че чувствата ми нямаше да са се променили. Ние обаче не сме женени. Дори не сме заедно, така че чувствата ми са напълно различни.

Люк напрегнато изучаваше лицето ми. В очите му видях несигурност, преди да отклони погледа си настрана. Взрях се в профила му, забелязах как пулсират мускулите на челюстта му, докато стискаше зъби. Отлично разбирах какво изпитва: ревност. Страх. Неувереност в собствената си значимост за мен. Разбрах го, защото това бе начина, по който самата аз се чувствах всеки път, когато той отваряше портфейла си, за да плати за нещо, а аз виждах усмихнатото лице на Никол, ослепителната му годеница, и болезнено си припомнях, че той все още изпитва силни чувства към друга жена, а не към мен. Че въпреки че се наслаждавахме на страхотен секс и прекарвахме много време заедно, Никол бе план А, а аз само план Б. Преди няколко седмици — не си спомням колко точно — забелязах, че Никол бе изчезнала от портфейла му. Почувствах се така, сякаш бе изчезнала и от живота ни. По-уверена в бъдещето. Съсредоточих усилията си върху това да заздравя връзката си с Люк, да сваля защитата си, за да му

позволя да достигне до дълбините на сърцето ми, да достигна и аз до неговото. Сега той изпитваше същата неувереност по отношение на мен, която аз бях чувствала, само че за него беше още по-лошо. Никол хвърляше сянка върху връзката ни, но тази сянка се състоеше само от една снимка и от спомени. Люк, обаче трябваше да се справи с реалното присъствие на Нейт в живота ни.

— Това не променя нещата между нас двамата — промълвих, изпълнена с желание да го успокоя. — Аз... аз... Обичам те.

Не беше вярно. Разбира се, че не беше. Изпитвах чувства към него, но беше твърде рано, за да кажа дали това е любов или не. Знаех какво представлява любовта; бях го научила, докато бях с Нейт и знаех, че не е това постоянно съмнение, в което живеех сега. Така и не се почувствах сигурна с Люк, дори само за миг. Трябваше ли двамата да продължим връзката си? Щяхме ли изобщо да започнем тази връзка, ако я нямаше Тийгън? И двамата си давахме сметка, че тогава изобщо нямаше да има никакво „нас двамата“. Тийгън беше нашия Купидон: ако не беше тя, несъмнено все още щяхме да се зъбим един на друг, вгорчавайки живота на всички наоколо с взаимната си омраза. А ако Люк не бе решил да се насочи към друг тип жени, нямаше да ме целуне онази вечер. Така и не разбрах кое беше причина и кое — следствие. Дали първо бе решил да промени типа си или ме беше харесал и точно затова бе решил да промени типа си? Не знаех, а и не бях достатъчно смела, за да попитам.

Най-общо казано, изпитвах силни чувства към Люк. Все още не ми се бе случило да погледна към него и да си помисля *inamorato*, все още не желаех да му дам всичко от себе си, но много го харесвах. И ето че сега седяхме на дивана в моя хол. Заедно. Независимо как се бе стигнало дотук, ние бяхме заедно, Люк беше част от живота ми — живот, който с течение на времето можеше да заобичам. Можех да обикна Люк, но сега просто не го обичах. Въпреки това обаче, току-що се почувствах принудена да изрека лъжата. „Щом трябва, значи трябва“ — често казваше Адел.

— Така е и ти го знаеш, нали? — повторих, когато видях недоверчивия му поглед. Той не каза нищо. — Обичам те.

— Хубаво е да го знам — каза той най-после и цялото му тяло се отпусна. Наведе се и долепи устни до челото ми, а после ме притисна към себе си и се отпусна назад на дивана.

Няма предписание за това какво да отговориш, когато някой ти признае, че те обича, но „Хубаво е да го знам“ със сигурност не беше най-подходящия отговор. По гръбнака ми пробяга тръпка. Може би бях сгрещила, като си мислех, че чувствата му са се променили. Може би за Люк все още продължавах да бъда план Б.

— Много ми харесва оранжевата ти рокля — осведоми ме Тийгън, подскачайки върху леглото ми. Наблюдавайки движенията ѝ, човек би си помислил, че пружините са скрити не в матрака, а в нейните крака — отскоците ѝ бяха високи, но овладени. Очевидно беше, че тя контролира силата им, а не те нея.

— Благодаря ти — отвърнах от мястото си от ръба на леглото, където седях. Стомахът ми се свиваше от нерви като перална машина, включена на постоянен режим на центрофугиране, а ръцете ми потреперваха.

— Много си красива с нея — продължи Тийгън и без да престава да подскача, размаха ръце като птичка, която се кани да полети.

— Добре, Ти, достатъчно — каза Люк, като се приближи до леглото, вдигна я и я пхна под мишницата си. — Остави Рин да се приготви на спокойствие.

— Изобщо не ми пречи — обадох се аз. Очите ни се срещнаха и незабавно се разделиха, сякаш пресичането на погледите ни бе причинило болка. През последните няколко дни не можехме да се гледаме в очите за по-дълго време, дори нощем в леглото — прекалено много се страхувахме да не издадем истинските си чувства: той страха си, а аз — своята несигурност.

— Къде отиваш? — попита Тийгън, увиснала под мишницата на Люк — позиция, която очевидно ѝ доставяше удоволствие.

— Нали вече ти казах — напомних ѝ.

— Каж ми пак — тя остави главата си да увисне назад, докато накрая можех да видя само меката, млечнобяла кожа на гърлото ѝ. — Моля те! Каж ми пак!

— Отивам на вечеря с мъжа, когото срещнахме в „Джон Луис“ — обясних с ясното съзнание, че всяка дума се забива като кинжал в и бездруго крехкото его на Люк. Тийгън изправи глава. Лицето ѝ беше станало розово от притока на кръв от висенето.

— Ще си говорите ли за мама? — попита тя.

— Малко.

— Ще ми разкажеш ли какво ти е казал? — тя сбърчи нослето и устата си и сама си кимна в отговор, изпълнена с желание да потвърдя, че ще ѝ разкажа всичко.

Нямах намерение да ѝ казвам каквото и да било. Със сигурност не можех да ѝ обясня причините, поради които моят годеник и най-добрата ми приятелка бяха преспали заедно, не можех да ѝ съобщя, че Нейт е неин баща, и със сигурност не възнамерявах да ѝ опиша реакцията му, когато най-после научи, че има дете.

— Стига да може, Рин ще ти разкаже всичко — каза Люк. — Достатъчно честно ли ти се струва?

— Предполагам — съгласи се Тийгън.

Погледнах намръщено към Люк, ядосана, че се бе самоназначил за мой говорител. Той само сви рамене и попита:

— Искаш ли да те закараме до града?

— Предпочитам да взема влака — с което приключих въпроса.

— Къде ще те води?

— Вече ти казах, ще се видим в ресторанта, където ти ме заведе на първата ни катастрофална вечеря. Помниш ли го?

Въпреки че не го казваше на глас, знаех какво си мисли. През последните дни Люк се държеше така, сякаш срещата ми с Нейт означаваше възраждане на връзката ни. Страхуваше се, че ще изляза от апартамента като негова приятелка и ще се върна като годеница на Нейт. Това бе причината, поради която ми предложи да ме откара — защото в продължение на половин час щяхме да бъдем заедно и през това време нямаше да мога да забравя за мястото, което той заемаше в живота ми, за всичко, което правеше за Тийгън, за всичко, което щях да загубя, реша ли да се върна при Нейт. Въпросът къде ще ме заведе Нейт бе опит да разбере дали си представям срещата ни тази вечер като любовна среща. Не мислех така. Гримът ми се състоеше само от малко спирала, а „красивата“ ми червено-оранжева рокля бе плътно по врата и стигаше до глезените. Люк ми я беше купил, за да замени онази, която бе съсипана от водата от боите на Тийгън. Бях я носила няколко пъти, не толкова, защото ме показваше в особено добра светлина — което не беше и вярно — а защото ми бе подарък от Люк. Бях решила да я облека тази вечер, за да му покажа, че той ще бъде в мислите ми така, както неговия подарък бе върху тялото ми. Носех

токчета, защото роклята щеше да изглежда нелепо в съчетание с ниски обувки. Надявах се, че това ще бъде достатъчно да успокои Люк, защото нямаше какво друго да сторя, за да го убедя, че гледам сериозно на връзката ни. Освен да не отида на срещата, а това аз нямаше да направя. На всяка цена трябваше да говоря с Нейт.

— Добре, време е вече да тръгвам.

Станах от ръба на леглото и взех Тийгън от Люк. Тя обви крака около кръста ми и ме стисна като в менгеме. Изкъпана и пременена в пижамата си, тя миришеше на свежест, на мехурчета за вана и на шампоан. Пренесох я от спалнята в коридора.

— Добре, кукличке, искам да се държиш добре пред Люк... Всъщност, като си помисля, по-добре не — двете се засмяхме съучастнически и аз я поставих на пода, близо до вратата на кухнята. — Сега обаче говоря сериозно. Искам да си легнеш навреме и да накараш Люк да си измие зъбите преди лягане.

В отговор, Тийгън отново се разсмя с онзи неин звънлив смях. Свалих от закачалката дългото си черно палто, облякох го и се наведох да я прегърна. Тя обви ръце около врата ми и ме целуна по бузата.

— Миришеш като слънце — каза тя и ме пусна.

— А ти миришеш като шоколадов пудинг и аз трябва да те погъделичкам! — засмях се и веднага преминах от думи към дела.

Тази шега се бе превърнала в ритуал между двете ни — ритуал, който символизираше нашата близост и означаваше, че сме едно цяло. Тийгън и Дел имаха безброй такива шеги, а сега аз и тя си имахме своя и това представляваше огромна стъпка напред във връзката, която изграждахме като майка и дъщеря.

Тийгън се измъкна от ръцете ми, втурна се към Люк и обви ръце около краката му. Аз се изправих и погледнах към нещастното лице на закрилника ѝ.

— Благодаря ти, че ще се грижиш за нея тази вечер, Люк. Наистина го оценявам.

Той кимна кратко и отсечено.

— Приятно прекарване — изломоти, докато завъртах бравата марка „Йейл“.

„Не отивам да се забавлявам!“ — едва не изкрещях. До гуша ми беше дошло от неоснователните му притеснения. Само да кажеше още

едно нещо, едно-единствено, и щях да преспя с Нейт просто за да му направя напук.

— Приятно прекарване — повтори Тийгън.

— Благодаря — отвърнах и излязох в коридора. — Довиждане.

— Ти, сложи в компютъра някое дивиди. Аз ще изпратя Рин и веднага се връщам.

Тийгън се отправи да изпълни указанието му и Люк ме последва навън в тъмния коридор. Нито той, нито аз се пресегнахме да запалим лампата. Чаках да каже нещо, но секундите минаваха една след друга, а той продължаваше да мълчи, само ме гледаше.

— Доскоро — промълвих накрая и се обърнах да сляза по стълбището.

— Рин — каза той, улови ме за ръката и ме придърпа обратно, за да ме целуне нежно по устните. — Обичам те — прошепна, докато се отдръпваше.

Никога досега не го беше казвал, дори и след като аз му го казах първа. Честно казано, не очаквах, че изобщо някога ще го направи. Бях решила, че онова „Хубаво е да го знам“ бе повече от показателно: той не ме обичаше и аз трябваше да свикна с тази мисъл. Нямах друго обяснение за поведението му, поне аз не виждах такова. Сега обаче, с тези две прости думи, той бе разрушил моята увереност, че знам как стоят нещата между нас. И беше развалил всичко. Не разбираше ли, че без значение как ще се развият нещата оттук нататък, аз винаги ще се чудя защо го бе казал? Никога нямаше да разбере със сигурност дали бе изрекъл думите, защото бяха истина, или защото се страхуваше, че може да преспя с друг мъж. Обичаше ли ме Люк, или просто се стремеше да ме контролира?

Той стоеше неподвижен в очакване на отговора ми. Знаех, че трябва и аз да го кажа. Да го уверя, че го обичам. Отворих уста и повторих неговите някогашни думи:

— Хубаво е да го знам.

Исках да му напомня, че без значение какво чувстваме и двамата, без значение дали се обичаме или не, той не бе единствения, който можеше да се държи жестоко и скъпернически, когато трябваше да изрази привързаността си. Не бе единствения, който имаше чувства.

Той се отдръпна от мен, изненадан и огорчен. Пръстите му инстинктивно се разтвориха и освободиха ръката ми и аз тръгнах към

стълбицето, без да поглеждам назад.

Замъглени. Само с тази дума могат да се опишат събитията, които се разиграха, след като напуснах дома на Адел след неволното ѝ признание.

Помня как излязох препъвайки се, от апартамента на партера и колко бях объркана, неспособна да реша къде да отида и какво да направя. Знам, че се прибрах вкъщи и че се чувствах в безопасност там, защото Нейт го нямаше — беше отишъл да пийне по едно с бившите си съквартиранти. Съвсем смътно си спомням как реших да отида в Лийдс, тъй като и бездруго щях да заминавам за там само след няколко дни във връзка с възложената ми задача да сътруднича в полагането на основите на „Анджелис днес“.

Не си спомням как съм си събрала багажа, но знам, че накрая взех със себе си някакви дрехи, следователно трябва да съм го направила. Най-ясно си спомням бележката, която надрасках набързо със синьо мастило на лист от тефтера с телефоните и после я оставих на кухненската маса: „Знам какво си направил.“

Четири думи, които обясняваха всичко: защо съм си тръгнала и защо никога нямаше да се върна.

Зная, че хванах такси, за да стигна до гара „Виктория“, но не си спомням нищо от пътуването от двеста мили до Лийдс, нито имам спомен как съм успяла да убедя персонала на „Холидей Ин“ да ме остави да се нанеса в предварително резервираната стая цели два дни по-рано. Няма да забравя обаче как лежах на хотелското легло напълно облечена, вперила празен поглед в екрана на телевизора. Телефонът звънеше, а аз нямах представа откъде идва този шум. Трябваше да минат цели пет минути, преди да се осъзная и да вдигна слушалката.

— Търси ви господин Търнър, госпожо — чух гласа на администраторката. — Тук е и ви чака.

Сякаш разбудена от сън, се огледах наоколо. Бях пристигнала по тъмно, но сега забелязах, че в стаята е светло. Един поглед към ръчния ми часовник ми показва причината: бе ранен следобед. Нямах представа

къде са отишли последните петнадесет часа. Светът беше продължил да съществува без мен.

За малко да кажа: „Не, не искам да го виждам“, но размислих. Какъвто си беше упорит, Нейт сигурно щеше да седи в приемната, докато не се съгласях да се видим. Не можех да се крия до края на живота си в хотелската стая, а той щеше да остане тук, докато не се срещнем.

— Слизам веднага — изрекох с половин уста.

Погледнах се в огледалото в банята и се ужасих, когато видях жената, която ме гледаше отсреща. Тя имаше червени подпухнали очи и беше съвсем бледа от недоспиване, с разрошена коса и подуто лице. Изглеждаше съсипана от изтощение. Набързо прокарах гребена през черната си коса, върнах се в стаята и със замах отворих куфара, който лежеше недокоснат на пода, близо до леглото. Избрах един червен пуловер, навлякох го и после реших да добавя и една черна жилетка като допълнителна броня, за да се чувствам по-защитена физически.

Когато влязох в приемната на хотела и се приближих до него, Нейт се изправи на крака. Очите му бяха заобиколени от тъмни кръгове, косата му беше разрошена от постоянното прокарване на пръсти през нея, а сянката на приближаващия залез хвърляше тъмно петно върху брадичката му. Дрехите му бяха измачкани, вероятно от дългото шофиране. Изглеждаше невероятно уязвим, сякаш само една по-остра дума можеше да го пречупи.

— Звъних във всички хотели в Лийдс, докато те намеря — обясни ми той появяването си.

— Да отидем на бара — отговорих с хладен и овладян глас.

Настанихме се един срещу друг на два стола в задната част на малкия бар. Осветлението бе приглушено, а въздухът бе пропит с миризмата на цигари.

— Прибери се вкъщи — каза Нейт веднага щом седнахме. — Ела си у дома и ще си поговорим. Ще ти обясня...

— Няма какво да ми обясняваш. Знам какво се е случило между теб и... и... — не можех да продължа, защото гласът ми се задави в гърлото при мисълта за това, което бях научила. Беше прекалено ужасно, за да мога да го изрека на глас.

— Камрин, не е това, което си мислиш.

— Откъде знаеш какво си мисля? — попитах.

— Между нас не е имало... Случи се веднъж. Само веднъж.

— Изобщо не си мисля за това, *Натаниъл* — процедих през зъби. — Мисля си за нещо друго — за това, че ти ми изневери и че всичко между нас е свършено.

— Ела си вкъщи и ще поговорим както трябва.

— Не мога. Не мога да говоря с теб. Не и за това. Ти не си човека, за когото те мислех. И онзи апартамент не е мой дом. Вече не.

Той се опита да хване ръката ми през масата, но аз се отдръпнах рязко от него с цялото си тяло. Някога бях обичала той да държи ръката ми. Харесваше ми начина, по който силните му пръсти обвиваха моите, докато палецът му галеше средата на дланта ми, но вече не беше така. Нейт притежаваше дарбата да ме докосва по стотици различни начини и да ме накара да се отпусна и да се успокоя, но вече не.

— Не може всичко да свърши просто така — изрече той с умолителен глас. — Заедно сме от цели шест години, след два месеца се женим. Не може всичко да свърши просто така. Моля те, трябва да поговорим.

— Добре, хайде да говорим тогава. Тя по-добра ли беше от мен? По-сексапилна? По-пламенна? По-бързо ли стигна до оргазъм? Или пък...

— Престани! — прекъсна ме той. — Изобщо не беше така.

— За какво друго да говорим?

— За това колко те обичам. За това колко много искам да се върнеш при мен. За това как съм готов на всичко, за да оправя нещата помежду ни. На всичко.

— На всичко?

— На всичко.

— Тогава си върви и ме остави на мира — изправих се. От умора ми се виеше свят и всяка дума, която чувах, се забиваше като свредел в мозъка ми. — Не искам повече да чувам за теб.

Нейт затвори очи, като че ли не можеше да повярва, че това наистина му се случва.

— Скоро ще дойда да си събера нещата. Не зная кога точно, но скоро. Ще ти оставя мебелите и всичко, което сме купили заедно. Смятам да взема само книгите, компактдискете и дивидитата си, както и останалата част от дрехите си — нещата, които притежавах,

когато се нанесохме. Освен това искам да ми върнеш половината от сумата, която платихме за апартамента, за да мога да си потърся собствено жилище. Ще продължа да плащам вноските по заема, докато уредим да си ги разделим, така че няма да имаме спорове за това. Адвокатите ни могат да го уредят. Ще държим връзка чрез тях, така че да не се налага да се виждаме отново. Колкото по-бързо успеем да изчистим всичко, толкова по-скоро ще можем да продължим живота си. И моля те, умолявам те, ако изобщо някога си ме обичал, моля те, не казвай на родителите ми защо съм отменила сватбата. Аз ще им се обадя и ще им кажа разбира се, но моля те, не им казвай, че е заради... Моля те. Ще умра, ако някой разбере. И... и мисля, че това е всичко. Сбогом, Нейт.

Той също се изправи.

— Не мога да повярвам, че всичко ще свърши така. С теб щяхме да се женим. Защо не отложим сватбата за няколко месеца, докато изясним нещата? Не е нужно това да бъде краят.

— Да, необходимо е и ти го знаеш. Затова никога не ми каза. Защото си бил сигурен, че това ще бъде края, че никога вече не бихме могли да...

Усетих как лицето ми се разкриви от болка, но не исках да плача. Разтърсих глава и си наложих да се овладеея. Докато бършех очите си, видях, че годежния пръстен е все още на пръста ми. Нейт сам го беше проектирал — с широка основа от платина и шестоъгълен скъпоценен камък в центъра. Всички му казваха, че годежните пръстени трябва да са с диамант, но той се бе спрял на рубин, защото червеното бе моя любим цвят. Изобщо не ми бе хрумнало да го сваля от пръста си — до такава степен бях свикнала с него, че бях престанала да забелязвам, че е там. Този пръстен беше като част от мен, от самото ми тяло. Сега го издърпах от ръката си и го сложих на стъклената маса пред стола на Нейт.

— Сбогом, Нейт.

Той се строполи тежко на мястото си, докато аз се отдалечавах. След това го видях само още веднъж — когато отидох да си прибера нещата, три месеца по-късно. Той беше там, докато опаковах багажа си, но не промълви нито дума. Дори когато хамалите дойдоха и изнесоха кашоните ми, пак не каза нищо. Едва когато си тръгнах, най-сетне проговори.

— Не си отивай — само това.

Спрях се на място и се обърнах, за да го погледна. Знаех, че е за последен път. Обгърнах го с поглед и си тръгнах.

Той бе изпълнил молбата ми и не се опита да ме търси повече. *Точно* това исках. Изпитвах нужда те и двамата да ме оставят на мира, за да мога да си изградя нов живот без тях. Адел се бе опитвала да се свърже с мен, но преди да я видя, не бях разбрала защо. Сега отивах на вечеря с Нейт. И бях ужасена до смърт.

Точно както на времето в онзи хотелски бар, Нейт и сега се изправи на крака, когато се приближих до масата му в ресторанта. Сърцето ми се блъскаше лудо в гърдите, кръвта пулсираше в ушите ми, а гърлото ми беше така свито, че едвам дишах.

Тъмносините му очи срещнаха моите, а устните му се извиха в нервна усмивка.

— Здравей — каза той, като заобиколи масата и сложи ръка на кръста ми.

— Здравей — отвърнах и го оставих да ме целуне по бузата. Стори ми се странно, че след като бяхме прекарали цели шест години, упражнявайки всички форми на физическа любов, сега ни бяха позволени единствено тези бегли официални целувки. Беше някак нередно.

Седнахме и започнахме да се занимаваме с разгъването на салфетките, като се опитвахме да се разгледаме взаимно, без другият да забележи. Мълчахме. Той изглеждаше добре. На тридесет и пет години лицето му си оставаше все така волево и стегнато, без никаква излишна мазнина. Тъмнокестенявата му коса сега изглеждаше почти черна, защото я беше пригладил с брилянтин в по-остро очертани кичури, отколкото когато го видях за последно. Кожата му си беше все така гладка, с меден оттенък, което ме изненадваше, защото очите му бяха тъмносини на цвят, а и двамата му родители — а също така и Тийгън — имаха много светла кожа.

До масата ни се приближи един от сервитьорите, предложи ни менюта и напълни чашите ни с вода. Препоръча ни специалистите на заведението и ние поръчахме незабавно, преди още да си е тръгнал. По отношение на поръчките аз и Нейт бяхме от най-лесните клиенти — не си губехме времето да се ровим обстойно в менютата, а моментално вземахме решение. Сервитьорът записа поръчките ни и си тръгна, оставяйки ни насаме. Вечерта, която щяхме да прекараме заедно, можеше да започне.

Нейт отпи глътка вода, а аз се заиграх с основата на винената си чаша. И двамата мълчахме в очакване другият да заговори пръв.

— Сякаш сме на първа среща — каза накрая Нейт с лек смях и вдигна очи, за да срещне моите.

— Аха, само дето ние с теб никога не сме били на истински срещи, нали така?

— Излизали сме на кафе! — възрази Нейт.

— Да, и после това кафе приключи в дома ти.

— Тогава си помислих, че Коледа е дошла по-рано. Наистина. Когато реши да се самопоканиш в къщата ми, беше невероятно. По-прекрасно от всичко на света.

— Помня как не можех да повярвам, че наистина си мислиш дали наистина не искам само да пия кафе у вас.

— Не че наистина си го мислех, но бях толкова изненадан от мисълта, че желаяш да имаш нещо с мен, че наистина ще ми позволиш да те докосна...

— Аха — съгласих се.

— Още тогава и двамата знаехме, че сме предопределени един за друг, нали?

Говореше напълно сериозно. Когато ставаше въпрос за нас двамата, Нейт винаги казваше такива неща и по-важното бе, че наистина си ги мислеше. Според него срещата ни е била предопределена от съдбата. Изобщо не бе искал да ходи на партито, на което се срещнахме и се бе съгласил само заради приятелите си. Още в мига, в който ме видял там, разбрал, че е открил своята сродна душа — жената, за която ще се ожени един ден.

— Не, Нейт, ти си мислеше така — уточних аз. — Моите причини да ти го предложа бяха съвсем различни — исках да те разкарам от живота си.

— Какво? — той се отдръпна по-назад в стола си, едновременно разтревожен и натъжен.

— Мислех си — или по-скоро се надявах — че ще ме сметнеш за лесна, щом съм преспала с теб още на първата среща и няма да поискаш да ме видиш повече.

— О! — Нейт се отпусна по-свободно на стола, погледна надолу към бялата покривка на масата и отпи още една глътка вода, за да има време да обмисли отговора си.

Осъзнах, че току-що съм проявила излишна жестокост. Съзнателно бях омърсила един от най-щастливите му спомени. Отворих уста да добавя, че съм го направила, само защото съм се уплашила от силата на собствените си чувства към него, но преди да успея да кажа нещо, той вдигна очи от масата и ги впери в моите.

— Нищо, което би могла да направиш, не би могло да ме отблъсне от теб — каза той. — Вече се бях влюбил до полуда.

Сега беше мой ред да прикова поглед в бялата памучна покривка. Толкова типично за Нейт: той или уталожваше гневните ми изблици със своя стоицизъм, или откровено споделяше чувствата си, което ме караше да се чувствам ужасно. През шестте си години заедно, бяхме имали само три големи кавги, до една започнати от него, защото когато той си позволише да ми се сопне, аз не се опитвах да го успокоя, както правеше той с мен, а също повишавах глас и тогава нещата наистина загрубяха. Ако аз му заговорех грубо, той ми отвърщаше с безкрайно търпение или с откровеност, която ме обезоръжаваше.

— Защо сме толкова притеснени, госпожо? — подкачи ме той. — Казвам ти истината, знаеш, че е така.

Преди да успея да му отговоря, донесоха предястията ни и двамата млъкнахме и се загледахме как сервитьорът поставя на масата големи бели чинии. Аз си бях поръчала пушена съомга със салата, а Нейт се бе спрял на зеленчукова супа с печени бадеми, но нито един от двамата ни не посегна към храната, дори и след като сервитьорът се отдалечи. Знаех, че Нейт чака да разбере каква ще бъде моята реакция на спокойния му, откровен отговор на моята жестокост, чакаше да разбере дали ще си има работа с безсърдечната кучка, или пък с жената, която от време на време можеше да бъде наистина много гадна — жената, за която едва не се бе оженил.

— И аз се чувствах много объркана онази нощ — признах му тихо, съсредоточила вниманието си върху начина, по който листът салата се увиваше около розовото месо на рибата в чинията ми. — Какво ти объркана, направо бях потресена — най-накрая събрах смелост да срещна очите му. — Още когато си тръгнах, знаех, че трябва да те видя отново, и то скоро, защото никой не ме бе докосвал така, както ти. След тази нощ никога повече не преспях с друг мъж.

— Мислех, че...

— Да, знам. Накарах те да мислиш, че се срещам и с други мъже, но не беше вярно. Не бих могла дори да си помисля за някой друг — ти бе единствения мъж в живота ми още от момента, в който изпихме онова кафе.

Нейт се усмихна, целият грейнал от приятна изненада. Продължаваше да се усмихва, когато взе лъжицата и започна да се храни. Взех вилицата си и си поиграх със съомгата в чинията си, но така и не хапнах нито хапка — стомахът ми все още беше свит на топка. Наблюдавах как лъжица след лъжица гъстата супа изчезва в устата на Нейт. Изведнъж си спомних как, когато решихме да се оженим, избухнах в плач. Плачех, защото най-сетне си бях дала сметка, че съм открила какво е истинската любов. Не само да бъда обичана безусловно, но и да обичам по същия начин. Отдавна бях разбрала, че обичам Нейт, но в момента, в който той прие предложението ми, осъзнах какво означава това. То значеше, че не съм увредена, че съм нормален човек като всички останали, че мога да обичам, да общувам с хората. Че сърцето ми е в състояние да изпита истинска любов. Причината това да не се случи толкова дълго беше, че то търпеливо бе чакало да намеря Единствения — единствения мъж, когото можех да обичам. И сега той бе до мен и щях да продължа да го обичам до края на живота си.

Нейт вдигна поглед от супата си, видя, че го наблюдавам, и ми се усмихна. Очите му се присвиха по същия начин, както в деня, когато ме видя да влизам в онова кафене. Усмихнах му се в отговор и напрежението внезапно се стопи, за да отстъпи място на непринудеността и спокойствието на първата ни среща.

31

Говорехме и говорехме, без всъщност да си кажем нищо съществено. Зная, че беше нищо, защото когато сервитьорът ни донесе сметката и палтата ни (не бяхме молили за тях, човекът просто искаше да си тръгне и нищо чудно — времето, по което затваряше ресторантът, вече бе минало), не знаехме нищо един за друг, съвсем нищо. Нейт не знаеше за Тийгън, не знаеше, че го бях видяла на погребението, и не знаеше, че приятелят ми се казва Люк, аз на свой ред не знаех как е разбрал за погребението, дали си има приятелка, какво го бе накарало да преспи с Адел.

— Мога ли да те изпратя до вас? — попита Нейт, докато сервитьорът намаляваше осветлението в ресторанта и обърна последните няколко стола върху масите.

— Не можеш да ме изпратиш пеша до Хорсфорд, дотам има цели километри. А как изобщо смяташ да се върнеш в Тадкастър?

— Подробности — отвърна Нейт и махна пренебрежително с ръка. — Знаеш ли, вече е прекалено късно да се отбием някъде за по едно питие, освен ако не отидем в някой нощен клуб, но там изобщо няма да можем да говорим. Но ако вървим, няма проблем да говорим в същото време.

— Добре, предлагам ти компромис: ще вървим, докато се уморим, а после ще си хванем такси.

Излязохме от ресторанта. Нощта беше тъмносиня и изпъстрена с неоновите светлини от улиците. Поех си въздух с пълни гърди и почувствах как студената въздушна струя преминава през носа ми и се спуска надолу, изпълвайки цялото ми тяло със студ. Известно време вървахме по пустата улица, без да говорим, спряхме на пресечката, за да се огледаме за преминаващи коли и пресякохме. Вече минаваше полунощ, а аз дори не бях отворила дума за истинските причини, които ме бяха накарали да поискам тази среща. Докато вървахме към Хайд Парк, тайно погледнах към Нейт. Той бе насочил поглед право пред себе си, напъхал ръце дълбоко в джобовете си.

— Усещам, че ме наблюдаваш — каза той внезапно, спря се на място и се обърна към мен. Аз също се спрях. — Спомням си колко често го правеше едно време, особено когато си мислеше, че спя.

— Ти знаеше ли?

Той кимна едва забележимо и леко се усмихна в отговор.

— Защо никога ни ми каза?

— Защото обичах да го правиш. Защо да слагам край на нещо, което ми харесва?

Той пристъпи по-близо, без да ме изпуска от погледа си. Ръцете му се вдигнаха нагоре към мен.

— Само се виж — прошепна той. Дъхът му излизаше на бели облачета, които се разтапяха в нощта. Очаквах да обхване лицето ми с дланите си, но той само посегна, вдигна яката на палтото ми и закопча триъгълните копчета, без нито за миг да отделя очи от моите. И аз го гледах като хипнотизирана. Той се засмя тихичко, усмивката му се разшири и го превърна в мъжа, с когото бях живяла някога. — Само се виж — повтори той едва чуто. Ръцете му се плъзнаха от яката надолу към ключицата ми и после още по-надолу. — Не си го направила както трябва.

Погледнах и установих, че в бързината да напуснем ресторанта съм закопчала неправилно копчетата на палтото си. Отново вдигнах очи към него.

— О! — опитах се да отвърна небрежно с лек смях, който замря на устните ми преди още да се е откъснал от тях.

Все така, без да откъсва очи от моите, Нейт сръчно разкопча първото копче. Пръстите му леко се плъзнаха по вълнения плат, за да стигнат до следващото копче, което разтвориха със същата лекота като първото, а после продължиха още по-надолу по тялото ми до следващото и до по-следващото, докато разкопчаха всички. Щом палтото остана отворено, Нейт придърпа двете му части една до друга и отново го закопча.

— Благодаря — промърморих. Едва дишах от студения въздух — упорито си казвах, че е само от въздуха. Не беше от страст и копнеж. В никакъв случай. И изобщо не беше, защото исках Нейт да ме целуне.

— Няма за какво — отвърна той и пристъпи още по-близо — достатъчно близо, за да усетя аромата на афтършейва му, достатъчно близо, за да почувствам издуването и спадането на гърдния му кош.

Той повдигна ръце и нагласи яката, после я приглади, но не отдръпна ръце. Вместо това наклони глава надолу към мен.

— Кам... — прошепна миг преди устните му да докоснат моите.

— Рин — поправих го автоматично и отстъпих назад. Нейт също отдръпна глава и се опита да срещне погледа ми.

— Сериозно ли искаш от мен да се обръщам към теб с пълното ти име?

— Не, просто никой вече не ме нарича Кам. Сега съм Рин.

— Няма да те наричам с името, с което те нарича той.

— За твое сведение, не той измисли това име.

Устните на Нейт отново се сведоха към моите и за част от секундата си пожелах да успее да сломи съпротивата ми. Да се оставя във властта на неизбежното. Да го целуна.

Повторно се отдръпнах.

— Нейт — изрекох, — трябва да ти кажа нещо.

— После — отвърна той и се наведе с намерението отново да ме целуне.

— Не — извърнах глава и устните му докоснаха брадичката ми. — Трябва да ти кажа нещо — настоях с твърд тон.

Нейт присви очи и наведе глава. Ръцете му най-после се отдръпнаха от мен и се вдигнаха нагоре да разтрият лицето му — характерен жест, който показваше, че се чувства разтревожен или изнервен. Най-сетне отново ме погледна.

— Не искам да чувам, че ще се омъжваш за него — изрече и сви юмруци. — Не мога да понеса да чуя, че си решила да се омъжиш за него.

— Това, което искам да ти кажа, няма нищо общо с Люк.

Видях го как потръпна, когато произнесох името на приятеля си.

— Говори тогава — каза той, видимо събирайки сили за това, което щеше да последва.

— Не знам как да ти го кажа... Мисля, че трябва да седнем някъде.

— Добре — съгласи се той. — Малко по-надолу по пътя има парк.

Вървахме в мълчание десетина минути, докато стигнахме Хайд Парк. Настанихме се на една пейка недалеч от изхода. Вятърът свистеше около нас и забиваше стрелички в и бездруго замръзналата

ни кожа. Нейт седеше обърнат така, че виждах само профила му, но плътно до мен, за да се топлим един друг. Аз от своя страна бях седнала леко извърната към него, за да мога да виждам лицето му.

— Става въпрос за Тийгън — подех.

Нейт се извърна към мен и се понамръщи объркано.

— Дъщерята на Адел?

Кимнах, без да казвам нищо. Надявах се, че сам ще направи връзката. Беше интелигентен мъж и със сигурност трябваше да се досети. Защо ще искам да говоря с него за Тийгън, ако той не беше неин баща?

В очите, му изведнъж просветна пламъче на разбиране и от предишната гримаса не остана и следа.

— О, Господи — промърмори той, — какъв глупак съм — плесна се по челото. — Това беше тя, нали? Момиченцето от онзи ден, това беше Тийгън. Изобщо не я познах. Просто бях толкова... — безпомощно размаха ръка във въздуха. — Не бях на себе си, задето те срещнах. По дяволите. Тя беше. Толкова е пораснала. Как се справя сега, след?... Ти знаеш, след всичко, което се случи.

Бях изненадана от неговата загриженост. Никога преди не се бе интересувал от Тийгън. Понякога се беше съгласявал да я гледа заедно с мен, от време на време ѝ четеше приказки преди лягане, но двамата не бяха близки. В никакъв случай.

— Добре е. Имаме по-добри и по-лоши дни и трябва да я заведа на консултация с психолог.

— Ти ли трябва да я заведеш на консултация?

Кимнах.

— Тийгън живее с мен. Аз се грижа за нея и съм неин официален настойник.

— *Ти?*

Изпълненият му с недоверие глас ме накара да настръхна.

— Да, аз. Защо пък не?

Той се пресегна към мен и успокоително положи ръка върху моята.

— Не исках да прозвучи така, просто се учудих. И двамата не искахме деца, а сега ти се оказваш неин официален настойник. Аз не бих могъл да го направя.

— Нямах кой друг. Освен това аз съм нейна кръстница и бях длъжна да поема отговорността за нея, независимо какви планове съм градила за бъдещето си. За мен тя винаги е била нещо безценно, а си нямах никой друг.

— Ти си по-добър човек от мен. Това ли искаше да ми кажеш?

Поклатих глава.

— Не, става дума за бащата на Тийгън.

Веждите му се повдигнаха нагоре в очевидна изненада.

— За баща й ли? Да не се е появил най-после? Успя ли да разбереш кой е той?

Кимнах.

— И ще бъде ли част от живота й?

— Не зная, все още не съм му казала. Просто не мога да намеря подходящите думи, а освен това не знам как ще реагира.

— Предполагам, че не особено добре — рече Нейт замислено. — Искаш ли да дойда с теб? Това ли се опитваш да ми кажеш? Ще дойда. Това е най-малкото, което мога да направя за теб и за... за Адел.

— Мили Боже, Натаниъл, как може да си толкова тъп? — възкликнах аз разярена.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Нейт, това си ти. Ти си бащата на Тийгън.

Лицето на Тийгън се раздвижи в съня ѝ. Устата ѝ беше леко отворена, косата скрита под коприненото розово шалче. Обичах да я гледам как спи. Понякога, когато се връщах от тоалетната през нощта, тихо влизах в стаята ѝ и гледах потрепването на тъмнорусите ѝ мигли над меката бяла кожа под очите ѝ; наблюдавах как очите ѝ се движат под клепачите в съня ѝ. Това беше една от привилегиите, с които бях удостоена сега, когато вече аз се грижех за нея — да я съзерцавам, докато спи. Да се удивлявам на това колко красива и колко спокойна изглежда. Как става все по-красива, докато расте.

Извърнах се настрани, защото усетих как в гърлото ми засяда буца. Тийгън изглеждаше точно като Нейт, поне заспала. Будна, тя представляваше същинско копие на Адел, но когато спеше, приличаше досущ на баща си.

Беше минало четири часът сутринта. Бях се прибрала едва преди няколко минути и незабавно се бях отправила към стаята на Тийгън, за да проверя дали всичко е наред. Беше, разбира се. Подсмръкнах колкото се може по-тихичко — изглежда, че от толкова стоене навън бях хванала хрема. Но не беше само това. Бурните емоции, които ме заливаха с яростта на буйна придошла река, се опитваха да се излеят като поток от сълзи. Разрових се в джоба си за кърпичка, но вместо това напипах чорапогащника, който припряно бях натъпкала там, преди да се кача на таксито, което бях повикала от дома на Нейт, за да ме закара вкъщи. В очите ми запариха нови сълзи, когато си спомних за смелата усмивка, изписана на лицето му, когато наведе глава и ме целуна за довиждане. „Как ще обясня всичко това на Люк?“

Нейт се взираше в мен. Лицето му беше застинало в маска на изненада и шок в мига, в който осъзна какво означават думите „Ти си неин баща“. Ясните му очи дълбаеха дупки в мозъка ми, сякаш чакаха да отрече казаното. Знаех, че не диша, защото нито около носа, нито

около устата му се виждаха белите облачета, образувани от дъха му. Изведнъж горната част на тялото му се сгърчи и той започна да си поема дъх дълбоко, сякаш се давеше. Коего в известен смисъл си беше вярно — той беше хвърлен изневиделица в бурното море на бащинството и едва сега беше успял да подаде глава на повърхността.

— Как?... Не раз... — заекна той.

Протегнах ръка, за да го докосна.

— Нейт...

Той рязко се отдръпна, за да избегне допира ми.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита. — Какво говориш?

— Нейт, вярно е. Ти си бащата на Тийгън.

С рязко движение той стана от пейката и остана като прикован на мястото си. Прокара пръсти през косата си. Отново седна. Ръцете, които така еротично разкопчаваха палтото ми само минути по-рано, се вдигнаха към преbledнялото му лице. Той потърка бузите си с длани, които после покриха очите му.

— Без деца — каза той. — За това винаги сме били съгласни. Без деца. И сега какво ми казваш? Че всъщност *имам* дете?

Кимнах.

— Не може да бъде. Има някаква грешка.

Поклатих глава.

— Трябва да си се объркала. Не мога да бъда баща на Тийгън. Просто не е възможно.

— Използва ли презерватив, когато спа с Адел?

Нейт се намръщи, затвори очи, засрамено поклати глава.

— Значи е напълно възможно — продължих с леден глас.

— Но тя казваше, че бащата е женен мъж, с когото се е запознала по работа. Всичко е било история за една нощ с човек, който е бил неспособен да обича... — гласът му заглъхна, когато той най-после осъзна, че това, което Адел бе повтаряла постоянно, бе идеалното описание на него самия. Дори това, че са се запознали по работа, беше вярно, защото в действителност, преди още аз да се запозная с него, те се бяха засичали на служебни партита, свързани с медиите.

— И изобщо ли не ти хрумна да се замислиш по въпроса, че тя е родила точно девет месеца след като сте спали заедно?

— Не. Откъде да ми хрумне да се замисля за това? Тя така и не ми каза. През цялото време не ми намекна съвсем с нищо... — той отново потри лице с ръцете си. — Откога знаеш? — попита най-накрая иззад пръстите си.

Наведох глава и се загледах ръцете си, които лежаха студени и неподвижни в скута ми.

— Откога? — повтори Нейт по-високо и аз се свих в очакване на експлозията.

— Затова си тръгна, нали? — настоя той. — Така и не можах да разбера, защо дори не поиска да говорим и изобщо не ме остави да ти обясня. Но ти си разбрала, нали така? Разбрала си, по дяволите, и не ми каза нищо, ти просто... Какво, по дяволите! — отново рипна на крака.

— Адел не искаше да знаеш — казах.

Той се завъртя към мен вбесен.

— Адел не е искала да знам и ти си се съгласила?

— Тя е майка на Тийгън и не искаше да внасяме объркване в живота на дъщеря ѝ, затова ме помоли да не ти казвам.

— И затова всичко е наред, защото тя те е помолила, така ли? За какво, да те вземат дяволите, ми говориш? — изкрещя той. — Ти беше с мен! Не с нея, а с мен! Трябваше да ми кажеш!

Сега и аз скочих от пейката, яростно измарширувах до него и спрях едва когато телата ни се притиснаха едно до друго.

— Колкото ти ми каза, че си чукал най-добрата ми приятелка, нали така? — креснах в отговор.

Той ме изгледа яростно и устните му се извиха в подигравателна усмивка.

— Върви по дяволите — обърна се и изчезна в тъмнината на нощта.

Инстинктът ми подсказваше да го оставя на мира. Трябваше му време, за да обмисли нещата. Освен това, ако трябва да бъдем честни, съществуваше и фактора гняв: никой не можеше да ми държи такъв тон, дори и той. Надделя обаче здравия разум: ако го оставех да си тръгне, щях да остана в тъмния парк сама с дърветата и живите плетове, зад всеки от които можеше да се спотайва нападател или дори по-лошо — някой социален работник, преизпълнен с желание да ми отнеме детето.

Втурнах се след бившия си годеник.

Не ми отне много време да го догоня. Видях го почти веднага: вървеше по алеята с широки, яростни крачки.

— Нейт! — извиках. — Моля те, спри! Моля те!

Оказа се обаче, че годините след като се разделихме са го променили: той не се спря. Нейт, такъв, какъвто го помнех — няколко години по-възрастен от мен и спокоен по природа — винаги бе предпочитал разговора пред това да изхвърчи навън в пристъп на гняв. Той смяташе, че ако не се опитаме да изясним нещата още в самото начало, проблемите само се задълбочават. Очевидно тази черта на характера му се бе променила.

— Нейт! — извиках отново. Въобразявах ли си, или той наистина?... О, не, изобщо не си въобразявах — той ускоряваше ход. — Нейт! Само ме остави да...

Така и не успях да довърша, защото токчето ми се плъзна по една малка заледена локва. В следващия момент се озовах просната на земята.

Някак си успях да се надигна и седнах на твърдата като камък почва. Незабавно усетих как студът се просмуква през дрехите ми. След няколко секунди раздвижих краката си и придърпах по-напред пулсиращия си от болка ляв глезен, докато го хванах в ръце. Дясното ми коляно, върху което се бях стоварила с цялата си тежест, въпреки че не десния, а левия ми крак поддаде пръв, също ме болеше ужасно — достатъчно, за да ми се насълзят очите. На коляното на черния ми чорапогащник зееше огромна дупка, а около нея се виждаха тъмни петна от кръв на местата, където студената земя бе ожулила кожата ми. Сега вече наистина се разплаках, докато болката продължаваше да разкъсва и двата ми крака. По принцип не съм ревла. Дори и да ме боли много, обикновено не плача, но какво обикновено имаше в сегашната ситуация? Какво обикновено се беше случило в живота ми през последните шест месеца?

Като се замисля, това беше достоен завършек на цялата тази травмираща вечер: да се озова посред нощ сама в парк без някакъв начин да стигна до къщи. Човекът, който неотдавна бе обещал да ме изпрати, сега ме ненавиждаше и беше изфучал от парка като стрела в стремежа си да се отдалечи колкото се може повече от мен. На всичко отгоре изпитвах чудовищно голяма болка за такова малко падане.

В продължение на няколко минути си позволих лукса да се отдам на самосъжаление и на размисъл за цялата нелепост на ситуацията. Накрая обаче трябваше да се върна на земята и да приема, че трябва да позвъня на Люк да дойде да ме прибере. Вдигнах от земята черната си чантичка и започнах да ровя в нея за мобилния. Докато го вадех, отвътре се изтърколи една картинка, полетя във въздуха и падна на земята. Тийгън я бе нарисувала едва във вторник сутринта, докато ме чакаше да я заведа на училище: къща с червени цветя в градината и жълто слънце на небето. От задния прозорец махаха две фигури — аз и тя самата. Когато ми я показа, останах впечатлена от уменията ѝ — тя ме бе нарисувала с по-дълга отзад коса, по-къса отпред и бретон, който се спускаше над очите ми. С други думи, уловила бе прическата ми почти идеално. Себе си бе нарисувала с жълти странични опашки. И двете бяхме облечени в червени рокли. Беше ми дала рисунката, докато, вървахме към училището, с думите „Можеш да я сложиш на работа.“ Веднага разбрах, че се опитва да установи връзка с единствената част от живота ми, в която не взема участие. Отдавна бях разбрала, че неясното нещо, наречено „работа“, направо я очароваше. Тя искаше да научи всичко възможно за всяко нещо, с което се занимавах по времето, когато не бях с нея. Когато отивах да я прибера от дома на Матилда, често ме питаше дали съм прекарала добре „на работа“, разпитваше ме с кого съм говорила и какво точно съм правила, колко телефонни разговора съм провела и колко имейла съм изпратила. За нея моята работа представляваше цял непознат свят, до който тя искаше да намери достъп — какъвто и да било достъп.

Пъхнах рисунката обратно в чантата си и отново се заех с мобилния, като натиснах бутона, който щеше да позволи на екрана да се изпише номерът на апартамента и изчаках, преди да натисна бутона за набиране. Знаех, че Люк ще дойде, разбира се, че щеше да дойде, но преди това трябваше да събуди Тийгън, да я занесе до колата, да запали...

— Добре ли си? — попита Нейт, като се спря пред мен.

Наведох глава, защото не исках да види сълзите в очите ми и кимнах. Не исках да разбере, че съм плакала, и то не само защото се бях наранила, а защото той ми бе причинил болка. Оставих настрана мобилния телефон, докато Нейт ми помагаше да се изправя на крака.

Облегната на ръката му, докуцуках до най-близката пейка, която, също като земята, се оказа хлъзгава от заледяване.

Известно време седяхме един до друг, без да говорим, докато накрая Нейт се премести по-близо до мен. Дланите му обхванаха долната част на бедрата ми и той повдигна краката ми в скута си, като внимаваше да не ми причини болка. Повдигна нагоре роклята ми и погледна към раната на коляното ми и към глезена, който бързо се подуваше.

— Виж се само — каза той с въздишка, която издаваше истинско съжаление.

— Ако не възразяваш, бих предпочела да си спестя гледката — отвърнах, докато се мъчех дискретно да избърша очите си.

Той бръкна в джоба си и извади една кърпичка.

— Не се тревожи, раната е чиста — успокои ме, докато внимателно избърсваше песъчинките и кръвта от прореза.

Не каза нищо повече. Мълчах и аз. Останахме така за известно време: аз — загледана в тъмните могили на парка и върховете на дърветата, които се очертаваха като ясни сенки по синьото небе; Нейт — заел се с грижата за нараненото ми коляно.

— Тя беше и моя приятелка — тихо каза той най-после и в гласа му усетих тъга. — Тя бе сред най-близките ми приятели, а сега е мъртва. И никой не ми съобщи за това. Трябваше да го прочета в някакво търговско списание. Тя беше толкова голяма част от нашия живот, от моя живот, а сега е мъртва — той отдръпна ръцете си от коляното ми. — Защо ти не ми каза? — впи поглед в лицето ми и не го отмести, докато и аз на свой ред не погледнах към него. — Толкова ли ме мразиш?

— Изобщо не те мразя Нейт, просто не можех да разсъждавам. След като тя умря, живеех ден за ден и ми беше ужасно трудно. Имаше безброй неща, за които изобщо не се сетих и едно от тях беше да ти съобщя за станалото. Разбираш ли, случи се толкова внезапно. Знаех, че е неизлечимо болна, но не мислех, че ще умре. Тя ми го казваше, но аз просто не можех да повярвам, че наистина ще умре. Дори и сега част от мен не може да приеме, че наистина се случи.

Нейт кимна.

— Последното нещо, което й казах, беше, че е разрушила живота ми. И че ще я ненавиждам до края на дните й. Как ти се струва това?

Добър пример за човек, който не си представя, че някой може да умре, а? — той затвори очи. — След като ти си тръгна, аз ѝ се обадох и я попитах защо ти е казала. Тя започна да обяснява, че е станало случайно, но аз изобщо не я слушах. Разкрещях се в слушалката. Казах ѝ... Казах ѝ, че не е нищо друго, освен една ревнива кучка и че я ненавиждам. Казах ѝ, че е разрушила живота на всички ни — поклати глава, без да отваря очите си. — Тя е първия човек сред познатите ми, който е починал. Дори бабите и дядовците ми са все още живи. Аз... — гласът му секна. Посегнах и хванах ръката му. Пръстите му се свиха около моите. — Искам да знаеш, че това, което се случи между мен и нея, не стана нарочно.

Повдигнах лицето си нагоре, излагайки го на студения вятър. По кожата ми незабавно премина мразовита тръпка.

— Нейт, не искам да говоря за това — пръстите му стиснаха по-силно моите и аз наведох глава към него. — Прилошава ми всеки път, когато си помисля за това. В началото, след като се преместих тук повръщах всеки път, когато си помислех за теб и за Адел... Понякога все още го правя. Случва ми се да погледна Тийгън и изведнъж да си спомня чия дъщеря е тя в действителност и какво означава съществуването ѝ. Тогава трябва да се обърна настрана, за да не ме вижда, защото не мога да си мисля за нищо друго, освен за това как се е появила тя. Не говоря за нея, защото я обичам с цялото си сърце, не, но говоря за обстоятелствата около раждането ѝ. От тях боли. И като казвам, че боли, нямам предвид, че се разплаквам, като се сетя за това, защото не е вярно. Истината е, че болката ме изгаря отвътре, разкъсва ме цялата... Затова не мога да говоря за вас двамата. Мислех, че ще мога, но съм сгрешила. Така че, не се опитвай да ми обясняваш каквото и да било сега, разбираш ли?

— Защо изобщо ми каза за Тийгън, щом се чувстваш по този начин?

— Защото заслужавах да научиш истината.

— Можеше да ми го кажеш по телефона.

— Не, не можех. Освен това има и нещо друго.

— Какво?

— Искам... трябва да те помоля за нещо. Адел искаше аз да осиновя Тийгън, след като тя умре. Сега се опитвам да го направя. Но ако детето, което искаш да осиновиш, има един жив родител, за когото

знаеш къде се намира, тогава трябва да получиш неговото разрешение. Трябва да ми отстъпиш всички родителски права над Тийгън, за да мога да я осиновя.

Нейт поклати глава.

— Току-що научих, че имам дете, а ти вече ме молиш да се откажа от нея?

— Ти никога не си искал деца, сам го каза преди по-малко от пет минути.

— Ти също не искаше деца, но сега отглеждаш едно.

— Аз нямах друг избор. Винаги съм била най-важния човек в живота на Тийгън след майка й, знаеш това. Но ти имаш избор. Можеш просто да...

— Не — прекъсна ме Нейт твърдо. — Не можем да разговаряме за това тук. Студено е, а ние и двамата сме уморени. Трябва да го обсъдим както трябва. Освен това ти трябва да си промиеш коляното и да си сложиш превръзка на глезена.

— Тук си прав. Е, в такъв случай предлагам да се опитаме да си хванем някое такси на улицата.

Нейт се приведе напред, сложи ръка, на лицето ми и ме погледна дълбоко в очите.

— Ела с мен вкъщи — каза той. — Моля те.

— Мамо Рин — упорито повтаряше Тийгън и ме дърпаше за ръката.

Искаше ми се да заплача, преди изобщо да съм отворила очи. От толкова дълго време не бях спала както трябва, а сега насила ме измъквах от дълбините на прекрасен сън.

— Мамо Рин — каза Тийгън отново.

— Ъ-ъх? — изломотих нечленоразделно.

— Защо си още облечена? Пак ли си спала с дрехите?

Изстенах на глас. Отново ли бях извадила лошия късмет да заспя по време на секс? Ако е вярно, щеше да е съвсем нелепо, особено, при положение че не бях правила секс с Нейт от години. Нейт! Очите ми изведнъж се отвориха и аз осъзнах, че това, което виждам пред себе си, не е прозорецът на спалнята ми, а екранът на телевизора. Другото,

което виждах, бе червения стол, защото лежах неудобно сгърчена на дивана.

Спомените от предишната нощ изплуваха и се завъртяха в съзнанието ми като цветен калейдоскоп: как отидохме в дома на Нейт; как той почисти коляното ми и ми сложи лейкопласт; силните му пръсти, които втриваха мехлем в глезена ми, който се оказа в по-добро състояние, отколкото си мислехме и нямаше нужда от превръзка; как пихме чай, седнали един до друг пред телевизора, но без да говорим; как Нейт ми повика такси. Спомнях си също така, че се бе опитал да ме убеди да остана за през нощта, като ми обещаваше, че на сутринта, след като си поотпочине, лично ще ме откара до вкъщи. Аз обаче твърдо бях решила да се прибера веднага. Така щеше да е по-добре и за двама ни. След като се върнах и проверих Тийгън, постоях малко в коридора, опитвайки се да реша дали да се пъкна в леглото до Люк или не. Това щеше да го събуди, което означаваше, че ще последва или дълъг разговор, или секс, а не се чувствах очарована от нито една от тези възможности. В крайна сметка се свих на дивана и заспах, като се покрих с палтото си вместо с одеяло.

Когато се огледах, видях Люк застанал до печката. Ако се съди по миризмата, приготвяше бекон с яйца. В тостера се печаха филии. По стойката на Люк — скованото тяло, изправения гръб — си личеше, че преднамерено избягва да погледне съм мен.

— Виждаш ли? Още си облечена — продължи Тийгън.

— А, да — отвърнах разсеяно.

— Остави Рин да си почине — каза ѝ Люк. — Сигурно е разбита. Ела да седнеш и се захващай със закуската.

Тийгън, която беше готова да се хвърли през прозореца, стига Люк да ѝ кажеше, послушно се отправи с подскоци към него и взе чинията, която ѝ бе приготвил.

— Защо не си легнеш за малко? — предложи ми Люк, правейки се на много зает с приготвянето на яйца и бекон за самия себе си. — Ще ти донеса закуска и чай след около час.

Все още не ме поглеждаше. Станах от дивана. Исках да изясня с него събитията от предишната нощ. Той трябваше да разбере, че не съм му изневерила.

— Оранжевата ти рокля е цялата намачкана — отбеляза Тийгън.

— Вярно — погледнах надолу към копринената рокля в червено и оранжево, която ми бе подарил Люк. — Ще трябва да я изгладя.

— Наистина трябва — каза Тийгън укорително.

Този път Люк се осмели да погледне в моята посока, отбелязвайки неугледната ми външност. Видях как потръпна от болка, когато видя чорапогашника ми натъпкан в джоба на палтото, и незабавно отклони погледа си, сякаш мисълта какво търси чорапогашника там, защо съм го напъхала в джоба на палтото, го изгаряше непоносимо.

— Хайде в леглото! — изкомандва Люк. — Ще ти донеса сандвич с бекон.

— Благодаря — измърморих. Моментът да го успокоя бе отминал, а не бях сигурна дали ще получа друга възможност. Той можеше да си тръгне с мисълта, че съм го предала.

— Тостът е като Т! — изквича от радост Тийгън, когато видя подредбата на препечените филийки в чинията си.

— Точно така, Т като „Това е времето за закуска“.

— Не! — изкикоти се тя. — Т като Тийгън!

— Може и така да е — засмя се Люк в отговор, — но аз все пак мисля, че означава „Това е времето за закуска“.

„Понякога Люк умее да се справя с нея по-добре от мен“ — помислих си и вяло се отправих към леглото.

Събудих се от нежно разтърсване. Когато отворих очи, видях, че Люк е седнал на ръба на леглото. На нощната масичка бяха поставени чаша чай и чиния, в която имаше препечен сандвич с бекон. Наистина ли бях спала само един час? Чувствах се така освежена, сякаш бях спала непробудно дни наред.

— Реших да те събудя, преди да си тръгна — каза Люк, без да ме поглежда.

— Да си тръгнеш ли? — попитах, като се прозинах и седнах в леглото.

— Да, имам да свърша много неща. Ти си играе в стаята си, така че с нея всичко е наред. Но все пак реших да ти се обадя, преди да си тръгна, защото и двамата знаем какви бели може да свърши, ако не я наглеждаме.

— Какви неща имаш да свършиш?

— Имам да работя. Смятам да се върна в апартамента си и да поработя оттам. Ще се видим по-нататък.

Люк се надигна от мястото си на леглото, но аз бързо посегнах, сграбчих го за ръката и го дръпнах обратно.

— Какво става?

Той тежко се отпусна на леглото и най-накрая срещна погледа ми.

— Ти ми кажи.

Не знаех какво да кажа, така че не отвърнах нищо. Колко от това, което се разигра снощи, би пожелал Люк да научи? Със сигурност не всичко. А дори и да се опитах да му обясня, едва ли щях да успея. Люк не би могъл да разбере многобройните оттенъци на връзката между мен и Нейт. Как бих могла да го накарам да проумее, че господин Търнър не е просто някое бивше гадже, че е... Нейт. Беше едновременно съвсем просто и безкрайно сложно.

— Виж, Рин — каза Люк, когато разбра, че няма да получи отговор. — Ще бъда откровен с теб. Не зная как да се справя с това. Никога преди не съм изпадал в такава ситуация. Знаеш какво чувствам към теб и към Тийгън. Вие двете сте моя живот. Но той й е роден баща и очевидно между вас двамата става нещо.

— Нищо не става! — възразих.

— Така ли? Тогава защо не можеш да ме погледнеш в очите за повече от две секунди? Защо не дойде в леглото снощи? Защо походката ти е толкова неестествена? Надявам се, че не си се чукала с него, но дори и да си, това не би ме изненадало, защото знам, че още го обичаш.

— Вече не, казах ти го.

Люк не обърна внимание на поправката.

— Не мога да се справя с това. Най-добре е да си тръгна и да поговорим за това, когато не съм толкова разгневен. Да, точно така се чувствам. Разгневен. Не е честно — той замлъкна за миг. — Не искам да водим този разговор сега, не и когато Тийгън е наблизо и без да съм имал време да обмисля нещата.

— Добре тогава — измънках в отговор, проумяла, че и момента не съществува начин, по който да го убедя да ми повярва, че не съм му изневерила.

Вместо да си тръгне обаче, той остана на мястото си съвсем неподвижен. Погледът му бе прикован в стената, докато питаше:

— Направи ли го?

— Не — отвърнах. Давах си сметка, че много жени на мое място биха се почувствали обидени, ако им зададат подобен въпрос, но знаех също така, че ако аз самата бях изпаднала в положението, в което се намираше Люк в момента, щях да го попитам същото. Не ставаше въпрос за доверие и недоверие, а за вътрешната ми потребност да разбера истината. За необходимостта да живееш, без да се поболяваш от въпроси като „Ами ако?...“, „Биха ли могли?...“, „Дали са?...“ А и да зададеш този въпрос, означаваше, че вярваш на човека, застанал насреща ти. Вярваш, че ще ти каже истината. — Дори не съм го целунала, Люк.

— А искаше ли ти се да преспиш с него? — настоя той и се стегна в очакване на отговора ми.

Изобщо не се поколебах.

— Не.

— Наистина ли?

— Наистина. Казах му за Тийгън и се скарахме насред улицата, след което се спънах, паднах и здравата си ударих краката. Затова куцам, а не заради някакъв креватен маратон. Отидох заедно с него у тях, за да почистя раните, и това е всичко. Хванах си такси и се прибрах, а не дойдох в леглото, защото, когато най-последно се добрах дотук, вече минаваше четири сутринта и не исках да те будя. Това е всичко. Нищо повече не се случи.

— Той ще подпише ли документите?

— Не знам. Когато му казах за Тийгън, той направо откачи. Наистина не беше в състояние да мисли за нищо друго.

— Сериозно ли не искаш да спиш с него?

— Съвсем сериозно.

— Добре тогава. Добре. Мръдни малко.

Той се отпусна до мен в леглото и аз го обвих с ръце, сгуших се в него и притиснах лице до гърба му. Очите ми се затвориха. Най-накрая можех да си позволя блаженството да поспя спокойно.

Това, което му казах, беше истината. Не исках да спя с Нейт. Съвсем не. Това, което исках, бе да го целуна. Да го прегърна. Да правя

любов с него и после да го гледам как спи. Нито за момент не исках да спя с него, не наистина.

Само че не можех да кажа това на Люк. Той нямаше да разбере, че предишната нощ представляваше нещо като съживяване на спомените. Снощи отново се бях превърнала в предишната Камрин — жената, която така и не получих възможност да надрасна. Събитията, последвали признанието на Адел, принудително ме бяха изтръгнали от живота, който ми харесваше, от онази моя личност, която бях харесвала, която дори бях обичала. Всичко, което бях изпитала към Нейт предишната нощ, се дължеше на това. Бях се върнала към годините, прекарани с мъж, когото обожавах с цялото си сърце, когато знаех, че съм безусловно желана и приемана от някого. Към годините, когато най-добрата ми приятелка беше все още жива, а моята Тийга не знаеше какво е тормоз или скръб. Това, че бях пожелала Нейт предишната вечер, не означаваше, че искам друг мъж вместо Люк. Не, аз исках да намеря предишната Камрин вместо сегашната; исках да се върна в друго време и бях готова да се разделя със сегашното, за да го постигна.

Люк нямаше да разбере това. Как би могъл, когато аз самата нямаше да го разбера, ако ми бе казал, че изпитва същите чувства към Никол, бившата си годеница. За мен такова признание щеше да бъде равносилно на предателство, независимо колко искрено ми говори Люк. Пък и защо да се опитвам да му обяснявам, след като никога повече нямаше да видя Нейт? Щях да му изпратя документите, той щеше да ги подпише и с това да се свърши. Каквото и да бях изпитала предишната нощ нямаше значение, важно беше само настоящето.

Чук-чук-чук!

Погледнах към входната врата, чудейки се кой ли може да чука. Люк, който беше навън с Тийгън, имаше ключ, а Бетси, с която деляхме общ кабинет, отдавна не идваше вкъщи от страх да не се сблъска с Тийгън — не знаеше как да общува с малки деца. С което списъкът на хората, които биха могли да се отбият без предупреждение, свършваше.

Пуснах дебелия предпазна верига, която си бях сложила, откакто Тийгън заживя с мен, предпазливо открянах вратата и надникнах навън.

Нейт.

Откакто вечеряхме заедно преди една седмица, нито се бях виждала, нито се бях чувала с него. Казах си, че ще му изпратя документите някой друг ден. Някой друг ден, който не беше днес. Затръшнах вратата, с треперещи пръсти махнах веригата и пак я отворих.

— Какво правиш тук? — попитах и открях, че треперят не само ръцете, а и гласът ми.

— Искан да те видя.

— Не можеш просто ей така да се появяваш на прага ми без предупреждение.

— Щом съм тук, значи мога.

— Откъде знаеш адреса ми?

— Чух те, когато го даваше на шофьора на таксито — той се потупа по слепоочието. — Умът ми сече като бръснач.

— Какво искаш? — в гласа ми се бореха страх и враждебност. Това със сигурност нямаше да свърши добре. Люк само си търсеше повод да хвърли един здрав пердах на Нейт, а доколкото познавах пък самия Нейт — ревнивеца, с когото бях излизала цели шест години — той щеше на драго сърце да приеме възможността да размаже мъжа, с когото спях.

— Както вече ти казах, исках да те видя. Да видя и Тийгън.

Цялото ми тяло се сгърчи от ужас.

— Какво? Защо?

— Тя е... Виж, наистина ли искаш да водим този разговор на прага?

— Не, не — направих крачка настрана, за да му направя място да влезе и посочих към хола — кухня.

Нейт, облечен в черен пуловер с поло яка и сини дънки, не седна, а започна да разглежда хола — рафтовете с книги, някога белия диван, който през последните месеци бе придобил доста разнообразни оттенъци, големия червен стол, поставен пред телевизора, червения килим, който стигаше до малката маса за хранене разделяща хола от кухненската част. Погледът му се премести на белите шкафове в кухнята с дървени плотове над тях, на които бяха оставени съдовете от закуската и обяда. Бях възнамерявала да ги измия веднага щом събера сили да повдигна умореното си тяло от дивана.

— Къде е тя? — попита Нейт, скъсявайки разстоянието помежду ни, така че бях принудена да плъзна поглед нагоре по сто осемдесет и пет сантиметровото му тяло, за да видя лицето му.

— Тя е... Люк я заведе в парка да нахранят патиците или по-скоро тя заведе него. Нали разбираш, снощи реши, че патиците ще умрат от глад без нейната помощ, и не ни остави на мира, докато не се съгласихме да я заведем там след урока ѝ по карате. Люк доброволно си предложи услугите, само и само да се спаси от миенето на съдовете.

Лицето на бившия ми годеник се разкриви от гняв.

— Той май доста често я извежда навън, а? — изръмжа. Никога не го бях чувала да говори с тези ниски обвинителни нотки на злоба в гласа си и се постреснах. — Роден е за семейство, нали така?

— Нейт, моля те, престани — докоснах ръката му. — Не ти е присъщо да се държиш по този начин.

Той въздъхна и напрегнатото му тяло се отпусна.

— Не, не ми е присъщо, вярно е — поклати глава. — Точно сега изобщо не мога да мисля. През по-голямата част от времето дори не знам какво правя или какво чувствам. — Отдръпна се от мен и се отпусна на дивана. Седнах и аз до него.

— Какво правиш тук?

— Не се шегувах, като ти казах, че искам да видя Тийгън.

Отново ме завладя паника.

— Но защо?

— Независимо как се е появила на този свят, тя е моя дъщеря. Трябва да поема отговорност за нея.

О, не. Не. В началото може и да не я бях искала, но сега не можем да си представя живота без нея. Тя беше единственото, което ме свързваше с Адел. Бях обещала на Дел да се грижа за нея. Бях обещала да я осиновя, но работата не беше само в това. Обичах я. Имах нужда от нея. Ами ако сега и Нейт се влюби в нея и също я поиска?

— Защо? Ти не искаш деца. Какво смяташ да правиш, да се опиташ да получиш права над нея ли?

Нейт се отдръпна назад и на лицето му се изписа ужас.

— Господи, не!

— Тогава защо искаш да я видиш?

— Камрин, тя е моя дъщеря.

— Но ти не искаш деца!

— Вече е малко късно да говорим за това, не мислиш ли? Въпросът е там, че имам дете и трябва да се справя с това.

— Ако не искаш да получиш попечителство над нея, защо тогава, искаш да я видиш?

— Що за човек ще бъда, ако поне не се опитам да я опозная, преди да се откажа от нея?

— Нейт, ти не разбираш, ако сега започнеш да вземаш участие в живота ѝ, няма да ми позволят да я осиновя. От социалните служби ще изтълкуват присъствието ти като доказателство, че си в състояние да се грижиш за нея, а това означава, че няма да мога да я осиновя.

Той изучава лицето ми в продължение на няколко секунди.

— Ти сериозно ли очакваше на момента да се откажа от родителски права и да продължа да си живея живота, като че ли нищо не е станало?

Както го каза, звучеше така, сякаш го мисля за съвсем коравосърдечен тип, какъвто той не беше.

— Не, разбира се, че не... Не знам...

— Кам... *Рин*, ние с теб дори не сме започнали да говорим за онова, което се случи между нас. Няма да си тръгна, докато не го направим.

Тази мисъл ме накара да настръхна от ужас. За мен Нейт беше непознат, беше се превърнал в непознат в мига, в който открих какво е направил. В този ден, той престана да бъде Нейт, моята скала, и се превърна в мъж, способен на най-ужасното предателство. И макар, че не знаех със сигурност какво го бе подтикнало да го извърши, имах своите подозрения и те ме измъчваха ден и нощ, точно както угризенията, че не позволих на Адел да изрече всичко онова, което искаше да ми каже, преди да умре. Бяха се превърнали в част от онази бездна от вина и чувство на загуба, която постоянно раздираше съзнанието ми. Не исках да чуя как Нейт потвърждава тези ми мисли. Не исках нито една от тези опустошителни емоции да остави траен отпечатък върху личността ми.

— Не става въпрос за нас, а за Тийгън — казах. — Искам да й дам онази стабилност, която щеше да й осигури майка й. Ще направя всичко възможно да я осиновя.

— И дори не си помисляла за възможността ти и аз да се съберем отново и да отгледаме Тийгън като наша дъщеря? Да бъдем семейство?

Врълхлетя ме нова вълна на ужас и този път тя беше като физически удар. Извърнах се настрана и се хванах за корема.

— Кам?

— Не ми я взимай — примолех се. — Тя е всичко, което имам. Моля те, не ми я взимай.

Той ме обгърна с ръце.

— Защо ще искам да ти я взимам? — попита. — Казах само, че ако си дадем втори шанс, можем да станем семейство.

— Но ако не се съглася, ти няма да подпишеш документите.

— Не съм казал това. Не исках да прозвучи така, сякаш те притискам. Не бих... Никога. Само искам да поговорим спокойно. Доколкото си спомням, онази нощ не разговаряхме нормално, а само крещяхме. Трябва да изясним всичко.

Поклатих глава.

— Не искам нищо да изяснявам.

— Не можем да оставим нещата така — Нейт започна да гали косата ми и всяко движение вливаше във вените ми утеха и успокоение. Той знаеше как да успокои нервите ми, понякога дори да ме накара да заспя. Имаше две неща, които действаша безотказно — галенето на косата и целувки по шията. Нейт знаеше това. За разлика

от Люк. — Искам да оправя нещата помежду ни. И колкото и изненадващо да звучи, искам да поема тази нова отговорност... Как си с парите? Защото искам да започна да ти помагам финансово в грижите за нея.

Това бе последното нещо, което исках да чуя. Бях се надявала той да прояви всеизвестното си равнодушие към децата и по отношение на Тийгън, защото в никакъв случай нямаше да ми позволят да я осиновя, ако той се появи в живота ѝ. Не биваше обаче да се изненадвам от реакцията му — Нейт си беше такъв, почтен и благороден. Добър човек.

— Мога да отделям по двеста и петдесет лири на месец. Достатъчно ли е?

Отново се сгърчих на мястото си. Тези пари щяха да представляват същински божи дар. Въпреки постоянните предложения на Люк да ми помогне финансово, не можех да се съглася той да плаща за Тийгън — тя бе моя отговорност, не негова, а освен това не желяех да разчитам на нещо, което Люк можеше да прекрати, когато пожелае. Бях реалистка и бях напълно наясно, че връзката ми с Люк може и да не трае вечно. В един момент можеше и да се разделим.

Нейт се плъзна надолу от ръба на дивана, коленичи пред мен и ме взе в прегръдките си.

— Достатъчно ли е? Може би, ако отделям от спестяванията си, тези двеста и петдесет лири ще могат да станат малко повече. Около триста, да речем? Не се тревожи, никога няма да си ги поискам обратно — искам да ти ги дам без никакви уговорки. Ще са твои завинаги, без значение какво ще се случи между нас. Ще ѝ открия сметка, която ти ще управляваш, докато Тийгън навърши осемнадесет и ще видя дали имам възможност да ѝ внасям повече, докато расте. Всъщност, нямаше смисъл да го казвам, а? Така или иначе ще трябва да внасям повече, докато расте, за това няма две мнения, нали така?

— Нейт, аз... Благодаря ти.

Той повдигна главата ми и се вгледа в очите ми, а после избърса сълзите ми с палци.

— Рин... — поде, но бе прекъснат от звука от превъртане на ключ в ключалката на входната врата. Без да мислим, и двамата скочихме и се обърнахме с лице към вратата. Припряно изтрих сълзите си.

— Върнахме се! — оповести Тийгън, докато двамата с Люк влизаха. След миг вече бяха в хола. Тийгън, плътно увита в червеното си зимно палто, с пухкавата си черна шапка на главата, черен вълнен шал около врата и пухкави черни ръкавици на ръцете, се спря на прага, когато видя високия бял мъж, застанал до мен. Люк, който я следваше по петите, също застина на място.

— Добре ли прекарахте? — попитах, като смръкнах последните си сълзи навътре.

— Да — ухили се Тийгън доволно и любопитните ѝ сини очи се преместиха от мен към Нейт. — Кой е този? — попита, когато не можа да издържа повече.

— Това е Нейт. Помниш ли, казах ти, че е мой стар приятел.

— Ти имаше красива рокля — обърна се тя към Нейт.

Той се намръщи драматично.

— Не, виждал съм някои много красиви рокли, но никога не съм носил някоя от тях, честна дума.

Тийгън се изкикоти, макар че направи крачка назад и се притисна до крака на Люк в търсене на неговото познато, успокоително присъствие.

— Не ти! — изхихика тя. — Мама Рин. Тя имаше красива рокля, защото щеше да се омъжи — повдигна облечената си в ръкавичка ръка и посочи към него. — За теб.

Останах поразена, но не бях единствената, шокът от думите ѝ разтърси всеки от нас, тримата възрастни. Направо онемяхме. Това, че някога бяхме сгодени с Нейт, бе нещо, който никой не би изрекъл на глас. Никой, освен Тийгън.

Аз се оказах първата, която се овладя достатъчно, за да проговори.

— Вярно е — потвърдих. — Не знаех, че още си спомняш за това.

Тийгън се ухили.

— Помня — тя погледна към Люк и зачака похвалата му.

Той ѝ се усмихна, застана на колене и посегна към краката ѝ.

— Каква умница си ми ти — каза и започна да развързва обувките ѝ, за да ги събуе.

Когато отново се изправи, ми отправи въпросителен, пълен с укор поглед.

— Люк, това е Нейт. Нейт, това е Люк, моя приятел.

Нейт заобиколи дивана, отиде до Люк и протегна ръка. Люк неохотно я стисна.

— Радвам се да се запознаем — каза Нейт.

— Аха.

Тонът и изражението на Люк ми бяха добре познати — бях ги изпитала на гърба си първия път, когато се срещнахме.

— Ти ли си приятеля на мама Рин? — попита Тийгън, сигурно се уплаши, че не ни е притеснила достатъчно първия път.

— Бях, но това беше много отдавна — отвърна Нейт. — Сега вече не съм. Сега Люк е нейния приятел.

Тийгън изглеждаше доволна от отговора. Носът и устата ѝ се сбърчиха и тя кимна в знак на съгласие. Люк изглеждаше така, сякаш искаше да друсне един на Нейт само заради удоволствието.

— С Люк нахранихме патиците — осведоми ни Тийгън. — Нали така, Люк?

— Точно така.

Лицето на Нейт се смекчи. Той погледна към Тийгън и на устните му се появи глуповата усмивка.

— Ау! — нададе възторжен вик. — И какви бяха на цвят тези патици?

— С патешки цвят! — изкиска се Тийгън.

— О, значи са били яркожълти?

— Не! — изквича тя.

— Добре, но това е цветът на патето в моята вана.

Откъде се беше взела тази новооткрита способност на Нейт да общува с деца? В миналото, когато Адел я бе оставяла за малко при нас, той беше готов да избяга на цяла миля разстояние, ако се случеше да го помоля да я наглежда, докато отида до тоалетната.

— Те изобщо не бяха много. И бяха кафяви, и зелени, и морави, и имаха жълто по врата. Люк каза, че отлитат надалеч за през зимата.

— Точно така — съгласи се Люк. — Е, време е да тръгвам.

Нейт отклони вниманието си от Тийгън и с видимо неудобство погледна към Люк.

— Трябва вече да си тръгвам. Имам да работя довечера — той се наведе към мен и докосна бузата ми с топлите си устни. Допирът му накара сърцето ми да забие по-силно. — Довиждане — каза ми той. —

Всичко хубаво, Люк — протегна ръка и Люк я стисна. — И, Тийгън — наведе се, за да се изравни с нея, — за мен беше истинско удоволствие да те видя пак. Ще се видим скоро, нали така? — подаде ѝ ръка и тя я пое, очарована, че се държат с нея като с възрастна.

Люк гневно оголи зъби и едва се сдържа да не халоса Нейт, когато той стигна до вратата. Затаих дъх, уплашена да не би наистина да последва порива си — желанието да го стори бе изписано съвсем ясно в очите му — но за щастие отстъпи настрани и когато Нейт излезе, заключи вратата след него.

— Той ми хареса — обяви Тийгън, влизайки в стаята, и се хвърли на дивана. Все още носеше палтото, шала, шапката и ръкавиците си. — Но не толкова, колкото ми харесва Люк — издърпа от ръката си едната ръкавица, взе дистанционното и започна да сменя каналите на телевизора. Сега, след като въодушевлението, предизвикано от новия ни посетител, бе отминало, започна да ѝ става скучно.

Очите на Люк се преместиха от мен към коридора и той ми направи жест с глава. Тръгнах след него и двамата влязохме в спалнята ми, където той затвори вратата след мен.

— Не искам той да идва тук — процеди Люк през зъби.

— Не съм го канила аз, той сам е решил да дойде.

— Така ли?

— Не, Люк, в действителност аз изчаках да излезеш навън за неопределен период от време, преди да го поканя да дойде, за да правим секс.

— Не искам той да идва тук — повтори Люк.

— Това е моя апартамент.

— Опита ли се вече да те свали?

— Най-накрая стигаш до съществената част. Не, не се опита, а дори и да беше — което не направи — все едно, нямаше да се случи нищо. Ти си моя приятел.

— Какво искаше?

— Да види Тийгън.

Люк настръхна от ужас.

— Иска да я вземе ли? — звучеше толкова паникьосан, колкото се чувствах аз самата.

— Не знам. Затова ме завари да плача, когато се прибрахте. Нали забеляза? Не се бяхме впуснали в някакви пламенни любовни излияния, просто аз бях ужасена, защото той иска да поеме отговорност за нея, а това може да означава, че никога няма да одобрят молбата ми за осиновяване.

— По дяволите! — Люк се стовари на леглото.

— Никога преди не съм го виждала да се държи така с дете, дори и с Тийгън. Но пък от друга страна, никога преди не бях го виждала с дъщеря му. Страх ме е, Люк — седнах до него и той ме прегърна. — Страх ме е, че той ще се влюби в нея, ще я поиска и аз ще я загубя, и по този начин ще предам Адел — притиснах длан до челото си. — Страх ме е, Люк.

— Всичко ще се оправи — каза той, макар да прозвуча така, сякаш сам не си вярваше. — Обещавам ти. Всичко ще бъде наред.

Той не разбираше. Не се страхувах само от това да не загубя Тийгън, страхувах се от Нейт. Днес, когато го видях с Тийгън, как направи усилие да общува с нея, се запитах дали не бихме могли да станем истинско семейство — аз, Нейт и Тийгън. Страхувах се, защото вече започвах да изпитвам съмнения за мястото на Люк в живота ни.

Още преди години бях свикнала с блъсканицата след работа — тълпите по улиците, хората, които излизаха от офисите и магазините, от гарите и от всевъзможни други работни места, за да се отбият в най-близкия бар. Аз, Бетси, Руби и още няколко души от „Анджелис“ често отивахме в един бар недалеч от магазина, за да похарчим част от спечелените си с тежък труд заплати. Откакто наследих Тийгън обаче, броят на хората, с които се срещах извън работата, се бе свел до... Люк.

Рядко се виждах с когото и да било от приятелите си, освен ако не ставаше въпрос за работа. Причината беше проста: не желяех да излизам и да се разделям с Тийгън. Вярно, че тя нямаше нищо против, аз обаче имах. Дори когато си бях вкъщи с нея, почти никога не присъствах изцяло там — постоянно си мислех за работата, която трябваше да свърша. За пазаруването. За прането. За гладенето. За чистенето. За това какво мога и какво не мога да си позволя да купя със заплатата, която сега трябваше да стигне за двама души. Не обръщах достатъчно внимание на Тийгън, за това нямаше спор, но пък ако не си бях вкъщи, изобщо нямаше да мога да й обръщам внимание. Освен това се страхувах да я оставя сама с непознат човек, поради което бях голяма късметлийка, че в такива случаи мога да разчитам на Люк. Тази вечер той щеше да се грижи за нея, докато аз се наслаждавам на първото си от месеци питие след работа. По всяка вероятност точно в този момент двамата приготвиха вечеря и в процеса на работа превръщаха апартамента в кочина. Изглежда, бяха напълно неспособни да сготвят каквото и да било, без да извадят всички съдове и прибори от шкафовете, а освен това обичаха да приготвят „всичкомаш“ по рецептата, която двете с Адел бяхме открили в колежа: изваждаш всички продукти от хладилника, слагаш ги в тенджерата и се молиш да се получи нещо годно за ядене. Понякога ставаше страхотно, а друг път — отвратително, но самият процес на готвене винаги беше забавен. Тийгън беше възкресила този обичай с

първото ястие, което тя и Люк ми бяха направили за вечеря — мисля, че беше смес от лук, домати и сладка царевица. Естествено, прекарах сума ти време да чистя след тях, но нямах нищо против — те винаги се забавляваха, докато готвеха, и само това имаше значение.

Проправих си път през навалищата в претъпкания модерен напоследък бар „Парагон“ в центъра на Лийдс. Някои от хората, покрай които минавах, все още не пяха свалили палтата си, повечето стояха бдително над чантите си и всички държаха в ръцете си питиета. Бях забравила колко препълнени бяха тези заведения, как въздухът бръмчеше от разговори и ставаше почти синкав на цвят от цигарения дим. Надникнах през пролуките между телата и се огледах за Нейт. Бяхме се уговорили набързо да изпием по едно, защото тази вечер той имаше среща с приятели в Лийдс. Мярнах го да седи сам на една маса в ъгъла, вирайки се в полупразната халба бира пред себе си. Срещу него бе поставена чаша бяло вино — за мен. Спомних си как протичаха едно време срещите ни след работа — той пристигаше в заведението пръв и ми поръчваше питие, после идвах аз и поръчвах питие за Адел, която беше винаги последна, защото излизаше от работа най-късно от трима ни.

Едва успях да отпия една глътка от чашата си — от цяла вечност не бях пила вино — когато Нейт попита:

— Смяташ ли да кажеш на Тийгън, че аз съм баща й?

Този въпрос бе достатъчен да ме накара да си спомня, защо обичах да прекарвам времето си заедно с Люк. Люк олицетворяваше нормалността. С него чувствата ми не се люшкаха от едната в другата крайност. Вярно, нормалността рядко ти предлага тръпката на вълнението, но когато животът ти представлява безкрайна спирала от взаимно противоречащи си емоции, когато в един миг се превиваш от смях, а в следващия забиваш нокти в дланите си, за да не избухнеш в плач, тогава осъзнаваш, че нормалността си има своите предимства и те съвсем не са малко. Всъщност, нормалният живот е страшно търсена стока. Такава, каквато аз и Нейт вече не можехме да си позволим. Ставаше ли въпрос за него и за мен, нищо не беше нормално, не, то трябваше да бъде нещо голямо и драматично, както сега.

— Не зная — отвърнах. Оставих чашата си на масата и прокарах пръст по дървената повърхност. — Тийгън е умно момиче и разбира,

че има причина постоянно да висиш у нас.

След неочакваното си посещение миналата събота, Нейт се бе отбивал вече на два пъти в апартамента ни: първо искаше да ми даде номера на банковата сметка, която бе открил за Тийгън. Както бе обещал, бе внесъл в нея три хиляди лири. Две ноци по-късно бе дошъл да ми донесе картата, която вървеше с въпросната сметка. Тийгън се държеше с него предпазливо: гледаше го внимателно, разпитваше го колебливо за работата му и с неохота отговаряше на въпросите му за училище. Люк не изпадаше във възторг от посещенията на Нейт, но не бе казал и дума, защото отчаяно копнееше Нейт да подпише документите и да се махне от живота ни.

— Така ли си мислиш? Че постоянно вися у вас? — попита Нейт.
— Като някоя неприятна миризма, това ли имаш предвид?

— Нейт, престани. Просто не знам дали е подготвена да разбере, че ти си нейния баща.

Нейт пресуши халбата си на един дъх, но не понечи да си поръча повторно. Когато кажеше „едно питие“, той имаше предвид точно това — едно.

— За Тийгън „татко“ означава нещо, от което е била лишена през първите години от живота си, а сега...

Той не отмести очи от халбата.

— Давай, кажи го.

— А сега нейния „татко“ е Люк. Не че го е казвала някога, той просто изпълнява тази роля в живота и. Тя му е изцяло предана.

Нейт вдигна глава и ме прикова с тъмносиния си поглед. Знаех, че ще ме попита за Люк, щеше да поиска да разбере дали и аз съм изцяло предана на Люк. Дали съм влюбена в него. Вместо да проговори обаче, Нейт внезапно се облегна назад в стола си, изпъвайки мускулестото си тяло. Устата му се бе превърнала в права линия, лицето му беше безизразно; единствената част от него, която показваше признаци на живот, бяха очите му — те продължаваха да ме пронизват. Преглътнах с усилие и сърцето ми заби по-силно. Страшно ме изнервяше тази негова способност да ме кара да се чувствам по начина, по който се чувствах сега. Много малко хора можеха да ме накарат да се чувствам дотолкова неспокойна.

— Виждам се с една жена — изрече той тъкмо когато поднасях към устата си чашата с вино.

Вместо да се допре до устните ми, високата стъклена чаша се удари в зъбите ми. Това бе последното, което бях очаквала да чуя. Дълбоко в себе си се надявах, че той никога няма да бъде привлечен от друга жена, защото напразно си мечтае, че някой ден ще се върна при него. С бавно движение поставих чашата на масата. Не бях в състояние да обясня защо се почувствах толкова нещастна при мисълта, че той е преодолял болката от раздялата ни и е продължил напред. Все пак, аз самата бях продължила напред: сега имах приятел и дете. Ако това не беше продължаване напред, тогава не знам кое беше.

— О — промълвих сподавено.

— Започнах да се срещам с нея едва преди няколко седмици — обясни Нейт.

Откакто с него се срещнахме пак. Мили Боже. Значи това, че ме бе видял отново, го бе накарало да проумее разликата между мечтите и действителността; накарало го бе да осъзнае, че аз не съм целия му свят, както вярваше някога. Или не беше така?

— Работи като продуцент в радиостанцията.

Значи се виждаха всеки ден. Навярно флиртуваха над чайника, докато си правеха кафе, мляскаха се, когато ходеха на обяд, чукаха се след вечерното питие.

— Много е мила. Сигурен съм, че ще ти допадне.

— Стига сме си играли игрички, Нейт, така изглеждаме страшно жалки — срязах го остро.

— Добре — съгласи се той и отклони поглед.

Потъгнахме в мълчание, нарушавано само от жуженето на разговорите около нас. Нито веднъж не бях попитала Нейт какви са били за него последните години. Бях решила, че е необвързан, защото се опита да ме целуне онази вечер, когато ходихме на вечеря, но сега за пръв път се запитах какво е правил през тези няколко години след раздялата ни. Дали се бе впуснал в цял куп безразборни връзки, или се бе спрял на някоя по-специална жена? Знаех обаче, че нямам право да го питам. Личният му живот не ми влизаше в работата. Продължавах да се виждам с него поради една-единствена причина — да го убедя да се откаже от всякакви права върху Тийгън. Със сигурност не изпитвах ни най-малко желание да се терзяя, умувайки с коя ли спи сега.

— Защо се държиш така, Нейт? — попитах, отклонявайки разговора към друга, по-безопасна посока. — Защо толкова много се

интересуваш от Тийгън?

— Във всеки случай не поради тази причина, за която си мислите и ти, и всички останали.

— И каква е тя?

— Че се опитвам да я използвам, за да се добера до теб.

— Не съм си и помисляла подобно нещо.

— Сигурно. Изобщо не ти е минавало през ума, така ли?

Наведох глава и усетих как лицето ми пламва от срам. Прав беше. Разбира се, че имаше право. Тази мисъл ми бе хрумвала неведнъж — та Нейт никога не бе проявявал какъвто и да било интерес към децата. На няколко пъти се питах дали не се прави на много привързан към Тийгън, защото си мисли, че така ще му бъде по-лесно да се промъкне обратно в живота ми, в леглото ми. Чудех се, но добре знаех, че не е вярно. Опитвах се да си улесня живота, нищо повече. Много ми беше удобно да си представям Нейт като циничен негодник, който никога няма да може да се мери с Люк, защото е готов да използва собственото си дете, за да постигне целта си, но в действителност знаех, че нещата изобщо не стоят по този начин. Нейт не беше нечестен — не му бе в природата да е такъв. Затова преживях толкова тежко онази му постъпка — умът ми не можеше да побере представата как е възможно Нейт — Нейт, който беше олицетворение на стабилността, Нейт, който бе толкова солиден и отговорен, който ме обожаваше — да ми е изневерил. Това просто не му бе в природата.

— Държа се по този начин, защото тя е моя отговорност — реши да ме осветли Нейт. — Знаеш, че никога не съм се опитвал да избягам от отговорността си. Дори съм готов да поема отговорност за онова, което се случи между мен и Адел. Тя обвиняваше само себе си, но и аз бях там. И аз участвах. Аз...

Той млъкна, защото видя, че започвам да треперя. Мисълта за Адел ме бе извадила от равновесие. Тъгата ми се опитваше да ме погълне цялата, а аз се мъчех да се овладеея и да не се поддам на болката, която гореше в тялото ми. До този момент не си бях дала сметка, че днес не е добър ден. Че е ден за болка — един от онези дни, когато и най-малкото нещо можеше да разбие самообладанието ми на парчета. Рядко имах такива дни — обикновено успявах да натикам болката в някое отдалечено ъгълче на съзнанието си и да продължа напред, в дни като днешния обаче самата мисъл за Адел бе в състояние

да ме парализира. Достатъчно беше само да си я спомня как лежи неподвижна и студена, за да престана да мисля за каквото и да било друго, и да започна да треперя със свит от спазми стомах и внезапно навлажнени очи.

— Съжалявам — промълви Нейт едва чуто. — Не исках да те разстройвам.

— Значи с нея сте говорили за това. Много ли? — попитах и се усилих да се успокоя.

— Не, изобщо не беше така. Всъщност аз щях да...

Отново остави изречението недовършено. Изглеждаше ужасен от това, което почти бе изрекъл, и това ми подсказа всичко, което исках да зная.

— Щеше да ме напуснеш.

— Спомни си как стояха нещата тогава, Кам. Рин. Чувствата ми бяха така объркани, че изобщо не можех да мисля. Ти и аз...

— И щеше да скъсаш с мен, така ли? Заради Адел? Искал си да бъдеш с Адел? — гласът ми ставаше все по-силен с всяка дума и околните започнаха да ни заглеждат, но не ми пукаше. Тя така и не ми го бе казала. Когато ме бе помолила да взема детето ѝ — *неговото* дете — някак си бе пропуснала да спомене, че Нейт е пожелал да бъде с нея, а не с мен.

— Камрин, престани! — нареди Нейт и в гласа му прозвуча неприкрит гняв. — Искан да прекратя връзката ни, защото ти беше влюбена в друг мъж. Или си забравила тази подробност?

Почувствах се като заек, хипнотизиран от погледа на питон: не можех да помръдна, не можех да повярвам на това, което бе казал.

— Виждаш ли, трябва да поговорим за това както трябва — продължи Нейт вече по-нежнo. — Ти не искаш да водим този разговор точно сега, добре, но не можем да обсъждаме каквото и да е, без да сме възстановили цялостната картина. Тогава ставах страшно много неща и се чувствах ужасно неуверен в себе си.

— Но... — подех и спрях, защото осъзнах, че не мога да отрека истинността на думите му.

Беше само глупав флирт с един от колегите в офиса. Той (дори не си спомнях името му) се бе прехвърлил за шест месеца в Лондон от клона на „Анджелис“ в Единбург. Веднага си допаднахме: имахме сходно чувство за хумор, споделяхме много общи възгледи и бързо

станахме приятели. Ходехме заедно на обяд, за по едно питие след работа и флиртувахме един с друг, но нищо повече. След като се върна в Шотландия, дори не се чухме повече. Цялата история бе съвсем незначителна. Нито за миг не ми мина през ума, че Нейт може да я е взел на сериозно. Изобщо не бях си представяла, че може да е заподозрял, че изпитвам чувства към някой друг.

— Нищо не се случи — уверих го. — Никога не съм ти изневерявала.

— Знам, че не си — отвърна той. — Не това имах предвид. Мислех, че съм те загубил, и исках да отрежа загубите и да продължа нататък, но Адел ме убеди да не го правя.

„И как, като преспа с теб ли?“ — помислих си иронично.

— И не, не като преспа с мен — зная, че това си помисли току-що. Не, тя ми каза някои прости истини и това ме накара да не се предавам, да продължа да се опитвам да те спечеля. Толкова е умна, наистина... *Беше* толкова умна. *Беше*... Постоянно забравям, че вече я няма. Че е...

Мъртва. Не го каза, но не беше и нужно. Тази дума бе така студена и тежка, така жестока и безпощадна.

Изрази като „напусна ни“, „отиде си“ бяха някак по-меки, не така окончателни. Те означаваха, че тя е направила нещо, за да не бъде повече тук, че не просто е престанала да съществува. Че не е мъртва.

— И с мен е така. Не когато съм вкъщи, но на работа и когато се занимавам с разни неща, сигурно разбираш. Всичко си тече както обикновено и в един момент телефонът иззвънява и отсреща е Тийгън. Тогава си спомням и искам всичко да престане. Някак си, не ми се струва редно животът ми да си тече както обикновено, да се смея и да се забавлявам или дори да ходя на работа, когато тя никога вече няма да може да го направи. Не знам как да го обясня... Никога вече няма да говоря с нея. Човек не разбира колко дълъг период от време е „никога“, докато не стане твърде късно. Особено когато... — „Когато това е по моя вина — продължих наум. — Когато я нараних толкова много, като не пожелах да говоря с нея и най-накрая желанието ми се сбъдна — сега вече не ми се налага да говоря с нея. Никога повече.“

Когато реших да я прогоня от живота си, имах пълното право да го сторя. Тя ме бе наранила жестоко, не можех да понеса дори да говоря с нея. Въпреки това обаче, трябваше да си дам сметка, че Адел

си няма никого друго. Знаех го. Аз имах близките си, които въпреки всичко ме обичаха и бяха готови да ме подкрепят винаги когато се наложи. Адел обаче си нямаше никого. Бях я лишила от единствения човек, на когото някога бе могла да разчита. Последните месеци от живота ѝ бяха празни и самотни. Не трябваше да бъде така, но се случи, и то по моя вина.

На лицето на Нейт се изписа болка.

— Трябва да ти кажа нещо — рече тихо той. Приведе се напред, облегна лакти на масата и за миг зарови лице в дланите си. — Шест месеца преди смъртта си Адел ми изпрати съобщение на мобилния. Молеше ме да отида да я видя. Не можех, вече се бях преместил тук, но дори и да не бях, за нищо на света нямаше да отида, не и след всичко, което се случи. Тогава тя започна да ми звъни по телефона, но аз не отговарях на обажданията, ѝ. Накрая тя натисна бутона за скриване на номера от човека, на когото се обажда, и така ме подведе да вдигна слушалката. Попита ме дали бих могъл да се грижа за Тийгън за известно време, защото тя ще влиза в болница. Каза, че Тийгън би останала с мен, без да се страхува, защото вече ме познава. Пък и нямало на кого друг да я остави. Буквално ме умоляваше, но аз ѝ отказах — направи пауза и преглътна мъчително. — Отговорих ѝ, че за нищо на света няма да ѝ направя каквато и да било услуга, най-малко от всичко пък да се грижа за детето ѝ. Още докато го изричах, знаех колко е жестоко, но не се спрях — просто не можех. Тя продължи да повтаря отново и отново, колко съжалява и че ако ѝ дам възможност, ще ми се отплати. Молеше ме да направя за нея само това, единствено това. Точно тогава ѝ казах, че ще я ненавиждам до края на дните ѝ.

Не можех да повярвам, че Нейт е способен на такава жестокост. Очевидно обаче беше. Всички ние бяхме. Когато се бяхме карали през годините, той ми бе казвал ужасни неща, но никога не ги бе мислил наистина. Да, двамата можехме да се държим съвсем отвратително един с друг, но само защото бяхме сигурни, че това няма да разруши връзката ни. Но да кажеш на някого толкова жестоки думи и наистина да ги мислиш... Не можех да си го представя, не и за Нейт.

— Това е другата причина, поради която го правя. Не знам какво щях да сторя, ако Адел ми бе казала, че умира, но искам по някакъв начин да ѝ се реванширам, задето я предадох така. Едно време ние

четиримата бяхме като едно семейство. Готов съм да направя всичко по силите си, за да улесня живота на дъщеря ѝ.

— Затова ли постъпваш така? От чувство за вина, а не защото Тийгън е твоя плът и кръв, така ли?

Нейт погледна надолу към масата.

— Бих искал да мога да кажа, че е заради кръвната ни връзка — призна той. — Човек би си помислил, че сега, след като я видях пак, когато вече знам за родството, което съществува помежду ни, ще почувствам нещо, но не е така. Наистина я харесвам, тя е добро дете, но не усещам никакво естествено привличане. Когато поглеждам към нея, не мога да усетя чудото на живота, преминал от мен към нея... Но това може да се промени, ако прекарвам повече време с нея.

— Значи ще продължиш да се навърташ наоколо?

Той бавно кимна.

— Поне засега.

Допих си виното и оставих чашата на масата. Нейт избута стола си назад.

— Май е време да си тръгваш. Тийгън и Люк ще започнат да се чудят къде си.

Наблюдавах го как облича палтото си, как завързва шала около врата си и думата *inamorato* отново изплува в съзнанието ми. Изненадах се. Мисълта за тази дума бе последвана от спомена за първия път, когато бяхме заедно, и как бе изглеждал Нейт тогава, преди толкова години. Подпухналите му устни, разбърканата коса, зачервената кожа, докато ме бе наблюдавал, седнал на леглото. Колко съблазнителен бе той тогава. И сега беше такъв, макар и по различен, по-улегнал начин. Извивката на устните му, формата на сините му очи, полегатият нос все още бяха в състояние да ме развълнуват. Все още го чувствах като *inamorato*, въпреки че вече не беше такъв. Любим. Сигурна бях, че и тази нова жена чувства същото — същата тръпка на вълнение всеки път, когато той влезеше в стаята. Знаех, че коленете ѝ се подкосяват само при спомена за първата им целувка. Когато правеха любов, тя чувстваше дълбоко в сърцето си, че това е той — Единственият.

И за него ли беше така? Беше ли и той влюбен в нея? Осъзнах, че по всяка вероятност това е причината да ме покани да пийнем по нещо — просто искаше да си убие времето преди срещата им — преди да

започне да прави любов с тази своя нова жена, преди да започне да си създава нови спомени заедно с нея.

— Значи имаш романтична среща довечера, така ли? — попитах и се засмях, като дори успях да прозвуча искрено, сякаш нямах нищо против да ме използват за убиване на времето.

— Не бих използвал думата „романтична“. Само ще отидем на вечеря.

— О!

— Само вечеря. Не всички срещи завършват в апартамента ми.

— Добре тогава, приятно прекарване.

— Едва ли ще бъде много приятно. Трябва да й кажа, че между нас няма да се получи.

— И защо така? — попитах, неспособна да скрия надеждата в гласа си.

Нейт ме погледна право в очите.

— Знаеш защо. Защото има друга.

Светът наоколо бе потънал в тишина. Беше среднощ и всички спяха. Всички, освен мен — аз така и не успях да заспя. Не бях спала добре от седмици — откакто отидох да пийна нещо с Нейт. От както се блъснах в него наред „Джон Луис“, ако трябва да съм честна. А може да беше дори по-отдавна. Бях ли спала добре поне една нощ, след като Адел почина? Ако беше така, изобщо не си го спомнях.

В последно време, проблемът се бе превърнал от лош в хроничен. Минаваха часове, докато успея да потъна в нещо подобно на сън, и дори тогава, след час или два отново бях будна, лежах в тишината на нощта, вирах се в светлосивия таван и се опитвах да разделя мислите си от чувствата; опитвах се да си изясня какво чувствам, без да го мисля, и какво мисля, без да го чувствам. Опитвах се да си изясня дали обичам Люк или не.

Лекото му дишане се вряза в мислите ми и ги прекъсна. Именно присъствието му тук, в леглото до мен, превръщаше мисленето в толкова трудна задача: той или дишаше, или се обръщаше в леглото и без да иска, ме караше да се чувствам още по-зле заради дълбокия си, необезпокояван сън. Ако не лежеше тук до мен, ако не изпитвах завист заради способността му да спи, може би нямаше да чувствам тази враждебност, която сега изпълваше вените ми — враждебност към него, за да съм по-точна. Може би, а може би не. Напоследък нещата помежду ни не вървяха по мед и масло. Не че се карахме, но постоянно търсехме някакъв подтекст във всеки разговор, във всеки поглед и докосване. Нещата определено не вървяха добре и това се дължеше на несигурността ни — нито той, нито аз бяхме уверени в собствената си значимост в очите на другия. Знаех за подозренията му, че още съм влюбена в Нейт. Аз, от своя страна, бях също толкова подозрителна по отношение на чувствата на Люк към мен.

В моите очи нещата се промениха в мига, в който казах „Обичам те“, а той изчака цяла седмица — по-точно докато излязох на вечеря с бившия си годеник, за да ми каже същото. Вярно, бях го изрекла,

защото имаше нужда да го чуе, но така или иначе го бях направила. Първа. Доброволно се бях поставила в позиция на уязвимост, бях се разкрила пред него, а той дори не може да произнесе три думи. Тези три думи — „и аз също“ — бяха достатъчни, за да ми покажат, че означавам нещо за него, но той не може да ги изрече. А това ме накара да се съмнявам във всичко, което, си мислех, че той започва да изпитва към мен.

Не го обичам.

Обичам го.

Не.

Уморените ми очи бяха вперени в тавана. Лежах по гръб съвсем отпусната, с натежали от умора крайници и тяло. Опитвах се да напусна тялото си, да се отделя от действителността, която ме заобикаляше и просто да отлетя. Дали така се бе чувствала Адел, когато е умирала? Дали е почувствала как се отделя от тялото си клетка по клетка? Или е станало бързо? Може би изобщо не бе усетила, че вече си е отишла. Или в мига преди смъртта е разбрала, че в следващия миг вече няма да я има?

Люк си пое дълбоко дъх със странен звук и се обърна в леглото, като леко ме закачи с глава. Ръцете му инстинктивно се протегнаха и ме придърпаха. Затаих дъх, надявайки се да не се събуди. От опит знаех, че ако това стане, ще поиска да правим секс, а в момента нямаше нещо, което да желая по-малко. Не го исках в тялото си и честно казано, не исках и никого друг там. Не желяех да ме докосва. Не исках никой да ме докосва, но Люк най-малко от всички.

Обичам го.

Не го обичам.

Да.

Не.

Люк се сгуши до мен, притисна лице в извивката на шията ми и нагласи тялото си плътно до моето.

— Хммм — промълви във врата ми. Прииска ми се да го отблъсна.

Просто искам да бъда сама.

Скоро той отново се пренесе в страната на сънищата и аз отместих ръката му от себе си, изплъзнах се от прегръдката му и тихо излязох от спалнята. По средата на коридора се спрях и отворих

вратата на един от шкафите. Коридорът ми беше тесен, защото пространството до цялата една стена, от пода до тавана, бе заето от шкафове с бели врати. Бях, наблъскала в тях кашоните на Адел веднага след връщането си в Лийдс и повече не бях поглеждала вътре.

Извадих един кашон, на капака, на който Адел бе написала „Дрехи“ и го занесох до дивана в хола. След като включих страничното осветление, затворих вратата и седнах до кашона. „Трябва да ги прегледам всичките, особено след като не са кой знае колко много“ — мина ми през ума. Щях да го направя по-нататък, но сега исках да започна с този. Повдигнах твърдия кафяв капак и надникнах вътре.

Дрехата, която лежеше най-отгоре, бе ушита от черно кадифе. Познах я веднага. Извадих я от кашона и пръстите ми веднага усетиха мекия и пухкав допир на плата. Дрехата беше моя — моето сако от черно кадифе. Бях го заела на Дел за едно служебно парти още преди години. Беше ѝ голямо, но тя умираше за него още от деня, в който го купих, така че не ѝ пукаше. Беше го облякла в съчетание с тъмночервено бюстие и най-тесния блестящ тъмночервен панталон, който бях виждала. Този тоалет подчертаваше блясъка на халката от бяло злато, която висеше на пъпа ѝ.

С ослепителна яснота си спомних как изглеждаше тя онази вечер — русата коса, която се стелеше на вълни около лицето и по раменете ѝ, гримът, който подчертаваше очите и дългите ѝ мигли, ръката, стиснала моята блестяща вечерна чантичка. Изпитах внезапна болка при мисълта колко красива бе тя онази вечер. Колко красива бе всяка вечер. Спомних си в какъв вид прекрачи прага на апартамента си пет часа по-късно — стиснала в ръка обувките си, с размазан по едното око грим, червилото полуизтрито от целувки, косата пропита с миризмата на няколко различни марки цигари. Беше влязла препъвайки се в хола и се бе стоварила на купчинка на пода. Боже, колко раздърпана изглеждаше, но независимо от това бе все още хубава. Все още красива.

Зарових лице в мекия плат. Очаквах да мирише на Дел — на това как бе прекарала онази нощ, на тежкия парфюм, който употребяваше, примесен с аромата на кожата ѝ, но не беше така. Разбира се, че не беше. Онова парти се бе състояло преди цели четири години, така че самото миришеше на прах за пране, точно както би трябвало.

Докато го пипах, платът изскърца. Раздвижих го отново и отново чух сухия скърцащ звук — звука на хартия, която се търка в плата. Напъхах ръце в джобовете и в левия напипах нещо — прегънат на две плик. Разгънах го и прочетох двете думи, написани с четливи букви: „Камрин Матика“.

Усетих лудото биене на сърцето си, докато се вирах в дебелия бял плик, който държах в ръка. Как бе възможно? След няколко секунди изненадата ми бе изместена от друго чувство: страх. Страхувах се от това, което щях да прочета. Защото ставаше въпрос за Адел. Това писмо приличаше на всички останали, които ми бе изпращала — онези, които лежаха непрочетени и почти забравени на дъното на чекмеджето с бельото ми.

Забелязах, че пръстът ми трепери, докато го пъгнах в отвора на плика.

Отворих писмото — петнадесет листа хартия, изписани с ясни четлив почерк на Адел. Дел открай време си бе страшно старателна, когато ставаше въпрос за определени неща — доста изненадващо за безгрижна натура като нея.

„Здравей, красавице“

Така започваше писмото. Можех почти да чуя гласа ѝ. Почти я виждах, просната до мен на пода, облегната на лакът, със свити под себе си крака.

„Ще започна, като ти кажа, че те обичам. Сигурна съм, че така и не съм могла да ти го кажа, преди да умра. Да, всичко изглежда толкова странно — седя тук, в дома на баща си, и пиша писмо, знаейки, че когато го прочетеш, мен вече няма да ме има. Знам, че вече не съм между живите, защото, ако бях, ти изобщо нямаше да четеш това писмо, нали така? Обичам те, Кам. През целия си живот съм била обичана само от двама души — от теб и Тийгън — и обичам и двете ви повече от всичко на света. Обаче много добре те познавам, Камрин Матика, и знам каква си

— ти си една твърдоглава кучка, която се затваря в себе си всеки път, когато нещата загрубеят. Знам, че така и не си ми позволила да ти обясня какво точно се случи между нас с Нейт, а имаш нужда да разбереш Кам, наистина е така. Не беше така, както си мислиш. Не беше мимолетно преживяване. С Нейт дори не си бяхме помисляли един за друг по този начин...“

Не беше така, както Кам си мислеше. Не беше мимолетно преживяване. С Нейт дори не си бяхме помисляли един за друг по този начин. Никога не бях копняла за него нито в романтичен, нито в сексуален смисъл — за мен той бе само скъп приятел, почти толкова близък, колкото Кам. Просто тогава, когато се случи, всичко бе така объркано. Беше ужасна каша, когато започна, а когато свърши, пак беше пълна бъркотия. Коя дума е най-подходяща, за да се изрази пълната бъркотия? Не мога да се сетя за друга. Просто беше това — каша.

Камрин така и не може да разбере колко много я обича Нейт. О, тя също го обичаше, разбира се, че го обичаше, но той бе готов на всичко за нея, защото любовта му бе наистина безкрайна. Безусловна. Тя можеше да направи какво ли не и накрая той пак щеше да ѝ прости — беше готов да ѝ прости всичко. Не съм убедена, че едно толкова дълбоко чувство е здравословно, но така стояха нещата.

Винаги съм изпитвала възхищение от това колко много я обичаше той. Трябва да е било любов от пръв поглед, защото тя се държеше с него непоносимо, дори и след като се превърнаха в истинска двойка. Всички изпитания, които преживях, за да стана нейна приятелка, дори не можеха да се сравнят с онова, на което подложи Нейт. Колко саркастична, високомерна, заядлива и откровено груба беше. Но Нейт устоя. По някакъв начин успя да пренебрегне всички гадости, които му сервираше, и ден след ден продължи да ѝ доказва колко много държи на нея. Тя твърдеше, че не го познавам достатъчно добре, че той често има нужда от подкрепата ѝ, но не го казваше пренебрежително. Мисля, че само се опитваше да ме накара да разбера, че връзката им не е едностранна — че докато той открито я обожаваше, тя показваше любовта си по начин, който не бе толкова очевиден. Когато ми съобщи, че са решили да се оженят, си помислих, че ще умра от щастие.

Дори тогава обаче Камрин не можеше да повярва докрай в искреността на Нейт — долавях го от тревогата, която понякога прекосяваше лицето ѝ, когато той си тръгваше. Тя се питаше дали Нейт не се опитва да я подведе — дали накрая няма да се окаже поредния негодник, който ще се опита да контролира живота ѝ. Постоянно и ненужно се тревожеше, че той ще си намери друга. Подхващаше разговори на тема дали любовта наистина може да трае вечно. „Какво ще стане с любовта, когато сте били заедно толкова дълго, че нито ти, нито той можете да си спомните причините, поради които сте се събрали? — каза веднъж тя. — Когато сте заедно и всичко е наред, но вече я няма онази тръпка?“ След като видя израза на лицето ми, веднага се опита да замаже положението и продължи: „Само се питам. Имам право да се питам.“

По времето, когато се случи, Нейт бе толкова раздвоен и несигурен. Току-що се бе върнал в Лондон, след като бе откарал Кам до Лийдс, където тя имаше работа. Правеше го често — откарваше я дотам и се връщаше в столицата, защото това му даваше възможност да прекара повече време с нея. Когато тя приключеше със задачите си, той отново отиваше до Лийдс, за да я вземе. Не че тя го молеше — той просто обичаше да го прави. Както и да е, онзи ден я бе откарал дотам, преди да се отбие в апартамента ми по обратния път, защото Камрин му бе наредила така. Разбирате ли, тя се тревожеше, че когато я няма, аз оставам съвсем сама, затова му бе поръчала да се отбие да види как съм. Нейт изглеждаше съвсем изтощен — на лицето му бе изписана умора, дрехите му бяха измачкани, беше много блед, но имаше и нещо друго. Той беше разтревожен и изпитваше болка, разбрах го в мига, в който отворих вратата.

Нейт се строполи на един от диваните и аз побързах да му предложя нещо за пиене, но той отказа с думите, че няма да стои дълго — просто искал да се увери, че съм добре.

— Аз се чувствам чудесно, но ти очевидно не — отвърнах му. — Какво се е случило, Натаниъл?

— Нищо.

— Сигурно. Затова ли приличаш на жив мъртвец?

Той потърка с ръка очите си и за момент се загледа с празен поглед пред себе си, преди да въздъхне дълбоко.

— Мисля, че Камрин ще скъса с мен. Има си друг.

— О, не ставай глупав — отвърнах, опитвайки се да бъда честна с него.

— Вярно е. Познавам годеницата си. Знам как се държи, когато е влюбена. Със сигурност е срещнала някой друг. Вече изобщо не ме поглежда в очите и почти не говори с мен, дори не ми се тросва. Днешното пътуване до Лийдс беше същински ад — пет часа непрекъснато мълчание.

— Натаниъл, ако знам нещо със сигурност, то е, че Камрин никога няма да направи каквото и да е, с което да застраши връзката ви. Тя не би и погледнала друг мъж.

Той поклати глава.

— Никак не те бива за лъжкиня, Адел, но ти благодаря за опита. Трябва да реша какво да предприема сега. Работата е там, че изобщо не съм в състояние да мисля.

— Не, тя наистина не е направила нищо — отново се помъчих да го успокоя. — Нито пък ще направи в бъдеще. Камрин не е от жените, които изневеряват.

— Не, не е. Бившата ми приятелка обаче бе точно такава. Правеше го години наред, а аз търпях. Само че не бих могъл да го понеса, ако се случи с Кам, не и след... Знам, че не би ми изневерила във физическо отношение, но най-добре ще бъде аз да сложа край на всичко, а не да чакам тя да ме зареже.

Останах ужасена от болката в гласа му и от намерението му да сложи край на връзката им. Трябваше някак да го накарам да разбере, че страховете му са напразни.

— Слушай, Нейт, Камрин няма да те зареже. Представи си, чисто хипотетично, че тя наистина е срещнала някого, може би в работата. Не забравяй, че говорим чисто хипотетично. Представи си, че тя и този човек са си допаднали и ходят заедно на обяд през почивката, че се смеят заедно. Това би било всичко — само малко приятно прекарване. Може би тя ще започне да обмисля различни аспекти от живота си, но със сигурност няма да се откаже от теб заради някой друг. Никога. И двамата знаем, че ти си единствения мъж, когото Камрин никога е обичала.

— Да — промълви Нейт едва чуто и прокара пръсти през косата си. — Толкова объркан се чувствам... Имаш ли нещо против да полежа тук за малко, преди да си тръгна?

— Не, разбира се. Легни и си почини.

Натаниъл отиде да си легне в старата стая на Камрин, докато аз гледах телевизия. Няколко часа по-късно отидох да проверя какво прави. Заварих го дълбоко заспал. Наведох се над леглото и забелязах колко спокоен изглежда той. Като ангел.

Изведнъж очите му се отвориха и аз подскочих. Той се събуди напълно и отправи поглед към мен. Може би се дължеше на това колко красив изглеждаше той в съня си, може би на това, че за миг забравих кой е, или пък просто се оставих на инстинктите си, но аз го направих. Всичко, което се случи после, бе по моя вина.

Защото го целунах.

Натаниел изглеждаше изненадан и бързо обърна глава настрани. Това движение ме върна към действителността: спомних си кой е той, че изобщо не го харесвам в този смисъл, че това, което току-що бях сторила, беше не само глупаво, а и отворително. Обърнах се да избягам от стаята. Изпълваше ме ужас — как можах да целуна годеника на най-добрата си приятелка! В този миг обаче той ме улови за ръката и ме спря. Докато се извъръцах обратно към него, страхът ми изобщо не намаля, защото знаех, че той няма да започне да ми крещи. Знаех какво ще стане. Целунахме се отново и тогава се случи. Не беше бързо и изпълнено с отчаяно желание — беше бавно, нежно и изпълнено с любов. Красиво. Съжالياвам, знам, че на Камрин няма да ѝ хареса да го чуе, но искам да стане съвсем ясно, че изобщо не ставаше въпрос за двама души, които се харесват и с времето чувствата им се задълбочават дотолкова, че става невъзможно да им устоят по-дълго. Ставаше въпрос за двама души, всеки от които имаше различна причина да направи това, което в крайна сметка извършихме. От много дълго време не бях спала с мъж, който да е така нежен с мен, и за малкото време, докато бях в прегръдките му, можех да си представя, че човекът, с когото се любя, наистина ме обича. Че прави с мен любов, а не секс, както бях свикнала. В повечето ми дотогавашни връзки имаше само това — много секс и никакви чувства. Знам, че Камрин можеше да живее така, без да страда твърде много, но това се дължеше на факта, че

от съвсем млада се бе научила да разделя живота си на части. Бе принудена да се научи да затваря частици от себе си, за да не позволява обидите и лошото отношение от страна на мъжете да я засегнат. Аз обаче така и не се научих да го правя. Винаги давах прекалено много от себе си, така твърдеше Камрин. Аз самата съм прекалено много. Прекалено цяла през цялото време. Не бих могла да игнорирам частици от себе си, независимо колко много болка бях изпитала, затова всеки път, когато правех секс без любов, едва-едва успях да се убедя, че всичко е наред и че след това не се чувствам празна и безполезна. През няколкото мига, прекарани с Нейт обаче, можех да се преструвам, че той ме обича. Знаех, че не е вярно, но се чувствах така, сякаш е, макар и за съвсем кратко.

Когато се събудих, Нейт седеше на ръба на леглото напълно облечен.

— Съжалявам, наистина съжалявам — прошепна той. — Толкова много съжалявам.

Дори и в тъмнината можех да видя колко се срамува от себе си. И аз се срамувах.

— Какво направих? Как ще поправа стореното? Извърших неппростимото — отчаяно рече той.

Знаех какво изпитва, защото и аз се чувствах по същия начин, само че с тази разлика, че моята постъпка бе още по-непростима от неговата. Познавах Камрин от много по-дълго време, отколкото той, и знаех как ужасно се бяха отнасяли с нея всички онези мъже, и все пак току-що бях извършила нещо много по-лошо, като първо го целунах, а после се любих с него.

— Когато тя се върне — продължаваше той, — ще скъсам с нея и ще се изнеса. Тя и бездруго не иска да бъде с мен, затова ще ѝ кажа какво съм направил, но няма да ѝ кажа, че си била ти. Ще ѝ кажа, че става въпрос за момиче, с което съм се запознал в един бар и ще си тръгна. Няма защо да научава за теб, защото това ще разруши приятелството ви, а не бива да става така.

Не можех да му позволя да поеме цялата отговорност за станалото. И двамата имахме вина. Той бе толкова почтен и благороден, че дори и сега, докато все още бе ужасен от случилото се, искаше само да направи всичко по-лесно за мен. Започнахме да говорим и говорихме, и говорихме, докато накрая се съгласихме да

оставим случилото се зад гърба си — просто да забравим за него. И се получи. Нито аз чувствах привличане към Нейт, нито той към мен, никой от двамата не изпитваше желание станалото да се повтори, така че бе съвсем лесно.

Малко по-късно обаче разбрах, че съм бременна. Знаех, че той е бащата, и знаех, че не мога да споделя това с никого — нито с Камрин, нито с Натаниъл — всъщност с него най-малко от всички. Знаех, че ако го направя, той ще поеме своята отговорност и тогава Камрин ще ме напусне.

Знам колко себично звучи, но не можех да понеса тази мисъл — Кам да излезе от живота ми. Въпреки цялата ми предпазливост обаче, точно това стана и то разби сърцето ми. Знаех каква е Кам — тя никога нямаше да се съгласи да ме изслуша. Щеше да го види само като предателство, каквото и в действителност беше. Все пак обаче не ставаше въпрос за двама души, които се обичат. Аз и Нейт просто бяхме направили нещо извънредно глупаво. Дори не мога да кажа, че ми се иска да не се е случило, защото това щеше да означава да поискам Тийгън да бъде различна. Тя щеше ли да бъде Тийгън без формата на носа си, без таланта си да рисува, без необикновения тъмносин цвят на очите, ако беше дете на някой друг, а не на Нейт? Разбира се, че нямаше. След всичко, което бях изтърпяла от страна на семейството си, да имам някой от своята кръв, който да ме обича толкова, колкото го обичам аз, стана най-важното нещо на света за мен. Не бях искала да забременявам, но след като се случи, не съжалих нито за миг.

Това звучи ужасно и не мога да обвинявам Камрин, защото бе толкова разгневена. Само искам да ѝ се извиня. Иска ми се да имам време да ѝ обясня тези неща. Иска ми се да имам време да направя опит, колкото и нищожен да е той, да поправа стореното.

Когато прочетох и последната страница, се облегнах назад на дивана и се загледах пред себе си. Не можех да помръдна.

Адел беше тук, с мен. Усещах присъствието ѝ, сякаш седеше точно до мен и чакаше да види какво ще направя сега, когато вече бях прочела разказа ѝ; чакаше да чуе какво ще кажа, какви чувства изпитвам и как ще ги изразя с думи.

Обърнах глава настрани, но нея я нямаше. Не я видях седнала на пода с разпиляна около лицето буйна коса и прилепнало към стегнатото ѝ тяло боди. Не беше вдигнала към мен сиво-сините си очи, изпълнени със страх и очакване. Лека-полека усещането, че е тук, до мен, избледня и се стопи във въздуха и аз останах сама.

„Защо? Защо го е направил Нейт?“ Сега вече знаех, че за нея е било чисто импулсивно действие. Такава беше Дел, импулсивна, спонтанна, първо действаше и после мислеше. Нейт обаче бе човек, който обмисляше всичко предварително. Дори когато на другите им се струваше, че някоя от постъпките му е спонтанна, обикновено се оказваше, че тя е била едно от многото неща, върху които бе разсъждавал, преди да ги извърши. Вечерта, когато ме покани на питие, той бе казал, че се чувствал много зле по онова време — беше ли възможно да се е опитал да се почувства по-добре? Като си представя, че прави любов с Адел, така ли? Нима беше възможно през цялото време да е чакал тази възможност и когато най-после му се е удала, да я е сграбчил?

Трябваше да разбера. Вдигнах мобилния телефон от страничната облегалка на дивана и се втренчих в бутоните. Не можех да му позвъня сега, не и от къщи, не и когато Тийгън и Люк бяха тук. Скочих на крака, хукнах като луда към закачалката, грабнах палтото си и наблъсках писмото в един от джобовете. Следващото, което направих, бе да напъхам босите си крака в обувките на Люк, без да се интересувам, че ми хлопат. Отворих вратата, като същевременно

мушнах ключовете си в джоба, затворих я тихо и се спуснах по стълбите, за да изляза навън в тъмната зимна нощ.

Застанала пред входа, набрах номера. След петото извънпяване той най-после вдигна.

— Ало? — изрече с предрезгавял от сън глас.

— Защо го направи? — попитах аз по-високо, отколкото бях възнамерявала.

— Какво? — чух приглушени звуци, сякаш той се размърдваше в леглото.

— Защо го направи? — повторих. — Защо?

— Кам? — той прочисти гърлото си. — Часът е четири сутринта. Какво правиш?

— Трябва да разбере. Тя ми каза. Каза ми какво се е случило. Сега зная защо го е направила, но все още не знам защо си го направил ти. Защо?

— Мили Боже, Кам, какво правиш? Къде си?

— На улицата.

— Какво? — чух го как се събужда изведнъж, как сяда в леглото. — На коя улица?

Подсмръкнах — на този студ като нищо можех да хвана някоя хрема.

— Трябваше да изляза навън, защото те спят... Защо? Толкова ли бях ужасна? Нали не бях? — внезапно ужасна тежест притисна цялото ми тяло, като че ли всичките ми органи бяха стегнати в менгеме. Пръстите ми стиснаха телефона по-здраво, докато болката вътре в мен ставаше все по-силна. — Съжалявам — прошепнах. — Бях такава кучка. Знаех, че един ден ще ме напуснеш, защото съм такава кучка.

— Кам, идвам. Стой там, където си. Веднага идвам, чу ли?

Кимнах.

— Кам?

Подсмръкнах.

— Да — казах тихичко.

— Добре — сега гласът му беше по-ясен и по-силен, той очевидно ставаше от леглото. — Веднага идвам.

Тридесет и пет минути по-късно сребристите „Ауди“ на бившия ми годеник спря пред моя блок и аз се надигнах от мястото си до входа — бях прекарала цялото това време притисната до стената, обвила плътно ръце около тялото си, за да се стопля, доколкото мога.

Нейт очевидно се бе облякъл много набързо: черно долнище на анцуг, омачкана черна тениска и тъмносиньо палто. Краката му бяха напъхани на босо в обувките и дори не си бе направил труда да се срещне, поради което косата му все още бе разрошена от съня. Той прекоси тротоара пред моя вход, докато аз вървях срещу него да го посрещна. Срещнахме се пред вратата.

От пръв поглед забелязах смесицата от объркване, тревога и сънливост, изписана на лицето му. Неочаквано почувствах прилив на такъв свиреп, необуздан гняв, че дори за миг не се спрях да помисля. Ръката ми сама се вдигна и се стовари с всичка сила върху лицето му.

Ударът накара главата му да се извърне настрана, но на лицето му не се изписа никаква изненада. Той само сведе очи към земята. В продължение на няколко мига никой не каза нищо, а после Нейт вдигна ръка към лявата си буза, върху която се бе стоварил удара.

— Отдавна трябваше да се случи — рече той.

Блъснах го силно и той залитна назад, но се задържа на крака.

— Това също трябваше да се случи отдавна — заявих и отново го блъснах. Той отново се олюля назад, като този път се удари в колата си. Исках да го ударя с всички сили, но се страхувах да не го нараня сериозно — в действителност точно това исках да направя. В гърдите ми бушуваше такава ярост, че бях в състояние да му нанеса тежка телесна повреда и да изпитам удоволствие от това.

— Защо? — попитах го. — Защо я привлече обратно към себе си? Знам каква е тя, познавам я. Знам, че е подвластна на импулсите си. Знам, че бе в състояние да те целуне, без да има нищо предвид — без изобщо да се замисли и без да продължи по-нататък. Ти обаче защо я привлече към себе си? Как можа, Нейт? Защо го направи?

Нейт продължаваше да мълчи.

— Защо, Нейт? Какво ти бях сторила? Толкова ужасна ли бях? Не беше нарочно, аз просто... просто си бях кучка по природа.

Това го накара най-после да вдигне поглед от земята. Той се пресегна и ме взе в прегръдките си.

— Шшшт... — прошепна в ухото ми. — Тихо...

Продължи да ме успокоява, докато накрая спрях да говоря. Едва тогава заговори той, без да ме изпуска от прегръдките си:

— През цялото време си мислех, че не си страдала кой знае колко много. По онова време ти нито веднъж не се държа така, както се държиш сега — нито веднъж не си позволи такъв изблик. Мислех, че си ме изоставила единствено защото съм те предал, като съм спал с Адел. Не съм си и помислял, че съм те наранил толкова много. Понякога е толкова трудно човек да разбере какво изпитваш.

— Разбира се, че страдах, просто нямах сили да говоря за това. В продължение на повече от две години не бях в състояние да обеля и дума за случилото се помежду ни, защото не бих могла да го понеса и защото знаех, че всичко е по моя вина. Всичко стана заради мен. Аз бях тази, която ви тласна един към друг.

— Изобщо не беше така, Кам. Аз и Адел бяхме само приятели.

— Защо тогава си я привлякъл обратно към себе си? Защо си я целунал? Защо си се любил с нея? Тя ми разказа, знаеш ли? Каза ми как те е целунала и как е щяла да побегне, но ти си я притеглил обратно. Защо?

— Защото...

Вцепених се в ръцете му, защото знаех какво ще каже: че го е направил, защото се държах с него така ужасно. Държах се ужасно в леглото, ужасно и извън него. Толкова отвратителна бях, че той просто трябваше да ми го върне по някакъв начин. По какъвто и да било начин. Още от самото начало това бе моя кошмар, страха ми, истинската причина да не мога да говоря за случилото се: защото то само би потвърдило за пореден път колко съм различна. Пречупена. Адел и Нейт бяха преспали заедно, само защото аз бях толкова ужасна.

— Защото след като ме целуна и аз се отдръпнах от нея, тя изглеждаше така ужасена. Уплашена до смърт. Прехапа долната си устна, очите ѝ се разшириха и изведнъж ми напомни за това, как изглеждате ти след първия път, когато правихме любов. Ти се облече и ми каза, че се прибираш у вас, а аз те попитах дали ще те видя пак, помниш ли? Тогава се обърна, залепи целувка на дланта си и я хвърли към мен, а после каза: „Времето ще покаже“ и си тръгна. Точно преди да ми изпратиш целувката, лицето ти придоби съвсем същото изражение. Изглеждаше толкова уплашена, така изненадана и не знам ти ли го беше усвоила от нея или тя от тебе, но ти прехапа долната си

устна. Знаех, че е само част от флирта, но у теб този жест изглеждаше толкова искрен, че в този миг се влюбих в теб. Онази нощ, нощта, в която бях с Адел, се чувствах толкова объркан и несигурен по отношение на нас двамата. Знаех, че ни трябва съвсем малко, за да се разделим, и тогава отново видях онзи поглед. Той ме накара да си спомня за мига, в който се влюбих в теб. Искях да върна времето назад. Искях да правя любов с теб — с жената, в която се бях влюбил тогава, а не с онази, с която бях прекарал последните шест месеца. Зная, че не беше правилно, но все пак го направих. Затова онзи ден ти казах, че поемам отговорността за действията си. Онова, което извърших, бе проява на чист егоизъм. Изобщо не помислих за Адел, нито за който и да било друг — мислех само за себе си и се опитвах да си върна нещо, което не можех. Ако знаеш как се мразя, но истината е, че тогава през цялото време си мислех за теб, и това не са само празни думи, това е истината. Нейното тяло беше така различно от твоето, така че почти можех да си представя, че двамата с теб отново изживяваме първия си път заедно. Това причиних на Адел — използвах я, за да се почувствам аз по-добре, а после, когато тя ти разказа за случилото се, се държах с нея като същински негодник. Тя така и не разбра, че в действителност я обвинявам за нещо, което стана по моя вина. Имаш ли изобщо някаква представа колко се ненавиждам, задето не се помъчих да се сдобря с нея, преди да е станало прекалено късно?

— Да — отговорих. — Защото аз се ненавиждам още повече.

Нейт леко се отдръпна настрана.

— Ти не си се сдобрила с нея, така ли? Но нали си взела Тийгън... Тогава откъде знаеш какво се случи онази нощ?

Извадих от джоба си смачканото на топка писмо.

— Намерих това — обясних. — Мислех, че си разбрал, че преди това не знаех. Защо според теб ти се обадох точно сега? Току-що научих.

— И изобщо не си говорила с нея?

Поклатих глава.

— О, Господи, Кам... — той отново ме привлече към себе си. — Защо?

— Не можех да понеса дори да си помисля за това, камо ли да говоря за него. Освен това съществуваше Тийгън. Вие двамата й бяхте

дали живот. Аз нямах нищо общо с нея, но вие — да. И затова ви намразих — защото имахте дете. Никога не съм искала да имам дете, но ако все пак си бях пожелала това да стане, щях да искам детето да бъде от теб. Ти бе единствения човек на света, когото бих избрала за баща на детето си, но вече имаше дете от друга жена — от жена, която обичах. Това бе причината, поради която трябваше да си тръгна. Не можех да остана, не и когато ти бе създал дете — един нов живот — с друга жена — знаех, че говоря несвързано, но не можех да се спра. След продължилото толкова време мълчание, думите напиреха да се излеят от устата ми като неудържим поток. — Освен това си мислех, че имам време — че имам повече време. Мислех, че ми остават няколко месеца, през които да свикна с мисълта, че тя отново е част от живота ми. Тогава щяхме да говорим за това, някой ден. Но тя умря. Умря така ненадейно. Знаех, че рано или късно ще стане така, но когато наистина се случи... — притиснах ръце към очите си. — Не бях готова... Дори не се сбогувах с моя. Не й казах, че съжалявам за всичко и че изобщо не я мразя. Не й казах, че я обичам. Просто излязох от болницата както всеки ден, без да подозирам, че никога вече няма да я видя.

Нейт продължаваше да ме държи в прегръдките си. Ръцете му бяха единственото, което ме предпазваше да не рухна на земята, докато малкото сила, която ми бе останала и досега ме бе предпазвала да не се поддам на тъгата си, се стопи.

— Аз съм лош човек. Ужасен. Тя умираше, а аз така и не й позволих да говори и знаеш ли защо? Защото се страхувах от това, което щеше да ми каже. Но исках да се сбогувам с нея. Наистина исках.

Нейт мълчеше, все така, без да ме изпуска от прегръдките си. Никога досега не го бе правил — не му се бе налагало да го прави. В нашата връзка винаги аз бях по-силната. Вярно, Нейт се грижеше за мен, правеше живота ми по-лесен, даваше ми невероятна и безусловна любов — и нямам предвид само секса. Вдъхваше ми самоувереност, която никога не си бях представяла, че мога да изпитвам. Когато обаче възникнеше какъвто и да било сериозен проблем, аз се заемах с него, аз намирах изход. Аз й Нейт се допълвахме взаимно и макар че той познаваше някои страни на характера ми, за чието съществуване другите дори не подозираха, никога не му се бе налагало да се справя с една Камрин, обляна в сълзи. Камрин, изпаднала в нервна криза.

— Скъпа — прошепна той в ухото ми, докато всичко, което се бе трупало у мен седмици наред, се изля в неудържим поток от сълзи. Не можех да се контролирам повече. Не можех да се спра. — Всичко е наред — успокои ме Нейт. — Всичко ще се оправи.

Най-последно потокът от сълзи секна. Започнах да се давя в сухи хълцания, от които цялото ми тяло се тресеше, а после и това спря, и аз замрях неподвижно, изцедена докрай от изблика си, в силните ръце на Нейт.

— Съжалявам — прошепнах. Чувствах се така изтощена, че едва намирах сили да говоря. — Не исках да рухвам така.

Не знаех откъде намерих у себе си тези последни капки сила, които ми трябваша, за да се освободя от прегръдката му. Дълбоко засрамена, потърках с ръце зачервените си очи. Не знаех, защо се бях сринала така. От дълго време си давах сметка, че рано или късно ще се случи, но защо трябваше да бъде точно пред него? Ако трябваше да рухвам пред някого, то този някой трябваше да бъде Люк, а не Нейт.

— Всичко е наред — увери ме Нейт и загрижеността, изписана на лицето му, прозвуча и в гласа му. — Винаги можеш да говориш с мен. Винаги — направи крачка към мен с намерението да ме прегърне отново, но аз отстъпих настрана и повдигнах ръце, за да го спра. Трябваше най-последно да сложа край на всичко това.

— Нейт, всичко тази вечер е ужасно объркано и изобщо не биваше да се случва. Изобщо не трябваше да рухвам така, не и пред теб. Имам си приятел и го обичам. Пред него трябваше да избухна в сълзи, не пред теб. Просто исках да разбера защо, нищо повече. Изобщо не си представях, че ще се срина така. Дори не знам защо се случи. Ти попадна на неподходящото място в неподходящ момент, това е всичко.

— Не ме отблъсквай — умолително изрече той. — Не ме изключвай от живота си.

— Ти вече си въвн от живота ми, Нейт, и колкото по-скоро свикнем с тази мисъл, толкова по-добре и за двамата ни — студенината в гласа ми смрази дори мен самата.

Той кимна едва забележимо и се извърна. Не можех да не забележа съкрушеното изражение на лицето му.

— Съжалявам — изгърсих. Не можех да го оставя да си отиде, не и така. Ами ако никога вече не го видя? Ако стане така, както с Адел?

— Не исках да прозвучи по този начин. Извинявай. Съжалявам, че го казах. Съжалявам, задето те ударих. И задето те отблъсквам сега. Съжалявам за всичко. Наистина.

Той тъкмо отваряше вратата на колата си, но спря и се завъртя, за да застане лице в лице с мен.

— И аз съжалявам. Така и не ти го казах, но е вярно. Съжалявам за всичко, което направих. Че разруших връзката ни. Че разруших приятелството ти с Адел. Съжалявам, че те нараних толкова много. Наистина съжалявам.

Кимнах. Нейт се бе състарил видимо в сравнение с последния път, когато го бях видяла. Времето бе оставило върху лицето му своя отпечатък. Изглеждаше изтощен. Очите му бяха зачервени, а устните му, красивите устни, които ме бяха помолили да повтора още веднъж предложението си за женитба, бяха здраво стиснати в права линия.

— Скоро ще ти се обадя — казах.

— Да — отвърна той и докато отварях вратата на входа, чух как колата му потегля.

Изкачих се по стълбите и тихо отключих вратата на апартамента. Дори не забелязах, че осветлението в хола е изключено. Окачих палтото си на закачалката, изритах обувките на Люк от краката си и влязох боса в спалнята.

Така се стреснах, че подскочих половин метър нагоре във въздуха: Люк седеше на леглото съвсем облечен, в дънките и дебелия си, ръчно плетен син пуловер. Лампата беше угасена, но дори в тъмнината видях как изглежда: сякаш само ме бе чакал да се върна, за да може да си тръгне. Забелязах, че краката му бяха обути в чорапи, но не носеше обувки. Разбира се. Нямаше друг избор, трябваше да изчака завръщането ми, преди да си тръгне, защото бях излязла с неговите обувки.

— Видях ви с Нейт отвън — тихо каза Люк. — Какво става?

По лицето му се бореха гняв и страх. Разбира се. Ако наистина ни бе наблюдавал през прозореца, значи бе видял как Нейт ме прегръща, как гали косата ми и ме успокоява. Сигурно си мислеше, че искам да се върна при Нейт — предположение, което бе абсолютно невярно. Бавно се приближих към леглото и се отпуснах на него, свита на кълбо.

— Прегърни ме — прошепнах.

Люк се поколеба, но все пак легна до мен и нагласи тялото си плътно около моето. Притиснах се до него и изведнъж усетих как цялото ми тяло се отпуска. Топлината му бе толкова приятна и успокояваща след студа на зимната нощ отвън. Сложих ръце върху неговите и веднага почувствах как пръстите ми започват да се затоплят.

— Какво става? — попита той с безпокойство в гласа. Като говорех на пресекулки, му разказах всичко.

— Мамо Рин — каза Тийгън тихичко, толкова тихо, че нямаше да я чуя, ако не бях очаквала думите.

Знаех какво ще ми каже, защото през последните няколко седмици тя се бе променила — не можеше да си намери място. Вечер й отнемаше цял час, докато заспи, а после често идваше в стаята ми посред нощ и се съгласяваше да се върне в леглото си само ако и аз отида и остана с нея, докато заспи. Апетитът й се бе стопил, тя отново бе станала съвсем тиха и постоянно рисуваше фигура на жена, която можеше да е само майка й. Ако обаче я попитах кого рисува, тя свиваше рамене и отговаряше тихо: „Не зная“. Досецах се за какво си мисли, защото и аз си мислех за същото. Аз също бях станала нервна и не ме свърташе на едно място — безсънието ми се бе превърнало от хронично в критично. Смятах се за късметлийка, ако успеех да поспя поне четири часа на нощ и резултатите се виждаха с просто око — денем едва събирах сили да отворя имейлите си и не отговарях нито на имейлите на Нейт, нито на обажданията му.

— Да, Тийга? — отвърнах.

Тя лежеше просната на пода пред телевизора и оцветяваше рисунка на Люк, на работа. Когато чу гласа ми, остави на пода синия молив, с който запълваше ризата на Люк, и ме погледна внимателно. Розовите и устни бяха свити — признак, че размишлява напрегнато — а очите й бяха леко присвити. Прибра зад ухото си кичур руса коса. Не каза нищо, само ме гледаше. Потупах скута си в безмълвна покана.

— Нали знаеш, че идва Коледа? — предпазливо попита тя, след като се настани на коленете ми.

Обвих ръце около тялото й и кимнах. Само след три седмици щеше да бъде Коледа, а след пет дни тя щеше да излезе във ваканция и да остава у семейство Кай за през деня. Навън вече се чувстваше коледното настроение, а и в апартамента също — бяхме купили малка елха и я бяхме сложили до телевизора, на мястото, където преди стоеше червения стол. Навсякъде бяхме поставили коледна украса, на

прозореца имаше лампички, а всяка плоска повърхност бе покрита с картички. Всеки ден Тийгън отваряше шоколадовия календар, който бе купил Люк — но в действителност нито тя, нито аз се радвахме истински на предстоящия празник. Вместо въодушевлението от идването на Коледа изпитвахме само болка. Болка и спомени. Все още не бяхме решили какво ще правим на големия ден и всеки път, когато Люк се опитваше да повдигне въпроса, аз сменях темата или казвах, че не съм имала време да реша дали ще отидем в Лондон при близките ми или не. Не че наистина си бях помисляла за ходене в Лондон — просто се опитвах да отложам разговора, докато Тийгън и аз успеем да проведем друг един, много важен разговор. Досега не ни се бе удала възможност да го сторим, но сега Люк се намирал в Ню Йорк за една седмица („Анджелис“ обмисляше възможността да отвори магазин или да придобие право на пласмент на стоки там и неговия опит в тази област означаваше, че в момента се занимава с правене на голям бизнес). Бях решила да изчакам Тийгън да подхване разговора — да разбере дали наистина си спомня, или само се тревожи неоснователно.

— Да, миличка, знам, че скоро ще бъде Коледа — отвърнах.

— А също така и... — гласът ѝ секна в пресъхналото гърло.

— А също така и рождения ден на майка ти — довърших вместо нея.

Тя кимна.

— Знам — казах.

Рожденият ден на Адел бе на Коледа. Когато Тийгън бе съвсем малка, си устройвахме двоен празник — рождения ден на Адел сутринта, след това на обяд бе Коледа, а по-късно, когато Тийгън бе вече в леглото, отново ставаше рожденият ден на Адел и аз, тя и Нейт се напивахме здравата.

— В рая има ли рождени дни? — попита Тийгън.

— Тъж... — не знаех. Не знаех отговорите на подобни въпроси, защото никога не се бях замисляла над тях. Въпреки че бях вярваща, никога не се бях замисляла за физическата форма на задгробния живот. Ако понякога си мислех за рая, то беше, за да си кажа, че един ден може и аз да се озова там. Само че не и дали там има реално време. Не и дали има рождени дни. И понеже не мислех за тези неща, не бях в състояние да дам отговор на такива въпроси. Раят обширно пространство с големи бели облаци ли беше, или беше място като

всички останали, само че по-добро? Дали бе свят, в който всичко е прекрасно и всички са щастливи, или за всеки човек бе това, което на него му бе нужно да бъде? — Тъъ... Може би — отговорих внимателно. — Не виждам защо да няма.

— Ако ѝ изпратя картичка, тя ще я получи ли?

— Едва ли — отвърнах нежно.

Тийгън се сгуши по-близо до мен и зарови глава на гърдите ми. Раменете ѝ започнаха да се тресат, а после и цялото ѝ тяло и тя се разрида с глас. Не беше плакала пред мен, откакто майка ѝ почина — от онзи ден в хотела. Не знаех, че от всички неща, които бе преживяла, точно това ще я прекърши и ще извади на повърхността цялата болка, която изпитваше.

— Съжалявам, миличка, но ти обещавам, че ще измислим друг начин да ѝ покажем, че мислим за нея. Така става ли?

Тийгън се плъзна от скута ми и побягна от стаята. Чувах я как тича по коридора към стаята си, без обаче да затваря вратата. Изчаках няколко минути, но накрая не издържах, станах и я последвах.

Върху завивката в бяло и синьо Тийгън представляваше малка фигурка в розово и пурпурно, която се тресеше и издаваше дълги, пронизителни писъци. По лицето ѝ се стичаха сълзи и тя непрестанно ги бършеше с ръце. На възглавницата до нея лежеше снимката, която тя бе снела от мястото ѝ върху телевизора — снимката на Адел и на нея самата.

— Тийгън... — започнах, но после осъзнах, че не зная какво да ѝ кажа, затова седнах на леглото до нея и започнах да я галя по гърба. Вгледах се в снимката на Адел — жената, която се усмихваше щастливо, прегърнала дъщеря си. Почти бях забравила как изглеждаше тя — точно както на снимката. Когато си мислех за Адел сега, пред очите ми винаги изникваше сивата сянка, която лежеше на количката в моргата.

— Защо мама не се връща? — попита Тийгън между риданията си. — Лошо момиче ли бях?

— Не, скъпа, просто мама беше болна.

— И ти беше болна.

— Знам, но това е друга болест. Твоята майка беше много болна и не можеше да оздравее. Тя искаше да остане тук, но не можа, защото беше прекалено болна.

— Искам да се върне — настоя тя.

— Аз също — внезапно ми хрумна нова мисъл. — Тийга, ти мислеше ли си, че мама ще се върне?

— Да — прошепна тя, кимна и преглътна още няколко сълзи. — Може в рая да не ѝ хареса и да се върне. Може в Лийдс да ѝ хареса повече.

С Адел много добре ѝ бяхме обяснили какво представлява смъртта, няма що.

— Съжалявам, миличка, но мама няма да се върне. Никога.

Хълцанията ѝ и воят, който ги съпътстваше, нараснаха и ме пронизаха като физическа болка, защото разбих как се чувства тя. Знаех, че осъзнаването, приемането на факта, че никога повече няма да види Дел, представлява нож, забит в сърцето ѝ. Взех я в прегръдките си и притиснах топлото ѝ телце до себе си, изпълнена с желание да я утеша. Един спомен се мерна в съзнанието ми, бавно придоби форма и плътност и засия с ослепителна светлина сред всички други спомени. Тийгън беше едва на един месец, Адел ме бе помолила да наблюдавам дъщеря ѝ, докато тя си вземе душ. Седнах на ръба на леглото в спалнята на Адел и се загледах в оцветената в бяло и синьо люлка. Тийгън все още бе розова и сбръчкана, и главицата ѝ бе покрита с много светъл фин пух. Адел я бе облякла в синя дрешка и тя спеше, покрита с две бели одеялца, но в мига, в който майка ѝ затвори вратата на банята, се размърда, сякаш знаеше, че мама вече я няма в стаята. Адел пусна душа и Тийгън се събуди и нададе най-пронизителния писък, който бях чувала в живота си. За момент замръзнах на мястото си, убедена, че тя ще млъкне, но не, тя продължаваше да пици, очите ѝ бяха здраво стиснати, а лицето ѝ започна да се зачервява от виенето. Посегнах надолу към люлката, отметнах одеялата и я вдигнах. Беше невероятно лека. Бях я държала на ръце неведнъж през месеца, изтекъл от раждането ѝ, но всеки път се удивлявах колко е лекичка. Наместих пищящия вързоп в ръцете си и започнах да я люлея, да я успокоявам и да ѝ повтарям, че мама съвсем скоро ще се върне и ще я нахрани, ако това иска. Когато Адел се върна с мокра коса от банята, Тийгън бе спряла да вие и мърдаше устнички, а нефокусираните ѝ очи се вираха в мен, сякаш очакваше да ѝ разкрия всички тайни на вселената. „Пак ми кажи, че не искаш деца“ — прошепна Адел, приближи се до леглото и се отпусна на него, за да поспи малко.

— Люлеех те така, когато беше съвсем малка прошепнах в косата на Тийгън. — Ти изглеждащо толкова смешна, когато се роди — когато беше още бебе. Когато те видях за пръв път, си помислих: „Мили Боже, дали в болницата не са ни дали някое друго бебе? Тя изглежда наистина смешно“. После обаче ти се усмихна и изглеждаше точно като майки си, също така хубава като нея, и аз разбрах, че на истина трябва да си нейна. Наша. Защото ти си и моя, знаеш ли това? Ти си моята малка Тийга. Дори докато бях далеч, си мислех за теб през цялото време. Държах снимката ти в портмонето си и когато хората ме питаха кой е това, им казвах: „Това е моята малка Тийга“.

— Съжалявам, че майка ти не е тук, Тийга. Иска ми се да беше. Всеки ден си мисля, колко ми се иска да е тук. Знам колко трудно ще бъде да свикнем с мисълта, че вече я няма. Искаш ли да наречем Коледа „Денят на Адел“? Майка ти се казваше Адел, нали знаеш?

— Да — прошепна тя в отговор.

— Добре тогава, значи ще си устроим ден на Адел. Ще направим за него специални картички и ще ги изпратим на всичките си познати, а освен това можем да я рисуваме на картинки. Ще ти покажа нейните снимки от албумите си, искаш ли? Дори можем да си направим специален всичкомаш за чая. Как ти се струва тази идея?

— Люк ще дойде ли? — бях постигнала някакъв напредък — тя бе спряла да плаче.

— Не. Ще бъдем само ти и аз. Вход за момчета, забранен!

— А господин Нейт?

— Ооо! Не! Той е момче! Вход за момчета забранен! А за да не пропуснем Коледа, можем да я празнуваме на следващия ден и тогава ще отворим подаръците си.

— Тогава Люк може да дойде, нали?

— Ако искаш.

— Искам. Искам да дойде и господин Нейт.

— Така ли? Защо? — и през ум не ми беше минавало, че тя може да поиска да поканим и Нейт. Вярно, през тези три или четири пъти, когато се бяха видели след първата им среща, той се бе държал много добре с нея, но все пак не беше Люк. Посещенията му траеха около десетина минути, не повече — откъде се бе появило у Тийгън това желание да сподели с него един толкова важен ден?

— Защото го харесваш — простичко отвърна тя и подсмръкна последните си сълзи.

— Но ако ти не го харесваш, той няма защо да идва на нашия коледен празник — в гласа ми звучеше паника. Не бях го виждала, откакто се разделихме посред нощ на улицата пред блока ми, а оттогава бяха изтекли цели две седмици — две седмици, през които не отговарях нито на обажданията му, нито на имейлите, които ми пращаше. Избягвах го старателно и не бях единствената — Люк със сигурност нямаше да одобри идеята Нейт отново да се появи тук.

— Той ми харесва, защото е забавен.

Изненадата ми нарасна. Какво бе направил Нейт, за да я накара да си мисли, че е забавен?

— Добре тогава, ще проверя дали може да дойде. Може вече да си има планове, така че не бива да се огорчаваме, ако не може да дойде.

Привлякох я още по-близо до себе си и я гушнах. Тя миришеше на канела и череша от пяната за вана, която ѝ бе купил Люк, и аз с наслада се потопих в аромата ѝ. Не исках да я виждам разстроена. Не исках да я виждам, че страда. Разбира се, много добре знаех, че няма начин да не страда, но ми беше по-лесно да си повтарям, че не разбира какво става.

— Няма нищо лошо в това да плачеш, нали знаеш? — казах ѝ. В действителност я бях накарала да спре да плаче — не нарочно, но се почувствах по-добре, когато престана. Плачът не е приятен за околните, кара ги да се чувстват смутени и не на място, но от него определено има полза. Плачът представлява емоционален отдушник. Дори когато те кара да се чувстваш празен и изтощен до крайност, пак е по-добър от гнева, породен от самоналожената принуда да погребваш болката дълбоко в себе си. Последното, което желяех, бе Тийгън да израсне като огорчена и изпълнена с гняв млада жена, защото съм я лишила от правото да тъгува за майка си. — Можеш да плачеш винаги когато искаш, ако ти е мъчно за мама или ако ти липсва. Можеш да ми говориш за нея всеки път, когато пожелаеш — погалих дългата ѝ мека коса. — Знаем, че мама ти липсва, и в това няма нищо лошо. Каквото и да искаш да ми кажеш за нея, обещавам, че ще те изслушам.

— Спи ми се — прошепна тя.

— Добре, съкровище.

Тя поклати глава с лек и малко тъжен смях.

— Казвам се Тийгън, а не Съкровище — веднага си спомних, че това е стара шега между нея и майка ѝ.

— Сигурна ли си? Защото съвсем ясно си спомням, че те кръстихме Съкровище.

— Не, казвам се Тийгън.

— Добре тогава, *Тийгън*, заспивай. Ще остана за малко тук, стига да нямаш нищо против, а после ще приготвя нещо за обяд.

— Добре.

Тя се плъзна от скута ми върху леглото и се пъкна под завивките, като легна с гръб към мен. Отидох до прозореца и дръпнах сините пердета, за да затъмня стаята от ярката слънчева светлина, а после седнах на пода до леглото. Наблюдавах я как спи, както често правех през нощта.

Тийгън ходеше на уроци по карате, беше се записала в отбора по футбол, говореше с мен и Люк като възрастна и ми бе лесно да забравя колко крехка е в действителност. Едва устоях на порива да се пресегна и да отместя косата ѝ от бледото, напрегнато личице и продължих да я наблюдавам. Постепенно чертите ѝ се отпуснаха, дишането стана равномерно и тя потъна в дълбок сън. Горката крехка Тийгън. Горкото ми дете.

— Какво, какво? — това отговори Люк, когато споделих плановете си за Коледа и за деня след това. Виждахме го за пръв път, откакто преди два дни се бе върнал от Щатите, защото бе прекарал тези дни в Лондон на работни срещи, на които бяха обсъждали пътуването му до Ню Йорк. Страхувах се как ще реагира, когато чуе за плановете ни, така че бях решила да му кажа, когато Тийгън не е наоколо — с други думи, в офиса.

Той се извиси заплашително над бюрото ми със скръстени ръце, впечатляващ в тъмносивото си сако, бяла риза и синя вратовръзка. Винаги се удивлявах как между натоварената си работна програма и постоянното си висене в нашия апартамент намира време да поддържа фигурата си с редовни тренировки във фитнес залата. Погледът ми бавно се плъзна нагоре към лицето му и когато стигна до очите, осъзнах, че с пълно право съм се страхувала от мига, в който погледите

ни ще се срещнат: необикновения златистокафяв цвят на очите му само добавяше допълнителна острота на пълния с обвинение и разочарование поглед, устремен в лицето ми. Люк не бе просто огорчен — той бе дълбоко наскърбен. Челюстта му бавно се стегна.

— Искаш да кажеш, че няма да мога да прекарам Коледа с вас двете, а после трябва да прекарам следващия ден с бившия ти годеник? — рече Люк, когато разбра, че няма да му отговоря, и погледна назад през рамото си към остъклените стени на кабинета ми, а после погледът му се премести нагоре към тавана, преди отново да се върне към мен. — Да не би да правиш снимки за „Скрита камера“? Защото това е единственото обяснение, което ми хрумва. Няма начин да говориш сериозно.

— Трябва да го направя, Люк, заради Тийгън. На Коледа трябва да бъдем само ние двете, а колкото до Нейт, това да го поканим бе нейна идея, аз нямам нищо общо.

— Не може ли да дойда вечерта? — попита той и в гласа му долових съвсем отчетлив американски изговор — очевидно седмицата в Ню Йорк бе извадила на бял свят стария му акцент.

— Люк, не. Става въпрос за Тийгън. Коледа е рождения ден на майка й — първият празник, откакто Адел... откакто Адел... *почина*. Просто не мога да повярвам, че не разбираш колко е важно.

— Разбирам го, само че... И аз нямам семейство, нали си спомняш? Обикновено прекарвам Коледа с приятели в Ню Йорк, но тази година отклоних поканата им, защото си мислех, че имам семейство, с което да прекарам празника.

— Имаш и ще прекараш празника с нас, просто не на двадесет и пети.

Лицето на Люк се разкриви в гримаса на гняв, а устата му се превърна в тънка права линия.

— Какво искаш от мен, Люк? Да поставя теб преди детето си ли?

За част от секундата си помислих, че ще отговори с „да“ — видях го в израза на лицето му, в погледа му, в начина, по който се изкривиха устните му.

— Такава ли искаш да бъда? С такава жена ли искаш да имаш връзка? — добавих забързано, за да го спра да не изрече нещо, което знаех, че не мисли сериозно. — Знаеш ли, това е последното нещо, което ми трябва. Денят ще бъде достатъчно труден и без да ми се

налага да се тревожа дали ще скъсаш с мен, само защото не можеш да бъдеш с нас тогава. Съжалявам, Люк, но за мен Тийгън е най-важна. Тя едва сега започва да разбира, че майка ѝ няма да се върне никога, и няма да я разочаровам, като се отметна от нещо, което вече съм ѝ обещала. И не съжалявам, че го обещах.

Черният мобилен телефон на бюрото ми иззвъня и аз погледнах към екрана, за да видя входящия номер, но не го разпознах, така че вдигнах и приближих телефона до ухото си.

— Здравейте, тук е Камрин Матика.

Люк продължи да стои на мястото си, без да ме изпуска от поглед.

— Аз съм — каза Нейт отсреща.

— О, здравей — отвърнах и изведнъж ми стана горещо. Притиснах телефона по-плътно до ухото си, та Люк да не може да чуе гласа на Нейт или това, което ми казва.

— Знам, че си на работа и не можеш да говориш дълго, но не си отговорила на нито едно от обажданията ми, нито пък на имейлите — в гласа му липсваше каквато и да било обвинителна нотка. Единственото, което долавях, бе разбиране. — Исках да поговоря с теб за Коледа.

— О — отвърнах.

— Знам, че тогава е рождения ден на Адел — че щеше да бъде рожденият ѝ ден, и се чудех какво мислите да правите вие двете. Знам, че ще ви е много трудно и се питах дали няма да ви е приятно да прекараме деня заедно, както някога?

— Всъщност мислех да ти се обадя във връзка с това — хвърлих поглед към Люк, който си бе придал съвсем безразличен вид: стоеше, облегал на ръба на бюрото ми, и небрежно прелистваше новия брой на „Анджелис днес“.

— Наистина ли? — попита Нейт оживено.

— Да. С Тийгън ще прекараме двадесет и пети сами, но тя се чудеше дали не би могъл да дойдеш на двадесет и шести, когато ще празнуваме Коледа.

Люк се спря на една особено интересна страница със списък на отстъпките, които се предлагаха в различните магазини на „Анджелис“ и я прочете внимателно няколко пъти, докато чакаше Нейт да ми отговори.

— Люк ще бъде ли там?

— Естествено.

— В такъв случай идеята не ми се струва особено добра, не смяташ ли? Колкото и да ми се ще да дойда, не ми се струва много вероятно четиримата да прекараме кой знае колко приятно. Мисля, че ще е по-добре да се отбия вечерта на Коледа и да ви дам подаръците, какво ще кажеш?

— Добре тогава — отвърнах с облекчение. С голямо облекчение, не само защото Люк щеше да прекара целия ден — а вероятно и целия следващ месец — в отвратително настроение, а й, защото не исках да ми се налага да бъда заедно с Нейт. Онова, което си мислех, че зная за връзката ни — за предишната ни връзка — се бе променило сега, когато разбрах какво го бе подтикнало да преспи с друга жена. Сега вече знаех, че не го е сторил от отмъстителност, а от чувството на изоставеност, на самота. Много добре можех да разбера тези чувства — бях ги изпитвала безброй пъти в живота си. Да знам, че той се е чувствал по този начин, когато е бил с мен... Това говореше твърде много за моя характер. С право се бях страхувала, че аз съм го подтикнала да го направи, но се оказа, че съм го направила по друг начин, а не по този, който си мислех. Причината не беше, че се държах отвратително, а че се бях отдръпнала от него. Бях го изоставила, оставила го бях сам. Разбира се, това не означаваше, че той непременно трябваше да преспи с някоя друга, но и той бе човек като всички останали. Всички правим грешки и глупави неща: аз например бях флиртувала с колегата от Шотландия и за малко не преспях с Тед в онази хотелска стая. Сега бях в състояние да разбера по-добре Нейт и мотивите за постъпката му, и това знание представляваше потенциална опасност.

— Значи се разбрахме за вечерта на Коледа — каза той. — Може ли да се видим преди това?

— Тъъ, не съм сигурна, че идеята е добра — отвърнах след бърз поглед към Люк, който продължаваше да чете списъка с отстъпки на „Анджелис“.

— А Тийгън? Ще я видя ли преди Коледа?

— Стига да искаш. Бих могла да мина у вас да ти я оставя за час-два. — „Когато адът замръзне“ — довърших наум. Предложението ми не беше нищо друго, освен проверка — исках да разбера дали

наистина се интересува от Тийгън, или се опитва да намери претекст, за да се види с мен.

— Или пък аз мога да мина у вас и ти да излезеш за малко? — предложи той. — Така ще се притеснява по-малко.

— Нали знаеш, че това никога няма да стане?

— Може би не точно сега, но след време... Наистина искам да я видя. И теб, разбира се.

— Нейт, сега съм много заета.

— Той е там, нали?

Въздъгнах дълбоко.

— Добре, ще ти се обадя. Може би ще може да се отбиеш в края на седмицата, ако Тийгън е подготвена за това.

— Добре тогава, доскоро.

— Довиждане, Нейт.

— Довиждане, скъпа, обичам те, чао — последва щракване и осъзнах, че е затворил. Повторих си наум последните му думи и за миг се почувствах неспособна да мисля за каквото и да било друго. С трепереща ръка оставих мобилния на бюрото.

— Ще идва ли за Коледа? — попита Люк.

Поклатих глава, но не посмях да погледна към него, защото се боях, че на лицето ми са изписани всички мисли, които бушуваха в главата ми. Нейт го бе казал така естествено, сякаш се подразбираше от само себе си. Две небрежно подхвърлени думи — същите, които ми казваше някога, докато бяхме още заедно, с които винаги завършваше разговорите ни.

— Той ще бъде... въз... доста зает. Сигурно ще отиде у родителите си, но ще се отбие у дома вечерта по Коледа, за да донесе подаръците на Тийгън.

— Рин? — подхвана Люк. Обърнах се да го погледна с надеждата, че на лицето ми не е изписано объркването, в което ме хвърли Нейт. Изражението на Люк се разведри, а на устните му се появи притеснена усмивка. — Съжалявам, че се държах като пълен глупак. Наистина те разбирам. Просто бях разочарован, това е всичко.

— Разбирам.

— Не, не разбираш. За пръв път в живота си имам семейство — имам теб и дете. Никога досега не съм имал дете, което да мога да обсипя с подаръци и внимание на Коледа. Знаеш ли колко бях

развълнуван? Коледа е време за семейството, затова исках да я прекарам с вас двете. Но двадесет и шести също е добре, дори страхотно.

Кимнах, без да казвам нищо.

След като се огледа, за да се увери, че никой не се е върнал от обяд по-рано и не може да види какво става в кабинета с остъклени стени, който делихме с Бетси, Люк се наведе и залепи на устните ми бърза целувка.

— До довечера, скъпа.

— Да, до довечера.

Той излезе от кабинета ми и още в същия миг, пулсът ми се ускори при мисълта за това, което ми бе казал Нейт. Можех да преживявам този миг отново и отново, да го скътам в паметта си като скъпоценен камък, който да вадя, когато пожелаая, за да го разгледам по-добре под ярката слънчева светлина, да изучавам всяко кристалче от него. „Довиждане, скъпа, обичам те, чао“. Нежността в гласа на Нейт, докато ми казваше, че продължава да изпитва към мен все същите чувства, бе нещо, което не бях очаквала да чуя. Подозирах, че все още има чувства към мен, но той не бе говорил за чувства, а бе казал, че ме обича. А аз обичах ли го? И ако да, какво отражение щеше да има това върху живота ни? Да, нашия живот. Когато и от двамата да решах да избира, чувствата на Тийгън бяха също толкова важни, колкото и моите. Ако не беше тя, знаех кого бих избрала без капчица колебание.

Мобилният ми изписука от мястото си до мишката. Съобщение от Люк. Отворих го и прочетох:

„Забравих да ти кажа, че те обичам.“

Изтрих съобщението и почти захвърлих телефони на бюрото.

„Наистина ли знам кого бих избрала? Наистина ли?“

Сутринта в Деня на Адел, Тийгън се събуди още по тъмно.

Лекият шум от стъпките ѝ по килима в коридора ме изтръгна от неспокойната накъсана дрямка, в която бях прекарала по-голямата част от нощта. Когато надникна от вратата, се изправих и започнах да примигвам, за да се разсъня.

— Може ли да вляза? — попита Тийгън.

През всички тези месеци, които бяхме прекарвали заедно, тя нито веднъж не бе ме питала дали може да влезе в някоя стая. Не разбирах откъде се взе тази внезапна официалност.

— Разбира се — отвърнах и Тийгън влезе бавно в стаята, покатери се на леглото и се мушна под завивките ми.

— Закуска ли искаш първо или подаръка си? — осведомих се, като я обгърнах с ръка и я притеглих по-близо до себе си, в извивката на ръката си, където тя се сгуши удобно.

— Имам подарък?

— Но разбира се, любезна госпожице. Днес е Деня на Адел, което означава, че има подарък. След това можем да закусим, а после, ако искаш, можеш да се обадиш на баба Фейт. Само от теб зависи.

Очите на Тийгън се разшириха, докато обмисляше какво иска да прави днес. Всички възможности. След дълъг размисъл и хапане на долната устна, тя взе решение и прошепна:

— Подаръкът.

— Добре тогава — преместих се към ръба на леглото, отворих най-горното чекмедже на нощното шкафче и извадих оттам подаръка ѝ — кутия в златиста опаковка, завързана с червена панделка. — Заповядай.

Очите на Тийгън се разшириха още повече, докато поемаше кутията с две ръце. Без да престава да я гледа, тя седна в леглото и на сърцевидното ѝ лице се изписа очакване.

— Какво има вътре? — попита.

Всяко друго дете щеше досега да е разкъсало опаковката и да е отворило кутията, но не и Тийгън, тя трябваше първо да помисли, да разбере колкото е възможно повече за подаръка, преди да го отвори. В това отношение двете с нея си приличахме — аз също бях предпазлива по природа. Адел щеше да отвори кутията в мига, в който разбереше, че е за нея — сигурно се дължеше на романтичната ѝ жилка. Такава си беше Дел, вярваше в любовта от пръв поглед и свършените подаръци.

— Ще разбереш, когато го отвориш — отвърнах загадъчно.

В продължение на няколко мига Тийгън не помръдна, но накрая се зае с панделката — опитваше се да я развърже, но не постигаше никакъв успех, докато не видя, че също както при белите връзки на любимите ѝ обувки, бе достатъчно да издърпа единия край, за да се развърже цялата панделка. Тя внимателно повдигна капака на кутията и надникна вътре.

— Наистина ли е за мен? — ахна и завъртя глава към мен, за да провери дали няма да посегна и да си взема подаръка обратно.

Кимнах безмълвно.

Предпазливо, както правеше почти всичко, Тийгън бръкна в кутията и от мястото му върху синята копринена подложка вдигна подаръка — златна верижка, по средата на която висеше малка плочка. Тийгън впи поглед в плочката, приближи я към очите си и внимателно разгледа снимката в средата.

— Това сме аз и мама — най-накрая промълви тя.

— Точно така — потвърдих. Бях поръчала да гравират на плочката една от снимките на Тийгън и Адел.

— Мога ли да я нося постоянно? — попита Тийгън, без да отделя поглед от накита в ръцете си.

— Щом искаш. Само от теб зависи.

Тя го протегна към мен, за да ѝ го сложа. Взех верижката и казах:

— Повдигни косата си нагоре, за да мога да я закопчая отзад.

Плъзнах верижката около тънката ѝ шия.

— Готово.

Тя пусна косата си отново да падне по раменете и аз се запитах дали трябва да я заведа на фризьор за подстригване.

През всички тези месеци, откакто Тийгън живееше с мен, не го бях направила нито веднъж. Причината бе проста — изобщо не ми бе минавало през ума. На всеки два месеца ходех във фризьорския салон,

за да изправят и подстрижат косата ми, но не ми бе хрумнало, че Тийгън може би също се нуждае от подобни неща, въпреки че нямаше нацъфтели краища на косъма, поне доколкото виждах, и косата ѝ винаги изглеждаше мека и блестяща, когато я миехме вечер. Сега стигаше до средата на гърба ѝ и това ѝ отиваше. Когато ходеше на тренировки, прибирах косата ѝ на опашка, която след това увивах на кок, здраво закрепен с фиби, а когато я носеше разпусната, подчертаваше сърцевидната форма на лицето и леката извивка на клепачите, като я правеше още по-красива, ако това изобщо бе възможно. Понякога Тийгън ме молеше да ѝ направя конос (най-после схванах, че има предвид корнроус^[1], както бях сплитала косата ѝ, когато беше малка).

Те бяха само за специални случаи, защото оплитането на косата ѝ на множество гладки плитчици отнемаше твърде много време, но когато все пак го правех, на нея ѝ отиваше повече, отколкото на Бо Дерек във филма „Десет“. След като ги разплетях, косата ѝ ставаше цялата къдрава и Тийгън много се радваше.

Погалих я и се усмихнах, докато я наблюдавах как се взира в медальона си. Харесвах Тийгън повече с дълга коса, но какво би искала Адел? Какво би си помислила за възможността косата на дъщеря ѝ да стига по-долу от раменете? Когато косата на дъщеря ѝ стигнеше до брадичката, Адел винаги я водеше да я подстрижат. Тийгън нито веднъж не бе възразила, не възразяваше и сега, когато косата ѝ бе по-дълга, но какво щеше да каже Адел?

„Има ли значение? — премина през ума ми предателска мисъл. — В крайна сметка има ли значение какво би искала Адел? Тя не е тук.“ Тези помисли обаче бързо бяха удавени от чувство на вина. Знаех кой е виновен за тези мои бунтарски настроения — Люк.

Няколко дни по-рано размишлявах на глас дали да запиша Тийгън в обикновено общообразователно училище, или е по-добре да изчакам и да я запиша в профилирано; дали не е по-добре да се преместя в някой квартал в близост до по-добро училище и дали трябва да го направя още сега. Но нали Хорсфорд беше квартал с добро местоположение? Обясних на Люк, че изобщо не съм говорила с Адел за това. Не знаех дали Адел би желала дъщеря ѝ да отиде в девическо училище, където се смяташе, че ученичките се представят по-добре от онези, които посещаваха смесените училища, или в

смесено училище, където отрано щеше да разбере, че през целия си живот ще трябва да се съревновава с мъжете.

Люк изслуша всичките ми терзания по въпроса, преди да изрече само едно нещо:

— Ти не си Адел.

Почувствах се безкрайно обидена. Наистина ли ме смяташе за толкова глупава да повярвам, че бих могла да заема нейното място в живота на Тийгън? Не му ли бях обяснявала безброй пъти, че големият ми страх е, че не съм в състояние да се справя като нейна заместничка?

— Добре го знам — отвърнах.

— Тогава престани да се опитваш да бъдеш тя — посъветва ме той от леглото ми, където работеше на лаптопа си, докато аз самата бях седнала пред компютъра. — Казваш, че Тийгън е твоя дъщеря, така че действай все едно наистина е такава. Престани да се мъчиш с предположения какво би искала Адел и прави онова, което ти самата искаш. Ти носиш отговорност за Тийгън, а не Адел.

Погледнах го намръщена, но той само отмести лаптопа настрана и повдигна вежда, докато чакаше отговора ми.

— Знам, че нося отговорност за нея — изрекох най-накрая.

— Скъпа, не казвам, че не се грижиш добре за нея. Имам предвид само, че лесно се паникьосваш и не предприемаш нищо. Толкова се тревожиш за това какво би искала Адел, че в крайна сметка ти самата не смееш да направиш нищо. И колкото и да ми е неприятно да ти го кажа, в крайна сметка всичко опира и до страха ти от провал, не е ли така? Ако нещата се объркат, не ти се налага да се измъчваш, задето си взела решение, което в крайна сметка се е оказало погрешно, защото можеш да си кажеш, че Адел щеше да поиска точно това — че тя, а не ти, е объркала нещата.

Прехапах долната си устна.

— Не правя нищо толкова.

— Ако аз се намирах в твоето положение, точно това щях да правя — призна той, протегна се и почеса гладките си гърди. — Това е начинът да се освободиш от чувството за вина. Всеки би се възползвал от него, стига да има кого да обвинява, ако нещата се объркат.

— Правя всичко, което мога — отвърнах, чувствайки се смъмрена и хваната натясно като непослушно дете, при все, че никога не бях поглеждала на нещата от този ъгъл. Тийгън бе дъщеря на Адел

и следователно трябваше да направя всичко по силите си, за да я отгледам по начин, който Адел би одобрила, но и Люк имаше право — сега тя бе мое дете. Мое бреме. Моя надежда. Моя любов. Всичко, добро и лошо, бе свързано с мен. Отсега нататък, чертите на характера, които Тийгън щеше да придобие, навиците и слабостите ѝ, начинът ѝ да се справя с нещата, щяха да се оформят като резултат от личните ѝ преживявания. От живота, който щеше да води с мен.

Погледнах към нея и страхът отново разпростря пипалата си в главата и гръдния ми кош. Когато се замислех по-задълбочено за това, ми идеше да избягам и да се скрия някъде. Да се мушна под завивките и да пъхна глава под възглавницата, докато всичко свърши. Никога не бях изпитвала нужда да бъда оформяна по този начин. Като нечия майка. Никога не бях изпитвала необходимост или желание да се пресъздавам, да имам до себе си някого, изцяло зависим от мен. Да, бях се грижила за Нейт, но само защото знаех, че той може и сам да се грижи за себе си. Ако се случеше да забравя да го взема отнякъде някоя вечер, той нямаше да остане гладен. Когато се съгласих да взема Тийгън, знаех всичко това, но в моменти като този, когато тя бе така зависима от мен във всяко едно отношение — не само за физическото, но и за емоционалното си състояние — осъзнавах кристално ясно с каква огромна отговорност съм се натоварила — с отговорността за всичко, на практика. До края на живота си.

— Ставайте сега, госпожице, имаме да правим страшно много неща и не можем да ги свършим, ако се излежаваме цял ден.

Лицето на Тийгън почти не се виждаше зад широката ѝ усмивка. Отметнах завивките, тя стана от леглото и аз я последвах.

— Предлагам да позвъним на няколко души и после да отидем да закусим.

— Добре — отвърна тя.

Когато отидохме в хола, ѝ подадох телефона и тя натисна бутона за директно избиране, до който пишеше М&Т. Часът беше едва шест, но майка ми очевидно очакваше обаждането ѝ, защото почти веднага Тийгън каза:

— Здравей, бабо Фейт... Добре...

След миг се засмя с онзи неин звънлив смях и отговори:

— Ти каза: „Честит Ден на Адел“.

Усмивката ѝ се разшири още повече, докато мекият глас на майка ми продължаваше да ѝ говори в слушалката.

Когато казах на майка ми за Деня на Адел, тя прояви доста по-голямо разбиране от Люк и дори предложи да ни направи торта, но аз отклоних предложението ѝ, защото не бе нужно, при все че беше много мило от нейна страна. Точно след като бях казала „довиждане“, мама продължи:

— Знаеш ли, Камрин, баща ти и аз много се гордеем с теб.

— Моля? — толкова можах да отвърна. Бях изумена от думите ѝ — никога не си бях представяла, че може да каже нещо подобно. Нашите отношения бяха изцяло оформени от моята несъстояла се сватба — от това как ги бях засрамила пред приятелите им и пред целия род, като отказах да се омъжа, без дори да обясня причините.

— Тийгън представлява голяма отговорност — продължи майка ми. — Когато ни каза, че отсега нататък ти ще се грижиш за нея, останах много изненадана. Ти обаче се справяш много добре — много добре наистина — мама често звънеше по телефона, за да поговори с Тийгън, а Тийгън на свой ред често се обаждаше на родителите ми. През лятото, когато бяха решили да отидат с колата до Манчестър, за да видят сестра ми, те бяха минали през Лийдс и взеха Тийгън, за да може да прекара деня с тях, със сестра ми и семейството ѝ. Майка и татко обичаха Тийга. Всички я обичаха.

— Благодаря — отвърнах объркана.

— Откакто не се омъжи... — така и не бяхме говорили за това. Всеки път, когато тя или баща ми се бяха опитвали, аз бързо сменях темата. — Постоянно се тревожихме за теб, за това какво ще стане с теб. Не можахме да разберем, защо реши да се преместиш толкова надалеч. Сега обаче вече не сме толкова разтревожени — сега си имаш някого.

— Имаш предвид Люк ли?

— Тийгън. Сега имаш семейство и това ме прави много щастлива.

— Благодаря — изломотих отново, защото не можах да измисля какво друго да кажа. Никога досега родителите ми не ми бяха казвали, че се тревожат за мен. Дори и да искаха, кога ли биха могли? Нито един от разговорите ни не бе продължил достатъчно дълго, за да могат да споделят нещо толкова сериозно. Честно казано, през тези няколко

месеца, откакто наследих Тийгън, бях говорила с тях повече, отколкото през всичките тридесет и две години дотогава.

Тийгън привърши разговора с майка ми и започни да говори с дядо Хектор, а след това попита дали може да позвъни на сестра ми Шеридан и нейните деца. По времето, когато се бе обадила на цялото ни семейство, аз вече бях приготвила препечените филийки и бърканите яйца за закуска.

Адел лежеше по гръб, едната ѝ ръка бе под главата, а другата бе отпусната на голия ѝ корем. Очите ѝ бяха скрити зад тъмни слънчеви очила, а кожата ѝ блестеше от слънцезащитния крем. Тя се цупеше нагоре към фотоапарата и дългата ѝ коса, която се спускаше на къдрици, бе единственото, което я отличаваше от Мерилин Монро. „Представи си, че тя ми беше майка“ — бе казала Адел, когато видя снимката. Помня, че когато я направих, лятото бе толкова горещо, та се бяхме проснали върху кърпи в градината на родителите ми, четяхме списания и се преструвахме, че изобщо не се тревожим, задето нямаме много пари, с които да започнем следващия — срок за друго не ни стигаха силите. „Представи си колко различен щеше да бъде животът ми, ако Мерилин Монро ми беше майка.“ И започнахме да си фантазираме за безбройните възможности, които щяха да се открият пред Адел, ако това беше вярно — докато не се сетихме, че в такъв случай Мерилин трябва да е правила секс с бащата на Дел. Тази мисъл бе толкова отблъскваща, че набързо сложи край на всякакви фантазии.

Тийгън отвори следващата страница на албума ми от колежа и попадна на моя снимка, на която се бях превила над бюрото си с буквално заровена в книга глава и дълги до кръста плитки. Бях облечена с бял, безформен пуловер и черни шорти, които стигаха до коленете — четях за последните си изпити и Адел ме беше издебнала заспала над учебника. На същата страница имаше снимка на мен и Адел пред египетските пирамиди. Слънцето тъкмо залязваше и ние двете изглеждахме толкова нищожни в сравнение с величието на пирамидите. Носех бяла тениска и сини панталони и бях прибрала плитките си под тъмночервен шал. Адел бе в розова жарсена рокля до коляното, а под нея си бе сложила широк бял панталон. Косата ѝ беше

вдигната и прикрепена с фиби, а лицето ѝ бе полускрито от слънчевите очила.

Снимката на съседната страница бе направена в деня на завършването ни. И двете бяхме в тоги в зелено и черно, с академични плоски шапки и широки усмивки на лицата. На заден план бяха родителите ми, които с видимо неудобство се мъчеха да поведат разговор с бащата и с мащехата на Адел. Когато Тийгън видя дядо си и Мюриъл, тя побърза да прелисти страницата, както и следващите три със снимки от завършването. Започнахме да разглеждаме следващия албум, с по-късни снимки, на които се виждахме Адел, аз и Нейт. Бях го запазила, макар че не го бях разглеждала от цяла вечност. Ето ни с Нейт — целувахме се на дивана в апартамента на Адел, която бе направила снимката. На следващата двете с Адел се състезавахме коя може да извие тялото си в по-неестествена поза. Нейт отсъстваше от кадър, защото той бе снимал. Адел се бе навела назад и се мъчеше да запази равновесие с ръце и крака, протегнати в различни посоки, а после успя да премести дясната си ръка до лявата половина на тялото си и да я подпре там, без да падне. Главата ѝ бе увиснала назад и дългата ѝ коса метеше пода. Аз бях застанала на четири крака, защото не бях чак такава фукла. На следващата снимка аз и Нейт гордо показвахме годежния ми пръстен с огромен рубин. После идваше Адел във втория месец на бременността си, с насочена към корема ръка. На заден план се виждаше Нейт, който гледаше телевизия. Отново Адел, този път в деветия месец. Тийгън в ръцете на Адел едва минути след раждането си — Адел изглеждаше така, сякаш бе пробягала десет мили. Аз с Тийгън в ръце. Нейт, който държеше Тийгън — бях го накарала да го стори, като го заплаших с лишаване от секс за цяла седмица, ако откаже.

Във всички по-нататъшни снимки бе видимо, че тази, която се променя най-много, е Тийгън, Лицата на възрастните полека-лека се набраздяваха с възрастта, но Тийгън бе тази, която от лежане преминаваше към седене, към пълзене, към вървене, към тичане, към танцуване, и всичко това придружено от смях, кикотене, усмивки. Всяка снимка в албума, от първата до последната, показваше едно щастливо дете.

Разгледахме целия албум, пихме чай и ядохме всичкомаш, а после, в шест следобед, изтощената Тийгън пожела да си легне. Тази

вечер нямаше нужда да я къпя, да ѝ чета приказка или да си говорим преди заспиване — тя просто си сложи пижамката, пъхна се под завивките и затвори очи.

— Лека нощ, Тийга — казах, след като угасих нощната лампа до леглото ѝ.

— Искам мама — прошепна тя.

Бях взела решение да не ѝ давам картичката, която Адел ѝ бе оставила за Коледа, нито пък писмата. Все още не. Бе твърде рано и това щеше само да я обърка — да я накара да си мисли, че все пак Адел би могла да се върне един ден. Може би Денят на Адел я бе изтощил повече, отколкото си давах сметка. Може би ѝ бе дошло твърде много.

Тийгън изхлипа тихичко.

— Искам мама — прошепна тя отново, по-тихо.

Не знаех какво да ѝ отговоря, затова само погалих покритата ѝ с шалче коса. Дали бях сгрещила, като устройх този празник? Бях ли оплескала нещата и бях ли ги направила по-тежки за Тийгън?

— Искам мама — прошепна тя за последен път, преди да потъне в сън.

Угасих всички лампи, освен тази в коридора и се повлякох към леглото, изпълнена с угризения. Вместо да помогна на Тийгън, аз само ѝ бях причинила болка. Трябваше да се върна към предишната си линия на поведение и да не говоря за Адел. Когато не говорехме за майка ѝ, тя не се разстройваше така. Пъхнах се в леглото, при все че още нямаше седем.

Някой ме бутна и аз се събудих. Открехнах миглите си и видях Тийгън. Тя повдигна крак, сложи го на основата на леглото и се покатери върху него, а после се мушна между завивките и се сви до мен. Обгърнах я с ръка и тя се сгуши още по-близо. След няколко минути дишането ѝ стана спокойно и бавно — тя вече спеше.

Тя все още имаше мен и го знаеше. Може и да не бях нейна майка, но поне бях до нея.

[1] *Cornrows* (англ.) — прическа състояща се от множество малки плитки, позната като „пълзящи плитчици“. — Б.пр. ↑

Един от любимите ми моменти от деня, бе времето преди лягане на Тийгън, докато тя се къпеше. Сядах на пода до ваната и чаках, докато дойде време да измия косата ѝ с шампоан, а междуременно си бърбехме за какво ли не. Люк никога не я къпеше и не ми предлагаше да го стори. Навярно не искаше да остана с погрешно впечатление, защо прекарва с нас толкова много време. Дори и да ми предложеше обаче, щях да му откажа, защото времето за къпане бе специалното време на Камрин и Тийгън — двадесетте най-прекрасни минути от целия ден.

Два месеца след смъртта на Адел с Тийгън вече си бяхме изградили всекидневни навици. Бяхме свикнали една с друга. От смъртта на Дел вече бяха изминали седем месеца, а Денят на Адел ни бе накарал веднъж завинаги да приемем, че тя няма да се върне повече. Красиво написани писма, ароматът ѝ пропил се в дрехите, смешни снимки — всички те бяха прекрасни; бяха безценни спомени от жената, наречена Адел Бренън, но не бяха самата тя, а само багри от отпечатъка, който бе оставила върху света. Аз и Тийгън можехме да гледаме тези неща винаги когато пожелаехме, тя обаче нямаше да се върне и ние трябваше да свикнем с новия си живот и една с друга.

Малко по-малко, в живота ни бе навлязла рутината. Люк прекарваше все повече време с нас. Беше се сдобил с ключ от апартамента и сега идваше тук почти всяка вечер след работа; дори в края на седмицата рядко се прибираще в апартамента си в Олудли. Нейт също се отбиваше често — въпреки че трябваше дълго да шофира, за да стигне от своя дом до нашия, той ни гостуваше за половин час, за да пийне чай, да си поговори с Тийгън и да се преструва, че не забелязва Люк, който му се зъбеше от ъгъла. На няколко пъти Люк ме попита дали Нейт ще подпише документите, което според него означаваше, че тогава Нейт ще изчезне от живота ни. Отговарях, че нямам представа. Не смеех да задам на Нейт този въпрос, защото не исках да го притискам, а освен това, след срещата

ни на улицата онази нощ, нито той, нито аз изпитвахме желание да говорим за тези неща.

Да, бяхме установили всекидневието си в определени рамки и при все че сърцето ми все още подскачаше всеки път, щом зърнех Нейт, знаех, че с времето това ще престане — когато свикна с повторната му поява в живота ми. Имаше само един малък проблем в този наш чудесно подреден живот — малък проблем, който постепенно нарастваше и който ние, тримата възрастни, се преструвахме, че не забелязваме, въпреки че той придобиваше размерите на огромен слон всеки път, когато Нейт се появеше в апартамента.

Тийгън протегна ръка, пълна с бели мехурчета пяна, и ги изсипа върху дланта ми. Покорно наведох глава, за да ги духна към нея точно когато тя реши да посочи слона.

— Люк ли е моят татко?

Обхвана ме паника, но се постарях да не позволя това да си проличи в гласа ми. За всичкото това време, още не бях решила какво да й кажа. Истината ли? Да й кажа, че Нейт е донора на сперма, благодарение на когото се е появила на този свят? Или да излъжа и да заявя, че не познавам татко й? Допреди няколко седмици това дори нямаше да е лъжа. Не познавах онзи Нейт, който бе спал с Адел. Сега обаче той ми бе обяснил всичко; сега вече го познавах и разбирах причините за постъпката му.

— Защо ме питаш?

— Защото Реджина Матисън каза, че всяко дете си има мама и татко. Аз й отвърнах, че имам само мама Рин и мама, която е в рая, а тя каза, че имам и татко. И после предположи, че може би моят татко е Люк. Аз отрекох, защото Люк ми е приятел. Но тя смята, че пак може да ми е татко. Той ли е татко ми?

„Само да я срещна, ще й дам да се разбере на тая Реджина Матисън. Или по-вероятно ще се скарам с родителите й. Това момиче се превръща в проклятието на моя живот — постоянно говори за неща, за които не искам дори да си помислям, а още по-малко да ги обсъждам с Тийгън.“

— Люк не е твоят татко.

— Но аз си имам татко, нали така? Госпожица Луис, учителката ми, каза, че всеки си има татко.

— Да. Да, Тийга, имаш — устата ми бе пресъхнала, а сърцето ми се бореше да изхвъркне от гърдите.

Тийгън престана да улавя мехурчетата в дланите си и да разплисква водата с крака и застина неподвижна, докато мехурчетата изчезваха, оставяйки бели следи в изстиващата вода. Тя бе отгатнала по треперенето на гласа ми, че нещо не е наред и попита предпазливо:

— Как се казва той?

Лицето ѝ се бе зачервило от горещата вода, а по лицето ѝ бяха полепнали кичури мокра руса коса. Търпеливо чакаше отговора ми.

Въздъгнах и усетих, че цялото ми тяло трепери. Прехапах долната си устна.

— Нейт — изрекох бързо.

Тийгън вдигна малките си ръце нагоре и ги прокара пред очите си в знак на изненада.

— Господин Нейт ли? — попита тя и примигна.

Кимнах.

— Да, господин — искам да кажа Нейт, е твоя татко.

— А не Люк? Люк не е ли моят татко?

Поклатих глава.

— Не, миличка.

— Ама съвсем наистина ли? — попита разочаровано тя.

Отново кимнах и в банята настъпи изпълнено с напрежение мълчание.

— В къщата на господин Нейт ли трябва да живея? — попита Тийгън накрая.

— Мили Боже, не! — изкрещях ужасено. — Ти ще останеш с мен, Тийгън, винаги. Никога не го забравяй. Винаги ще бъдем двете с теб.

— И Люк също.

— Ъъъ, да — сама усетих, че не прозвуча толкова убедено, колкото би ми се искало.

— Ще се омъжиш ли за Люк?

— Не зная, никога не съм мислила за това.

— Ако се омъжиш за Люк, той ще ми стане ли татко? Ще стане ли татко Люк? — тя не криеше колко е очарована от тази перспектива.

— Предполагам — отвърнах.

— Ще се омъжиш ли за господин Нейт?

— Не — това бе нещо, в което бях напълно сигурна. С Нейт нямаше нито да се женим, нито да се събираме. В никакъв случай, все едно колко лудо забиваше сърцето ми, когато го зърнех, или колко пеперуди започваха да пърхат в корема ми всеки път, щом срещнех погледа му. С Нейт беше свършено наистина, честно, както би се изразила Тийгън.

— А защо не?

— Защото Люк е моя приятел.

— Но ти си купи онази красива рокля.

— Знам.

— Защо господин Нейт ми е татко?

Наистина ли трябваше да ѝ обяснявам за птичките и пчеличките? Нямаше ли да е по-добре да я оставя да се наслаждава на невинността си още няколко години, да позволя и на себе си същото? Все пак, затова плащах училищна такса — за да натоваря някого другого с притеснението да ѝ обясни какво представлява секса. Дори няха представа откъде се бяха появили в картинката тия птички и пчелички.

Тийгън продължаваше да чака отговора ми, примигвайки с мокрите си мигли.

— Ъъ... — започнах и реших да прибегна до това, което обикновено правех в такива ситуации — да ѝ задам въпрос, който да отвлече вниманието ѝ. — Мъчно ли ти е, задето Нейт е твоя татко?

Тийгън сви устни в задълбочен размисъл и погледна надолу към разпенената вода. След малко сви рамене и отвърна:

— Не знам. Господин Нейт е забавен — сбърчи носле и поклати глава. — Люк не го харесва.

— Той ли ти го каза? — Люк го чакаше голяма разправия. Как смееше да въвлича Тийгън в това? Личните му чувства към Нейт не я засягаха.

Тя поклати глава.

— Не, но той говори сърдито на господин Нейт — тя прибра брадичката си към врата и започна да имитира гласа на Люк: — „Нейт, ти пак си тук, колко мило“ — отново заговори с нормалния си глас: — Постоянно повтаря това на господин Нейт, през цялото време. Това не е много мило, нали?

— Мъжете понякога стават глупави — обясних ѝ.

— Господин Нейт постоянно те гледа. И понякога ти се усмихва, но ти не го виждаш. Той те харесва повече, отколкото харесва мен.

— Нейт харесва и двете ни.

— А ти кого харесваш повече — господин Нейт или Люк?

Само ако знаех, щях да спя по-леко нощем. Нямахте постоянно да се чувствам виновна заради желанието си да ги имам и двамата: Люк — защото беше тук сега и не бе познавал Адел, така че не ми напомняше постоянни за нея; Нейт — защото ми напомняше за жената, която бях преди години, Камрин, която можеше да бъде нежна и която често се смееше. От самото начало знаех, че Нейт ме обича, докато на Люк тепърва му предстоеше да докаже, че е така — двамата с него все още не смеехме да изречем думите, защото нито той, нито аз желяхме доброволно първи да се поставим в такава уязвима позиция. За разлика от Нейт обаче, Люк никога не ми бе изневерявал... Отново и отново се питах кого от двамата искам повече, с кого от тях трябва да бъда.

— Харесвам ги и двамата — помъчих се да обясня на Тийгън, а после поставих ръка под брадичката ѝ, повдигнах лицето ѝ нагоре и го завъртях наляво и надясно. — Но най-много харесвам Тийгън.

На лицето ѝ разцъфна широка усмивка. Толкова беше красива с този малък полегат нос, огромните тъмносини очи и изящно извитата уста, която я превръщаше в миниатюрна двойничка на Адел, щом се усмихнеше. Тя отдръпна главата си от ръката ми, събра върху дланта си няколко мехурчета и ги духна към мен, покривайки червения ми пуловер с бяла пяна.

— Мамо Рин, ще си помисля за всичко това — каза тя със сериозността на съдия, който се готви да произнесе присъда.

— Добре — съгласих се. Ако го бе казал някой друг, а не Тийгън, щях да се засмея на това, колко сериозен е тонът ѝ и колко преждевременно развита в умствено отношение е тя самата. Не се разсмях обаче, защото знаех, че тя е дете с подчертана склонност към размисли, което наистина изпитва нужда да разгледа тази нова ситуация с нужното внимание.

— Не знам дали искам господин Нейт да ми е татко — обясни ми тя. — Ще трябва да си помисля за това. Отново кимнах. Докато тя мислеше, трябваше и аз помисля как да ѝ кажа, че Нейт е неин баща,

независимо дали ѝ харесва или не. Това бе нещо, което нито из, нито тя можехме да променим.

Нейт седеше приведен над чашата с кафе в „Хорсфорд Кофи Хауз“ на Таунстрийт, облегал глава на ръката си и втренчил празен поглед в дълбините на бялата чаша. Позвъних му да се срещнем, като предложих да се видим в центъра на Лийдс, но той отвърна, че няма нищо против да дойде до моя квартал. Когато влязох в заведението и го видях да седи пред чашата с кафе, си спомних за първата ни среща преди толкова години.

Прекоших разстоянието от вратата до неговата маса, той вдигна глава и стомахът ми се сви от ужас. Нейт приличаше на мъртвец — на гротескна сянка на самия себе си. Очите му бяха обградени с тъмни кръгове, които ми подсказаха, че страда от безсъние, а скулите, които заплашваха да пробият кожата на лицето му, означаваха, че не се храни достатъчно. Брадичката му бе покрита с тъмна четина — явно дни наред не си бе давал труд да се бръсне. Ноктите на ръцете му бяха изгризани почти до живеца, а бавните му артистични движения показваха, че дори това да стои седнал му коства огромно усилие.

Той не се грижеше за себе си и това ме накара да изпитам болка, защото за мен Нейт бе безкрайно скъп. В крайна сметка бе баща на Тийгън и започвах да свиквам с този факт — малко по-малко да приемам, че миналото си е минало и не може да бъде променено. Не бях сигурна, че бих го променила, дори да бе във властта ми да го сторя. Както бе написано в писмото от Адел, Тийгън не би била Тийгън, ако баща ѝ бе някой друг, а не Нейт. Но той ми бе безкрайно скъп не само заради това, а просто защото бе Нейт.

— Не съм закъсняла, нали? — попитах.

— Не, просто се развълнувах, че ще те видя — макар че по телефона звучеше така, сякаш се е случило нещо много сериозно — и дойдох по-рано.

Седнах на масата и го погледнах. Отблизо изглеждаше дори по-съсипан, отколкото си бях помислила първоначално. Изтощението сякаш се беше вдълбало в кожата му. Разбрах, че не става дума за

преходно състояние — признаците се бяха натрупвали постепенно от известно време и сега най-после бяха видими с просто око.

— Добре ли си? — попитах.

Той кимна.

— Много съм добре, красавице. Я ми кажи сега, на какво се дължеше този сериозен тон по телефона?

Поколебах се. Искаше ми се да го разпитам по-подробно за здравето му, вместо да подхващам този разговор — в неговото състояние това, което исках да му кажа, бе последното, което имаше нужда да чуе. Въпреки това обаче, трябваше да го направя. Нейт имаше значение за мен, но Тийгън бе по-важна. Трябваше да го направя за нейно добро.

— Нейт... — подхванах и навлажних устните си с език — наистина ми беше приятно да си наоколо и да те виждам, но вече искам да подпишеш документите, с които ми позволяваш да продължа по-нататък с осиновяването на Тийгън.

Нейт сякаш се смали на мястото си и впери печален поглед в масата.

— Знам, че я харесваш, но това не е достатъчно, за да ѝ бъдеш пълноценен баща по двадесет и четири часа на ден. Тя има нужда от стабилността, която ще дойде, когато я осиновя. След няколко седмици ще навърши шест години, а през последната година бе принудена да преживее загубата на майка си, преместването в друг град, откритието какво е чувството да си имаш татко, откритието кой е истинския ѝ баща и всичко това се струпа върху другите неща, с които трябва да се бори всекидневно... Просто искам да ѝ дам онази стабилност, при която тя ще знае, че никога няма да я изоставя. Нали ме разбираш?

Господин Търнър кимна с уморената си глава и се загледа в дълбините на чашата си, сякаш очакваше да намери там някаква утеха.

— Значи ще подпишеш?

Ново кимване — уморено и обезсърчено.

— Мога ли да идвам да я виждам понякога? — колебливо попита той.

— Разбира се. Ще трябва да се навърташ наоколо, защото сега вече си част от живота ѝ и ако изчезнеш, ще ѝ причиниш допълнителна травма. Искам да кажа, тя все още е малко стресната от новината, че ти си нейния баща, затова те гледа донякъде особено, но говори за теб

през цялото време. Тя те харесва, господин Нейт, и то много. И не мога да я упрека за това.

— Недей — измърмори той и поклати глава. — Моля те, недей да бъдеш толкова мила с мен, защото така само ми напомняш колко много обърках нещата.

— Не съм си мислила, че ще доживея ден, в който да ме помолиш да не бъда мила с теб. Никога не си помислял, че ще чуеш такива думи от моята уста и това те изненадва, така ли?

— Рин, наистина ли вярваш, че щях да се въртя около тебе, ако беше толкова гадна, за колкото, изглежда, се мислиш?

Свих рамене. Никога не съм можела да разбера как е устроен мозък на мъжете.

— Ти се държеше така невероятно добре с мен. Винаги се грижеше за мен — следеше да се храня добре, переше дрехите ми, винаги идваше с мен на служебни партита, макар да знам колко мразиш подобни събирания. Спомням си колко често стоеше будна и ме чакаше да се върна от работа, когато бях нощна смяна. Постоянно ме окуражаваше. Когато бяхме заедно, ми се струваше, че мога да постигна всичко. Понякога се чудех защо не искаш деца — та ти толкова обичаш да се грижиш за хората. Не говоря само за себе си, а и за Адел... — той затвори очи и зарови пръсти в косата си. — Дори когато изпитваше интерес към някой друг, ти пак не се държа ужасно с мен — просто спря да общуваш с мен по същия начин. Точно така разбрах — дните станаха гладки и безцветни.

— Нейт, хайде да не... От начина, по който говориш, излиза, че връзката ни е била идеална, а не беше така. Аз те подтикнах да преспиш с друга жена. Накарах те да...

Бам! Юмрукът на Нейт се стовари върху масата и аз подскочих.

— Престани! — грубо каза той. — Престани да бъдеш толкова сурова към себе си. Точно това у теб ме подлудяваше открай време — че се съдиш толкова строго. Винаги се обвиняваш за неща, които не зависят от теб, убедена си, че когато се случи нещо лошо, то непременно се дължи на теб. Нищо не си ме накарала да направя — аз бях този, който ти изневери. Не беше по твоя вина — той си пое дълбоко дъх няколко пъти, за да се успокои, и гласът му стана по-мек: — Това не бе твоя грешка, а моя. Аз обърках всичко, и то не само с теб, а и с Адел.

— Както и да е, трябва да се видя с Тийгън и Люк долу в парка — казах преднамерено жизнерадостно, сменяйки темата. Не исках да говоря за това, не сега. Ако продължах да мисля за тези неща, щях да започна отново да рухвам. Преди Коледа се намирах на ръба на нервен срив и избухването ми в сълзи в ръцете на Нейт бе част от това. Слава Богу, че се оказах в състояние да набутам бурните си чувства обратно в онова ъгълче на съзнанието си, където им беше мястото, преди да успеят да се проявят с пълна сила и да ме завладеят цялата. За нищо на света нямаше да рискувам отново да изпитам същата болка, като заговоря за това с Нейт. — По-добре да тръгнавам.

— Добре — отвърна Нейт. — Искаш ли да те закарам?

— Добре.

Излязохме от кафенето и тръгнахме под сивото, покрито с дъждовни облаци небе към Морисън Парк, където Нейт бе оставил колата си. По всяка вероятност това не бе най-подходящото време за разходка в парка, но Люк и Тийгън бяха убедени, че разполагат най-малко с един час, преди да завали. Докато се приближавахме към сребристото „Ауди“, Нейт забави крачките си и се обърна към мен.

— Аз... — започна той и спря. Ръцете му се протегнаха и ме привлякоха в прегръдка. Погалиха ме надолу по гърба и после пак нагоре. — Изобщо ли не си мислила за възможността да се съберем отново? — прошепна той в ухото ми.

Бях направила доста повече от това само да си мисля. Бях си фантазирала, бях се надявала, бях копняла... Устните на Нейт докоснаха шията ми, докато ръката му здраво обхващаше кръста ми. Още целувки по шията. Той много добре знаеше, че ако има нещо, на което не мога да устоя, то това е целувка по шията. Коленете ми омекнаха и той ме притисна по-близо до себе си. Спокойствието ми се пропука и внезапно се озовах засмукана в онази машина на времето. Озовах се обратно в дните, когато двамата с Нейт стояхме на гарата, на улицата и понякога дори на опашката в супермаркета и той ме целуваше по врата, без да ни пука какво си мислят хората. Целувахме се така, сякаш се срещяхме за първи път, и се смеехме, когато някой ни подвикваше: „О, намерете си стая!“

Нейт зарови свободната си ръка в косата ми и притисна устни по-твърдо към врата ми.

— Няма да ти оставя белег — прошепна той и действителността и настоящето ме блъснаха изведнъж с пълна сила.

— Престани, спри! — казах и го отблъснах, докато той отстъпи назад, оставяйки помежду ни безопасно разстояние. Гледахме се и гърдите и на двама ни се повдигаха и спускаха учестено, докато си поемахме дъх с усилие. — Никога вече. Това не може да се повтори — изрекох едва чуто. — Никога повече.

— Знам, че не може — той затвори очи и лицето му се разкриви от болка, закри го с длани. — Знам. Всичко се обърква... Всичко... Обърква се... Наложил ми се да си взема двуседмичен отпуск, защото не мога повече да изпълнявам задълженията си. Не мога да се съсредоточа.

Сърцето ми се сви от болка. Той винаги е бил толкова отдаден на работата си: независимо какво се случваше в личния му живот, нищо не бе в състояние да го накара да спре да работи. Какво ли означаваше за него отстраняването му от работа? Досега не бях осъзнавала колко уязвим е той.

— През по-голямата част от времето изобщо не знам какво правя — продължи той. — Нощем не спя, а лежа и си мисля за нас — потърка лице с кокалчетата на пръстите си и по жълтеникавата му кожа останаха бели следи. — Лежа и копнея да се съберем... Знам, че сега си с него, а най-лошото е, че той ми допада. Знам, че ме мрази, но не може да не ми харесва колко много обича Тийгън — Нейт се превинудва, все още притиснал с ръце очите си. — Спомняш ли си първата ни голяма разправия? Ти излезе побесняла и отиде право у Адел. Помниш ли? След около час и аз дойдох там, но тя категорично отказа да приеме, че това е сериозно. Спомняш ли си? Заяви ни: „Ако вие двамата сега скъсате, нито единия, нито другия ще получи попечителство над мен — ще отида да живея с родителите на Камрин.“ Нали помниш? — спомнях си. Кимнах. — Струва ми се някак нередно това, че ти отново се върна в живота ми, а тя не.

Нейт скърбеше. Досега дори не ми беше хрумвало да се замисля какво влияние ще му окаже смъртта на Адел. Ако само за миг се бях замислила, щях да разбера, че не би могъл да остане безразличен, защото той също бе загубил любим човек. За него тя бе като член на семейството му, а сега бе мъртва. Разбира се, че скърбеше за нея. Аз все още се обвинявах за всичко случило се преди смъртта ѝ, но все пак

двете бяхме направили първите колебливи стъпки към сдобряването. Последните думи, които Нейт бе казал на Адел обаче, бяха, че я ненавижда. Че няма никога да ѝ прости. Целият им разговор бе изпълнен с горчивина, гняв и взаимни обвинения. Чувството на вина заради това, сигурно заплашваше да го погълне целия, разяждаше го отвътре.

Как съм могла да не обърна внимание на това? Особено когато той се бе опитвал да ми каже, че страда. Бе ми го казал в деня, когато отидохме на вечеря; бе ми го казал, когато ми предложи да плаща за Тийгън; бе ми го казал, когато го попитах защо полага такива усилия да се сближи с нея; бе ми го казал в нощта, когато говорихме на улицата. През цялото време ме бе молил за помощ; бе ме умолявал да видя болката му, но аз не бях разбрала. Предполагаше се, че го познавам, а не бях забелязала, че рухва. Моят любим се разпадаше на части.

— Тийгън толкова много прилича на Адел. Когато погледна към нея, виждам Адел да се взира в мен. Но тя прилича и на теб. Казва неща, които казваш и ти, придобила е някои от твоите маниери. Забелязвала ли си как си играе с кичура коса до ухото си, когато е уморена? Точно като теб. Обърнала ли си внимание на това?

Честно казано, не бях, а и точно сега нямаше значение. Той обаче имаше. Наведох се надолу към него и обвих ръка около раменете ми.

— Защо не си ми казал, че се чувстваш толкова зле, Нейт?

Той сви рамене.

— Не знам — отвърна със същия тон, с който говореше Тийгън, когато бе огорчена от нещо.

— Хайде ела, нека да отидем в парка, да се позабавляваме и да престанем да мислим за това.

— Добре — отвърна той толкова тихо, че едва го чух.

— Какво прави той тук? — попита Люк с нисък, сърдит шепот.

Очите му бяха придобили размера на чинийки за чай, когато ме видя да се приближавам заедно с Нейт и след като свали Тийгън от люлката, не престана да ме измерва гневно с поглед, докато най-накрая не отидох при него. Нейт седна на освободената от Тийгън червена люлка и се загледа надолу в земята.

— Нейт не е добре. Преживял е нещо като срив — обясних на Люк.

— Това трябваше да бъде нашето време — само за нас. Не мога да повярвам, че си довела и него — изсъска Люк.

— Но той се измъчва! Преживява тежко смъртта на Адел — при тези думи изражението на Люк поомекна, макар и съвсем малко. — До днес не си бях дала сметка колко страда — нито се храни добре, нито спи като хората. Бил е принуден да излезе в отпуск от работа. Разпада се на части, Люк и аз наистина се тревожа за него.

Люк въздъхна, очевидно изпитал състрадание към онова, което преживяваше Нейт, а после протегна ръце и ме привлече към себе си.

— Аз имам теб, за да ми помагаш да се справя — промълвих до гърдите му. — Нейт обаче си няма никого, така че трябва да бъде до него и да му помогна. Някога той бе един от най-добрите ми приятели. Не мога да го зарежа в такова състояние.

— Знам — отстъпи Люк. — Не ми харесва, но те разбирам — целуна ме по темето, а след това и по устните. Докато се връщяхме към люлките, и двамата се спряхме на място, когато видяхме Тийгън, вперила в Нейт огромни сериозни очи, сякаш разглеждаше някой особено интересен екземпляр в зоологическата градина. За нея възрастните винаги бяха обект на любопитство, защото бяха толкова различни от нея. Повечето деца се интересуваха от другите деца, но Тийгън винаги наблюдаваше големите хора, опитвайки се да разкрие всичките им тайни, като внимателно изучаваше поведението им.

Най-накрая тя се пресегна, потупа Нейт по коляното и изчака, той да обърне глава към нея.

— Какво има, господин Нейт? — попита тя с тихо гласче. — Болен ли си?

Нейт ѝ се усмихна и поклати глава.

— Не, само съм уморен.

— О, искаш ли да спиш в леглото ми? Много е удобно.

— Благодаря, но си имам легло у дома.

Тийгън накриви уста и започна да дъвче долната си устна. Намръщи се и набърчи чело — мислеше задълбочено, много сериозно.

— Можеш да останеш в моята къща, господин Нейт — заяви тя. — Ще облечеш пижамата на Люк и ще спиш в моето легло. Аз ще спя при мама Рин. Тя няма да ми се ядоса, никога не го прави.

— Благодаря, Тийгън, но мисля, че ще е по-добре ако спя вкъщи — усмихна се Нейт.

Небето натеза и паднаха няколко дъждовни капки. Това ми даде повод да ги прекъсна. Колкото и мил да бе този момент, вероятно бе тъга по Люк, тъй като тя се привързваше към Нейт по същия начин. Което, от своя страна, вменяваше чувство на вина у Нейт, заради приликата ѝ с Адел.

— Смятам, че е време да се прибираме, момчета и момичета. Скоро ще завали — казах аз.

— Добре — отвърна Тийгън, като завъртя отегчено очи и погледна заговорнически към Нейт. — Ще дойдеш ли у дома за вечеря, мистър Нейт? — попита тя.

Нейт погледна към Люк, който стоеше до мен. Люк сви рамене и отмести поглед встрани, което се равняваше на „намини“, или поне така го прие Нейт.

— Добре Тийгън, ще дойда.

Тя засия.

— Да тръгваме тогава — подаде му ръката си, а той я пое и се изправи. — Можеш да ме наричаш Тийга, ако искаш — уведоми го малката, като кимна, за да потвърди становището си. — Не Тий, Люк ми казва така. Ти можеш да ми викаш Тийга.

— Добре Тийга. Благодаря.

Тийга му се усмихна още по-широко и пое надолу по пътеката като дърпаше Нейт след себе си. Ние ги последвахме. Аз пъхнах ръката си в тази на Люк и пръстите ни се преплетоха.

Нещата между нас четиримата можеха и да проработят, си мислех на път за вкъщи. Наистина биха могли. Стига само да престанех да докосвам врата си и да прокарвам пръстите си по следите от целувките на Нейт. И ако не усещах натрапчивото чувство, че се влюбвам в него отново.

Люк навикна да вижда Нейт по няколко пъти в седмицата.

Навикна май беше доста пресилено определение. Той просто отправяше по-рядко дежурната си реплика — имитирам дълбокия глас на Тийгън — *Нейт, отново си тук, колко мило*. Използваше я само веднъж седмично, тъй като Нейт започна да прекарва по-голяма част от времето си у нас. Появяваше се поне четири пъти на седмица и почти винаги, защото Тийгън бе пожелала.

Тя не го поставяше на едно ниво с Люк все още, но за нея той бе като патетата в парка, които винаги искаш да нахраниш. Според нея, той щеше да умре от глад, ако тя не се погрижеше за това. Почти през вечер трябваше да се обаждаме на мистър Нейт, за да го попитаме дали иска да намине за вечеря. В случай, че той не можеше да се отбие, тя държеше да знае, какво ще яде. Понякога му се обаждаше, за да го попита какво е правил днес на работа и дали се е запознал с някои нови приятели. Когато той се отбиваше у нас, тя ме питаше дали може да отидат заедно в магазина и да купят сладки, което обаче съвсем не означаваше, че пренебрегва Люк. Когато се прибереше от някое излизане с Нейт, тя винаги отиваше при Люк, сядаше в скута му и му разказваше всички подробности от малката им разходка, а накрая го молеше следващия път той да я заведе до магазина. Нещо повече, тя никога не пропускаше да напомни на Люк, че макар Нейт да е забавен, Люк е номер едно в нейния списък.

Като следствие от времето, което прекарваше с нас — и по-точно от новопоявилата се увереност, че нито аз, нито Тийгън го ненавиждаме — Нейт бавно се връщаше към нормалното си състояние дотолкова, доколкото можеше. Навлезе във фазата, в която все още изпитваш болка, но си в състояние да следваш ритъма на всекидневието си както обикновено, поне на пръв поглед. Започна да спи и да се храни както трябва. Изглеждаше все по-добре с всеки изминал ден и понякога намирахме достатъчно сили да говорим за Адел.

— Помниш ли онази нощ, когато Адел дойде в дома ми и ме заплаши? — попита Нейт един ден, когато четиримата бяхме в парка.

Усмихнах се на спомена, а Нейт продължи:

— Каза ми, че ако те нараня, ще ме убие. „Ще те убия бавно и мъчително“, така каза.

— Колко беше смешна!

— Не, сериозна беше. Помня как още когато те срещнах, разбрах, че Адел е част от живота ни. После се роди Тийгън и вие трите станавте пакет — обърнах се да го погледна и той побърза да продължи: — Не че се оплаквам. Всъщност ми беше приятно да си имам готово семейство. Направо очаквах един ден да те чуя да казваш „Защо не си купим къща, така че да има достатъчно място и те да дойдат да живеят с нас?“

Ухилих се, защото тази мисъл наистина ми бе хрумнала неведнъж.

— Ето! — извика Нейт. — Знаех си.

— Знам, че се скарахте ужасно, но тя те обичаше — признах му.

— Да, но само като приятел. Нали разбираш? Тя гледаше на мен по същия начин, както на твоите братя.

— Искаш да кажеш, че е спала и с братята ми, така ли? — попитах.

Очите му се разшириха от ужас.

— Какво? Не! Изобщо не съм казал... А, ти се шегуваш. Много смешно, няма що.

— Дел щеше да си помисли, че наистина е смешно.

— Вярно е.

Това, че вече можех да говоря за Адел, без да рухна, означаваше, че се подобрявам. Че постепенно започвам да се примирявам със случилото се. Малко по-малко наистина, но все пак го правех. Беше ми се наложило. В деня, в който за пръв път разбрах, че Нейт преживява криза, самата аз бях изживяла дълбок вътрешен потрес. Откритието, че отново започвам да се влюбвам в Нейт, ме бе уплашило, защото това означаваше, че не отделям достатъчно внимание на Люк. Знаех, че ако не внимавам, ще го отблъсна от себе си по същия начин, по който бях отблъснала Нейт преди толкова години. Започнах всеки ден да му казвам: „Обичам те“, защото беше вярно. Люк беше мъжа, с когото бях

сега — този, с когото бях избрала да бъда и възнамерявах да докажа това и на двамата ни. Бях се спряла на идеалния начин да го постигна.

— Така вече се чувствам, като че ли сме истинска двойка — каза Люк. Бяхме излезли поотделно от офиса, за да се срещнем за обяд долу край реката. Бяхме се поотдалечили от главната улица, за да сме сигурни, че няма да ни види някой от „Анджелис“. Въпреки че много от колегите ни подозираха за връзката ни — Бетси например едва чакаше деня, в който с мое разрешение да съобщи това на момичетата от магазина на първия етаж — все пак предпочитахме да не я афишираме. Не желяехме да смесваме работата с личния си живот. Никога нямаше да можем да работим ефективно, ако трябваше постоянно да се тревожим, че всички ни гледат и чакат да видят какво ще се случи, ако единият от нас отхвърли някоя от идеите на другия или му посочи някоя негова грешка. — Като че ли сме на истинска среща.

— Знам — отвърнах с усмивка. Бях го поканила да излезем да обядваме, защото исках да говоря с него — да направя това, което щеше да докаже без сянка от съмнение, че той е мъжът, с когото искам да бъда.

Моят началник се огледа наоколо, за да се увери, че наблизо няма никого от „Анджелис“, след което ме целуна. Устните му все още бяха солени от сандвича с говеждо, който бе погълнал преди малко.

— Трябва да го правим по-често — каза той, без да се помръдва от мястото си пред мен. — Не прекарваме достатъчно време заедно — имам предвид ние двамата. Само аз и ти. Дали родителите ти не биха могли да дойдат и да останат с Тийгън до края на седмицата, за да можем да излезем вечерта?

— Сигурно ще дойдат. Или пък Нейт може да остане с нея.

— Да — промърмори Люк и отклони поглед встрани. — Може дори да подпише тези документи.

Когато станеше въпрос за това, приятелят ми заприличваше на човек, който с последни сили се е вкопчил в ръба на пропастта — без значение колко уморен беше, той отказваше да пусне този ръб, защото си мислеше, че това би го убило.

— Сериозно ли присъствието му те дразни чак толкова много? — попитах. — Ама наистина, честно?

— Не се дръж като Тийгън, Рин. Никак не ми е лесно да търпя бившия ти годеник на практика да живее с нас. Тийгън е същинско негово копие, така че когато я поглеждам, сякаш виждам него. И сякаш това не е достатъчно, знам, че те е чукал години наред — изборът на думата „чукал“ не бе случаен. Люк се опитваше да принизи връзката ми с Нейт, като я направи да звучи мръсно и безчувствено — единствения начин, по който можеше да изтърпи постоянното присъствие на мъжа, за когото на времето почти се бях омъжила. — Не мога да се отърва от него нито за миг. Посочи ми някой друг мъж, на когото се налага да прекарва толкова време с бившия на приятелката си. Ти на мое място щеше ли да го изтърпиш?

— Знам, че не ти е лесно, но виж колко по-добре е той в последно време — и колко по-рядко идва у нас в резултат на това.

— Надявам се да се възстанови колкото се може по-бързо, за да се разкара окончателно от живота ни.

— Не се дръж така, Люк, знаеш, че си добър човек. А ако не си спомниш точно колко си добър, няма да ти кажа защо те поканих на обяд.

Той ми отправи мрачен поглед, от който очите му заприличаха на тлеещи въглени в жарава, но накрая любопитството му се оказа по-силно от гнева.

— Да, забелязах, че напоследък не се навърта наоколо толкова често.

— Добре, господин Л., питах се как ти се струва мисълта да се преместиш при нас? Знам, че така или иначе живееш при нас, но не е ли по-добре да го направим официално? Можеш да се изнесеш от апартамента си и ако искаш, ще започнем да спестяваме, за да си купим нещо по-голямо. Може би дори къща, какво ще кажеш? С градина, където Тийгън да си играе.

Единствения отговор на Люк бе да отклони поглед и да потъне в мълчание — мълчание, което прорастваше в тишина, която щеше да остави отпечатъка си върху връзката ни за години напред. Бях направила грешка, осъзнах аз, докато мълчанието му продължаваше и ударите на сърцето ми се забавяха все повече и повече, заплашвайки да спрат всеки миг. Бях сгрешила, като повдигнах този въпрос.

— Това е голяма крачка — каза Люк. — Трябва да помисля.

„Това ли е всичко? — помислих си горчиво. — След като ти предложих нещо толкова важно, след всичките ми усилия напоследък, това ли получавам?“ Беше пак както предишния път, когато му бях казала „Обичам те“, а той отвърна „Хубаво е да го знам“, поредния студен душ, с който ме заля точно когато му бях разкрила сърцето си.

— Добре — измънках. Колко пъти щях да му позволявам да ми причинява болка, преди веднъж завинаги да разбере, че не бива да се разкривам пред него до такава степен? Че може би той предпочиташе да запазим разстоянието помежду си.

— Това не е отказ — продължи той. — Искам да кажа само, че това е... голяма крачка.

— Щом казваш.

— Рин, има много неща, които трябва да обмислим.

— Знам.

— Наистина виждам бъдещето си заедно с теб и Ти.

— Тогава какъв е проблема?

— Много отскоро сме заедно — по-малко от година.

— Но когато усещаш, че някой е предопределен за теб, тогава просто знаеш — изрекох, преди да успея да се спра и не можах да повярвам, че наистина съм го казала. Аз? Да кажа подобно нещо? Това беше в стила на Адел, не в моя.

Толкова много ли се бях променила, откакто тя почина? Бях ли се превърнала в романтична лигла, която копнее за идеалната любов и вярва в съдбата? Давах си сметка, че не е така. Сега бях точно толкова романтична, колкото съм била и през целия си живот. Което означаваше само едно: че в момента го умолявам. Цялата настръхнах при тази мисъл. Люк ме караше да се моля за любовта му.

— Знам — поде Люк, — просто имам нужда да...

Прекъснах го:

— Всичко е наред. Не е нужно да ми отговаряш веднага. Разполагаш с толкова време, колкото ти трябва, за да го обмислиш.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

Всичко това означаваше само едно: Люк не бе влюбен в мен. Да, той обожаваше Тийгън, да, бе готов да умре заради нея, в това нямаше съмнение. Значи изобщо не ставаше въпрос за мен. Не беше влюбен в мен. Ако беше, тогава нямаше да реагира по този начин. Въпреки че

имах своите съмнения, когато Нейт отново се появи в живота ми, и те бяха станали още по-силни след онзи ден в парка, това не променяше факта, че бях избрала да бъда с Люк. Обичах го достатъчно, за да го помоля да предприеме тази голяма стъпка заедно с мен. Никога не си бях представяла, че ще рискувам да вложа толкова много чувства в един мъж след болката, която бях преживяла с Нейт; не бях очаквала, че ще срещна някого, който да стане достатъчно важен за мен, за да го направя. Люк обаче не изпитваше същото. Когато се целунахме за пръв път, си мислех, че иска от мен само секс и нищо повече, и все по-често ми се струваше, че съм била права. Поведението му бе така противоречиво: в един момент ми разказваше за детството си, а в следващия напълно пренебрегваше чувствата ми; в един момент бе обладан от дива ревност към бившия ми годеник, а в следващия не искаше да заживее официално с мен. Не можех да разбера какво означава за него връзката ни. Обожанието му към Тийгън бе съвсем неприкрито, но така и не можех да бъда сигурна какво изпитва към мен и това ме плашеше. Бях вложила прекалено много емоционална енергия в него, а изобщо не знаех какво ще се случи оттук нататък.

— Много се умълча — каза Люк.

— Просто си мислех.

Люк въздъхна, метна полуизядения си сандвич в близкото кошче за боклук и постави ръце на раменете ми. Напрежението в погледа му ме прикова на място.

По лицето му премина израз, който не успях да разгадая. Златистокафявите му очи се замъглиха за миг и той попита:

— Ти не би искала да се съглася за нещо, в което все още не съм съвсем сигурен, само защото това е, което ти искаш да чуеш, нали така?

Поклатих глава.

— Не, разбира се, че не. Но имам право да се чувствам разочарована и наранена, тъй като не си въодушевен от мисълта да направим нещата трайни.

— Аз... — започна той и спря. На лицето му отново се изписа онова неразгадаемо изражение отпреди малко. Не можех да разбера какво си мисли, но не го изрича на глас. — Рин, ще бъда откровен с теб. Искан да те помоля да се омъжиш за мен. Всеки път, когато минавам покрай бижутериен магазин, влизам вътре и се спирам да

разгледам пръстените, но тогава... Заедно сме от по-малко от година. Не можем да се оженим след толкова кратко време. Не мога да постъпя така, защото не съм импулсивен по природа, ето защо, когато ми предложи така изведнъж да... Трябва да го обмисля. Да си купим къща заедно би било половинчата стъпка, а аз не съм сигурен дали съм човек, който може да прави нещата наполовина. Кое то ме връща отново към въпроса за женитбата... А тя пък би била импулсивна постъпка. Разбираш ли защо имам нужда да обмисля нещата по-добре? Не става дума за това, че не те обичам, нито че не виждам бъдещето си заедно с теб, просто трябва да помисля много внимателно как ще бъде най-добре да постъпим. Не забравяй, едва не го направих веднъж и не мога да кажа, че се получи.

— Да, Люк, знам, че си го правил и преди, точно както и аз. Почти бях стигнала до олтара, затова смятам, че ако наистина си мислил за женитба, щеше поне да поговориш с мен за това.

— Ти не ми беше предлагала да купим къща.

— Ами нали го направих току-що? Нито съм ходила да разглеждам къщи, нито съм започнала да обмислям къде трябва да живеем — просто повдигнах въпроса, за да можем да поговорим. Даваш ли си сметка как женитбата би повлияла на осиновяването на Тийгън? Чия фамилия ще носи тя — моята или твоята? Знаеш ли какво ще си помислят съдията и социалните работници? Ще решат, че съм импулсивна и лекомислена, когато трябва да изглеждам сериозна и стабилна, за да мога да се справя с отглеждането на дете, което току-що е загубило майка си. Ако по-рано ми беше споменал за женитба, щях да ти обясня, че това са нещата, за които трябва да помислим сериозно. Идеята да купим къща заедно бе до голяма степен неопределена, просто възможност — както казах, щяхме да започнем да спестяваме и това щеше да продължи дълго време. Ако сме честни, трябва да признаем, че нещата щяха да си останат такива, каквито са сега. Цялата разлика щеше да бъде тази, че ти щеше да си с нас през цялото време — нещо, което и Тийгън, и аз желаем, а ако се съди по факта, че прекарваш деветдесет и девет процента от времето си с нас, бих казала, че и ти го искаш.

— Значи, ако ти бях направил предложение, щеше да ми откажеш?

Кимнах в знак на потвърждение.

— Досега трябваше да си разбрал, че съм човек, който изпитва необходимост да говори за тези неща. Става въпрос и за моето бъдеще, не само за твоето, нали така? Само защото ти си готов за женитба, това все още не означава, че и с мен е така, особено когато имам дете, за което трябва да мисля.

— Разбирам те... Май не се справяме блестящо с изграждането на планове за съвместно бъдеще, а?

— Така изглежда.

— Въпреки това искам да имаме общо бъдеще — каза Люк. — Наистина, честно.

— Не се дръж като Тийгън — с лека усмивка отвърнах аз.

Той се засмя, а после лицето му отново стана сериозно.

— Искам да бъда заедно с теб до... до края на живота си. И смятам сериозно да си помисля дали да се нанесе при вас, разбрахме ли се?

— Разбрахме се.

Люк ми се ухили и ме целуна страстно по устните, без да си прави труда да се оглежда дали наблизо не минава някой колега. Докато ме държеше плътно притисната до себе си и ме целуваше, в ума ми се стрелна тревожна мисъл, която бързо нарасна до обезпокоителни размери и измести от съзнанието ми всичко друго: колко различно щеше да протече този разговор, ако вместо с Люк го бях провела с Нейт.

— От последния брой на „Анджелис днес“ разписките за продажби са се увеличили с пет процента — съобщих Бетси на ежеседмичната контролна среща на представителите на отделите по реклама, пласмент и маркетинг. — Все още проверяваме на какво се дължи това. Камрин смята, че е в резултат на използването на снимка на хора вместо на обичайните снимки на продуктите, за да привлечем купувачите.

„Определено е впечатляваща — помислих си, докато я слушах. — И цялата сияе.“ Сияеше, защото бе лудо влюбена в мъжа, когото бе срещнала по времето, когато с Люк все още се ненавиждахме един друг. Беше се оказала права — той бе Единствения.

Погледнах надолу към бележника си — целият покрит с надраскани къщи. Къщи, за които моят Единствен ми бе казал едва преди няколко часа, че трябва да „помисли внимателно“, преди да се нанесе там с нас. Раната все още беше прясна. Бетси млъкна и тъй като сега нямаше да ми се налага да говоря, си позволих за малко да се отнеса, докато Карла — личната помощничка на Люк — започна да проверява дневника, където бе записала всички срещи на трите отдела за предстоящия месец, за да се увери, че няма да има разминавания.

— Освен това, току-що получих потвърждение, че срещата в Единбург във връзка с кампанията по маркетинга ще се състои на четиринадесети. Люк, да потвърдя ли, че ще отидеш? — попита Карла.

Химикалката ми замръзна, както си драсках на листа. „Четиринадесети? Един момент!“ Погледнах към Люк, който пребледнял се взираше в Карла. Погледът му се плъзна през стаята към мен и се отмести настрана. Той изглеждаше потънал в мислите си. Не знаех за какво си мисли. Какво изобщо имаше да се мисли? Не можеше да отиде и толкова. Разбира се, че не можеше.

— Люк? — попита Карла след цяла минута мълчание, през която всички присъстващи се бяха втренчили в Люк. — Да потвърдя ли, че ще отидеш и да направя ли резервация в хотела?

— Тъъ... — погледът на Люк се плъзна покрай мен и се върна към нея. — Тъъ, извинявай, Карла. Да. Ако обичаш, потвърди присъствието ми.

Пръстите ми здраво стиснаха химикалката и почти я пречупиха — блед израз на гнева, който забушува във вените ми.

— Ако това е всичко, нека да приключваме — каза Люк. — Благодаря ви, че дойдохте.

Останалите започнаха да събират бележниците и химикалките си, чашите от чай, кафе и вода и един по един да излизат от заседателната зала; аз обаче не помръднах от мястото си, изпълнена с ярост. Люк също остана на мястото си, без да говори, докато накрая и последният от колегите ни напусна стаята и затвори вратата след себе си.

— Не мога да повярвам, че няма да бъдеш тук на четиринадесети — гласът ми беше много тих и спокоен, макар че изпитвах желание да крещя с всички сили.

— Исках да бъда — каза той, опитвайки се да ме успокои. — Надявах се, че ще мога да бъда. От седмици се мъчим да определим точна дата и се надявах, че четиринадесети няма да се окаже единствения ден през целия месец май, когато всички ще бъдем свободни.

— Но ти не си свободен — тогава е рождения ден на Тийгън! Знаеш го от месеци. От месеци правим планове за тържеството, което ще й устроим. Ти не си свободен.

— Рин, спомни си какво е да градиш кариера — от колко много неща трябва да се откажеш. Не мога да отложя важна командировка, защото ще ходя на някакъв си детски рожден ден.

Да си спомня какво е да градиш кариера? Аз все още градах кариера — все още отговарях за списанията и те бяха страшно добри, ако и да го казвам аз. От колко много неща трябва да се откажеш? Та аз се бях отказала от всичко! Единствените хора, които работеха по толкова много извънредни часове като мен, без да получават известност, признание или шанс за повишение, бяха другите майки, принудени да го правят, за да оцелеят. Люк сериозно ли си мислеше, че не бих предпочела да мога да върша всичката тази работа в рамките на работния ден, от време на време да спирам, за да свърша, нещо друго, и отново да се захващам с предишната задача няколко часа по-късно, защото накрая ще бъда възнаградена с повишение? Или поне с признание за значимостта на труда ми? Никой не си губеше времето да ме обсипва с похвали за това колко добре се развиват списанията, но ако се случеше някой фал, щях да си имам сериозни неприятности. Тогава бордът на директорите щеше да забележи качеството на работата ми, сигурна бях.

Не тези думи обаче ме вбесиха най-много, о, не. От всички неща, които ми каза Люк, това, което ме накара да изпитам желание да го сграбча и здравата да го разтърся, бе фразата „някакъв си детски рожден ден“.

— Детски? — повторих язвително. — Откога Тийгън се превърна в някакво си дете?

— Не исках да кажа това.

— Наистина ли? Добре, аз пък искам да кажа следното: оттеглям предложението си да се нанесеш при нас.

— Какво?

— Ти нарече Тийга някакво си дете. Нито тя, нито аз можем да живеем с човек, за когото работата е по-важна от момиченцето, с което в продължение на почти цяла година се е отнасял като със своя дъщеря, а после да говори за него като за някакво си дете. Тя гледа на теб като на баща. Макар да знае, че Нейт е баща ѝ, теб те иска за „татко“. А ти я смяташ просто за някакво си дете.

— Нямах това предвид.

— Не ми пука какво си имал предвид.

— Ще видя дали не мога да променя деня.

— Не желая никакви услуги, господин Уайсмън. Все пак донякъде си спомням какво означава да градиш *кариера*: едно от правилата е, че ако отменяш срещи, не изглеждаш като професионалист. Не бих искала да те карам да правиш впечатление на човек, който не е изцяло отдаден на работата си и то пред колегите, заедно, с които градиш *кариера* и всичко останало.

Той ме погледна яростно — не желаше да признае, че е сгрешил.

— Чудесно! — злобно изрече, като захвърли химикалката си, която се плъзна по дългата заседателна маса.

— Чудесно — повторих, като се изправих на крака и взех бележника си, химикалката и чашата с изстинало кафе. Сърцето ми се блъскаше в гърдите с такава сила, че ми причиняваше болка, а краката ми трепереха, докато прекосявах стаята.

— Ще говорим довечера — чух гласа му, докато се борех с бравата, за да отворя вратата.

— Не и в моя апартамент — отвърнах, без да се обръщам да го погледна. — Защо не се върнеш у вас, както толкова отчаяно искаше да направиш по-рано днес и не си уговориш още някоя и друга делова среща?

Единствения му отговор бе дълбока въздишка.

Профучах по дължината на коридора, почти заслепена от ярост. Бях сърдита на себе си почти толкова, колкото и на Люк, защото отлично разбирах защо бе решил да отиде на тази среща. Преди време нищо на света не би ме спряло да работя. Люк открай време си беше свръхамбициозен и колкото и да обичаше Тийгън, тя не бе негова дъщеря. Не беше негова отговорност, така че спокойно можеше да постави кариерата си преди нея — преди нас — защото, обективно

погледнато, в крайна сметка той имаше задължения само към самия себе си. Всичко това беше вярно, но не означаваше, че трябва да ми харесва.

Шестият рожден ден на Тийгън означаваше, че вече ще бъде официално пораснала, поне тя така казваше. „Когато стана на шест, ще мога да правя много неща“ — повтаряше ми всеки ден, докато правехме приготовления за тържеството ѝ.

Лично аз не можех да се сетя за нито едно нещо, което тя да не може да прави на пет години, а на шест — да може, но всеки път ѝ отговарях със „Зная“, за да не помрача ентузиазма ѝ. Когато рожденият ѝ ден най-после дойде, Люк не беше с нас. Беше отишъл на работа, преди да потегли за срещата, която не пожелах да промени само заради нас двете. Мъчителният период преди Коледа се оказа райска преживелица в сравнение с последните три седмици, през които не бяхме престанали да водим мълчалива война заради това пътуване до Шотландия. През тези три седмици не можехме да спрем да се зъбим един на друг, след като сложехме Тийгън да си легне, той се прибираше в апартамента си в Олудли и бяхме правили секс само три пъти. За всичко това си имаше причина — съгласието му да отиде на тази среща ясно показваше, че за него ние не сме план А.

— Когато в края на дните си, правиш равносметка на живота си, сигурно ще се почувстваш страшно горд, че в деня на шестия рожден ден на Тийгън си бил не с нея, а някъде на делова среща — казах му вечерта, преди да замине.

— Моля те... Рин, и така се чувствам достатъчно зле. Не помислих, когато се съгласих, а сега вече е късно да направя каквото и да било. Съжалявам.

— Това го кажи на детето си. О, искам да кажа, моето дете. Някакво дете.

Люк се отдръпна назад и отклони поглед. Челото му се сбърчи, зъбите му се стиснаха здраво, а лицето му се стегна, сякаш можеше да заплаче всеки миг. Разбрах, че съм стигнала твърде далеч и наистина съм го наранила.

— Съжалявам — прошепнах, като взех ръката му в своята и я целунах. — Това, което казах, беше жестоко. Знам, че не мислиш така. Хайде да се сдобрим, какво ще кажеш?

— Имаш пълно право да ми се сърдиш, постъпих ужасно. Наистина гледам на Тийгън като на свое дете. Знаеш го, нали?

Кимнах.

— Разбира се, че го знам.

Така че се целунахме и се сдобрихме. Тийгън прие новината значително по-добре от мен. Единственото, което попита, бе:

— Но нали ще дойдеш сутринта след рождения ми ден?

— Това ще бъде първото, което ще направя.

— Добре — тя сви рамене, изглеждаше доволна. — Ще има балони, знаеш ли?

За празненството бяхме наели общинската зала, която се намираше малко по-надолу по пътя, а точно зад нея бяхме сложили голям надуваем замък в червено и жълто. Бяхме поканили тридесет деца, повечето от които бяха от нейния клас в училище, а останалите — от занималнята, в която ходеше през ваканцията.

Госпожа Кай се бе оказала незаменима помощничка при организирането на партито, а там, където бях очаквала да получа помощ от Люк, се бе намесил Нейт. В деня преди тържеството той ме закара до супермаркета, откъдето се върнахме натоварени с храна, която ни струваше почти двеста лири: наденички, малки рулца, кренвиршчета, мини пици, хамбургери, чипс, кексчета, газирани напитки и огромно количество бял хляб. За да дам израз на уважението си към здравословното хранене, бях купила също така и ягоди, круши и ябълки, с които възнамерявах да направя плодова салата, а по-късно Нейт бе прекарал по-голямата част от нощта в апартамента ми, майсторейки пирожки с говеждо и нарязвайки хляба на кръгчета, за да може да направи от тях хамбургери. Хладилникът пращеше от храна и Нейт ми бе обещал да дойде рано, за да ми помогне да приготвя сандвичите.

Станах в пет и се захванах да мажа хляба с масло за сандвичите. Тийгън влетя в кухнята в седем, стиснала Мег, и започна да крещи с пълно гърло:

— Днес е моето тържество!

— Знам! — отвърнах и я вдигнах на ръце. Сега ми се струваше истинска — топло, живо човешко същество, а не онази плаха сянка, уплашена дори да диша, която бях взела от Гилфорд. Тъмносините ѝ очи се взряха право в лицето ми и аз не можах да не се усмихна.

— Сега ли иска Тийгън да получи подаръка си, или предпочита да изчака до празненството?

— Сега! — изписка тя въодушевено.

Отидохме до дивана и аз я сложих да седне до мен. Пресегнах се надолу през страничната облегалка и взех пакета, който бях скрила там предната вечер, след като Тийгън си беше легнала. Бях го увила в златиста хартия, привързана с червена панделка. Внимателна както винаги, Тийгън остави Мег на дивана до себе си, взе пакета в малките си ръце и го загледа с благоговение.

— За мен ли е наистина? — попита тя.

— Прочети картичката и ще разбереш.

— „За моята любима Тийгън. Честит шести рожден ден, мама Рин“ — прочете тя прилежно. — За мен е! — засмя се щастливо и хвана подаръка в две ръце така, както се държи кукла.

— Защо тогава не го отвориш?

— О, да! — изкикоти се тя и започна да разглежда пакета, търсейки място, откъдето би могла да го отвори, без да разкъсва хартията. Когато не можа да намери такова, тя прехапа долната си устна и ми отправи поглед, в който се четеше объркване.

— Искаш ли да ти помогна? — попитах.

Тя кимна и аз ѝ показах мястото, където бях залепила дебелата златна хартия, а после я разтворих внимателно, за да не травмирам маниакално привързаното си към реда дете.

— Заповядай.

Със светнали очи, Тийгън отвори пакета и челюстта ѝ увисна, а очите ѝ се разшириха.

— Ау — прошепна тя, посегна между гънките на хартията и извади бялата рокля на червени точки с дълга пола, дълги ръкави и червена панделка около талията. — Това е рокля! — възкликна тя. — Много е красива.

— Помислих си, че може да пожелаеш да я носиш на празненството.

— Позволяваш ли? Ама наистина, честно?

— Да, наистина. Все пак си мисля, че трябва да видиш и подаръка на Люк преди това.

Пак се пресегнах през страничната облегалка и взех подаръка, който Люк бе опаковал и оставил там предната вечер. За да спестя време, направо разтворих опаковката и ѝ дадох подаръка. Тя смъкна хартията и отдолу се показа кутия за обувки. Тийгън повдигна капака и вътре намери бели обувки на червени точки.

— Същите са като роклята ми!

— Значи можеш да си ги сложиш днес.

— Благодаря ти! — възкликна тя и обви ръце около врата ми. — Прекрасни са, мамо Рин!

— Има още един подарък, който трябва да отвориш. Извадих трети пакет, по-малък от първите два, и повторих процедурата по разтварянето на опаковката.

„На Тийга!

С любов, Нейт“.

Тя ахна от радост.

— Господин Нейт ми е купил подарък!

Нетърпеливо го отвори и примигна объркано, когато видя какво има вътре — малка копринена чантичка, която напълно подходдаше на роклята и обувките ѝ.

— Това е чанта. Днес можеш да слагаш в нея разни неща и да ги носиш със себе си целия ден.

— Много е хубава — произнесе се тя.

— Да, и ти ще бъдеш много хубава с нея.

— Искан ми се мама да можеше да ме види — тя изкриви лице и кимна. Вместо да се натъжи обаче, изглеждаше щастлива — сякаш се бе примирила, че майка ѝ няма да може да дойде на празненството, сякаш бе приела, че никога повече няма да я види.

— И на мен. Но аз ще ти дам нещо, което твоята майка остави за теб.

Очите на Тийгън, които и бездруго се бяха разширили, сега се ококориха още повече.

— От рая ли го е изпратила? — ахна тя.

— Не, сладкишче, тя ми го даде, преди да отиде в рая.

Знаех, че вече е готова за това — изглеждаше несравнимо по-спокойна в сравнение с времето, когато я бях довела в Лийдс — но все пак си бях помислила дали да не отворя плика и да прочета картичката, преди да ѝ я дам. Исках само да проверя дали вътре няма нещо, което би могло да я разстрои, после обаче си дадох сметка, че Адел не би написала нищо, което би могло да огорчи дъщеря ѝ. Пък и белият плик не бе предназначен за мен, а за Тийгън. Извадих го от джоба на пеньоара си и ѝ го подадох. Тя го пое с малките си пръстчета, прехапа долната си устна и се загледа за миг в белотата му, преди да ме погледне за напътствие.

— Да го отворя ли?

— Ако искаш, миличка.

Тя отвори плика много предпазливо и все тъй внимателно извади картичката отвътре. На предната страница имаше русокоса принцеса с розова корона и огромна цифра шест на розовата рокля, а най-отгоре пишеше:

„Честит шести рожден ден“

Тийгън я разгърна на следващата страница.

„Моя скъпа Тийгън, честит рожден ден.

Съжалявам, че днес не мога да бъда с теб, но винаги ще те обичам. Никога не забравяй това. Мама те обича.

Сигурна съм, че днес ще прекараш чудесно. Танцувай за мен. Надявам се, че си добра с Камрин.

С обич, мама“

Лицето на Тийгън се озари от сияйна усмивка, докато се обръщаше към мен.

— Мама ме обича — обяви тя. — Написала ми го е. В картичката за рождения ми ден.

— Знам.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Ти си Камрин, нали, мамо Рин?

— Да, това съм аз.

— Аз добра ли съм с теб?

— Ти не само си добра с мен, ти си идеална за мен.

— Значи мама ще бъде доволна.

Отново тази логика, която не очаквах да чуя от дете на шест години. Приведох се напред и я взех в прегръдките си. Напоследък изпитвах непреодолима нужда постоянно да я прегръщам. Често се случваше тя да се занимава със собствените си дела — да гледа телевизия, да рисува или да чете — и изведнъж да се окаже притисната до задушаване в обятията ми съвсем неочаквано и без да ме е молила. Не можех да се въздържа. Изпитвах нужда да се уверя, че тя наистина съществува и че мога да я докосна. През тези последни няколко седмици двете си бяхме разменили ролите. В дните непосредствено след смъртта на Адел, Тийгън искаше постоянно да бъде до нея, за да мога да я успокоя с поглед или докосване, а сега аз бях тази, която изпитваше нужда непрекъснато да се уверява, че тя винаги ще бъде тук, че е истинска и че няма да направи онова, което бе сторила Адел — да ме изостави. Знаех и че не ми остава много време, преди тя да започне да се изплъзва от ласките ми и да се смята за твърде голяма за такива бебешки неща като прегръдки. Точно сега обаче, Тийгън ме оставяше да я гушкам, без да се съпротивлява и без да задава въпроси.

— Ставай, миличка — казах накрая и я пуснах, — имаме да свършим много работа преди твоето тържество. Трябва да те изкъпем и после ще закусиш, преди господин Нейт, имам предвид Нейт, да дойде да ни помогне за сандвичите. Харесва ли ти този план?

Тя кимна, пресегна се и взе Мег, без да изпуска, картичката от ръката си. Оказа се, че ще я носи със себе си през целия ден и ще забрави за нея едва много, много по-късно.

Тийгън се усмихна при вида на тортата и цялата грейна.

Беше се усмихвала през целия ден и не даваше признаци, че скоро ще спре. Усмихваше се на всеки подарък, на всяко поздравление, на всяка игра. Но най-голямата усмивка бе запазена за тортата. Пламъчетата на шестте свещички се отразяваха в тъмносините ѝ очи, докато поставях пред нея огромната квадратна шоколадова торта, покрита с розов крем, с фигурка на принцеса на върха. Всички я заобиколиха и запяха „Честит рожден ден“. Тя се спря, за да си намисли желание и угаси свещичките с едно-единствено духване.

След този ритуал дойде ред на отварянето на планината от подаръци, които бе получила. Моите родители ѝ бяха купили дигитален фотоапарат, децата на сестра ми ѝ бяха изпратили пълен комплект от книгите на Роалд Дал, двете деца на по-малкия ми брат ѝ бяха подарили дивидита с филми на Уолт Дисни, а децата на по-големия ми брат ѝ бяха изпратили екип за карате. След две седмици щяхме да имаме семейно събиране в Лондон по случай пристигането на по-големия ми брат и неговото семейство от Япония, така че никой от братовчедите на Тийгън не присъстваше на партито. Подаръците на другите деца варираха от дивидита до книги, от кукли до картинни мозайки.

След духането на свещичките на тортата, повечето от децата се втурнаха обратно към надуваемия замък, за да подскочат отгоре му. Тийгън също се отправя нататък, докато аз вдигнах тортата и я занесох в миниатюрната кухничка към залата, за да я разрежа за по-късно. Тържеството вървеше добре — през последните два часа само няколко от децата се бяха разплакали, по-голямата част от неизядената храна беше в картонените чинии вместо по паркета или из грижливо окосената трева отвън и никой не се беше ударил. Според мен по-добре не можеше да бъде. Двамата родители, които бяха останали на празненството, последваха децата навън, оставяйки ме сама в кухнята. Нейт, четвъртият възрастен в групата, бе все още в залата и говореше с

едно момченце, което по някаква причина не се бе приобщило към останалите.

Нейт се бе оказал направо незаменим. Когато пристигнахме, той пое първата смяна край надуваемия замък, като надзираваше издуването му и се погрижи нито едно дете да не се качи върху него с обувки. Когато една от майките пое поста му, той направи бърза обиколка наоколо, като събираше боклука, който децата бяха направили и го пъхаше в големите черни торби за боклук, които бяхме донесли. На няколко пъти се връща до апартамента, за да вземе нещо, което бях забравила, като например фотоапарата и някои от подаръците на Тийгън, а накрая, благословена да е милостивата му душа, дори се втурна натам за последен път, за да донесе свещите за тортата. Никой, който бе видял колко незаменим се оказа Нейт днес, не би предположил, че не обича да е около деца, че не ги разбира или че не знае как да общува с тях.

Докато разрязвах тортата, за момент спрях и през отвора за сервиране на храната отправих поглед към Нейт. Той носеше тениска с V-образно деколте и тъмнозелени панталони. Бе се подстригал наскоро и изглеждаше много красив. По-здрав, по-силен, *съблазнителен*. Вече не изживявах моменти, в които го чувствах като *inamorato*; когато го поглеждах, не си мислех „любими“, но... Прогоних тази мисъл от ума си, преди дори да се е оформила напълно. Никой нищо нямаше да спечели, ако започнех да мисля по този начин.

Слабичкото момче, на което Нейт продължаваше да говори, попиваше жадно думите му, каквито и да бяха те. Нейт разпалено жестикулираше, усмихваше се непрестанно и постепенно срамежливото лице на момчето малко по-малко се отпусна. Зачудих се какво ли му говори Нейт — дали му разказва някоя героична история, която ще остане с него през цялото му детство; дали знае, че това, което му казва в момента, може завинаги да окаже въздействие върху живота на момчето. Дали...

Неочаквано той вдигна очи и погледите ни се срещнаха. Останах като прикована на мястото си. Не се оказах достатъчно бърза — не успях да погледна настрани и да се престоря, че погледът ми е попаднал върху него съвсем случайно. Продължих да се вирам в него.

Устните на Нейт се извиха в усмивка, а очите му заблестяха. Веднага почувствах през тялото ми да преминава предателска тръпка.

Постарах се да не се издам и му се усмихнах в отговор.

— Госпожо Бренън — чух до себе си момичешки глас. Когато видях кой бе проговорил, едва успях да се въздържа да не завъртя очи.

— И преди съм ти казвала, Реджина, не се казвам госпожа Бренън. Можеш да ме наричаш Рин или майката на Тийгън, но не и госпожа Бренън.

Това момиче, тази Реджина Матисън с нейната късо подстригана кестенява коса и лунички по широкия нос, бе точно такава, каквато си я бях представяла — арогантна, надменна командаджийка. Не бях изненадана, че родителите ѝ изчезнаха веднага след като я доведоха тук — сигурно умираха от щастие, че поне три часа няма да им се налага да я търпят. Луничавият нос на Реджина се сбърчи, докато тя обмисляше думите ми.

— Има прекалено много суха храна — каза тя накрая.

Намръщих се драматично.

— Права си, Реджина. Не бях забелязала.

Тя въздъхна, изпълнена със самодоволство заради наблюдателността си.

— Майка ми казва, че не е хубаво човек да яде прекалено много суха храна.

— Така ли казва? Е, аз пък мисля, че един път няма да навреди.

— Сигурна съм — увери ме тя с още една самодоволна въздишка. От устата на Тийгън това щеше да прозвучи сладко, но така, както го каза Реджина... Не исках да довеждам тази мисъл докрай.

— Все пак има и плодове, Реджина. Ягоди и плодова салата. Защо не си вземеш ягоди?

— Сигурно ще го направя.

— Иди при другите деца, Реджина. Убедена съм, че много от тях искат да говорят с теб.

— Добре, госпожо Бренън — каза тя и заподскача към вратата, за да отиде да притеснява някой друг.

Отново се заех с разрязването на тортата и тъкмо бях привършила, когато Нейт влезе в кухничката. Той тръгна към мен и се спря толкова близо, че усетих топлината на тялото му преди още да се извърна към него.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита той.

Обърнах се да го погледна и открих, че лицата ни почти се допират, тъй като той бе навел главата си, за да се изравни с мен. Тъмносините му очи се вираха право в моите и караха дъха ми да секва в гърдите.

— Виждаш ли тези торбички? — попитах.

Той кимна, без да поглежда към скъпите лъскави червени пликове, строени на масата пред нас. Вече бях напълнила всеки от тях с по една наистина шумна играчка — духалка — с което със сигурност щях да си спечеля омразата на всички родители — торбичка със сладки, благодарствена бележка, която бях помогнала на Тийгън да напише, и извита сламка. Сега оставаше да сложа вътре парчетата торта.

— Ако сложиш тези парчета торта в торбичките, ще ме улесниш много. Първо обаче трябва да ги увиеш в салфетки. Да — не можех да приказвам нормално и това се дължеше на неговата близост. — Салфетки. Торта. Торбички.

Погледът му се премести от очите към устните ми и се задържа там, преди отново да се върне на очите ми. На лицето му съвсем ясно бе изписано за какво си мисли в момента. Той се наклони напред към мен, едва доловимо. Знаех, че ще ме целуне. На тържеството по случай рождения ден на дъщеря ни той щеше да прекрачи границата и да ме целуне. А аз щях ли да го целуна в отговор? Щях ли да обвия ръце около врата му и да го целуна? Или щях да го отблъсна от себе си и да му напомня, че си имам приятел? Нейт се доближи още повече.

— Добре — прошепна той, а после изведнъж се отдръпна назад, лишавайки ме от желанието, което знаех, че изпитва в момента. Давах си сметка, че го прави нарочно. Искаше да ме накара да се почувствам възбудена, та после аз да направя следващата крачка, като се отдръпне. Вече бе играл тази игра — в миналото, след някоя караница, когато изпитваше нужда да му докажа, че го желая също толкова силно, колкото и той мен.

Той взе половината от тортата заедно с подложката ѝ и я занесе на другия край на масата. Изми си ръцете, преди да започне да увива квадратните парчета в бели салфетки.

— Чувствам се странно — каза. Гласът му беше съвсем спокоен, сякаш не се бе опитвал да ме прельсти само преди минута. — Ти и аз, с цяла орда деца и все още не сме откачили.

— В действителност, децата дори започнаха да ми харесват — отвърнах, подражавайки на равния му тон. За нищо на света нямаше да му позволя да разбере как почти се бях поддала на игричката му.

— И на мен.

— Знам. Ти и онова момче май се разбирате много добре.

— Напомни ми какъв бях аз на неговата възраст: срамежлив и уплашен от другите деца, и най-вече от момичетата.

— Радвам се, че изглеждаш толкова добре, Нейт. Видът ти е много по-добър.

— И се чувствам по-добре. Всичко това е благодарение на теб, Тийгън и Люк. Наистина ми помогнахте много през последните няколко седмици... Вече не съм толкова потиснат... Нали разбираш, заради Адел. Но пък се чувствам виновен.

— Защо?

— Защото аз трябваше да ти помогна да се съвземеш — нали ти загуби най-добрата си приятелка. Вместо това, рухнах пред теб и се наложи ти да се грижиш за мен.

— Ние си помогнахме взаимно. А и нали знаеш, че бих направила почти всичко за тебе, приятелю.

— Мислиш ли, че ако бяхме решили да имаме деца, щеше да е така, както днес?

— Не, Нейт. Ако имахме деца, те щяха да бъдат самото зло и църквата щеше да назначи специален отряд, за да отърве света от тях.

— Не е вярно, щяха да бъдат много сладки — възрази Нейт. — С огромни очи, лъскава черна коса, кожа с цвят на капучино и широка усмивка...

— Сега вече искаш деца, така ли? — попитах, защото той очевидно бе мислил по въпроса. — Няма нищо срамно, ако е така.

Нейт се замисли за момент.

— Не — той потрепери леко. — Не, съвсем не. Тази мисъл често ми хрумва напоследък, но в действителност не искам дете. Искам да кажа, не искам друго дете.

— Нито пък аз. Обичам Тийгън с цялото си сърце, не бих могла да живея без нея, но не искам отново да минавам през същото.

— А Люк на какво мнение е? — Нейт спря да увива в салфетка поредното парче торта и ми отправи онзи поглед, с който винаги

успяваше да ме накара да се почувствам изнервена. — И той ли си мисли така? Струва ми се, че той иска деца — много деца.

— Може би — казах. Разбира се, че искаше много деца. Това беше слонът, притаен в ъгъла, който хвърляше такава огромна сянка върху връзката ни. Не бяхме разговаряли направо за това, но знаех, че иска да стане баща, а той бе наясно, че съм приключила с майчинството, когато взех Тийгън. По този въпрос мненията ни фундаментално се различаваха, така че нито единият, нито другият смееше да го повдигне, защото, веднъж започнали този разговор, не можехме да предвидим докъде щеше да ни доведе той? Всеки от нас имаше свое твърдо виждане по въпроса и никой не искаше да отстъпи. Достатъчно трудно бе да се опитваме да се разберем дали официално да заживеем заедно. Една дискусия дали да имаме или не други деца, можеше да свърши с... Можеше да стане причина всичко да свърши.

— Обичаш ли го, Кам?

Погледнах го. От толкова време никой не ме бе наричал Кам, че почти бях забравила, че някога отговарях на това име. Кимнах.

— Да.

— Повече, отколкото обичаш мен?

— Моите чувства към теб са минало, Нейт.

— Лъжеш и мен, и себе си.

— С Люк ще се оженим. Говорихме за това преди няколко седмици.

Нейт сви рамене, без да се впечатлява.

— Не ми пука. Все още лъжеш и себе си, и мен.

— Изобщо нямаш представа какво говориш.

— Не казвам, че не го обичаш. Мисля, че си раздвоена, защото искаш и двамата ни. Не умееш да прикриваш чувствата си, така че и той го знае. Изненадан съм, че не ти е казал нищо. Или ти е казал? Затова ли ти е направил предложение — защото подозира, че не си сигурна в чувствата си?

Отново се заех с увиването на парчетата торта в спретнатите им обвивки от салфетки, без да обръщам внимание нито на него, нито на думите му.

— Обичам те, Кам.

Сложих поредното парче торта на салфетката пред мен и усетих, че ръцете ми треперят. Мразех властта, която Нейт притежаваше над

емоциите — и мои, и негови — тази негова способност просто да облече в думи това, което чувства, без да се замисля какво може да ми причини това.

— Не желая да те притискам. Искам само да го знаеш. И настоявам да бъдеш честна пред самата себе си.

Загледах се надолу към масата. Какво изпитвах, си беше лично моя работа, и ако лъжех самата себе си, това също се отнасяше само до мен. Нищо не бях длъжна да признавам. И какво изобщо имаше да се признава? Че ме привлича? Естествено — та той беше невероятно привлекателен. Че когато Люк ме изнервяше до лудост, започвах да копнея за Нейт? Всички жени го правеха понякога. Преди Нейт да се появи отново в живота ми, си фантазирах за страстен секс с Джеймс Фокс или Киану Рийвс. Не беше честно от страна на Нейт да ме обвинява за това, особено когато знаех, че и Люк си мисли същото. Изобщо те двамата си въобразявах, че знаят всичко за чувствата ми, и когато се опитвах да ги поправа, просто отказвах да ми повярват. Как бих могла да убедя Нейт, че греша? Че въпреки, че все още го харесвам, Люк е моя любовник.

— Госпожо Бренън — каза Реджина Матисън, като ме подръпна за полата.

Не ѝ обърнах внимание. Нямах намерение да ѝ отговарям, докато не ме нарече с правилното име.

— Госпожо Бренън — този път дърпането беше по-силно.

Продължих да се занимавам с увиването на парчетата торта в салфетки, без дори да поглеждам към нея.

— Госпожо Бренън — настоя Реджина.

— Какво? — изръмжах и най-накрая се обърнах. Тъкмо щях да кажа „И не съм никаква госпожа Бренън“, когато видях уплахата, изписана на лицето ѝ.

— Тийгън посиня цялата — съобщи тя.

— Какво?...

Захвърлих настрана парчето торта, което, държах и се втурнах вън от кухнята. Вратите, които отвеждаха навън, бяха в най-задната част на залата и аз се устремих към тях. Тичах, но ми се струваше, че краката ми изобщо не се движат — че гледам филм на забавен кадър. Когато бях млада, често сънувах един постоянно повтарящ се кошмар — че се опитвам да избягам от някаква надвиснала опасност и краката

ми бягат бързо, ръцете ми правят мощни изтласкващи движения в ритъм с тичането, а сърцето ми бие така силно, че ударите му отекват в ушите ми, но въпреки това се движа непоносимо бавно, като че ли тичам по повърхност, намазана със смола, която полепва по стъпалата ми. Точно така се чувствах сега, когато се втурнах към надуваемия замък — бягах, но не можех да тичам достатъчно бързо. Близо до замъка се бяха събрали всички деца — стояха в кръг, смълчани и уплашени. Гледаха нещо на земята. Когато дойдох по-близо, видях, че в центъра на кръга е една майка, която се бе навела над Тийгън и повтаряше:

— Тийгън, чуваш ли ме?

Тийгън лежеше по гръб на земята, съвсем неподвижна. Неподвижна и съвършена. По красивата ѝ бяла рокля на червени точки нямаше нито една гънчица, краката ѝ се подаваха изпод полата, все още обути с обувките в тон с роклята. Двете опашки, вързани с червени панделки, падаха все тъй симетрично от двете страни на главата ѝ. Очите ѝ бяха затворени, а устните — откряхнати, но тя наистина бе станала синя. И продължаваше да става все по-синя с всяка секунда. Лежеше така неподвижно... Адел. Споменът как изглеждаше приятелката ми последния път, когато я видях, изгори съзнанието ми като огън. Адел бе също така неподвижна тогава. Неподвижна, студена и мъртва.

Изблъсках настрана жената наведена над Тийгън и паднах на колене, притиснах ухо до гърдите ѝ. Удар. Толкова приглушен, че едва го чух, но го имаше. Сърцето ѝ още биеше. Но тя не дишаше.

— Нейт! Извикай линейка! — изпищях.

— Вече идва насам — чух гласа му някъде наблизко.

— Какво стана? Тийгън задави ли се? — попитах децата наоколо, като внимателно повдигнах главата на Тийгън назад и отворих устата ѝ.

— Тя пхна в устата си една ягода — отвърна Реджина и посочи с ръка. Проследих посоката на пръста ѝ и видях на земята да лежи ягода — цяла и недокосната. Тийгън дори не бе отхапала от нея, следователно нямаше как да се е задавила. Това можеше да означава само едно — че е алергична към ягодите. Когато се прояви алергична реакция, човек има нужда от антихистамин и адреналин, за да може

сърцето му да продължи да бие. Все толкова знаех. Трябваше да поддържам дишането и биенето на сърцето ѝ.

Поех си въздух и го издишах в устата ѝ, а после натиснах гърдите ѝ много внимателно, за да не ѝ счупя ребрата. Броя до пет и натискам внимателно всеки път. После пак издишвам в устата ѝ. Нейт коленичи до мен с намерението да започне масаж на гърдния ѝ кош, но аз го спрях с поклащане на главата. Трябваше аз да го направя. Трябваше да поддържам започнатия ритъм и да я върна към живота. Отново се върнах към гърдите ѝ. Едно, две, три, четири, пет. Пак издишвам в устата ѝ. Не долових никакво движение. Тийгън не дишаше. Отново издишвам в устата ѝ. Гърдите. След последното натискане долепих глава до гърдния ѝ кош. Удар, все тъй слаб и едва доловим. Сърцето ѝ все още биеше. Отново устата. Отново гърбът.

Сега за пръв път чух гласовете на децата, събрани наоколо, които плачеха и искаха да разберат какво става. След малко чух как някой ги успокоява и ги отвежда настрана. Отново си поех въздух и го издишах в устата на Тийгън, без да се осмеля да си помисля колко студени са устните ѝ и как става все по-тъмносиня с всяка секунда. На всяка цена трябваше да продължа. Да продължа да се опитвам да я съживя. Чух гласа на Нейт, който казваше нещо на някого.

Отново издишах в устата ѝ и после усетих силните ръце на Нейт, обвити около мен, да ме отдръпват от нея. Исках да го отблъсна и да изкрещя, че няма да спра, когато на моето място до Тийгън застанаха двама медици със зелени престилки. Единият от тях, слаб мъж в края на четиридесетте, постави на лицето ѝ кислородна маска, като изцяло скри красивите ѝ черти под грозната пластмаса, а закръглената жена на около тридесет напълни една спринцовка с прозрачна течност.

— Не я наранявайте! — изкрещях. — Тя е толкова малка, не я наранявайте!

Ръцете на Нейт затегнаха хватката си около мен, за да ми попречат да се намеся. Той ме притисна до себе си и започна да шепне нещо в ухото ми. Знаех, че са някакви успокоителни думи, но не можех да ги чуя. Цялото ми внимание бе насочено към иглата на спринцовката, която се заби в бедрото на Тийгън. Потръпнах цялата. Не се случи нищо. Тя не се надигна внезапно, борейки се да си поеме дъх. Не се помръдна, за да ни покаже, че е добре. Дори не трепна, когато иглата се заби в кожата ѝ. Сякаш ужасен от липсата на реакция

у нея, Нейт отпусна ръце и потокът от уверения, че всичко ще се оправи, секна. Коленете ми поддадоха и аз се свлякох на земята.

„Свършено е — дадох си сметка, докато медиците си разменяха угрижени погледи. — Мъртва е.“

Вървах слепешката по коридорите в болницата, без да се интересувам какво става около мен, без да изпитвам нищо. Чувствах се физически и емоционално изцедена до краен предел. Спрях и се облегнах на стената, мъчейки се да се овладеея и да не рухна, а ръцете на Нейт се обвиха около кръста ми и ме привлякоха към облеченото му с дънково яке тяло. Отпуснах се и го оставих да ме притегли в прегръдките си, да ме притисне до гърдите си и да ме успокоява с нежни, нищо незначещи думи. Докато бродех слепешката по коридорите, дори не бях осъзнала, че плача.

— Скъпа... — прошепна Нейт в ухото ми.

— Тя... аз... Мислех си... мислех си, че тя ще... — гласът ми секна и аз обвих ръце около Нейт и се вкопчих в него с всичка сила. Той беше солиден и силен — скалата, от която се нуждаех в този момент.

— Шшт... — помъчи се да ме успокои той, — всичко е наред. Тя е добре. Всичко ще се оправи.

— Но всичко беше почти загубено — прошепнах едва чуто. Тя едва не умря. Тийгън, моето бебче, едва не умря. Ако се бяха забавили само с няколко минути, нямаше да бъдат в състояние да накарат дробовете ѝ да заработят, нито сърцето ѝ да бие както трябва. Всеки път, когато си помислех, че почти я бях загубила, ми се искаше да крещя, да вия до изнемога. Тя бе на прага на смъртта и се отърва като по чудо. Сега спеше. Дишаше сама, но гледката на крехкото ѝ телце, проснато на леглото и свързано с монитор, който следеше сърдечния ѝ ритъм, ми напомняше с кошмарна яснота за последните дни на Адел — отпусната в болничното легло и прикачена към машини.

Нейт нежно ме откъсна от себе си и ме погледна в очите.

— Всичко е наред — повтори той.

— Благодаря на Бога, че беше там — промълвих. — Нямаше да се справя без твоята помощ.

— Напротив, щеше — възрази той. — Ти така и не можа да оцениш по достойнство всичко, което правиш за нея. Тя е прекрасно дете и това се дължи на теб. Дори аз, който не обичам децата, мога да го разбера.

— Ласкател — казах и дори успях да се засмея лекичко.

Той ми се усмихна и отмести от челото ми кичур коса.

— Колкото и да не ми харесва да го кажа, случилото се е много показателно за достойнствата на сухата храна — чувала ли си някога за човек, който да е алергичен към хамбургери? — попита Нейт и успя да ме разсмее още повече. Усмивката му изчезна, заменена от поглед, който издаваше привързаност и загриженост. — Хей — каза той, — какво ще кажеш утре да подпиша онези документи, за да можеш най-накрая да продължиш по-нататък с осиновяването? Знам, че ме помоли за това още преди седмици, но някак си така и не се замислих сериозно. Утре обаче ще го направя, или дори още тази вечер, когато те закарам у вас.

— Наистина ли ще го направиш?

— Да. Не знам защо отлагах толкова време. Предполагам, че се дължи на чувството за вина, задето я изоставям, но така или иначе тя е повече твое дете, отколкото мое. Още от самото ѝ раждане ти винаги си ѝ била като втори родител.

— О, опитваш се да намекнеш, че съм лесбийка, така ли?

Той повторно отмести кичура коса, който бе паднал обратно на челото ми.

— Разбира се, че не, красавице. Казвам само, че ще получиш Тийгън, както винаги си искала.

— Благодаря ти — отвърнах и притиснах устни до неговите в благодарствена целувка. Да, знаех, че има и други, вероятно по-уместни начини да изразиш благодарността си, но в онзи момент не ме интересуваше. В сърцето ми бушуваше океан от чувства — облекчение, страх, любов, желание, гняв, — който подпалваше вените ми. Всички тези чувства преливаха и се смесваха във взривоопасен фонтан от безразсъдство, който ме накара да целуна Нейт. В този момент не ме беше грижа за нищо. Трябваше да го целуна заради подкрепата, която ми бе оказал по време на един от най-ужасните епизоди в целия ми живот, и защото, като подпише документите, щеше

да ми даде това, което най-много желяех. Защото човекът, който трябваше да бъде сега с мен, не беше тук.

Докато устните ни се сливаха, изпитах ново чувство, което затъмни всички останали: срам. Това, че Люк не беше тук, не бе по негова вина. Той трябваше да работи и нямаше ни най-малка представа какво става. Ако знаеше, щеше да бъде тук. Разбира се, че щеше.

Отдръпнах се от Нейт и внезапно си пожелах да не бях избързвала с целувката.

В продължение на няколко секунди Нейт се взира в мен объркано — не можеше да разбере защо го бях целунала, а после се бях отдръпнала почти незабавно. Ръката му бавно се вдигна към лицето ми и палецът му се плъзна по бузата ми. Всички мисли, които преди малко ме бяха отдалечили от него, избледняха при това докосване и когато Нейт притисна устни до моите, аз не се възпротивих. Оставих го да раздели устните ми с език и да го плъзне в устата ми. Позволих едната му ръка да обхване кръста ми, а другата да се зарови в косата ми. Целувката му ми бе така позната. Приятна. Неусложнена. Тя отключваше спомените ми и ме връщаше във времето, когато бях щастлива. Когато бях друга жена. Някога бях обичала мъжа, който сега ме целуваше. И още го обичах. Но не така, както обичах Люк. Люк. Лицето му изплува в съзнанието ми и без да се замислям, аз отблъснах Нейт от себе си. Не можех да го направя.

— Не мога да го направя, защото съм с Люк.

Вместо да ми отговори, Нейт просто прокара палец по очертанията на устните ми, галейки мястото, възбудено от целувката му — същия еротичен жест, който помнех от нощта, когато за пръв път се любихме. Обърнах глава настрана, преди да съм се поддала и отново да го целуна.

— Аз съм с Люк — казах отново.

— Наистина ли? — промълви той едва чуто и наведе глава. Само няколко милиметра деляха устните ни едни от други. — Тогава защо ме целуна, Камрин? — произнесе името ми като интимна ласка, напоена с копнеж и постигна ефекта, който търсеше — стомахът ми се сви от желание. Отчаяно исках да го целуна, да изживея отново всички онези спомени и усещания.

Погледнах настрана, твърдо решена да не се поддавам на опита му да ме съблазни. Преднамерено насочих вниманието си към коридора и

потърсих нещо, което да ми помогне да се отърся от магията на Нейт и да ме върне обратно към действителността. Нещо банално и всекидневно, което да успокои пламналия ми мозък. Погледнах към автомата за кафе. Към пластмасовите столове. Към празната болнична количка, оставена наблизко. Към Люк.

Люк стоеше в коридора и се взираше в мен. В нас. В това, което правехме.

Лицето му бе съвсем безизразно, сякаш всичките му чувства бяха блокирали от шока да ме види как целувам бившия си годеник — онова, от което се бе страхувал най-много.

— Мамка му! — изруга Нейт едва чуто, преди да проявя достатъчно разум да се освободя от прегръдката му и да пристъпя към приятеля си.

— Люк... — започнах, но той ме прекъсна грубо:

— Тя добре ли е?

— Люк, не е така, както...

— Тя добре ли е? — изрева той толкова високо, че заглуши обяснението ми.

Кимнах.

— Сега спи. Унесе се от антихистамина и адреналина. Ще се оправя.

Люк не каза нищо, изглежда обмисляше получената информация. Нейт направи крачка напред.

— Виж, това, което...

Ако погледите можеха да убиват, Нейт щеше вече да е мъртвец, така го изгледа Люк. Съобщението бе съвсем ясно: ако не си затвориш устата, ще се лее кръв.

— Мога ли да я видя? — попита той.

Кимнах.

— Тя лежи в самостоятелна стая, ето оттук...

Прекосихме коридора в потискащо мълчание и завихме зад ъгъла. Дори не вървахме в еднакъв ритъм, защото Люк изоставаше с няколко крачки и не се и опитваше да се изравни с мен. Ако аз забавех, забавяше и той. Съобщението не можеше да бъде по-ясно, дори ако си го бе изписал на челото: „Не искам да вървя заедно с теб.“

Тийгън лежеше странично в леглото си със завеси. Косата ѝ изглеждаше още по-светла на фона на бялата възглавница, а лицето ѝ

бе съвсем бледо. Люк се отпусна на стола от лявата страна на леглото и впи поглед в нея. На лицето му се изписа болка, за която знаех, че не се дължи на онова, което бе видял в коридора. Той страдаше, защото тя изпитваше болка — защото се бе наранила, а той не е бил там, за да я предпази. Главата му се извърна настрани, а устните му се стиснаха здраво, сякаш се мъчеше да не заплаче.

— Откъде разбра? — попитах тихо, без да помръдвам от рамката на вратата.

— Отмених срещата — прошепна той в отговор, без да откъсва поглед от Тийга. — Стигнах дотам, а после обърнах колата и подкарах обратно. Не можех да понеса мисълта, че ще пропусна рождения ден на Ти, затова се върнах. Отидох в залата и там госпожа Кай ми каза какво се е случило... Какво казват лекарите? Ще се оправи ли? Ще има ли някакви странични ефекти?

— Ще се оправи — прошепнах. — Оставиха я тук за през нощта само за всеки случай, да не би да се появят някакви усложнения, но ще се оправи. Ще е доста уморена през следващите няколко дни, докато антихистаминът е още в организма ѝ, но няма да останат никакви трайни странични ефекти.

Люк взе малката ѝ бледа ръка в своята, наведе глава и притисна устни до опакото на дланта ѝ.

— До утре, красавице — промълви той едва чуто. — Лека нощ.

Надигна се от стола, без да престава да я гледа, после се обърна и за миг застина на място, сякаш напълно бе забравил за присъствието ми, но си наложи да се успокои. Мина покрай мен така, сякаш съм невидима и излезе от стаята.

Последвах го в коридора, по който той вървеше така бързо, че в никакъв случай не можех да го настигна.

— Люк! — извиках, стараяйки се да не повишавам гласа си твърде много — не бях забравила, че все пак се намираме в болница.

Не мога да кажа, че не ми обърна внимание. Не ми отговори наистина, затова пък ускори крачките си още повече — несъмнен знак, че ме е забелязал. Забързах след него. Шумът от стъпките ни се приглушаваше от застлания с линолеум под.

Така излязохме от болницата и се отправихме към паркинга. Отвън вече можех да повиша глас, което и сторих.

— Люк! — изревах с такава ярост, че сама се стреснах.

Той спря, после се обърна рязко към мен и двамата се блъснахме един в друг, понеже се бях приближила до него повече, отколкото бе мислил. Стисна ме в ръцете си, а после ме блъсна настрана, сякаш допирът до мен щеше да го отрови. Залитнах назад. Той остана на мястото си, без да откъсва поглед от мен. Златистокафявите му очи, които се бяха взирали с такава нежност в Тийга преди по-малко от пет минути, сега горяха, изпълнени с чувство, което много приличаше на омраза.

— Какво искаш? — попита с толкова напрегнато овладян глас, че се уплаших.

— Позволи ми да ти обясня — казах, без да се осмеля да направя дори една крачка към него.

Той поклати глава.

— Не.

— Но...

— Но какво? Не ми трябва никакво обяснение. Съвсем очевидно е какво става. Правила си ме на глупак още от първия ден. Аз бях нещо като заместител — някой, с когото да можеш да си играеш на семейство, докато се върне той.

— Знаеш, че не е вярно! — почувствах се дълбоко наранена. Как можеше Люк да си помисли такава нещо за мен?

Люк неохотно кимна.

— Да — призна той, — знам, че не е вярно — направи крачка към мен и когато видях изтощението, изписано на лицето му, си припомних, че е прекарал почти целия ден в шофиране. — Знаеш ли обаче кое е вярно? Вярно е, че аз... — той забучи пръст в гърдите си — я обичам. Че аз... — повторно забиване на пръст в гърдите — бих направил всичко заради нея. Ако трябва, ще умра заради нея. Искам да й бъда баща! А той... — Люк гневно насочи показалеца си към сградата на болницата, — ... *той* не иска. Не дава пукната пара за нея. Никога няма да я обикне — прибра пръста си само да го насочи отново към болницата с подновена ярост. — *Той* никога няма да я обича така, както я обичам аз.

За едно нещо беше прав. Нейт никога не би могъл да обикне Тийгън така, както я обичаше Люк. Можеше да се опита, но всичките му усилия в крайна сметка щяха да си останат само това — опит. *Опит* да обича Тийгън. *Опит* да я разбере. Ако и той самият мислеше, че

съществува дори най-малката възможност нещата да потръгнат, да я обикне така, както баща обича детето си, тогава нямаше да бъде готов да подпише документите, с които се отказва от всички родителски права.

— Той се върти около нея само заради теб. Защото те иска. А ти си толкова тъпа, че си се хванала на играта му.

— Не ме наричай тъпа — отвърнах. — На нищо не съм се хванала. Нейт не е дотолкова пресметлив и циничен.

— Направо си жалка — злобно рече Люк. — Така да го защитаваш. Да защитаваш човек, който не може дори да се престори, че поне малко му пука, когато дъщеря му е закарана по спешност в болницата. Всъщност не, сигурно си е помислил, че тази случка е нещо като подарък — идеалния повод да се сближи с теб.

— Пукаше му достатъчно, за да присъства на рождения ден на дъщеря си — троснах му се в отговор. — А къде беше ти? На работа. Ако не друго, Нейт поне не постави работата си пред дъщеря си.

— Ти май наистина не можеш да разбереш, че всичко, което прави, го прави, за да се намърда в леглото ти, а?

— Е, Нейт поне ме намира за привлекателна.

Лицето на Люк се смръщи. Изглеждаше напълно объркан.

— Какво?

— Ако не друго, то поне знам, че Нейт ме намира за привлекателна. Винаги е смятал така. Още от мига, в който ме видя, той винаги е мислил, че съм красива. Сексапилна. Привлекателна. Никога не е смятал, че съм грозна или че имам нужда да отслабна.

Очите на Люк потъмняха. Той наведе глава.

— Не мога да повярвам, че се връщаш на тези глупости. Беше толкова отдавна. Тогава нещата бяха съвсем различни.

— И си мислиш, че от това боли по-малко? Че някога ще мога да забравя начина, по който ме гледаше тогава, и нещата, които ми казваше?

— Не, сигурно не. Но предполагам, че ако преспя с най-добрата ти приятелка и ѝ направя дете, това ще можеш да го забравиш, нали? Ще си готова да скочиш в леглото с мен още при първата възможност.

Сега беше мой ред да наведе глава. Покрих лицето си с ръце. Този разговор изобщо не се развиваше така, както бях очаквала. Трябваше да го обсия с извинения, да започна да обяснявам, че е било

случайност, която за нищо на света няма да се повтори, че никога повече няма да целуна друг мъж, освен Люк.

— Рин, обичам те — каза той с тих и овладян глас. Погледнах нагоре към него и видях, че изразът на лицето му е омекнал. — От самото начало знаех, че ти и Тийгън вървите заедно — че не мога да имам едната, без да приема и другата. И за да бъда честен, ще ти призная, че за мен това бе идеално. Наистина те обичам, въпреки че Тийгън ме привлече към вас в началото. Не разбирам обаче... не мога да разбера защо искаш мъж, който не обича дъщеря ти така, както я обичаш ти.

— Аз не искам Нейт.

Люк въздъхна, завъртя очи и поклати глава.

— Не мисля, че ми казваш истината — каза той. — И не смятам да се въртя около теб достатъчно дълго, за да открива дали съм прав или не.

— Напускаш ли ме? — за малко щях да падна на земята, такъв шок изпитах.

— Рин, не можеш да целуваш друг мъж и да очакваш все още да бъдеш с мен.

— Но, Люк, изобщо не беше така. Не съм... Толкова се страхувах за Тийгън и той беше там, а ти не, а аз исках теб. И после той ми каза, че ще ми позволи да осиновя Тийгън, и аз бях...

— Рин — прекъсна ме той. — Кажй го на някого, на когото му пука.

Завъртя се на пети и си тръгна. Колата му беше паркирана само на няколко метра по-нататък, но той си тръгна пеш.

Стоях и го гледах как излиза от паркинга на улицата и се слива с тълпата, която минаваше покрай болницата в съботния следобед.

— Радвам се, че си по-добре — каза Люк на Тийгън. — Толкова се тревожех за теб, но ти си по-добре.

Стоях до вратата на малката болнична стая и ги наблюдавах. Изпитанията от предишния ден бяха оставили отпечатъка си върху сърцевидното лице на Тийгън: кожата ѝ бе загубила всякакъв цвят от лекарствата, под очите ѝ имаше тъмни кръгове, а устните ѝ имаха нездрав сивкав оттенък.

Люк ѝ бе донесъл в болницата още един подарък за рождения ден — фотоалбум, подвързан в кафява кожа, с щампована в долния десен ъгъл златна буква Т. Вече бе сложил вътре първата снимка — на тях двамата на плажа, когато бяхме отишли до Уитби за един ден.

Тийгън задържа албума в ръцете си, докато тъмносините ѝ очи изучаваха лицето на Люк с подозрение и нетърпение — усещаше, че нещо не е наред. Люк не умееше да прикрива чувствата си и болката, която изпитваше, се излъчваше от него на мощни вълни. Бях му позвънила предната вечер, оставяйки дълго и объркано съобщение на телефонния му секретар. Молех го да ми се обади, за да поговорим, но той не го направи. Нейт, който не можеше да изрази с думи колко съжалява и който наистина, не бе искал да разруши връзката ми — не се заблуждавах, той от все сърце искаше аз и Люк да се разделим, но не по този начин — бе готов да ме закара до апартамента на Люк, но аз отклоних предложението му. Люк очевидно не желаше да говори с мен и честно казано, не можех да го обвинявам. Бях объркала всичко и го бях наранила жестоко. Защо да иска да говори с мен?

— Какво се е случило, Люк? — попита Тийгън.

— Нищо — отговори той, избягвайки погледа ѝ.

— И мама Рин казва така, когато нещо се е случило — не му повярва тя.

Люк трябваше да е разбрал досега, че тя няма равна в отгатването на чувствата на хората, които смята за близки.

— Добре де, случи се нещо — призна той.

Кръвта ми се смрази. Щеше ли да каже на Тийгън какво съм направила?

— Трябва да замина.

— Къде да заминеш? — очите на Тийгън се разшириха. Имах чувството, че и с моите става същото.

— Спомняш ли си, когато миналата година ходих в Ню Йорк? — тя кимна. — Значи, пак трябва да летя до там и да остана там да живея. Но първо трябва да отида до Лондон, за да приключа със сегашната си работа — продължи той. На лицето на Тийгън се изписа ужас. — Явих се на интервюто, докато бях в Ню Йорк — даде той отговор на всички въпроси, които напиреха на устните ми. — Направиха ми предложението преди няколко седмици. Вчера го приех.

— Но защо? — попита Тийгън.

— Защото това е работата ми.

— Отиваш в рая при Исус и ангелите, и при мама, нали така? — попита тя подозрително.

Люк поклати глава.

— Не, Ти, съвсем не. Отивам в Америка, показах ти я на картата, помниш ли?

— Защото се разболях ли си отиваш? — попита тя. — Вече няма да се разболявам, обещавам. За днес, утре и завинаги, честно.

Лицето на Люк се сви от болка, докато слушаше умолителния й глас.

— Не, разбира се — той посегна и взе ръката й в своята. — Разбира се, че не. Скъпа, дори да беше здрава, аз пак щях да замина. Това е нещо, което трябва да направя. Трябва да отида там.

— Не ме ли харесваш вече? — попита тя.

— Тийгън, аз не само те харесвам, аз те обичам. Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало през целия ми живот. Искане ми се остана, но не мога. Съжалявам.

Тъжното изражение на Тийгън стана още по-печално.

— Не сме ли приятели повече? — попита тя.

— Разбира се, че сме — отвърна той. — Ти и аз винаги ще бъдем приятели.

— Ти все още ли си приятеля на мама Рин?

Затаих дъх и зачаках отговора на Люк.

— Не мога да бъда нейния приятел, щом съм в Америка.

— Не искам да отиваш там — промълви тя с тъжен глас, в който не се долавяше надежда, че би могла да го убеди да остане.

— И аз не искам, но трябва.

Тъглчетата на устата ѝ се извиха надолу и тя сведе поглед към ръцете си — опитваше се да не се разплаче. Колко беше смела.

— Добре, миличка — каза най-после Люк и се наведе над нея. — Трябва да вървя.

— И никога ли няма да се върнеш?

— Не — отвърна той. — Но ще ти се обаждам по телефона и ще ти пиша писма.

— Добре — отвърна тя тъжно, очевидно изобщо не му повярва.

Люк я прегърна и затвори очи. Тя обви ръце около тялото му толкова високо, колкото можеше да стигне. От месеци не я бях виждала толкова тъжна. Когато Люк я пусна и се освободи от прегръдката ѝ, забелязах, че очите му са овлажнели. Той я целуна по челото и като се усмихна насила, каза:

— Довиждане, Ти. Тийгън. Обичам те.

— Довиждане, Люк — прошепна тя.

— След минутка се връщам — казах на Тийгън, докато Люк затваряше вратата след себе си. Натиснах дръжката на бравата, за да го последвам. Това бе последния ми шанс да говоря с него. Последния ми шанс да го спра, преди да ни напусне.

Бях подготвена да ми се наложи да тичам след него, за да го догоня, но той се оказа съвсем наблизо — беше се спрял малко по-надолу по коридора. От начина, по който изглеждаше — облегнат на стената, покрил лицето си с длан, с тяло, което се тресеше от конвулсии — разбрах, че плаче. Заставах до него и положих ръка на рамото му. Когато той не я отблъсна, я обвих плътно около раменете му.

— Нека поговорим — казах.

Отидохме в стола на болницата и без да си поръчваме нищо за пиене, седнахме и се приведохме над ламинираното меню на масата. Когато той се съгласи да поговорим, останах изненадана, но доволна. Това съгласие ми даваше поне малък повод за надежда. Въпреки това, не спирах постоянно да поглеждам към стенния часовник, защото

трябваше скоро да се върна при Тийгън. Не биваше да я оставям сама за дълго, не и ако Люк все още възнамеряваше да ни напусне.

— Люк, съжалявам, задето целунах Нейт — подхванах аз. Точно така трябваше да започна вчера — с извинение. — Съжалявам също така, че ме видя, но това беше първия път, когато го направих. Единственият път. Просто бях много уплашена заради Тийгън и чувствата ми бяха страшно объркани. Щях да ти кажа за тази целувка, повярвай ми, защото искам да бъда откровена с теб. Знам, че така и не можа да го разбереш докрай, но, Люк, ти си този, с когото искам да бъда. Обичам те. Не беше лесно, защото ние с теб имахме трудности дори само да започнем да се харесваме един друг, но ти се появи в живота ми точно когато имах нужда от теб. Ти ми помогна да израсна. Да, знам, че това се дължи най-вече на Тийгън, за която трябва да нося отговорност, но се дължи и на теб. Ти ми помогна, помогна също така и на Тийгън. Не искам да си отиваш.

Зачервените очи на Люк не ме изпуснаха от погледа си.

— Беше само една целувка, нищо повече, и само този единствен път. Нищо повече. Не съм спала с него. Не бих могла да ти причиня това. Зная колко боли и за нищо на света не бих ти го причинила. Тази целувка изобщо не биваше да се случва и аз съжалявам. Безкрайно съжалявам, но моля те, не ни напускай заради това.

Той ме остави да говоря, без да ме прекъсва и без да сваля очи от мен. Когато свърших, каза:

— Рин, ако Тийгън обичаше Нейт така, както обича мен, сега щяхме ли да водим този разговор? Или вече щеше да си се върнала при него?

Не отговорих веднага. Беше ми писнало, повдигаше ми се от това все аз да съм тази, която има подозрителни мотиви и порочни мисли. Защо трябваше все аз да имам проблеми, задето не съм винаги наясно защо правя нещата, които правя? Никое човешко същество не можеше да бъде сто процента сигурно през цялото време, какво точно иска, никога да не изпитва изкушение, да не се разколебава поне за миг. Със сигурност не бях единствения човек на света — и със сигурност не единствената в нашата връзка — който изпитва съмнения, но някак си все аз бях постоянно разпъвана на кръст заради тях и през цялото време трябваше да се защитавам, да защитавам дори и мислите си, въпреки че не ги изразявах на глас. Ако щяхме да си играем на „какво

щеше да стане, ако“, можехме поне да го направим като хората, а не така той в ролята на прокурора, а аз — на подсъдимия.

— Не знам какво щеше да стане тогава, Люк — отвърнах. — Работата е там, че тя не обича Нейт, а теб те обича, така че не мога да отговоря на този въпрос, дори и чисто хипотетично, защото дори ако сега наистина си тръгнеш, не можеш да промениш факта, че вече си бил тук, с нас, така че чувствата, които тя изпитва към теб, винаги ще бъдат барометъра. Но щом си решил да си играем на предположения, тогава позволи ми и аз да те попитам нещо: ако Тийгън я нямаше, щеше ли дори да си помислиш дали да проведеш с мен нормален разговор, без да ме обиждаш? Да не говорим за това да ме целунеш или да излезеш с мен.

Този път бе негов ред да забави отговора си. Паузата прерасна в едно от онези негови мълчания, които казваха повече и от най-високия крясък. Не можеше дори да се измъкне с някоя лъжа. Даваше ли си сега сметка колко нечестно беше това „какво щеше да стане, ако“, когато при други обстоятелства някой изисква от теб да примириш чувства, които си изпитвал преди време, с това, което чувстваш сега, когато трябва да се оправдаваш, задето си искал нещо съвсем друго в един напълно различен момент?

— И докато сме все още на тази тема, бих искала да разбера и нещо друго: защо не си ми казал, че си се явил на интервю за работа, докато беше в Ню Йорк. И защо дори не ми спомена, че са ти предложили длъжността?

— Защото смятах да откажа.

— Но това беше причината за колебанието ти, когато ти предложих окончателно да се преместиш при нас, права ли съм? Все още се колебаеше дали да не приемеш длъжността. И да се върне при Никол.

Последва ново мълчание, защото той не можеше да отрече истината.

— Добре, може би, ще можеш да ми отговориш на следния въпрос: когато ти казах, че не желая да имам повече деца, ти не повярва, че говоря сериозно, права ли съм?

— Но ти ще бъдеш толкова добра майка...

Гласът на Люк заглъхна насред изречението, когато той осъзна какво е казал. Дори след цялото това време, след всичките ни

разговори, след всичките му уверения колко добре се справям, той все пак го каза.

— Ти не мислиш за мен като за майка на Тийгън, нали? — уморено попитах. — А щом ти, от всички хора, не ме смяташ за нейна майка, как бих могла да очаквам някой друг да го направи?

— Смятам те. Изобщо не исках да го кажа така, както прозвуча. Наистина гледам на теб като на нейна майка. Виждам колко добре се справяш с нея и исках да имаш и други деца. Наши деца.

— Но нали ти казах, че аз не желая. Не ми ли повярва? Смяташе, че ще си променя мнението, или какво?

Люк не ми отговори.

— Заявих ти, че не искам деца, и не съм си променила мнението. Никога няма да го променя. Подозирах, че не си го разбрал, но не обърнах внимание, защото се надявах, че нещата ще се оправят от само себе си...

— Това вече е без значение, нали така? — прекъсна ме той. — Аз си тръгвам.

О, значи играта вече не му харесваше. Не и когато той бе единствения онеправдан.

— Да, тръгваш си — повторих с равен глас. Той щеше да ни напусне и да замине, и аз не можех да направя нищо повече, за да го спра. Бях се извинила, бях обяснила, бях му казала как се чувствам, но от всичко това нямаше никаква полза. Той вече бе решил да си тръгне и нямаше сила, която да го накара да промени намеренията си. Онзи далечен ден в хотела, когато Нейт се бе опитал да ме убеди да се върна у дома, нищо, което би могъл да ми каже, не би могло да ме накара да тръгна с него — нищо, освен „Това не е истина.“ Сега Люк си тръгваше и аз трябваше да се примиря с това.

— Надявам се, че с Нейт ще бъдете много щастливи — злобно подметна той.

— Благодаря — отвърнах, без да се хващам на въдицата му. Надигнах се от мястото си и в същия момент реших, че съм приключила с оправданията и извиненията. Бях сгрешила, като целунах Нейт, но това не бе толкова лошо, колкото, че позволих Адел да умре, без да съм ѝ простила. Нищо не би могло да бъде по-лошо от това.

— Моля те, обаждай се на Тийгън, пиши й. Страшно ще й липсваш.

— И тя на мен. Довиждане.

— Довиждане.

— Каза ли довиждане на Люк? — попита Тийгън, притиснала албума до гърдите си.

Кимнах и се опитах да се усмихна, а после седнах до леглото й, на стола, където преди това бе седял Люк и сложих глава в скута й.

— Той ще ми липсва — признах. Вярно беше. За по-малко от година бях загубила трима души, които обичах — първо Адел, след това Тед и сега Люк. Прекалено много загуби. Щяха да бъдат прекалено много за цял един живот, а се бяха случили в рамките само на една година.

— Мамо Рин, Люк наистина ли отива в Америка?

— Да.

— Сигурна ли си? Не отива ли в рая?

Завъртях глава, за да я погледна. Тя стисна устни и сбърчи нос по начина, който показваше, че иска да покаже колко сериозно говори и кимна.

— Не отива в рая, Тийга, уверявам те. Заминава за Америка и вината не е твоя, и в това те уверявам. Люк трябваше да замине, това е всичко.

— Добре — каза тя, потупа ме по главата и започна да гали косата ми, сякаш бях котката, която преди известно време толкова много бе искала.

— Няма да бъде толкова лошо да сме си само двете с теб — обещах й. — Всичко ще бъде наред.

— Ще бъде страхотно — съгласи се тя.

— Можем да заминем на почивка — да отидем в Италия при моя приятел Тед.

— Наистина ли? — попита тя развълнувано. — Ще се возим на самолет и всичко останало?

— Да. Може да отидем през лятната ваканция. Само ти и аз.

— Мамо Рин, ще бъде страхотно! Ще мога да направя безброй снимки с новия си фотоапарат и после ще ги сложа в албума.

— Дааа.

Тя се усмихва на тези мисли в продължение на цяла минута, а после въздъхна.

— Искане ми се Люк да дойде с нас — сподели тя.

— И на мен.

Та-ра-та-та! Звукът дойде откъм вратата. С Тийгън се спогледахме озадачено и аз отвърнах:

— Влез!

Вратата се отвори и в рамката ѝ се появи Мег. Лицето на Тийгън грейна.

— Вижте кого намерих в колата си — изрече познат глас и през вратата надникна главата на Нейт. — Помислих си, че може да я искаш, Тийгън. Прав ли съм?

— Да! — засмя се тя.

— Добре, защото не мисля, че на нея ѝ хареса да стои в колата. — Той влезе в стаята и подаде на Тийгън платнената кукла.

— Господин Нейт, Люк замина за Америка ѝ никога няма да се върне — съобщи Тийгън, докато Нейт се настаняваше на ръба на леглото ѝ.

Тъмносините му очи се стрелнаха към мен за потвърждение и аз кимнах. Той се намръщи. В очите му се четеше въпросът дали Люк си е тръгнал заради целувката. Отново кимнах и на лицето му се изписа израз на моментно съжаление.

— Това е тъжно, защото го харесвах — каза Нейт на Тийгън. Може и да не го мислеше наистина, но го каза и дори успя да прозвучи убедително.

— Ти нали няма да отидеш в Америка, господин Нейт?

— Не, няма — отвърна той. — Никъде няма да ходя.

Обърна се към мен, срещна погледа ми и ме прикова на място с немигащите си зеници. Усетих как устните ми се извиват в усмивка, защото знаех, че говори сериозно. Знаех, че за разлика от всички останали в живота ни, той никога няма да ни напусне.

„Скъпа моя Камрин,

Помолих Нанси да ти изпрати това писмо една година след смъртта ми. Не, не се опитвам да се правя на призрак, исках само да се свържа с теб — това май не звучи кой знае колко по-смислено, а? И да ти напомня, че се справяш чудесно с отглеждането на Тийгън. Питаш се откъде знам ли? Ами защото не би могло да е другояче. Може и да не си искала деца, но никога не съм те виждала да бягаш от предизвикателство. А точно с това предизвикателство, ще се справиш блестящо, напълно съм убедена.

Знам, че Тийгън е в добри ръце с теб и че ти си в добри ръце с нея — сигурна съм, че разбираш какво имам предвид.

Надявам се вече да си намерила първото ми писмо, а ако не си, направо съм възмутена, госпожице! Искаш да кажеш, че не си преровила нещата ми? Изобщо ли не поиска да разбереш дали у мен не е останало нещо твое?!... За твое сведение, остана. Говоря за онова черно кадифено сако, за което копнеех още от деня, в който го купи — точно в джоба му оставих другото писмо, в което ти обяснявам за мен и Нейт, и за причините, подтикнали ме към постъпката ми.

Ако си го намерила, значи вече си разбрала и се надявам, че вече не ме мразиш. Направих грешка и съжалявам. Въпреки това обаче научих, че животът е кратък, твърде кратък, за да продължаваш да таиш лоши чувства. Твърде кратък, за да изключваш хората от живота си, преди първо да си чул какво имат да ти кажат. Красавице, потърси Нейт, преди да е станало твърде късно. Никога не съм виждала двама души, които да са толкова

подходящи един за друг като вас двамата. Моля те, говори с него, остави го да ти обясни. Дай му шанс да поправи стореното. Това е най-горещото ми желание.

Спомняш ли си как се срещнахме за първи път? Ти веднага започна да се държиш толкова добре с мен. Да, беше бодлива и действаше така, сякаш не ти пука от нищо и от никого, но сама се издаде, госпожице Матика. Още тогава разбрах, че ще станем приятелки, защото можеше да продължиш да се държиш грубо и агресивно, и да откажеш да ме придружиш, за да пийнем по нещо, но вместо това ти дойде. И беше просто прекрасна, макар и не в традиционния смисъл. Ти просто, не знам как да го кажа, ти сякаш просто не можеше да си наложиш да постъпиш другояче. Никой друг не се е отнасял по този начин с мен, нито преди, нито след това. Никой не ме е приемал незабавно и не е оставал с мен до самия край. Благодаря ти за това. Така и не ти го казах, но ти благодаря, че си моя приятелка. Благодаря ти, задето си ти.

О, май започвам да бърборя несвързано... Извинявай. Това бе нещото, което ми липсваше най-много след твоето заминаване. Двете с теб можехме да си говорим с часове, без всъщност да си кажем нищо, нали? Не съм го правила нито веднъж, откакто ти се премести в Лийдс — нямаше с кого. Никой, освен Тийгън не би го търпял, а през по-голямата част от времето, тя така и не можеше да разбере за какво й говоря.

Вече ще привършвам, красавице. Струва ми се, че просто исках да се сбогувам с теб както трябва.

Напълно съм сигурна, че няма да можем да си кажем довиждане, докато съм жива, а исках непременно да ти го кажа. Довиждане. Без горчивина, без тъга. Довиждане.

Обичам те и винаги ще те обичам.

Адел“

— Люк! — възкликва Тийгън. В гласа ѝ звучи радост, сигурна съм, че и лицето ѝ грее.

Без да вдигам очи от вестника си, посягам към чашата с кафе и отпивам една глътка. С Тийгън сме седнали в едно кафене на десетина минути път от апартамента. В края на седмицата това заведение представлява същински рай за родителите: те могат да дойдат, да пийнат кафе, да почетат вестници и дори да хапнат нещо, докато срещу скромна такса собствениците на мястото отвеждат децата им на долния етаж и им дават уроци по готварство. Пица, тарталети, трюфели, шоколадов мус и какво ли още не. Децата готвят, а родителите се наслаждават на няколко часа благословена тишина. Днес ще правят пица — след пет минути инструкторите ще дойдат да отведат децата и в същия миг раменете на родителите ще се отпуснат, напрежението ще се оттече от лицата им и ще си разменим съучастнически усмивки като затворници, които излизат от тъмницата. Колкото и да обичаме децата си, от време на време е полезно да оставаме сами.

Възклицанието на Тийгън не е в състояние да ме накара да вдигна очи от вестника си, защото тя го прави през цялото време. Откакто Люк си тръгна, изминаха шестнадесет месеца и в началото и аз правех същото като нея: мислех си, че съм го видяла в далечината, и се канех да го повикам, но после разбихах, че не е той, и започвах да се чувствам глупаво. Така беше и в дните непосредствено след смъртта на Адел. Знаех, че не може да бъде тя, но постоянно я виждах как върви по улицата, как стои на спирката или изчаква реда си на опашката в супермаркета, и трябваше насила да се сдържа да не я повикам по име.

Тийгън все още прави същото с Люк. Постоянно повтаря, че го е видяла, а аз вярвам, че е убедена в това, и не ѝ противореча, защото искам да знае, че винаги ще ѝ вярвам. Така че въпреки въодушевлението, което трепти в гласа ѝ, аз не поглеждам да проверя.

— Добре, Ти.

Гласът му е дълбок и спокоен и сърцето ми забива по-силно. Не вдигам глава, макар да чувам как Тийгън се изправя на крака върху стола си, а после изпъхтяване, което вероятно означава, че в момента се опитва да се увие цялата около Люк. Днес е неделя и не съм си сложила никакъв грим, косата ми е едва мината с гребена, а кожата ми все още носи следите от съня. „Е, виждал ме е и по-зле“ — решавам, облягам се назад в стола си и най-после повдигам глава. Невъзможно е да не се усмихна на гледката, която ме поздравява: Тийгън е обвила ръце около врата му, а дългите ѝ крака здраво са обгърнали кръста му.

— Здравей, Рин — казва Люк.

— Здравей, Люк — отвърщам.

Той почти не се е променил. Все още е висок и мускулист, без грам излишно тегло. Косата му е подстригана толкова късо, че главата му изглежда почти бръсната, очите му са все тъй златистокафяви, тенът — също. Единственото, което го отличава от онзи Люк, с когото се сбoguвах преди шестнадесет месеца, е тънката линия брада, която обгражда устните му и после следва очертанията на челюстта. Пак си е пуснал това смешно нещо.

— Не ми харесва брадата ти — осведомява го Тийгън.

— Е, благодаря ти много, госпожице — той говори на нея, но не откъсва очи от мен. Сигурно си мисли, че не съм се променила кой знае колко. Косата ми е все още късо подстригана и с бретон, тъмните кръгове под очите ми са поизбледнели, откакто свикнах да живея с по-малко сън. Не съм нито отслабнала, нито напълняла. Буквално съм си все същата.

Тийгън се отдръпва малко от него, за да може да разгледа по-добре брадата му, после вдига ръка към лицето си и потърква бузата си.

— Брадата ти боцка. Това не е много мило, сега лицето на Тийгън я сърби.

Люк най-после отмества очи от мен и ги връща на Тийгън.

— Смятай, че вече я няма — в гласа му отново долавям носов американски акцент. — Веднага щом мога, ще я обръсна.

— Добре — казва тя. — Ти пак ли ще бъдеш приятелят на мама Рин?

— Стига, Тийга, вече е време за пицата, нали така? — изправям се и заобикалям масата, за да я взема от ръцете на Люк.

— Доообре — съгласява се тя неохотно. — Ама не е честно — права върху стола, тя ме гледа право в очите, докато прави това заявление. — И аз искам да говоря с Люк. Той е и мой приятел, не е само твой.

Детето пред мен, изобщо не прилича на онази Тийгън, която доведох в Лийдс преди две години. Това момиче не изпитва никакво притеснение да изрази красноречиво какво мисли или пък да нададе вой срещу някоя крещяща — по нейно мнение — несправедливост. Постоянно се препираме кога да отиде в леглото и какви дрехи може или не може да носи. (Злополучната кавга по повод банския костюм бушува в продължение на два дни и въпросът все още не е разрешен — тя продължава да иска розов бански с горнище, а аз продължавам да не ѝ го позволявам.)

— Пак ще можеш да говориш с Люк — казвам ѝ, без да изпускам погледа ѝ. — Само че преди това трябва да отидеш да направиш пицата. Когато свършиш, можеш да дойдеш пак и да поговориш с него.

— До... добре — отговаря тя, явно осъзнала, че не може да спечели този рунд. — Дори не обичам пица — чувам я да мърмори.

— Какво каза? — осведомявам се, докато ѝ помагам да слезе от стола.

Тя поглежда към мен. Добре знае, че ако повтори тази лъжа, никога повече няма да яде пица в мое присъствие. Няма да идва да я прави на долния етаж тук, няма да я поръчва в заведенията. Вече е разбрала, че аз почти никога не викам, че абсолютно никога няма да я ударя, но винаги ще приемам това, което казва, в буквален смисъл — и знае, че няма да ѝ се размине, ако каже нещо, което не е вярно, просто за да надделее в някой спор.

— Нищо — отвърща тя.

— Сама ли искаш да слезеш долу, или да дойда с теб?

— Ела с мен — отвърща тя и пъхва ръката си в моята. — Ще се видим по-късно, Люк.

Хванати за ръце, двете слизаме по дървените стъпала и влизаме в огромната кухня в сутерена. Тийгън отива до забитите в стената куки, на които висят малки престилки, и сваля оттам една, ушита от червен плат.

— Обичам червено — пояснява, докато завързвам връзките отзад на кръста ѝ.

— Знам — отговарям и я целувам по челото. Докато се каня да се изправа, тя ме обгръща с ръце, без да се интересува, че големите деца не правят така.

— Благодаря ти, мамо Рин — казва тя и ме целува по бузата. Не зная защо. Това е нещо, което прави често — без видима причина ме целува и ми благодари. Не я разпитвам, защото обичам да го прави. — Ти си ми най-добрата приятелка в целия свят — шепне тя в ухото ми. — Освен Матилда и Кристъл, и Ингрид. И Люк.

— И ти си ми най-добрата приятелка в целия свят — отговарям ѝ и тя повторно ме целува по бузата.

Изкачвам се обратно по стълбите. Струва ми се, че сърцето ми е заседнало в гърлото. Мислех си, че никога повече няма да видя Люк. Бях се примирила с това да научавам разни неща за него от писмата и имейлите, които изпращаше на Тийгън. Не смеех да се надявам, че ще го видя пак някога.

Когато се връщам на горния етаж, го заварвам седнал на стола на Тийгън, с протегнати под масата дълги крака. И Нейт седи по този начин. Едва след като Люк си тръгна, си дадох сметка колко си приличат те двамата. Имат сходни маниери, начин на изразяване, еднакво чувство за хумор.

— Много е пораснала — казва той, докато аз заемам предишното си място, точно срещу него. — Но същевременно се е превърнала в малко момиченце. Очевидно е, че вече не се тревожи за неща, които не са работа на никое седемгодишно дете. Радвам се да я видя такава.

Сервитьорът се приближава към масата ни и поставя пред Люк голяма чаша кафе.

— Една мока с малко кафе и много шоколад, нали така? — пита той и Люк се смее.

— Точно така, приятелю. Радвам се, че си запомнил.

Когато сервитьорът се отдалечава, питам:

— И преди ли си идвал тук?

— Ъъъ, всъщност няколко пъти... Аз, ъъъ, идвах тук в края на почти всяка седмица с надеждата да ви зърна с Ти, докато събера кураж да ви заговоря. От време на време тя ме забелязваше.

Значи не си е въобразявала, а Люк ни е следял.

— Кога се върна от Щатите? — питам, без да обръщам внимание на нервността, която се надига у мен при самата мисъл за това.

Погледът му пробягва към лявата ми ръка и пак се отклонява и Люк се мръщи на онова, което вижда.

— Преди около три месеца. С тази работа нещо не се получи... — преднамерено оставя изречението недовършено, защото знам нещо, което и той знае, че знам — беше се постарал да го науча. Опит за отмъщение, предполагам.

— Съпругата ти с теб ли дойде? — питам го.

Люк се бе оженил за Никол шест месеца след като напусна Лийдс. Новината и снимките пристигнаха в офиса няколко дни след венчавката. Видях ги още е влизането си в кабинета, който споделяхме с Бетси: бяха на екрана на компютъра. Бетси се опита да ги закрие с ръце, но бе твърде късно. Красивото, озарено от щастие лице на Люк, докато държеше в прегръдките си своята съпруга, своята Никол, остана завинаги запечатано в паметта ми. Казах на Бетси това, което се очакваше от мен — колко се радвам за него — и без да ми мигне окото, продължих да го повтарям целия ден, а вечерта, преди да си тръгна, повърнах в тоалетната за персонала. Когато останах сама, плаках цяла нощ във възглавницата си.

— Не, тя все още е в Ню Йорк — отвърща той. — И там ще си остане. С брака ми също нещо не се получи.

— Изненадах се, когато се ожени толкова скоро, но все пак ставаше дума за Никол. Навярно е било лесно да продължите оттам, откъдето сте спрели.

— Оказа се, че не е чак толкова лесно, защото тя не беше... Как е Нейт?

Очите ни се срещат и той се мъчи да отгатне по погледа ми какви ще бъдат следващите ми думи.

— Добре е. Всъщност доста добре. Направо чудесно. Премести се в Лийдс, за да е по-близо до... е, за да е по-близо. Много добре се разбират с Тийгън, тя дори го оставя да я взима от училище няколко дни в седмицата, за да мога да поработя до малко по-късно. Все още не съм станала директор по маркетинга на „Анджелис“ и знам, че и за бъдеще няма да стана, но съм се примирила с това. Тийгън има нужда от присъствието ми, така че кариерата остава на второ място. Чак е смешно да я гледаш как го командва наляво-надясно и как готвят също като вас двамата — превръщат цялата кухня в кочина.

Люк си поема рязко дъх и прехапва горната си устна.

— Значи го нарича „татко“, така ли?

Пресягам се и поставям ръка върху неговата.

— За Тийгън, единствения й татко си ти.

— Наистина ли? Дори след цялото това време?

— Само защото си тръгна, това не означава, че тя е спряла да говори или да мисли за теб. Неведнъж ме е питала защо не искаш да й бъдеш татко.

— А ти какво й казваше?

— Че ако беше тук, щеше да искаш да бъдеш такъв. Нейт също го знае и никога не би се опитал да заеме мястото ти.

— Той е неин баща.

— Да, но това не означава, че иска да й бъде татко. Той наистина я харесва и го е грижа за нея, но просто не я обича така, както ти. Въпреки това обаче, винаги ще бъде готов да се грижи за нея, щом се наложи. Люк, той е добър човек. Вие бихте могли... Бихте могли да станете приятели, ако му дадеш шанс. Той винаги те е харесвал заради безкрайната ти любов към Тийгън. Винаги е искал това, което е най-добро за нея, и ако това означава да позволи на някой друг да бъде неин родител, значи ще го направи. Отказа се от всички права над нея.

— Наистина ли?

— В деня, когато го целунах, ми каза, че ще го направи и наистина го стори. Не можеш да си представиш какво трябваше да изтърпи, когато родителите му разбраха. Въпреки това обаче не се огъна, защото иска най-доброто за Тийгън. Винаги ще бъде наблизо — като неин баща, а не като татко. Готов е да направи всичко за нея. Запомни го от мен, Люк, Нейт е добър човек.

— А ти и той?...

— Не.

— Защо не? Човек би си помислил, че...

— Че ще се сгодим и ще се втурнем към олтара преди още самолетът ти да се е отделил от пистата? Не, с Нейт никога не бихме могли да се съберем отново. Случиха се прекалено много неща, които промениха и двама ни твърде много.

— И дори не сте?...

— Не съм светица, Люк — отвърщам. — Колкото и да се преструвам, че съм.

Два месеца бяха изминали от отпътуването на Люк, когато аз и Нейт се любихме за пръв път, и оттогава постоянно се събирахме и разделяхме, отдръпвахме се един от друг всеки път, когато усетехме, че връзката ни започва да става сериозна, а после се поддавахме на изкушението и всичко пак започваше отначало. Неотдавна обаче бяхме спрели този постоянно повтарящ се цикъл. Взехме решението съвсем неочаквано, веднага щом осъзнахме, че съществуващото между нас не е нещо мимолетно, а истинска връзка. Знаехме, че не е възможно тя да просъществува. Той ми беше изневерил, а аз имах дете, за което трябваше да мисля. Нейт харесваше Тийгън, може би дори я обичаше, но не я искаше за постоянно. Аз от своя страна бях разбрала истината за Адел и му бях простила, но не бях забравила. Тези две неща винаги щяха да ни разделят, а имаше и друго...

— Нейт си има приятелка. Заедно са от три месеца и нещата изглеждат сериозни.

— Това неприятно ли ти е?

— Не толкова, колкото преди, повярвай ми — когато Нейт ми съобщи новината, бях избухнала в плач, но успях да си наложа да не го умолявам да скъса с нея. Трябваше да го пусна да си върви, знаех това. И аз, и той, трябваше да продължим напред. Поотделно. Той се оказа достатъчно смел да направи първата крачка. Все още ме боли, задето е избрал друга, но с всеки ден става малко по-лесно. Зная, че така е най-добре. За всички ни. — Хубаво е да го видя щастлив.

— Неприятно ми е, че ти е неприятно — заявява Люк.

„А аз трябва просто да забравя, че ти се ожени за друга, така ли?“

— Аз и Нейт никога не бихме могли да бъдем заедно, вече не. Искам да кажа, че не съм имала и намерение. Вярно, наистина го харесвах, изпитвах чувства към него, но имах най-невероятния приятел в целия свят.

Предишното ми „аз“ бе обичало Нейт повече от всичко на света, за мен той беше всичко, но това ми „аз“, което отглеждаше Тийгън, обичаше Люк и живота — семейството, което бяхме изградили — повече. Когато го осъзнах, бях направо потресена. Обичах Нейт, но повече обичах онези дни в края на седмицата, когато Люк, Тийгън и аз почиствахме апартамента; повече обичах разходките в парка и състезанията с Люк кой ще победи в борбата по гъделичкане, докато

Тийгън отбелязваше резултата; повече обичах да седя пред телевизора, докато Люк и Тийгън обсъждат предимствата на рисуването с флумастери с връх от филц. Повече от всичко обичах малкото си нетрадиционно семейство.

— Имах най-невероятния приятел в света и го обожавах. И въпреки че се чувствах изкушена от другия мъж, за мен моят приятел бе единственият на света. Макар че ме изостави и се ожени за друга, така и не спрях да го обичам.

— Сериозно ли говориш?

— Щях ли да го кажа, ако не говорех сериозно?

Той се премества в стола си, взема и двете ми ръце в своите и погалва с палците си opakото на моите палци.

— Знаеш ли, трябваше да минат месеци след заминаването ми, преди да разбера какво всъщност ме попита, докато седяхме в стола на болницата — казва той. — Първоначално го възприех като обвинение, че не те обичам така, както Нейт. Едва по-късно осъзнах, че в действителност ме питах дали те обичам изобщо — дали бих те обичал, ако я нямаше Тийгън. Ти така и не повярва, че отговорът е „да“, нали? Не можа да проумееш, че да, Тийгън ни сближи, но че аз никога, никога не бих излязъл с теб, ако искрено не изпитвах нещо към теб. Влюбих се в теб в деня, в който получи онзи пристъп на мигрена. Когато разбрах какво и коя е Тийгън за теб, сякаш някой повдигна завеса от очите ми и видях колко си изключителна. След това си помислих, че нямам никакъв шанс, защото се бях държал с теб толкова отворително. Продължих обаче все пак да се надявам... Не знаеш колко бях уплашен в деня, когато те целунах за първи път. През целия път от Лондон си мислех за очите ти, за усмивката ти, за аромата на кожата ти, смесен с „Емпорио Армани Дей“. Докато бях в Ню Йорк, отивах в отделението за парфюми на „Блумингдейл“, заставах там и вдъхвах аромата му, защото ми напомняше за теб. Затова не се получи с Никол — защото тя не беше ти. Рин, наистина те намирах за привлекателна и мислех, че си красива. Ти си най-красивата жена на света. Това се нареди по важност след всичко друго, което изпитвах към теб. Обичам начина, по който отговаряш на въпроса с въпрос, за да можеш да спечелиш време; обичам как правиш и невъзможното, за да се грижиш за другите, като в същото време се преструваш, че не ти пука; обичам как...

— И преди съм ти го казвала: ако продължиш да ми казваш такива неща, ще реша, че флиртуваш с мен.

Изречението на Люк става по-твърдо.

— Затова и никога не ги изрекох — защото нямаше да ми повярваш. Ти сама ми го каза — никога не вярваш на думите на другите, били те добри или лоши. Затова спрях да говоря и се опитах да ти покажа с действия какво изпитвам към теб. И се получи, нали? Нали се получи?

— Съжалявам, Люк — отвърщам. — През целия ми живот само един човек ми е казал тези неща и наистина ги е мислил. Не можех да повярвам, че може да съм такава късметлийка и да има и втори, който да си ги мисли... Но нека бъдем честни — когато аз се опитвах да направя крачка напред във връзката ни, ти винаги сякаш правеше крачка назад, а най-накрая разбрах, че през цялото време си имал резервен план, в случай че нещата се объркат. Никога не съм виждала човек, който толкова бързо да слага край на всичко изградено дотук. Наистина ли се учудваш, задето така и не повярвах, че ме обичаш?

— Аха, но аз съм си твърдоглаво магаре. Когато нещата се объркат, си хващам пътя, винаги съм бил такъв. А появата на Нейт бе най-лошото, което би могло да се случи, поне в моите очи. Той имаше по-голямо право над теб и Тийгън, отколкото аз. Опитвах се да се подготвя за онова, което според мен неизбежно щеше да се случи рано или късно. Въпреки че трябва да кажа, че и ти не падаш по-долу от мен по отношение на ината, ако наистина не си вярвала, че те обичам със или без Тийгън.

— Щастлива съм, че се върна, Люк — усмихвам му се широко, преди да се сетя, че в действителност той не е казал точно това. — Нали се върна? И пак ще бъдеш част от живота ни?

— Да, но нещата трябва да се променят.

— Дааа, знам. И първата промяна ще бъде отсега нататък да бъдеш откровен с мен. Искам да ми казваш всичко — за интервюта за работа, за намерението си да се ожениш за мен, за плановете си да се ожениш за някоя друга... Всичко. Обещавам ти, че и аз ще правя същото.

— Добре, мисля, че мога да свикна с това.

— Втората промяна е, че трябва да приемеш Нейт като част от живота ни, за добро или за лошо.

Люк свива, устни и изсумтява.

— Люк, сериозно говоря. Между мен и него е свършено, но той винаги ще бъде част от живота ни.

— Добре. Но това не означава, че трябва да го харесвам, нали?

— Не, сигурно не — въздъхвам. — Но за самия теб ще бъде по-лесно, ако го направиш. Не искам Тийгън да се чувства разкъсана между вас двамата. Тя е много умна и сега, когато е по-голяма, разбира всичко, така че бъди мил, разбрахме ли се?

— Разбрахме се. Аз обаче също имам едно условие. Искам да обсъдим въпроса дали да имаме повече деца.

Сепвам се.

— Не знам...

— Само ще поговорим. Не е честно към Тийгън да няма братя и сестри. Ти си ги имала като дете, защо не и тя?

— Тъъ...

— Само ще поговорим, Рин. Ако решим, че не искаме, тогава край. Нито веднъж не сме говорили за това както трябва. Ти просто си взела решение още преди да се срещнем и сега аз трябва да се примиря с него, а това не е честно. Не по такъв начин се решават проблемите в една връзка. Искам да кажа, може да си осиновим, но така или иначе трябва да го обсъдим заедно.

— Добре, ще го обсъдим, но те предупреждавам Люк, за мен Тийгън е напълно достатъчна.

— Мисля си, че и за мен може да се окаже така, но все пак настоявам да поговорим.

— Чудесно, ще поговорим.

Той се ухилва насреща ми.

— Разбира си, сигурно си даваш сметка, че ако се съберем отново, ще има клюки — ти си женен мъж, а аз съм самотна майка... Репутацията ми ще бъде съсипана — „Самотна майка прави страстен секс с похотлив женен мъж, направо отвратително...“

Люк се навежда напред и полага лека, почти целомъдрена целувка върху устните ми. Въздъхвам — Боже, бях забравила колко го бива в това. Докато той се отпуска обратно на стола си, виждам Тийгън да се приближава. Усмивката ѝ е толкова широка, че лицето ѝ почти не се вижда. Това искаше тя през цялото време — ние с Люк отново да

сме заедно, тя и Люк пак да са приятели. Зад нея върви една от инструкторките по готварство с далеч не толкова възторжен вид.

— Госпожице Матика, трябва да поговоря с вас за поведението на Тийгън — казва тя с едва прикрит гняв.

Тийгън се покатерва в скута ми и се сгушва до гърдите ми, като поглежда укорително към жената. Всичко е театър, разбира се, тя нито е разтревожена, нито пък уплашена — просто знае, че е по-малко вероятно да ѝ се разсърдя сериозно, ако се прави на малко момиченце — на моето малко момиченце.

— Какво е направила? — интересувам се.

— По средата на готвенето реши да се върне обратно тук, а когато ѝ казах, че първо трябва да довърши пицата, ми каза да я „зареза“!

„Понякога това момиче е същински кошмар.“

Люк започва да се върти на мястото си, за да скрие лицето си. Широките му рамене се тресат от сподавен смях. Очевидно си мисли, че е забавно — естествено, нали не се карат на него.

— Може би е имала предвид пицата? — питам с надежда. — Може би е гледала нарязана пица по телевизията.

Инструкторката ме удостоява с презрителен поглед и сухо отвърща:

— Сигурна съм, че Тийгън е усвоила много неща от телевизията, госпожице Матика, но не и това.

Права е разбира се, пред мен това извинение също нямаше да мине.

— Тийгън, извини се на... — поглеждам към картичката с името ѝ. Адел. Сърцето ми пропуска един удар, и в гърлото ми засяда бучка както всеки път, когато мисля за нея или чуя името ѝ. — Тийгън, извини се на Адел.

— Съжалявам, госпожице Адел — казва тя с подобаващо разкаян вид. — Не исках да се държа толкова ужасно. Повече няма да правя така — нямаше нужда да добавя последното, но съм доволна, че го направи.

Умилостивена, Адел се навежда към нея.

— Всичко е наред, кукличке. Ще се видим следващата седмица.

Тийгън кима и успява да запази опечаленото си изражение, докато Адел изчезне от полезрението ни. След като вече си е отишла,

Тийгън се обръща с лице към мен. Големите ѝ очи безмълвно ме умоляват да не ѝ се карам.

— Съжалявам, че бях палава, мамо Рин, но исках да видя Люк. Помислих си, че може да си тръгне, преди да свърша с пицата. Не искам да си тръгва.

— Люк ще остане с нас, поне за известно време — обяснявам ѝ.
— Нали така, Люк?

— Със сигурност, сладурче. Ще остана с вас за толкова дълго, че ще ви писне от мен.

Тя се усмихва широко, разкривайки съвършено оформените си бели зъби.

— Мамо Рин, мога ли да кажа на Люк? — пита тя.

— Разбира се, миличка.

— Имам ново име — гордо съобщава тя на своя току-що завърнал се най-добър приятел. — Тийгън Бренън Матика. Сега имам същата фамилия като мама Рин и вече сме семейство. Съвсем, съвсем истинско семейство.

— Това е прекрасно! — възкликва Люк. — Ти, толкова се радвам за теб! И за теб също, Рин. Кога разбра, че вече можеш да я осиновиш окончателно?

— Преди две седмици получихме новия акт за раждане. Отне ни много дълго време — цели две години, през които трябваше да се справяме със социални работници, психолози и съдилища, но най-накрая го направихме, нали, миличка?

Тийгън отсечено кима.

— Господин Нейт ни купи шампанско, но само на мама Рин и разрешиха да пие от него. За мен имаше газирана напитка, но и така беше добре, а после господин Нейт ни заведе на кино и на пица.

Едва когато погледнах към новия акт за раждане, който щеше да замени оригиналния акт за раждане на Тийгън, си дадох сметка какво символизира той, какво наистина означава. Той означаваше, че няма защо да се тревожа, задето не съм се сбогувала с Адел както трябва; че няма защо да се измъчвам, задето не съм ѝ казала, че ѝ прощавам, защото тя го знаеше. Най-добрата ми приятелка знаеше, че не съм спряла да я обичам въпреки всичко и доказателство за това бе фактът, че тя ми бе завещала най-ценното си притежание. Бе ми поверила единствената си истинска любов. И това, че осинових Тийгън, че

превърнах момиченцето на най-добрата си приятелка в свое момиченце, бе цялата прошка, от която Адел се нуждаеше. Тя не ме бе предала, както си мислех толкова време — тя просто бе променила живота ми, както разбрах, че ще направи в онзи далечен ден, когато я срещнах за пръв път.

— Познай какво, Люк? — казва Тийгън.

— Какво, съкровище? — пита той и се усмихва, докато гледа как държа дъщеря си в прегръдките си.

— Мисля, че мама Рин ще ми позволи да си взема котка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.